

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

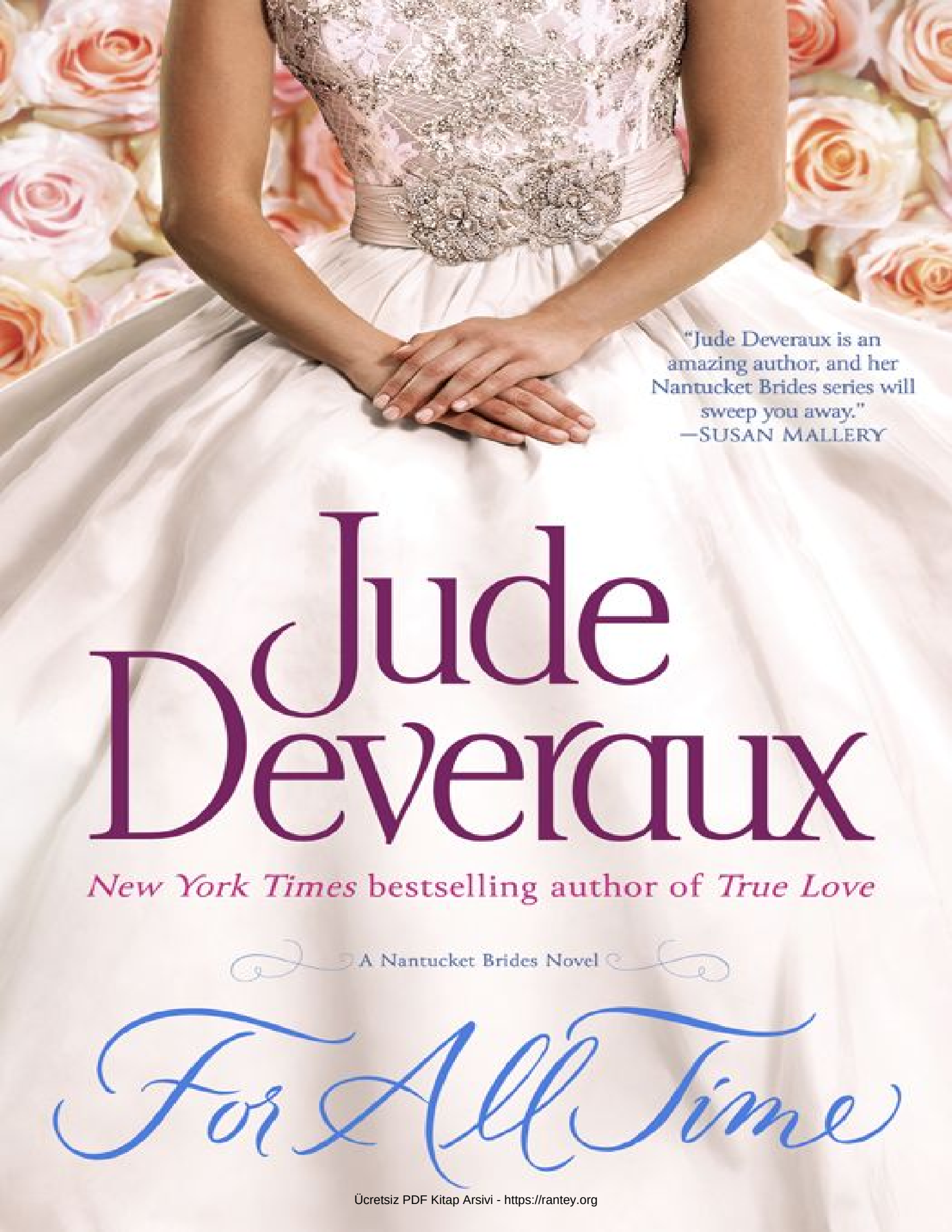
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Jude Deveraux is an amazing author, and her Nantucket Brides series will sweep you away."
—SUSAN MALLERY

Jude Deveraux

New York Times bestselling author of *True Love*

A Nantucket Brides Novel

For All Time

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

For All Time

AN ANTI-UECKE-F BIBLES NOVEL

Jude Deveraux

SALLANTIXEBOOKS
NEW YORK

Tüm Zamanlar İçin bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölmüş kişiler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2014 by Deveraux, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC, a Penguin Random House Company, New York tarafından yayımlanmıştır.

BALLANTINE ve HOUSE kolofonu Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

Deveraux, Jude.

Her zaman için : bir Nantucket gelinleri romanı / Jude

Deveraux. sayfa cm-(Nantucket gelinleri üçlemesi)

ISBN: 978-0-345-54182-6 (ciltli)-ISBN: 978-0-345-54183-3 (e-Kitap)

1. Kadın-erkek ilişkileri-Kurgu. 2. Düğünler-Kurgu. I. Başlık.

PS3554.E9273F68 2014b

813'.54-dc23

2014017535

www.ballantinebooks.com

246897531

Baş sayfa fotoğrafı Karin Batten

Kapak tasarımı: Lynn Andreozzi

Kapak fotoğrafı: Claudio Marinesco

v3.1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Bölüm Bölüm

YirmiOnyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirmi Birinci Bölüm

Bölüm Yirmi İki Yirmi Üç

Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Yedi Bölüm Dört

Beş Altı Yirmi Yirmi

DokuzSekiz

Sonsöz

Teşekkür

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Yazar Hakkında

Chapter One

Nantucket

Graydon Montgomery gözlerini genç kadından alamıyordu. Gelin ve damat olan kuzeni Jared küçük kilisenin ön tarafında, aralarında papaz olduğu halde duruyorlardı ve Graydon sürekli karşılarındaki genç kıza bakıyordu. Kızın üzerinde mavi bir nedime elbisesi vardı, elinde bir buket çiçek tutuyordu ve dikkati tamamen törendeydi.

Güzel olmasına rağmen, geleneksel olarak öyle değildi. İnsanların iki kere bakıp geçeceği türden bir kadın değildi. Oval yüzü, çan çiçeği rengindeki gözleri ve kusursuz teniyle, gazetelerde sosyeteye takdim balosuna katılmış olarak görebileceğiniz bir kıza benziyordu. Kot pantolon giymeyi tercih ediyormuş gibi görünmeden inci ve uzun eldivenler giyebilirdi.

Daha önce, dört nikah memuru dışarıda beklerken, küçük şapelin içinde büyük bir kargaşa yaşanmıştı. Son dakikada, bir tür karışıklık büyük kaosa neden olmuştu. Normal şartlarda Graydon neler olduğunu öğrenmek için çaba sarf ederdi ama bugün öyle değildi. Bugün onun yüzünden dikkati dağılmıştı.

Şapelin içinden öfkeli bağırışlar ve yere çarpan mobilya sesleri geliyordu. İki nedime ve diğer sağdıç neler olup bittiğini görmek için kapıya yöneldi ama Graydon olduğu yerde kalakaldı. Merak bile etmiyordu. Tek yapabildiği

genç kadının arkasına baktı. Sırtına doğru kıvrılan uzun sarı saçları ve güzel bir vücudu vardı. Gösterişli değil ama düzgün ve hafif.

Tüm bu kargaşa boyunca Graydon onlardan uzak durmuştu. Çevrenin, akşam yemeği ve dans için kurulan büyük çadırın, etraflarındaki ağaçlık alandaki ay ışığının, hatta düğünün yapılacağı parlak ışıklı şapelin bile sadece belli belirsiz farkındaydı. Sadece birkaç dakika önce genç kadının ona söylediklerini düşünebiliyor gibiydi.

Graydon'dan bir nedimeye koridorda eşlik etmesi istendiğinde, bunun kolay ve eğlenceli bir görev olacağını düşünmüştü. Ne de olsa kırmızı halılara ve her türlü törene alışkındı.

Ama genç kadınla tanıştırıldığında, kadının söyledikleri karşısında şoke olmuştu ve hâlâ kendine gelememişti.

Şapelin içindeki gürültü nihayet yatıştığında ve içeri girmeye hazırlandıklarında, Graydon onun yanında durmak için hareket etti tutması için kolunu eğdi. Kadın elini onun koluna koyduğunda, Graydon ona sıcak bir şekilde gülümsedi, elini onunkinin üzerine koydu ve nazikçe sıktı.

Tek kelime etmeden elini çekti, iki adım geri gitti ve ona ters ters baktı. Ne demek istediği anlaşılıyordu: Ona hiçbir şekilde yaklaşmayacaktı. Ve buna dostluk bile dahil görünüyordu.

Graydon daha önce kelimelerin kifayetsiz kaldığını hiç düşünmemişti ama kadının öfkesi karşısında bildiği tüm diller aklından uçup gitmiş gibiydi. Tek yapabildiği orada durup gözlerini kırıştırmaktı. Sonunda başıyla onaylamayı başardı. Dokunmak yok, gülümsemek yok, işin yapılması için gerekli olanın dışında hiçbir şey yok.

Koridorda birlikte yürürken, kadın onunla arasındaki mesafeyi korudu. Eli Graydon'ın kolundaydı ama vücudu Graydon'ınkinden bir metre uzaktaydı. Graydon başını dik tutuyor, gururuna yedirmek için elinden geleni yapıyordu. Daha önce hiçbir kadın onu... yani, itici bulmamıştı. Doğrusu, daha önce hiçbir kadın ondan kaçmaya çalışmamıştı.

Saf değildi, kendisine yöneltilen yaltaklanmaların ve flörtlerin çoğunun, onun hakkında düşünmeye başladığı şey yüzünden olduğunu iyi biliyordu.

"doğumumun talihsiz koşulları" olarak nitelendirdi, ama yine de... Onunla hiçbir şey yapmak istememesi egosunu yaraladı.

Kilisenin önüne geldiklerinde, ondan uzaklaştığı için rahatlamış görünüyordu. O sol tarafa gitti ve Graydon da gelinin babasıyla birlikte koridordan inmesini beklemek üzere diğer tarafa geçti.

Graydon tören boyunca gelin ve damadın etrafından dolaşp ona bakmaktan kendini alamadı. Kızın adı neydi? Toby, değil mi? Elbette bu bir takma isimdi ve onun doğum adının ne olduğunu merak etti.

Tören sona yaklaşırken Graydon, insanların "ikiz bağı" dediği o eski tanıdık çekimi hissetti ve kardeşinin orada olduğunu biliyordu. Şapele doluşmuş insan kalabalığının arasından soluna baktı. Ailesi sandalyelerde oturuyordu ama arka taraf ayakta duran ve izleyen misafirlerle doluydu. Graydon'ın kardeşini en arkada, bilerek diğer insanların arkasına gizlenmiş olarak bulması sadece birkaç saniye sürdü. Rory bir düğün için uygun giyinmemişti ama deri ceket ve rahat pantolonuyla Amerikan tarzına uyuyordu. En azından kardeşinin üzerinde kot pantolon yoktu.

Rory söz konusu sarışın nedimeye doğru başını salladı. Ağabeyinin daha önce bir kadına baktığını hiç görmemişti ve nedenini merak .

Tek yumurta ikizlerinde bazen olduğu gibi, o ve kardeşi sık sık kelimeler olmadan iletişim kurarlardı. Ama Graydon'ın aklındaki tek düşünceyi kardeşine söylemesinin hiçbir yolu yoktu: Seni ve beni ayırt edebilir.

Rory kaşlarını çatarak Graydon'a anlamadığını belli etti. Başını bir yana eğdi ve Graydon başını salladı. Mümkün olan en kısa sürede dışarıda buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Bunu yaptıktan sonra Graydon dikkatini tekrar genç kadına verdi. Birazdan yine koridorda yürüyeceklerdi ve o bunu dört gözle bekliyordu.

Chapter Two

Törenden sonra Toby şapelden ayrıldı ve düğün konuklarını kontrol etmek üzere büyük çadıra yola çıktı. Profesyonel bir planlamacı olmasa da, bu düğünü bir araya getirmek için yapılan işlerin çoğunu o yapmıştı. Fikirlerin çoğu gelin olan arkadaşı Alix'ten gelmişti ama bunu başarmak için saatler harcayan ve uykusuz kalan Toby olmuştu. Son birkaç haftadır, ne zaman bir sorun çıksa, çözümü "Toby'ye sor" oluyordu. Bu sorunların çoğunu çözebilmiş olmak ona kendini iyi hissettiriyordu. Şu anda tek istediği herkesin mutlu olduğunu görmek ve kutlamanın tadını çıkarmak için elinden geleni yapmaktı.

"Bayan Wyndam, vaktinizi almak istemem ama özür dilemek istiyorum," dedi arkasından bir erkek sesi. Adamın kim olduğunu biliyordu, çünkü sesi oldukça farklıydı: derin ve pürüzsüz. Fazla pürüzsüz. Çok kaygan. Fazla kültürlü. Annesinin ona zorla kabul ettirmeye çalıştığı tüm erkeklere fazlasıyla benziyordu.

Toby dönüp ona bakmadan önce tereddüt etti. Dün gece o ve oda arkadaşı Lexie, gelini içki içmeye götürmüşlerdi. Restoranın arka tarafında kucağında bir kız olan bir adam ve onun söylediklerine gülen iki kişi daha vardı. Toby ve arkadaşlarının içeri girdiğini görünce kızı bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve masalarına gitti. Genç kadınların yaptıkları işi bırakıp dikkatlerini kendisine vermelerini beklediğini belli edencesine gülümsüyordu. Yeterince yakışıklıydı, ama bir şey vardı - belki de küstahlığı ya da kızın onun biraz

sığdı - bu da Toby'nin ondan anında hoşlanmamasına neden oldu. Çantasını alıp gitti ve diğeri iki kadın da onu takip etti.

Bu akşam erken saatlerde, ondan af dileyen sağdıç, Toby ve Lexie'yi dün gece bardaki adamın kendisi olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Ama o olmadığını biliyordu. Ve bunu yapmasının nedeni ne olursa olsun, yalancılardan hoşlanmıyordu.

Dönüp ona baktı. Toby'nin arkadaşı ve ev sahibi olan uzaktan kuzeni Jared Kingsley'e benziyordu ama bu adam daha genç ve daha temizdi. Mermer bir heykel kadar dik ve esnek duruyordu. Kafasındaki tek bir saç teli bile yerinde değildi, üzerinde tek bir tiftik lekesi yoktu, hatta smokininde bir kırışıklık bile yoktu. O kadar mükemmel tıraş edilmiş ve yıkanmıştı ki gerçek gibi görünmüyordu.

"Özür dilemeye gerek yok," dedi onun yanından geçerken. "şimdi izin verirseniz, ilgilenmem gereken misafirlerim var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Toby'nin düğün için gerçekten yapacak çok işi vardı ama sesindeki çekiciliğı duymuştu. "Neyi nereden bileyim?"

"Dün gece bardaki ben değil kardeşimdi."

İçinden gülmek geldi. Eminim şaka yapıyordu. Ona göre ikisi birbirine hiç benzemiyordu. Kendini kontrol altına aldı ve ona dönüp bakarken biraz gülümsemeyi bile başardı. Ne de olsa o Jared'in kuzeniydi. "O bir korsana benziyor, sen ise... bir avukata... ." Dönerek büyük çadıra doğru ilerlemeye başladı.

"Demek birbirimize benzediğimizi düşünüyorsun," dedi arkasından.

Toby yürümeyi bıraktı. Yağcılıkla bir yere varamazdı ama onu güldürebilen bir adam dikkatini çekmişti.

Ona doğru döndü. İki çadırın ve şapelin etrafındaki ağaçlık alandaydılar ve tek ışık içeriden geliyordu. Etraflarındaki alanı neredeyse altın sarısı yapıyordu. "Pekâlâ," dedi ona bakarak. "Özrün nedir?"

"Korsan versiyonu mu yoksa avukatınki mi?"

Her şeye rağmen ciddi değilmiş gibi . Gülümsemedi. "Affedersiniz ama yapmam gereken işler var." Tekrar arkasını döndü.

"Kardeşimin başı belaya giriyor ve ben onu koruyorum," dedi. "Bu, babamızı sağığına zarar vereceğinden korktuğum öfkesinden uzak tutuyor."

Gerçeği duyduğunda anladı, bu yüzden ona baktı. Toby ebeveyn sorunları hakkında çok şey biliyordu.

"Genellikle..." dedi. "Hayır, aslında her zaman paçayı kurtarırsınız. Aile dışında takasımızı fark eden ilk kişi sizsiniz. Gerçekten özür dilerim. Arkadaşınız dün gece barda gördüğü kişinin ben olduğumu düşündüğünde, haklıymış davranmak daha az karmaşıktı. O zamana kadar kardeşimin adada olduğunu bile bilmiyordum."

Bitirdiğinde, orada öylece durdu ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle ona baktı. Güçlü bir çenesi ve düz bir burnu vardı. Gözleri derin, koyu maviydi ve üzerlerinde kalın siyah kaşlar vardı. Ağzı sanki gülümseyecekmiş gibi kıvrımlıydı, ama aynı zamanda onda başkalarından sakladığı bir derinlik olduğunu düşündüren yoğun bir şey vardı.

"Belki de aceleci davrandım," dedi ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Neden içeri girip biraz yiyecek almıyorsunuz? Nantucket'a gelip bana eşlik ettiğin için de teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Ona daha önce hiç görmediği bir şekilde bakıyordu, sanki kim ya da ne olduğunu anlamamış gibiydi. Bu onu rahatsız etmeye başlamıştı.

"Tamam o zaman," dedi. "Kardeşini bulman için seni yalnız bırakayım." Tekrar ondan uzaklaştı.

"Kalabileceğim bir yer biliyor musun?"

Kaşlarını çatarak geri döndü. "Herkes bu gece için bir yer verildiğini sanıyordum." O ve Lexie her konuğa bir yatak bulmak için çılgınca çalışmışlardı. Bu adam Maine'den sırf sağdıç olmak için gelmişti. Acaba Lexie'yle birlikte onun nerede kalacağına dikkat etmeyi unutmuşlar mıydı? "Gözden kaçırdığımız için özür dilerim," dedi, "ama eminim size bir yerlerde yatak bulabiliriz."

"Açık konuşmadığım için özür dilerim," dedi. "Bu gece için kalacak yerim var ama bir hafta boyunca Nantucket'ta kalmak istiyorum. Belki bir yer kiralayabilirim?"

Başka koşullar altında olsa, adamın istediği şeyin neredeyse imkânsız olduğunu söylediler. Nantucket'ta yaz havası

sanki bir peri masalında uydurulmuş gibi ilahiydi. Ilık ama sıcak değil; serin ama soğuk değil; güneşli ama kavurucu değil; sürekli esen ve insanı ferahlatan meltemler. Bu mükemmel hava cenneti yaz aylarında yaklaşık altmış bin turist çekiyordu ve her şeyin önceden rezerve edilmesi gerekiyordu.

Ama bu adam Kingsley ailesiyle akrabaydı ve adada birkaç evleri vardı. "Jared'e sorarım," dedi. "Sık sık New York'a gider, belki onun evinde kalabilirsiniz. Ya da misafirhanede, ama sonra..." Sesi kesildi.

Biraz gülümsedi. "Teyzemin orada kaldığını ve gelinin babasıyla bir bağ kurmuş gibi görüldüğünü mü söyleyecektiniz?"

Toby gülümsedi. "Evet, . Kalmak istemenin nedeni o mu?"

"Tatil yapmak istiyorum," dedi. "Evde nadiren izin alabiliyorum ama belki şimdi bunu başarabilirim diye düşündüm."

Toby çadıra bir göz attı. Görebildiği kadarıyla içeride her şey yolunda görünüyordu. Yemek servisi yapanlar çok deneyimliydi ve açık büfe masasını dolu tutuyorlardı. Orkestra gelmişti ve yakında pist dans için açılacaktı. Şu anda herkes mutlu görünüyordu, yiyor, içiyor ve gülüyorlardı.

Tekrar adama baktı. Adamın adı neydi? Son yirmi dört saat içinde o kadar çok insanla tanıştırılmıştı ki hatırlayamıyordu. "sen? Aksanın -" Durdu çünkü adamın hafif, neredeyse fark edilmeyen bir aksanı olduğunu söylemek kibarca görünmüyordu.

Ama gülümsedi. "İngilizce öğretmenim başarısız olduğunu düşünecek, tıpkı Amerikalı akrabalarım gibi. Ben Lanconia'lıyım ama büyükbabam Warbrooke, Maine'den. Ben büyürken her yaz orada vakit geçirirdim."

"Sen ve kardeşin mi?"

"Evet," dedi. "Kardeşim Rory ve yüz kadar diğer akrabamla birlikteydim. Her zaman heyecan verici zamanlardı, hayatımın en mutlu zamanlarıydı, gerçekten. Peki ya siz? Nantucket yerlisi misin?"

"Oh, hayır. Hiç de değil. Lexie -kendisi oda arkadaşımıdır- bu şerefe nail olamadığımı söylerdi. Adada yaşayan ilk İngilizler olan mülk sahiplerinin soyundan geliyor. Benim

Ataları *Mayflower*'la gelmişler ama Lexie, Nantucket'a inmedikleri için onların sadece fakir, üzgün muhalifler olduğunu söylüyor."

"Kutsanmış olanlar değil," dedi ve gülümsemesi yüzünü yumuşattı. "Atalarım birbirleriyle savaşmayı seven, ayı postu giymiş savaşçı kabilelerdi. Oda arkadaşın onlar hakkında ne düşünürdü?"

"Senin için çok üzülürdü," dedi Toby ve birbirlerine gülümsediler. Bir an için sessiz kaldılar. "Gidip herkesin ihtiyacı olan şeyleri alıp almadığına baksam iyi olacak. Sen de içeri girip yiyecek bir şeyler almalısın."

"Peki ya sen? Yemek yedin mi?"

Toby içini çekti. "Bu sabah erken saatlerden beri hayır. Yapacak çok şey vardı. Çiçeklerden bazıları düştü, uçak malzemeleri getirmekte gecikti, grup üyelerinden biri kendini iyi hissetmiyordu ve tabii bir de gizlilik meselesi vardı ve... Üzgünüm. Bilmek istediğinden fazlasını anlattım. Gitmem gerek." Ama hareket etmedi.

"Yani tüm sen mi yaptın? Sorumlusu sen ?"

"Aşağı yukarı. Kararların çoğunu gelin verdi ve Lexie de işlere yardım etti ama onun başka sorumlulukları da var ve ..." Toby omuz silkti.

"Dur tahmin edeyim. Senin kadar detaycı değil, o yüzden her şeyi sana bıraktı."

"Oh, evet!" Toby dedi ki. "Lexie'yi seviyorum ama yapacak çok fazla şey olunca o da kaçtı."

"O Amerikan deyimini neydi öyle?" "Orada bulundun, bunu yaptın mı?" Toby sordu. "Bu o mu?"

"Evet. Biz çocukken, ne zaman yapılacak bir iş olsa, kardeşim üzerinde büyük bir örtü olan bir masanın altına saklanırdı. Sanırım babam nerede olduğunu biliyordu ama o zamanlar Rory'nin maskaralıkları onu eğlendiriyordu. Peki ya sen?"

"Kardeşinin maskaralıkları beni eğlendirmediydi."

"Hayır, demek istediğim-" Graydon sözünü kesti ve ilk kez güldü, mükemmel düzgünlükteki beyaz dişlerini gösterdi.

Toby omuzlarını gevşetti ve çadıra dönüp baktığında, herkesle uğraşmak zorunda olmamayı diledi.

"Sanırım içeri girmeniz gerekiyor," dedi.

"Evet, öyle. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir düğün planlayıcısı oldum."

"Tahminimce bunun nedeni, yaptığınız işi mükemmel yapacağınızı bilmeleriydi."

"Kullanıldığımı mı söylüyorsun?" Ses tonu alaycıydı. "Tamamen."

Gözleri gülüyordu, ışığın altında parlıyordu.

çadırda. "Seni kim bu kadar iyi

tanıyor?" "Jared olmalı. Kuzenin."

"Nesiller boyu ayırınız," dedi, "ama ne yazık ki kan var. Sanırım bunu telafi etmeliyim."

Toby gülümsemesini kaybetti ve bir adım geri çekildi. Ay ışığı erkeklere her zaman bir şeyler yapıyor gibiydi. Bir saniye sonra muhtemelen ona uzanıyor olacaktı. "Ben daha iyi-"

"İçeri girip sana yiyecek bir şeyler getirmeme ne dersin?"

"Ne?"

"Etkinlik planlamasından pek anlamam ama gördüğüm kadarıyla oraya girecek olursanız, etrafınız size şu gibi sorular soran insanlarla çevrili olacak-"

"Ketçap nerede? Bunu zaten iki kez sordum."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi. "Sen şurada, gözlerden uzakta durursan, ben de içeri girip yiyecek ve içecek alıp buraya getirebilirim. Geri dönmek zorunda kalmadan önce yemek yemiş olursunuz."

"Yapmamalıyım," dedi Toby ama sesinde herhangi bir inanç yoktu. Herkes dans etmeye başladığında gizlice kaçmayı umuyordu ama o zamana kadar yemek bitmiş olabilirdi. "Sence birkaç deniz tarağı alabilir miyim?"

"Izgaradan yarım düzine sıcak getireceğim. Başka ne istiyorsun?"

Toby birden onun ne kadar aç olduğunu fark etti ve ona bakarken gülümsedi. "Her şeyden bir karışım getireyim. Şampanya sever misin?"

"Bayıldım."

"Çikolata mı?"

"Özellikle de çileklerin etrafındaysa," dedi. "Elimden geleni yapacağım. Bana şans dile."

"Size şans dolu bir bereket diliyorum," dedi.

"Bunu yerine getirmeye çalışacağım." Adam karanlığın içinde kayboldu ve kadın bir an için onu gözden kaybetti, ama sonra onu büfe sırasının sonunda gördü. Çoğu masalarda oturduğu için orada fazla insan yoktu. Toby onun bir tabak alıp doldurmaya başlamasını bekliyordu ama o garip bir şey yaptı. Çalışanlardan biriyle, güzel bir kadınla sessizce konuştu. Kadın başını salladı, bir an ortadan kayboldu, sonra elinde bir tepsiyle geri döndü.

Dönüp Toby'ye baktı, çadırın kapısında sadece onun yüzü görünüyordu ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. Toby başını salladı. Evet, tepsi iyiydi.

Adamın garsonu sıranın aşağısına kadar takip etmesini ve garsonun değil, kendisinin taşıdığı tepsiye konulacak yiyecekleri işaret etmesini izledi. Uzun masanın arkasındaki genç bir adamla konuştu, o da kurulan ızgaraya doğru döndü. Başka bir garsona bir şeyler söyledi, o da bara gidip bir şişe şampanya ve iki kadehle döndü. Sıranın çeyreğine geldiğinde Jared'in kuzeninin emrini yerine getirmek için acele eden üç kişi vardı. Toby yüksek sesle, "Ne kadar olağanüstü," dedi.

"İşte buradasın!" Lexie, Toby'nin yanına geldiğinde şöyle dedi. "Neden buradasın? Ve olağanüstü olan ne?"

Toby Lexie'ye bakmadı ama kolunu uzatarak ışıktan çıkmasını işaret etti. "Sssh. Saklanıyorum."

"Ben de öyle." Lexie Toby'nin arkasına geçti ve kapı aralığından baktı. "Kimden saklanıyorsun? Benim için Nelson ve Plymouth'tan."

Garson kız maşayla beyaz ekmek uzatınca Toby başını salladı, sonra da tam buğday ekmeğini işaret etti.

Lexie, Toby'nin görüş alanını takip etti. "Bu barda gördüğümüz adam değil mi? O kadar kötü davrandığın ama yine de seninle koridorda yürüyen adam? Ondan o kadar uzakta duruyordun ki neredeyse ada dışındaydın."

"O kadar da kötü değildi," dedi Toby. "Ama sonra, onlardan iki tane var."

"Yani ikisini de küçümsedin mi?"

Toby garsonun uzattığı lahana salatasına başıyla işaret etti. "Adı neydi? Hatırlayamıyorum."

"Hangisi? Bardaki adam mı yoksa koridorda birlikte yürüdüğün mü?"

"Bu, koridordaki," dedi Toby. "Neyin var senin? Sesin kızgınmışsın gibi geliyor."

Lexie çadır açıklığından uzaklaştı. "Dört kişi bana Nelson'ın nişan yüzüğü aldığını söyledi."

"Senin için mi?"

"Hiç komik değilsin," dedi Lexie.

Toby yemeğe son kez başıyla selam verdikten sonra arkadaşına bakmak için uzaklaştı. "Bunun olacağını biliyordun. Adamla yıllardır çıkıyorsun, tabii ki sana evlenme teklif edecek. Sence bunu bu gece yapacak mı?"

"Muhtemelen. Bu yüzden ondan kaçıyordum. Plymouth'un burada olması da yardımcı olmuyor. Ben de ondan saklanıyordum."

Roger Plymouth Lexie'nin patronuydu ve Toby'nin görüşüne göre Lexie'yi kişisel asistanından çok daha fazlası olarak görüyordu. İki yılı aşkın süredir oda arkadaşı olmalarına rağmen Toby, Lexie'nin patronuyla daha yeni tanışmıştı. Onun hakkında tek bir iyi şey bile duymamıştı, bu yüzden onu gördüğünde şok oldu. Roger Plymouth uzun boylu, kaslı ve göz kamaştırıcıydı. O kadar güzeldi ki insanlar genellikle durup ona bakarlardı. Ama Lexie onun dış görünüşüne karşı bağışıklığı olduğuna ve yeryüzündeki en büyük baş belası olduğuna yemin ediyordu. "Nelson'la ilgili tereddütlerinin Roger Plymouth'a duyduğun çekimle bir ilgisi olduğunu hiç düşündün mü?"

"Ortada bir çekim olmadığına göre, bunu nasıl düşünebilirim?" Lexie sordu. "Adam büyük bir baş belasından başka bir şey değil."

"Elbette öyle," dedi Toby, çadırın etrafına göz gezdirirken, adamın yiyeceklerle birlikte ne zaman geleceğini merak ediyordu.

Lexie onu izliyordu. "Biriyle birlikte çalılıklara gitti."

"Kim?" Toby sordu.

"Çok etkilendiğiniz adam. Onun adı ... Grayson. Hayır, Graydon Montgomery. Onunla alay etmeyi neden bıraktın?"

"Hayatımda hiç kimseyle alay etmedim!"

"Ha!" Lexie dedi ki. "Bana dokunmaya nasıl cüret bakışlarınla erkekleri sızlanan aptallara dönüştürdüğünü gördüm. I

Keşke bunu yapabilseydim! Onu Plymouth'a verirdim ve emeklemesini izlerdim." "sürünerek gelirdi," dedi Toby. "Peki Graydon kim? konuşuyorsun?"

"Görmedim ve çalılıklara girdiler. Dişi değil, eğer seni endişelendiren buysa. O buraya geldiğinde gideceğim. Nelson ve yüzüğü hakkında ne yapacağımı söyle."

"Ona evet ya da hayır demelisin," dedi Toby. "Ona öyle ya da böyle olduğunu söyle. Onu seviyor musun?"

"Elbette biliyorum, ama kalbimi yerinden oynatmıyor. Ama belki de bu iyidir. Evleniriz, ona miras kalan eve taşınırız ve iki çocuğumuz olur. Hepsi harika. Hayatımda daha fazlasını isteyemezdim."

Toby çadırın yan tarafına baktı ama kimseyi göremedi. "Ama sen bir macera istiyorsun," dedi arkadaşına. "Ve belki de maceracı bir adam."

Lexie bu ifadenin son kısmını görmezden geldi. "Düşünüyordum da belki seninle birlikte bir gemi seyahatine çıkabiliriz. Pasaportumu aldım ve ..." Toby'ye baktığı için sözünü bitirmedi. "Graydon denen adamla aranızda ne var? Kardeşi olduğu yalanını söylediği için onu affettiğini sanıyorum. Bu arada, aynı olmadıklarını nereden biliyordun?"

"Çünkü korsanlar ve avukatlar birbirine benzemez," dedi Toby gülümseyerek. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yok bir şey. Sadece bir şakaydı." Lexie'ye baktı. "Umarım sorununla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordur. Nelson çok iyi bir adam ve onunla evlenirsen Roger Plymouth'taki işine devam edebilirsin ve sevgili adanı asla terk etmek zorunda kalmazsın."

"Biliyorum," dedi Lexie. "Sanırım akli başında ve mantıklı olan Nelson'a evet demek ve düğünümüzü senin planlamana izin vermek. Sence siyah giyebilir miyim?"

"Lexie," dedi Toby kararlı bir şekilde, "eğer böyle hissediyorsan Nelson'a evet demeyi aklından bile geçirmemelisin."

"Haklı olduğunuza eminim. Sadece bu gece tüm geleceğime karar vermek istemiyorum. Oh, hayır!"

"Ne oldu?"

"Sanırım Plymouth'u gördüm. Onu buraya davet ettiğine hâlâ inanamıyorum. Evi misafirlerle dolu olduğuna göre nerede kalıyor? Yoksa onlardan biri ya da ikisiyle yatağa mı girdi?"

Roger güzelliğinin yanı sıra çok da zengindi ve deniz kenarında milyonlarca dolarlık bir evi vardı. Asıl plana göre düğün sırasında uzakta olacağından, altı yatak odalı evinin konuklar için kullanılmasına izin vermeyi kabul etmişti. Ancak düğündeki son dakika değişiklikleri nedeniyle, Toby onu aramış ve Lexie'yi koridorda yürütüp yürütemeyeceğini sormuştu.

Adamın Lexie'ye sanki dünyadaki en güzel, en arzulanan kadınmış gibi baktığını görmek ilginçti.

Toby çadırın etrafına tekrar bakarken, "Roger'ın nerede kaldığını bilmiyorum," dedi. "Nerede olduğuyla kesinlikle ilgileniyorsun."

"Böylece ondan uzak durabilirim," dedi Lexie çabucak. "Graydon denen adamdan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Toby. "Onunla yeni tanıştım ama iyi birine benziyor. Nantucket'ta bir hafta kalmak istiyor, ben de ona bir yer bulmasına yardım edeceğimi söyledim. Jared muhtemelen New York'ta olacağı için belki Kingsley House'da kalabilir."

"Neden size ev sordu? Neden kendi akrabalarından biri değil? Ben de kuzeniyim, bir de teyzesi Jilly var. Ve bunun yanı sıra, neden bu seyahati önceden planlamadı?"

"Daha üç gün önce sağdıç olması istendi," dedi Toby. "Sanırım Nantucket'ı seviyor. Belki de adayı görmek istiyordur. Olur böyle şeyler." Birçok kişi ziyarete geldi ve yıllarca kaldı.

"Tüm tören boyunca sana baktığını biliyorsun, değil mi?"

Toby karanlığın yüzüne hücum eden kanı örtmesinden memnundu. "Bana birkaç kez baktığını gördüm, evet."

"Şu haline bak! Ha! Adam gözünü bile kırpmadı. Şimdi bir süreliğine Nantucket'ta kalmak istiyor ve sizden bir yer bulmasına yardım etmenizi istedi. Ne kadar ilginç."

"Biliyor musun," dedi Toby sakince, "Nelson'ı az önce bu tarafa gelirken gördüğüme inanıyorum. Açık tuttuğu bir yüzük kutusu mu? Sanırım

bir elmasın parıltısı."

Lexie karanlığın içinde biraz daha ilerledi. Gözden kaybolmadan önce, "Bunun sonunu duymadınız," dedi.

"Eminim evlenmemişimdir," diye mırıldandı Toby ama Lexie'nin Nelson'la evlenmeli mi evlenmemeli mi sorusu uzun süredir devam ediyordu. Roger Plymouth'la tanıştığından beri Toby sorunun Nelson'da değil, onda olduğunu düşünüyordu. Toby yalnız kaldığında çadırın etrafına baktı ama Graydon'dan hiçbir iz yoktu. İç çekerek içeri girmeye başladı. Görünüşe göre geri dönmeyecekti, bu yüzden işe dönme vakti gelmişti.

"Size bir masaya kadar eşlik edebilir miyim?"

Toby yürümeyi bıraktı ve yüzünü neredeyse çatlatacak olan gülümsemesine engel olamadı. Graydon'a bakmak için döndüğünde daha sakın görünüyordu. Adam ona kolunu uzatıyordu ve o da kolunu tuttu.

"Gecikmemi bağışlamanızı rica ediyorum, ancak kardeşim tarafından yoldan çıkarıldım."

"Bu yol kesmekle aynı şey mi?"

"Eğer çalılıklara sürüklenip azarlandığım anlamına geliyorsa, evet, doğru terim bu. Söyler misiniz Bayan Wyndam, kardeşiniz var mı?"

"Hayır, bilmiyorum. Sadece bendim."

"O zaman belki bir gün sana neleri kaçırma zevkine eriştiğini anlatabilirim."

"Duymayı çok isterim," dedi Toby, kolunu tutarken ona gülümseyerek.

Daha önce Graydon, yiyecek ve mobilya taşıyan üç kişinin arkasında büyük çadırdan çıkmıştı. Özel bir akşam yemeği düzenlemek istediğinden daha fazla zaman almıştı ama başarmıştı. göre ikinci, çok daha küçük bir çadır kurulmuştu ve Graydon ona el koymuştu. Bir masa, sandalyeler, mumlar, hepsi içine konulacaktı, sonra o ve Bayan Wyndam-

"Ne halt sen?"

Kardeşinin sesi ve Lanconca konuşması Graydon'ın yüzündeki gülümsemeyi yok etti. Planı genç hanımın gönlünü kazanmaya çalışmaktı.

Yapmak istediği Şeyi mümkün kılmak için kardeşinden yardım istemek zorunda kalmadan önce. "Akşam yemeği yiyeceğim," dedi Graydon. "Genç bir kadınla. Seninle sonra konuşuruz."

Ağabeyinin onu kovması o kadar olađandıŐıydı ki, Rory bir an konuŐamadı. Ancak ağabeyi arkasını döndüğünde kendini toparlayabildi. "nc bir akşam yemeği konuğu istemiyorsan, Şimdi konuşuruz."

Graydon durdu, bir an dişlerini sıktı, sonra geri döndü. İkram görevlileri yanından geçip küçük çadıra giderken bekledi, sonra da kardeşiyle birlikte ağaçlık alana girdi. "Şu işi çabuk halledelim. Beni bekliyor."

Rory yüzündeki ŐaŐkınlıđı atamıyor gibiydi. "Bir kızı mı tavladın? Sen mi?! Sanırım törende kendini gülünç duruma dŐrdđn kız bu. Güzel bir kız ama bir erkeği yakacak bir Şey değil. Sana bir kız ayarlayabilirim-"

Rory tam zamanında geri adım atarak ağabeyinin yumruğunun suratına çarpmasını nledi. Birlikte çok fazla antrenman yapmamıŐ olsalardı, Rory Şimdi sırt üstü yatıyor olurdu.

"Naos'un gazabıyla, ama bu çok yakındı!" Rory böyle dedi ve gözleri fal taşı gibi açılmış, öylece bakakaldı.

Graydon kelepçelerini düzeltti. "Sanırım bunun için özür dilemeliyim ama özür kotam bu gece için doldu. Bana söylemek istediğin bir Şey var mı?"

Daha önce iki kardeşin arasına hiçbir Şey girmemişti. Ama bu gece sakın olan Graydon, fkeli olan Rory'ye neredeyse vuracaktı.

Rory tavrını kaybetti. "Sen... ne? Bu kıza aşık mı oldun? İlk görüşte mi?" Şaşırmıştı.

"Hayır," dedi Graydon. "Hiç de değil." Loş ıŐıkta kardeşine . "Bizi ayırt edebilir."

Rory bir an için gözlerini kırpıŐtırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Barda benim olmadığımı biliyordu. Onunla yüzleŐirken ne düŐünüyordun?"

"Ben yapmadım. En azından özellikle o değildi.  güzel kız vardı ve merhaba dedim. HoŐlandıđın kız küçük burnunu bana çevirdi.

ve çıkıp gitti. Aslında hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Sence sen ve ben yaşıyor muyuz?"

"Sanırım bir yabancı tarafından rahatsız edilmek istemedi."

Rory hafifçe gülümsedi. "Yani onu almak için başka bir yol mu buldun?" Küçük çadıra doğru başıyla işaret etti. "Şampanya ve çikolata kaplı çilek mi? Bu iş görür. Bu Amerikalı kızlar-" Kardeşi onu yumruklamaya hazır görününce Rory yine geri adım attı.

"Pekâlâ," dedi Rory, "daha fazla şaka yok. Bizi ayırt edebileceğini nereden biliyorsun?"

"Diğer nedime, siyah saçlı olan, beni barda gördüklerini söyledi. Hiç düşünmedim ama orada olduğumu söyledim. Sarışın olan - adı Toby - yalan söylediğim için bana çok kızdı."

"Ama seni affetmesini sağladın?"

"Umarım öyledir. Bak, gitmem gerek ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Onun hakkında bilgi edinmek mi?"

"Hayır!" Graydon dedi ki. "Bunu kendim yapacağım. Ben burada kalmak istiyorum," dedi usulca. Tekrar kardeşine baktı. "Aslında, bütün bir hafta boyunca burada, Nantucket'ta kalacağım."

Rory şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Tek yumurta ikizi olmalarına rağmen kişilikleri çok farklıydı. Sorumluluk sahibi olan, görevini hayatının önüne koyan kardeşiydi. Rory içgüdüsel bir adamdı, hiçbir şekilde göreve inanmayan bir adam.

"Bu kadar uzun süre ortadan kaybolmaktan nasıl kurtulabiliyorsun?" Rory sordu. "Sonuçlarına katlanmadan yirmi dört saat bile kaçamazsın. Babamız seni bulmaları için askerler gönderecek ve ortadan kayboluşun haberlere çıkacak. Tüm gezegen bir ödül umuduyla seni aramaya başlayacak."

Graydon kardeşine sertçe bakarken, "Hayır, aramayacaklar," dedi. "Kimse beni aramayacak çünkü sen benim yerimi alacaksın."

Rory buna güldü. "Dışarıdakileri kandırabiliriz ama ailemiz bunu öğrenecek."

"Kim? Ailemiz mi? Onları nadiren görüyorum. Montgomery-Taggart akrabalarımız anlatacak mı? Birbirlerine olan sadakatleri efsanevi."

Oranlar. Sizce basın bunu anlayacak kadar zeki midir?"

"Peki ya Danna?" Rory sordu.

Graydon ellerini cebine soktu, bu onun için alışılmadık bir hareketti, daha çok Rory'nin yapacağı bir şeydi ve bu rahat duruş ikizini şok etmişti. "Hangimizin veliaht prens olduğunu en azından o bilecek. Onu ailelerimizden daha az görüyorum. Rory?" Kardeşine . "Bunu benim için yapacaksın."

Aralarında yıllarca söylenmemiş sözler vardı. Graydon yüzlerce kez Rory'yi korumuştı. Çocukluklarından beri Graydon sık sık Rory'nin yaptığı şeylerin suçunu üstlenirdi. Küçükken bu bir oyundu. Rory yaramazlık yaptı ve suçu Graydon üstlendi. "Senin gibi olmak beni daha az ..." derdi. "Mükemmel Prens'e daha az mı benziyor?" Rory onun yerine sözünü bitirmişti. Graydon gülümseyerek, "Evet," demişti.

Ama onlar büyüdükçe, çevrelerindeki insanlar -ki çok sayıda hizmetli vardı- bunu anladılar. Çocuklar on iki yaşına geldiklerinde, iyi bir şey yapıldığında bunu Graydon'ın yaptığı biliniyordu. Kötü davranışlar Rory'nin bölgesiydi.

Rory tanımadığı birine dönüşmüş gibi görünen kardeşine bakıyordu. "Bütün bunlar seni benden ayırt edebileceğini söyleyen bir kız yüzünden mi?" Rory farkında değildi ama daha uzun boylu, daha dik durmaya başlamıştı. Uzun bir süre kardeşi gibi davranma düşüncesi bile ona bir şeyler yapıyordu.

Graydon, "Gördüklerinin bir önemi olduğuna dair hiçbir fikri yok," dedi.

"Ama veliaht prens topraksız prensi ayırt edebileceğini söyledi?"

"Bilmiyor," dedi Graydon.

"Bir gün bir ülkenin kralı olacağını bilmiyor mu? Lanconyalı bir dükün kızıyla evleneceğini bilmiyor mu? Gelecekteki bir kral için UYB'yi reddettiğini bile biliyor mu? Ne biliyor ki?"

Graydon ellerini ceplerinde tuttu. "Bunların hiçbirini bilmiyor. Tek kelime bile."

"Montgomery-Taggart ikizlerini birbirinden ayırabilen kişi hakkındaki efsane mi?"

"Hayır, tabii ki . Rory," dedi Graydon kararlı bir şekilde, "görmek istiyorum eğer ..."

"Eğer ne?" Rory sesinde öfkeyle sordu. "Aptalca bir efsane yüzünden onu kendine aşık edip edemeyeceğini mi görmek istiyorsun? Jura adına, ama bu çok zalimce! Bunu yapamazsın! İkiniz için bir gelecek yok. Onunla evlenemeyeceğini biliyorsun. Ve Danna bile, ne kadar tatlı olursa olsun, sevimli sarışın bir metrese katlanamaz."

"Bu kıza aşık değilim ve olmayı da planlamıyorum." Graydon derin bir nefes aldı. "Ben sadece senin on iki yaşından beri sahip olduğun şeyi istiyorum. Biraz özgürlük istiyorum. Bunu genişletilmiş bir bekârlığa veda partisi olarak düşün." Kardeşiyle burun buruna gelmişti. "Bütün bir hafta boyunca ben olacaksın. Beni anlıyor musun?"

Rory bir adım geri çekilirken, "Elbette," dedi. Ağabeyini hiç bu kadar sert ve öfkeli görmemişti. Ailelerinin soyundan gelen savaşçıları neredeyse hayal edebiliyordu. "Sarayda kalacağım ve rahat bir hayat süreceğim. Gece gündüz beklenirim. Kahvaltıda şampanya içerim."

Graydon geri çekildi. "Şu anda hayatın böyle ama ben buradayken evdeki görevlerimi sen devralacaksın. Önemli toplantıları erteleyebilirim ama hayır işleriyle ilgilenmen, birkaç sunum yapman ve en az bir kurdele kesimine gitmen gerekecek. Sana nerede ihtiyaç duyulursa, orada olacaksın. Şimdi, hoş bir genç hanımla akşam yemeği yiyeceğim ve-"

"Söyle ona," dedi Rory. "Ona kim olduğunu ve neden eve dönüp onu geride bırakman gerektiğini söyleyeceğine söz ver."

Graydon arkasını dönmedi ama bir kez başını salladı, sonra çadıra doğru geri döndü.

Ellerini ceplerine sokma sırası Rory'deydi ve sırtını bir ağaca yasladı. Ağabeyi az önce onun havasını söndürmüştü. Rory'nin kendisiyle yer değiştirmesini istemesi o kadar da alışılmadık bir şey değildi, çünkü bunu hayatları boyunca yapmışlardı. Graydon genellikle Rory'nin yerine geçerdi ve bunu en son bir ay önce, Graydon görevlerinden bir akşam izin almak istediğinde yapmışlardı. Ağabeyinin kendisi gibi olmaya çalıştığını görmek Rory'yi her zaman eğlendirirdi. Graydon öyle biri değildi.

Saatte iki yüz mil hızla araba sürmek ya da dalgalı sularda tekne yarışı yapmak. "Ama sadece ben değil, bütün bir krallığı riske atıyorum," demişti Graydon, Rory kardeşinin görünüşteki çekingenliğine güldüğünde. Graydon'ın sözleri kahkahayı ortadan kaldırmıştı. Söylediği şey, Rory'nin harcanabilir olduğuydu; Graydon ise değildi. Rory, "UYB," diye mırıldandı. Çocukken bulduğu bir terimdi bu. "İşe yaramaz genç kardeş"-sonuçta UYB olarak kısaltılmıştı.

Graydon kızları kazanmaya başlayınca Rory'nin kendine verdiği değer daha da azaldı. Bu son kez , Rory Graydon'ı aylardır çıktığı bir kızla yemeğe çıkması için ikna etmişti. Eski sevgilisinin verdiği bir partiye gitmek istiyordu ve şimdiki kız arkadaşının kıskançlığıyla uğraşmak istemiyordu.

Graydon için korumalarından kaçmak hiç kolay olmamıştı ama o gece bunu başarmış ve takas mükemmel bir şekilde gerçekleşmişti. Tabii daha sonra Rory'nin kız arkadaşı takas gecesindeki gibi olmasını istemişti. "Çok romantiktin," deyip duruyordu. Rory, "Bana ne yaptığımı bir daha hatırlat," dedi. Rory hülyalı bir şekilde içini çekti. "Ud çaldınız, bana şarkı söylediniz ve beni o küçük üzümle beslediniz. Sen-" Rory kızla ilişkisini kesti ve bir daha asla kardeşinden bir randevuda onun yerine geçmesini istemedi. Kısa bir süre sonra da kızla . Ayrıldıklarında kız, "Değişmişsin," dedi. "Bana dünyanın merkezi olduğumu hissettirdiğin bir gece vardı, sonra... sen olmaya geri döndün."

Daha sonra Rory, Graydon'a kız hakkında ne düşündüğünü sordu. "Çok güzel ama kafasında beyin yok. Sana birini bulması için annemi çağırmamı ister misin?"

Graydon müstakbel kralın eşi olarak seçilen Danna'dan bahsediyordu. Danna uzun boylu ve güzeldi, fevkalade eğitimliydi ve Lanconyalı bir dükün kızıydı. Mükemmel bir formla ata binebilir, konser seviyesinde piyano çalabilir, iki yüz kişilik resmi bir akşam yemeğine kolaylıkla ev sahipliği yapabiliirdi. Kişiliğine gelince, hayır işlerini severdi, kimsenin adını asla unutmazdı ve her zaman nazik ve düşünceliydi. Asla yanlış bir adım atmaz ya da kimseye karşı öfkelenmezdi.

Sonuç olarak Danna tamamen ve bütünüyle mükemmeldi ve Graydon'la evlenip Lanconia'nın bir sonraki Kraliçesi olacaktı.

Tek sorun Graydon'ın Danna'yı sevmemesiydi. yeterince hoşlanıyordu ama aralarında sadece arkadaşlık vardı. Ancak otuz bir yaşına gelen Graydon artık evlenip tahta bir varis çıkarma zamanının geldiğini biliyordu. Her zaman olduğu gibi görevlerini çok ama çok ciddiye alıyordu. O kardeşi değildi; sadece aşk için evlenemezdi. Hayır, Graydon bir prenses ve daha sonra bir kraliçe olarak kendisinden istenen her şeyi yapabilecek bir kadın bulmak zorundaydı. Saatlerce ayakta durmak, durmadan gülümsemek, hayır işleriyle yakından ilgilenmek, vesaire. Kadın kendini Graydon kadar adamış olmalıydı ve bu modern çağda bunu bulmak neredeyse imkansızdı.

Rory ay ışığının aydınlattığı manzaraya baktı. Çadırın içindeki grubun rock 'n' roll sesleri çıkarmaya başladığını duyabiliyordu. Kardeşi bununla dans edebilir miydi? Graydon bir rock'çıdan çok bir vals adamıydı.

Gerçek şu ki, Rory kardeşinin bu değişimin üstesinden kolayca gelebileceğini biliyordu. Birkaç sorun yaşayacaktı ama hiçbir şey onu uzun süre durduramazdı.

Asıl sorun Rory'nin sorunu olacaktı. Omuzlarını geriye atıp kendini kardeşi gibi taşıyabileceğini biliyordu. Eğilmeden, bükülmeden, Graydon'ın mükemmelleştirdiği o kral olacağım bakışını takınabilirdi.

Hayır, sorun Rory'nin öyle derin bir sırrı olmasıydı ki, ağabeyi bile bunu bilmiyordu. Rory, ağabeyinin evleneceği kadına sırılsıklam aşıktı.

Ağaçtan uzaklaştı ve dik durdu. Belki bencillik ediyordu ama bu takasın gerçekleşmesi için elinden geleni yapacaktı. Danna'yla geçireceği birkaç gün hiç olmamasından daha iyiydi. Ve Rory'nin yapacağı ilk şey, oda arkadaşından kurtularak Graydon'a bir yol açıp açamayacağına bakmaktı. Rory'ye Danna'nın Roger Plymouth için çalıştığı söylenmişti, birkaç kez karşılaştığı bir adamdı. Belki bir şeyler ayarlayabilirlerdi.

Chapter Three

Toby küçük çadırın içini görür görmez adamın neyin peşinde olduğunu anlamıştı. Asıl soru, adamın niyetinden neden şüphe ettiğiydi.

Orada durup yere kadar uzanan örtülü masaya, yanan mumlara, puslu mavi kumaşla örtülü sandalyelere baktı ve "Baştan Çıkarma Sahnesi" diye düşündü. Geri adım attığında, çok iyi bir insan olduğunu düşünmeye başladığı bu adama ters ters baktı. "Hayır, teşekkürler," dedi, sesi sahne ne kadar sıcaksa o kadar soğuktu. Baştan çıkarıcılarla değil, insanlarla çevrili olacağı büyük çadıra doğru geri dönmeye başladı.

Yaklaşık yirmi adım uzaklaştığında adamın "Şimdi ben nerede yanlış yaptım?" dediğini duydu. Birkaç adım daha attı ve devam etmek istedi ama durdu ve dönüp ona baktı. Adam hâlâ çadırın yanında duruyordu ve yüzünde mutlak bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Ona doğru geri yürüdü. "Benim hakkımda ne duydun?"

Graydon ona birkaç kez göz kırptı. Birisi ona Graydon'ın bir prens olduğunu ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylediği için kadının çekip gittiğini düşünmüştü. Ülkesinin dışındaki kadınlar onun kraliyet mensubu olduğunu öğrendiklerinde iki yoldan birini seçerlerdi. Ya kaçarlardı ya da gözleri parlar ve kaç tacı olduğunu sormaya başlardı. Görünüşe göre bu genç kadın bir koşucuydu.

Ama eğer öyleyse, neden onun hakkında ne bildiğini soruyordu? "Senin hakkında pek bir bilmiyorum," dedi, ses tonuyla

Şaşkınlık. "Senin adın Toby. Gelinin ve diğer nedimenin arkadaşısın. Korkarım bundan daha fazlasını bilmiyorum. Sizi birine sormalı mıydım?"

Kafası karışan Toby olmaya başlamıştı. "Madem benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, o zaman bütün bunlar niye?" Çadırı işaret etti. Çadırın kapağı hâlâ açıktı ve mum ışığı üzerlerine vuruyordu.

"Oh," dedi Graydon, sonunda anlamış gibi görünerek. "Bir Amerikalı gibi düşünüyorsun."

"Başka nasıl düşünebilirdim ki?"

"Bayan Wyndam, tekrar özür dilerim. Bu yemekle ilgili olarak bir masada oturup huzur içinde yemek yemekten ve belki de biraz akıllıca sohbet etmekten başka hiçbir art niyetim yok. Kardeşimden bana katılmasını isteyecektim ama siz ondan daha güzelsiniz ve yemek yemediniz, o yüzden..." Omuz silkti. "Şu anda senden hayatım boyunca topluca dilediğimden daha fazla özür dilediğimi söylemeliyim."

Toby konuşmasının son kısmında gülümsemekten kendini alamadı. "Biz Amerikalılar sık sık kafanızı karıştırıyor muyuz?"

"Sonsuza kadar," dedi. "Muhtemelen tekrar düşünüp akşam yemeğinde bana katılmazsın, değil mi? Kardeşim şu anda benimle mutlu değil ve iyi bir arkadaş olmaz."

"Pekâlâ," dedi Toby ve çadırın içine adımını attı. İlk karşılaşmalarından beri bu adama karşı çok sert davrandığını hissetmeye başlamıştı.

Önce onun sandalyesini uzattı, sonra da kendi sandalyesini aldı. "Alabilir miyim?" diye sordu büyük bir kaşık ve çatal alıp ona hizmet etmek için işaret ederken. "Sizin hakkınızda bir erkekle yemek yemeyi reddetmenize neden olacak ne bilmeliyim?"

"Yok bir şey," dedi hızla ama adam ona bakmaya ve beklemeye devam etti. Teknesinde vakit geçirdiği için teni her zaman bronz olan Jared'e benzese de, bu adamın teninin doğal olarak daha koyu olduğuna dair bir fikri vardı. "Adadaki bazı oğlanlar - ve oğlanlar demek - kimin beni kazanabileceğini görmeye çalışmaya başladılar... sanırım buna beni kazanmak da diyebilirsiniz."

"Anlıyorum." Tabağına deniz tarağı koydu. "Şu Amerikan deyimini nedir? 'Seni yoldan çıkarmak' mı?"

Eski moda terime gülümsedi. "Evet, yapmaya çalıştıkları şey bu." Kendisine salata ikram etti.

"Ama genç erkeklerden hiçbiri size hitap etmiyor?"

Toby bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı, çünkü kesinlikle özel hayatından bahsetmek istemiyordu. "Kardeşinin şu anda seninle mutlu olmadığını söyledin. Neden mutlu değil?"

"Senin hakkında tartıştık."

"Ben mi? Bu nasıl olabilir?" Sesi telaşla yükseldi. "İkinizi de tartışmanıza neden olacak kadar iyi tanımıyorum."

"Yanlış söyledim. Tekrar özür dilerim. Kardeşim size kendimden bahsetmem gerektiğini düşünüyor. Bunu yapmamak zalimlik olur."

Toby kaşlarını çatarak mum ışığında ona baktı. "Sanırım bana bunun ne hakkında olduğunu söylemelisin." Adamın bir hapishane kaydı olduğunu, rehabilitasyondan yeni çıktığını ya da Interpol tarafından soruşturulduğunu hayal ediyordu.

"Amerikalı büyükbabam Lanconia tahtını miras alan kadınla evlendi, bu da beni ve küçük kardeşimi prens yapıyor."

"Ah." Toby'nin soğukkanlılığını geri kazanması bir an aldı. "Büyükbaban işini iyi yaptı mı?"

"Evet, öyle yaptı," dedi Graydon. "O benim eski ülkemi yirminci yüzyıla taşıdı. Onun sayesinde artık kendi kendimize yetebiliyoruz. Hâlâ turist çekecek kadar eski kafalıyız ama bu da ekonomiye yardımcı oluyor. Babam kırk yaşına geldiğinde, büyükanne ve büyükbabam tahtı ona ve anneme devretti. Annem ve babam harika bir iş çıkardılar ama daha az Amerikanlaştırma yaptılar."

"Demek kral olacaksın. Senin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Bu yılın ilerleyen zamanlarında Leydi Danna Hexonbath ile nişanlandığım bir törenle duyurulacak."

Toby onun söylediklerini düşünürken bir yandan da deniz tarağı yemeye devam etti. "Yani bir eşin ve hatta bir ülkenin sorumluluğunu üstlenmeden önce burada, Nantucket'ta biraz tatil yapmak mı istiyorsun?"

"Aynen öyle," dedi. "Rory ben olacağım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Kardeşim beni taklit edecek, böylece bu hafta izin alabileceğim." Toby şüpheyle bakınca devam etti. "Sen bizi ayırt edebiliyor gibisin ama başka kimse edemiyor. Büyükannem ve büyükbabam ayırt edebiliyor ama Rory ve ben çocukluğumuzun çoğunu onlarla geçirdik. Annemle babam ülkeyi yönetmekle meşguldü."

Toby onun gözlerinde küçük bir parıltı gördü. Ailesinin onu ihmal etmesinden dolayı incindiğini düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemeyecekti. "Onu seviyor musun?" Toby sordu.

Sözleri Graydon'ı sarsmış gibi görüldüğünde Toby bir hata yaptığını anladı. Gözlerindeki sıcaklık kayboldu ve omurgası dikleşti. "Elbette," dedi.

Yalan söylüyor, diye düşündü Toby. Ya da gerçeği saklıyor. Ya onu çok seviyor ve bunun gizli kalmasını istiyor ya da onu hiç sevmiyor ve bunun bilinmesini istemiyor. Elbette, diye düşündü, görücü usulü bir evlilik yapıyor olamazdı. Yirmi birinci yüzyılda olmaz! Ama sonra televizyonda, görücü usulü evliliklerin dünyanın pek çok yerinde hâlâ yaygın olduğunu söyleyen bir belgesel izlemişti.

", " dedi Toby, "sana kalacak bir yer bulmaya çalışacağım." Ona bakarken zihni fikirlerle dolup taşıyordu. "Ancak.." Durakladı. "İşinin ne olduğunu kimseye söylemememiz gerektiğini düşünüyorum. Aile bilir ama yabancılara söylememeliyiz."

"Özellikle de burada saklandığımdan beri," dedi onaylayarak.

"Yanında insanlar var mı? Bir şeyler yapmana yardım edecek?" "Bana yemek servisi yapmak, beni bir yerlere götürmek gibi şeyler için mi?" Tereddüt etti ama sonra başını salladı.

"Maine'deki kuzenlerim sayesinde artık tamamen işlevsel bir insanım. Gömleğimi giyip ayakkabılarımı bile kendim bağlayabiliyorum."

"Saygısızlık etmek istememiştim," dedi Toby ve çadırın girişine doğru baktı. Belki de gitme vakti gelmişti.

"Dürüst olmak zorundayım," dedi. "Nasıl yapılacağını bilmediğim şeyler var."

"Ne ?"

"Yiyecek al. Daha önce Maine'de bir markete gitmiştim ama para ödememiştim. Rory kredi kartı kullanıyor, belki ödünç alabilirim. Araba kullanmayı biliyorum ama evde ne zaman ana yola çıksam tra c'ı durduruyorlar, o yüzden ..." Omuz silkti ve gerisini onun hayal gücüne bıraktı.

Toby ona göz kırpıyordu. Onun Jared'in kocaman evinde oturduğunu ve yavaş yavaş açlıktan öldüğünü hayal ediyordu. Ya da belki de dur işaretinde ne yapacağını bilemediği için bir araba kazasında ölecekti. Nantucket'ta kırmızı ışık yoktu ama turistlerin son sürat geçtikleri ve yollarına çıkan olursa korna çaldıkları birkaç döner kavşak vardı. Tehlikeli olabilirler!

"Belki Jared..." diye başladı ama sözünü yarıda kesti. Jared ada dışında mimarlık firmasında çalışacaktı ve Lexie ile onun tam zamanlı işleri vardı. Yaz mevsimiydi ve herkes meşguldü. "Bence biriyle kalmalısın."

"Bir bakıcıya ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?" Gülümsüyordu, alay ediyordu. "Herkesin bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Bence restoranlara yürüyerek gidebilmek için şehirde kalmalısınız. Victoria çok zaman geçirdi

ama burada hiç araba tutmadı." "Victoria kim?"

"Kızıl saç, yeşil takım elbise?"

"Oh, evet," dedi Graydon. "Onu çok iyi hatırlıyorum."

"Bütün erkekler yapar." Victoria uzun boylu ve güzeldi, abartılı bir kum saati şekli vardı. Toby'nin annesiyle aynı yaşta olması Victoria'nın seksapelini azaltmıyordu. Erkekler hâlâ onun odanın içinde yürüyüşünü izliyordu.

"Buradayken nerede kalıyor?" "Kingsley House," dedi Toby.

"Mükemmel," dedi Graydon gülümseyerek. "Bu Victoria benim oda arkadaşım mı olacak?"

"Nişanlanmak üzere olduğunu sanıyordum."

"Etrafımdaki güzelliği seviyorum, ister bir Van Dyck tablosu olsun, ister altındaki dantelleri görebileceğim kadar dar bir takım elbise giymiş güzel bir kadın."

Bunu öyle masum bir havayla söylemesi onu güldürdü. "Dr. Huntley'nin bundan hoşlanacağını sanmıyorum ve Victoria üzerinde hak iddia ediyor gibi görünüyor. Onun evine taşınabilir ama ev çok küçük. Sana bir şeyler bulacağım. Lexie nerede olduğunu bilir."

Çikolata kaplı çilek tabağını uzattı. "Küstahlık etmek istemem ama nerede yaşıyorsunuz?"

"Kingsley House'un hemen aşağısında. Ve varsayımlardan bahsetmişken, eğer nişanlanmak üzereyseniz, neden

benim hakkımda?"

"Seni bir şeylerin içine çekmeye çalışmıyorum. Sadece ailem dışında Rory ile beni birbirinden ayırabilecek biriyle hiç karşılaşmadım. Bizi hayatımız boyunca tanıyan insanlar bile birimizi diğerinden ayıramaz. Senin bunu yapabilmen, seninle aramda bir bağ olduğunu hissettiriyor. Ayrıca, burada tanıdığım tek insanlar sen ve Jilly Teyze ve ondan yardım isteyeceğimi sanmıyorum."

Toby başıyla onayladı. Teyzesi ve Toby'nin arkadaşı Alix'in babası Ken kısa bir süre önce çift olmuşlardı. Başka birine ihtiyaç duymadıklarını ya da istemediklerini açıkça belli ediyorlardı. Gerçekten de bu adam adada çok az insan tanıyor gibiydi ve burada çok uzun süre kalmayacak olsa da yalnızlık çekebilirdi. "Etrafa sorarım," dedi ama bunu düşünürken bile nerede kalabileceğini ve rahat hayal edemiyordu. Bir otel mi? Kiminle konuşacaktı ki? Belki ona Kingsley'lerden birinin yanında bir yer bulabilirdi. Ama mükemmel sofrada sahip bu adamla kim uyum sağlayabilirdi ki? Ve kim onlarla birlikte yaşayan bir prens olduğunu söylemeye karşı koyabilirdi ki? O zaman ne olacaktı? Adadaki insanlar muhtemelen onu koruyacaktı -yüksek rütbeli ziyaretçilere alışıklardı- ama ya ada dışındakiler onun burada olduğunu duyarsa? Kendini camdan bir kafese de koyabilirdi.

"Bana çok sert bakıyorsunuz," dedi Graydon. "Sizi temin ederim ki ben etten kemikten bir insanım."

"Mesele sizin kendinizi nasıl gördüğünüz değil, başkalarının sizi nasıl gördüğüdür."

"Ne kadar da ."

"Keşke Jared'in teyzesi Addy hala hayatta olsaydı. Seni evine alır, kanatlarının altına alır ve korurdu. Ve sana içmen için bir sürü rom verirdi."

Graydon güldü. "Kulağa mükemmel geliyor ama sizi temin ederim ki korunmaya ihtiyacım yok. Belki arada sırada bir kurşuna karşı, ama çok değil."

Ses tonu şaka gibiydi ama Toby gülmedi. Kraliyet ailesine yönelik suikast girişimleriyle ilgili çok fazla hikâye duymuştu. "Korumanız var mı?"

"Evde var, bir tane de Maine'de bıraktım ama burada tek ." "Ama ya biri seni tanırsa?"

"Bayan Wyndam, küçük ve silik bir ülkenin prensi olmanın en güzel yanlarından biri de dış dünyada kimsenin beni tanımaması. Tanrıya şükürler olsun ki İngiliz kraliyet ailesinin bir üyesi değilim. Onların her hareketi kaydediliyor, konuşuluyor ve eleştiriliyor ama biz Lanconlular kendi sınırlarımız dışında o kadar da ilginç değiliz." Kendi ülkesinde yaptığı her şeyin manşetlerde yer aldığını eklemedi.

Prens William'ın düğününün bir saniyesini bile kaçırmayan Toby, birdenbire düğünü diğer taraftan görmeye başladı. Çift için böyle bir düğünün mahremiyeti, romantizmi neredeydi? "Düğününüz bir gala mı olacak?"

"Oh, evet," dedi Graydon. "Kocaman eski bir katedralimiz var ve insanlarla dolup taşacak. Tüm ülke üç günlük bir tatil yapacak."

"Nişan töreni' dediniz. bir şey olacak?"

Son çileği alması için tabağı ona uzattı. "Bu, yıl boyunca yapılacak pek çok kutlamanın ilki olacak."

"Ve hepsi de seni mi içerecek?"

"Evet," dedi Graydon ve bir an için başını eğdi. "Nişan bir kez ilan edildiğinde, ben de adil bir oyun olurum. Altı vilayetin her birine gideceğim ve günlerce, hatta haftalarca sürecektir oyunlara ve ziyafetlere katılacağım ve bulabilecekleri tüm müstehcen şakalara güleceğim."

"Peki ya gelinin?"

"Geleneksel olarak o bir bakire sayılır, bu yüzden genellikle katılmaz. Evde kalır ama Danna'nın atları vardır ve çeyizini hazırlaması gerekir."

"Sen etrafta koşturmak zorunda kalırken onun eğlenmesi adil görünmüyor, değil mi?"

Graydon güldü. "Bence tam . Bazıları benim daha iyi bir pazarlık yaptığımı söyleyebilir; ben parti yapabiliyorum, o ."

"Sonra düğün var ve ondan sonra..?"

"Bundan sonra Danna ve ben ailemin görevlerinin çoğunu üstleneceğiz. Annem seyahat etmeyi sevmiyor, bu yüzden Danna ve ben Amerika Birleşik Devletleri'ni ve insanları ürettiklerimizi satın almaya ya da ihtiyacımız olan şeyleri bize satmaya ikna etmeyi umduğumuz diğer ülkeleri ziyaret edeceğiz."

"Siz aslında bir iş adamısınız," dedi.

"Bu şekilde düşünmeyi seviyorum ama pek çok farklı üniforma giymem ve sürekli gülümsemem gerekiyor."

Toby son çileği yerken, kadın sandalyede arkasına yaslandı. "Bu gerçekten de senin son huzur anın, değil mi?"

"Evet," dedi, onun anlayışına gülümseyerek. "Kimsenin bana ne zaman nerede gerektiğini söylemediği, programsız bir hafta geçirmek istiyorum." Durakladı. "Şimdi sormak zorundayım. Bu adadaki erkekler seni kazanmak için neden bu kadar çok çalışıyor? Güzelliğinizi görebiliyorum ama başka bir şey var mı?"

"Sadece onlarla çıkmayacağım için" dedi. "Bu erkek maçoluğu, sahip olamayacakları bir şeyi kazanmak zorunda olduklarını düşünüyorlar. Ne zaman -?"

Lexie çadırın kapağını geri atıp Toby'ye bakınca sözünü kesti. "Böldüğüm için üzgünüm ama insanlar senin için endişelenmeye başladı. Sen orada olmadan pastayı kesmeyecekler ve eğer başka bir çocuk bana ne zaman pasta alacaklarını sorarsa, onları şeyin üstüne atabilirim - ama bu çok hoşlarına gider. Veletler! Jared'in kamyonetinin anahtarlarının nerede olduğunu biliyor musun? Plymouth da yarın sabah yola çıkmamı ve kız kardeşine refakat etmek üzere Güney Fransa'ya gitmemi istiyor." Lexie Graydon'a baktı. "Oh, merhaba. Sen ve ben kuzeniz." Tekrar Toby'ye baktı ve bir cevap bekledi.

Toby nefes aldı. "On dakika içinde orada olacağım. Çadırın arka köşesindeki mavi soğutucuda saklanan kekleri çocuklara ver. Kamyonun anahtarları vizörün üzerinde. Yarın yola çıkmak ister misin?"

"Evet," dedi Lexie. "Yarın." Çıplak sol elini havaya kaldırdı. "Şimdi her şeyi ertelemek için bir nedenim var." Arkasını dönerken Graydon'a baktı. "Toby harika biri, değil mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi Graydon. Lexie gülümseyerek çadırdan ayrıldı.

Toby ayağa kalkar kalkmaz Graydon da kalktı. "Görünüşe göre bana ihtiyaç var," dedi.

"Plymouth kim?"

"Lexie'nin patronu ve aralarında işten daha fazlası olduğuna inanıyorum."

Graydon'ın gözleri dikkatle bakıyordu. "Ne iş yapıyor?"

"Yaşamak için mi? Bildiğim kadarıyla hiçbir şey. Aile parası. Sanırım her zaman çalışıyor. Buraya gelen pek çok insan böyle." Masaya bir göz attı. "Bunları temizlemesi için birini göndereceğim."

"Bunu ayarlayabilirim," dedi Graydon.

Toby, garsonlardan üçüne kendisi için her şeyi hazırlamaları için nasıl kolayca emir verdiğini hatırladı. O zamanlar bunu nasıl yaptığını anlamamıştı ama bir prens bunu yapabilirdi. "Reverans yapmalı mıyım?" diye sordu, yüzünü asmamaya çalışarak.

"Evet, lütfen yap," dedi. "Kadınların eğilmelerine bayılıyorum."

"Nefesini tut." Kadın çadırdan çıkarken gülüyordu.

Graydon bir süre orada durup ona baktı. Kadının anlayışlı olması ve onun... kadının deyimiyle "işinden" korkmaması hoşuna gitmişti. Daha önce hiç bir insana karşı bu kadar çabuk rahat hissetmemişti.

Birdenbire hayal aleminden çıktı. Oda arkadaşının yarın ülkeyi terk etmek istediğini ve hiçbir şey yapmayan zengin bir adamla gideceğini söylediğini hatırladı. Bu, kardeşinin sahip olduğu her arkadaşın tanımına uyuyordu ve Graydon bu yolculuğun arkasında kardeşinin olduğundan hiç kuşkusu olmadığını biliyordu. Görünüşe göre Rory - yine- kardeşinin kendi hayatını idare edemediğini düşünüyordu.

Graydon cebinden telefonunu çıkardı ve kardeşine mesaj attı, ŞİMDİ!

Chapter Four

Toby büyük çadıra, orkestranın ve çok sayıda konuğun gürültüsüne geri döndü, ama tek düşünebildiği birlikte yemek yediği adamdı. Bir prens! Ve her nasılsa, onun tüm kendisine verilmişti.

Büyük beyaz çadırın tepesinde asılı duran kurdelelere ve çiçeklere baktı. O, Alix ve Lexie tasarımı bulmak için saatlerce danışmanlık yapmışlardı ama asıl işi Toby yapmıştı. Her küçük buketi birbirine bağlamış, sanki biri tarladan atlayıp kır çiçekleri toplamış gibi görünmesini sağlamaya çalışmıştı.

Tam bir daire çizerek her birine baktı. Son haftalarda tüm hayatı bu düğünün etrafında dönüyordu. Prens Graydon'ın düğününün ne kadar büyük bir şenlik olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu. Ona şimdi yardım ederse, davetiye alabilir miydi?

Hayır, hayır, dedi kendi kendine, böyle düşünemezdi. Kendisi için hiçbir şey düşünmeden ona yardım etmeliydi.

Kalabalık dans pistinde etrafına bakınırken herkesin iyi vakit geçirip geçirmediğini anlamaya çalıştı. Bir köşede daha büyük çocuklarla dolu büyük bir yuvarlak masa vardı. Sessizdiler, hiçbir şeye katılmıyorlardı. Her biri telefonundaki mesajlara tıklıyordu. Daha önce Toby uğramış ve kime yazdıklarını sormuştu. Birbirlerine mesaj attıkları ortaya çıktı. Neden sadece konuşmadıklarını anlamayarak başını salladı ve yanlarından ayrıldı. Kesinlikle eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Gelin, Kingsley'deki bir tavan arasında bulunan 1950'lerden kalma güzel elbisesi içinde Tyler adında küçük bir çocukla dans ediyordu. El ele tutuşuyorlardı ve çocuk melek gibi gülümsüyordu. Toby onları izlerken Jared ikisine doğru yürüdü ve onlara katılmak istedi ama Tyler'ın yüzü bir anda mutluluktan vahşiliğe döndü. Jared'a ters ters baktı ve grubun duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Hayır!" dedi.

Toby gülünce Jared kolunu onun beline doladı ve onu yere çekti. "Bana gülüyorsun, değil mi?" Sesini duyurabilmek için başını Toby'nin kulağına yaklaştırmak zorunda kaldı ama sonra aniden hızlı ve gürültülü şarkı bitti ve yavaş bir şarkı başladı. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı ve dans için Toby'yi kendine doğru çekti.

Onu dans pistinde döndürürken Jared nasıl tanıştıklarını hatırlamadan edemedi. Birkaç yaz önce Toby'nin ailesinin Nantucket'ta sahip olduğu ve her yaz kaldıkları ev için bir misafir kanadı tasarlamıştı. Toby'nin babası Barrett her hafta sonu uçakla gidip geliyordu ama annesi Lavidia adada kalıyordu.

Jared haftada bir kez inşaatı kontrol etmek için uğruyordu ve her gittiğinde Bayan Wyndam'ın, seçkin bir kız kolejinden yeni mezun olan güzel kızı Toby'yi azarlamasını dinlemek zorunda kalıyordu. Bir gün Bayan Wyndam yüksek sesle Toby'ye yeterince dik durmadığını, kıyafetlerinin rezalet olduğunu ve nasıl görüldüğüne dikkat etmeye başlamazsa asla bir koca bulamayacağını söylüyordu.

Barrett iç çekerek, "Sanırım gidip kızımı kurtarsam iyi olacak," dedi ve verandaya doğru ilerledi.

Jared bütün o yaz boyunca Bayan Wyndam'ın bitmek bilmeyen şikâyetlerini dinlemişti; hepsi de kızına yönelikti. Genç Toby ise annesinin söylediği hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Sessizce duruyor, gözlerini yere indiriyor, annesine hiç meydan okumuyordu. Jared'in izlenimine göre kız, kadının sözlerine karşı bağışıklık kazanmıştı. Toby günlerini mutfakta inşaat ekibine ikram etmek üzere yemek pişirerek ya da bahçede çiçeklerle ilgilenerek geçiriyordu.

Eylül ayında, Williamlar adadan ayrılmadan hemen önce Jared, Toby'yi çiçek tarhlarından birinde diz çökmüş halde gördü. O da

ağlıyordu.

Annesinin Barrett'a Toby'nin "imkânsız" olduğunu, yat sahibi bir adamın oğluyla çıkmayacağını söylediğini duyduğu için sorunun ne olduğunu sormasına gerek kalmamıştı. Jared hem babayı hem de oğlu tanıyordu ve hiçbir kadın akrabasının ikisiyle de yalnız kalmasına izin vermezdi.

Jared elindeki plan rulosunu yere bıraktı ve bir şezlongun kenarına oturdu. "Bunu düzeltmek için ne yapacaksın?" Açıklama yapmaya gerek yoktu; ikisi de sorunun ne olduğunu biliyordu.

"Ne yapabilirim ki?" Toby'nin sesi öfkeliydi ve Toby onda ilk kez bir duygu görüyordu. "Gerçek bir iş için eğitimim yok. Kaçarsam babamın beni destekleyeceğini biliyorum ama bu nasıl bir özgürlük?"

"Bahçeniz çok güzel ve o büyük çiçek aranjmanlarını nasıl yaptığınızı gördüm."

"Harika! Çiçekleri bir araya getirip oldukça güzel görünmelerini sağlayabilirim. Bunun parasını kim ödeyecek?" Ona baktı. "Çiçekçi mi?" diye fısıldadı.

"Benim tahminim de bu yönde ve kış için yardıma ihtiyacı olan birini tanıyorum. Eğer Nantucket'ta kalmak istiyorsanız tabii."

"Kalmak mı? Bu büyük evde yalnız mı? Şehirden bu kadar uzakta?"

"Mutfağı kullandıktan sonra temizliyor musunuz? Soruyorum çünkü kuzenim Lexie Kingsley House'un yakınında yaşıyor ve yeni bir oda arkadaşı arıyor. Sonuncusu sadece kızartma yapabiliyordu ve arkasını hiç toplamıyordu."

Toby'nin gözlerinde ilk kez umut vardı. "Tezgahları temizliyor, dezenfekte ediyor ve güzel kokmaları için üzerlerine limon suyu döküyorum."

Jared kartvizitlerinden birinin arkasına şöyle yazmış. "Bu benim özel cep numaram. Eğer evi alma ihtimaliniz olduğunu düşünüyorsanız, bana haber verin. Ama Lexie'yi evi başkasına kiralamadan önce sadece yirmi dört saat oyalayabilirim."

Jared bir an için tereddüt etti. Yanlış bir karar mı veriyordu? Bu kızı gerçekten tanı mıyordu ve neredeyse narin görünüyordu. Jared

Annesi ne derse desin onu sessizce ve sakın bir şekilde kabul ettiğini görmüştü. Lexie güçlü bir karakterdi ve Jared, Toby'nin ona karşı koyabileceğinden emin değildi. Peki ya ailesinin egemenliği altından çıkar çıkmaz çılgına dönen kızlardan biriye? Jared ne olacağını anlamaya çalışarak ona bir aşağı bir yukarı baktı.

Onun bakışıyla Toby sırtını dikleştirdi. "Bay Kingsley, bu teklif için başka bir nedeniniz var mı?"

İlk başta kızın ne demek istediğini anlamadı ama gözlerinden ne demek istediğini anladı. Jared kadınların ondan hoşlanmasına, ona evet demesine alışkındı ama bu kız öyle değildi. Kız ona sorgusuz sualsiz haddini bildiriyordu. O anda Jared, Toby gibi kırılgan görünümlü birinin annesine nasıl karşı koyabildiğini gördü. Ona baktıkça, eğer bir kız kardeşi olacaksa, bunun o kız olduğunu anladı. Toby onun içindeki korumacı duyguyu ortaya çıkarmıştı. "Ben sadece yardım etmek istiyorum, sen ve Lexie iyi olacaksınız."

Kafasını kaldırdığında annesinin pencerede kaşlarını çatmış olduğunu gördü, muhtemelen Jared'in Toby'ye çok yakın olduğunu düşünüyordu. Ayağa kalktı. "Eğer bunu yapmak istiyorsan, bir iş bulmanı sağlayacağım."

Seni kendim işe almak zorunda kalırsam, demek istedi ama diyemedi. "Yarın saat 11'de tekrar geleceğim ve kararınızı bana söyleyebilirsiniz."

"Sanırım bavullarımı hazırlamış bekliyor olacağım."

"Kamyonetimi getireceğimden emin olabilirsin." Gülümseyerek uzaklaştı. Ertesi sabah Lexie'nin yanına taşındı ve o zamandan beri iki genç kadına bakıyordu.

"Evli bir adam olmak nasıl bir duygu?" Toby ona sordu.

"Mükemmel. Bu gece neredeydin?" diye sordu Toby'yi dans pistinde döndürürken. "Seni arayacaktım ama ararsam Lex beni ölümle tehdit etti. Ee, ne oldu?"

"Beni evlendiren adamın bir prens olduğunu biliyor musun?"

"O isim çoktan alınmadı mı?"

Önce ne demek istediğini anlamadı, sonra anladı ve güldü. "Hayır, o bir gün kral olacak gerçek bir prens."

Jared onu alçalttı. "Onunla akraba olduğumuza göre, bu beni dük yapar mı? Ya da belki ben de bir prensim."

"Balıklar Prensi," dedi Toby onu yukarı çekerken. "Adada bir hafta kalmak istiyor ve biraz huzura ve mahremiyete ihtiyacı var." "Yani kimse onun burada olduğunu bilmeyecek mi? Onun hattındaki bayraklar

arabalar onu verir mi?"

"Jared! Bu gerçek. Şaka yapmayı bırak."

Onu bir çemberin içine aldı. "Bir erkek hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Peki kimse sizi bulamazken siz ikiniz ne yapıyordunuz?" Jared'in koruyucu içgüdüleri ön plana çıkmaya başlamıştı.

"Akşam yemeği yiyoruz," dedi. "Prens Graydon ülkesine döndüğünde, genç bir Lanconyalı kadınla nişanlandığı açıklanacak. Bir yıl sonra da evlenecekler."

"Amerikalı kızlar onun için yeterince iyi değil mi? Yoksa eve dönmeden önce burada, Nantucket'ta biraz yaban yulaflı ekmeyi mi planlıyor?" Ses tonu ona bu fikir hakkında ne düşündüğünü söylüyordu.

Toby ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Jared onu sıkıca tuttu. "Tamam, bırakıyorum. Ne istiyorsun?"

"Kuzenin" -bağlantıyı vurguladı- "buradayken kalacak bir yere ihtiyacı var. Bir oda arkadaşı, ona yardım edecek biri olursa daha iyi olur."

"Yani onun için etini kesmek gibi mi? Sabah giysilerini giymesine yardım etmek gibi mi?"

"Ne yapıp ne yapamayacağını bilmiyorum. Kingsley House'da kalması mümkün mü?"

"Orası önümüzdeki hafta ağzına kadar dolu olacak. Oraya akrabalarımızı yerleştirmek zorunda kaldık ve Lexie'nin patronu bir yatak odası aldı. Peki ya senin evin?"

"Sadece iki yatak odamız var ve ayrıca bunun uygun olacağını sanmıyorum."

Jared ona ciddi bir bakış attı. "Bu adam sana hiç hoş olmayan tekliflerde bulundu mu?"

"Hayır, hiç de değil."

Dansın sonuna gelinmişti ve grup mola vermek için ayrılıyordu. Jared durdu ve ona baktı. "Toby, bu adam öylece buraya gelip ona bir saray ve bir sürü hizmetçi teklif edebileceğimizi düşünemez. Alabildiğini almak zorunda. Evinizin üst katındaki oturma odasında bir çekyat var, onu oraya yatırın."

Lexie orada olacak, yani iyi olacaksın. Eğer bunun için fazla iyi olduğunu düşünüyorsa, o zaman birinin arabasında uyuyabilir. Yarın Caleb ya da Victoria ona daha uzun kalabileceği bir yer bulabilir. Prens ya da değil, o bir yetişkin ve kendi başının çaresine bakabilir. Şimdi, biraz keke ne dersiniz?"

"Elbette," dedi Toby ve Jared' onu terk etmesinin sorun olmayacağını, iyi olacağını işaret etti. haklı olduğunu biliyordu ama yine de Prens Graydon için biraz sorumluluk hissediyordu.

Çadırın etrafındaki çok sayıdaki konuğa baktı. Alix ve Jared pastayı kesiyordu ve herkes onlara odaklanmıştı. Lexie yemek şirketinin arkasındaydı ve Toby onun hâlâ hayatındaki erkeklerden saklandığına dair bir fikir edindi. Konuk kalabalığının arasından manevra yaparak arkadaşının yanına gitti. "Seninle konuşabilir miyim?"

Lexie iki tabak düğün pastası alırken, "Memnuniyetle," dedi. "Çatalları getir."

Toby çatalları, peçeteleri ve iki bardak punç aldı ve çadırın dışına çıktılar. Toby, berrak, temiz, tuzlu Nantucket havasına çıkar çıkmaz, "Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım," dedi Lexie. "Çadırdaki o adamla olan sahne bir romandan fırlamış gibiydi. Mum ışığı ve çikolata. Tek ihtiyacın olan saçında bir güldü."

"Bana neyin peşinde olduğunu söylemekten kaçınmaya mı çalışıyorsun?" "Tamamen," dedi Lexie ve derin bir iç çekti. "Toby, kendimi

Bu konuda gerçekten kötü hissediyorum ama Plymouth Fransa'nın güneyinde on dört yaşındaki kız kardeşinin yanında kalacak birine ihtiyacı olduğunu söyledi ve bunu yapıp yapamayacağını sordu."

"Onunla seyahat etmek istemediğini sanıyordum."

"Orada olmayacak. Arabasıyla bir şeyler yapmaya gidiyor, bir yerlerde yarışacak sanırım, ama kız kardeşine onu Fransa' götüreceğine söz verdi."

"Çocuğun ailesi yok mu?"

"Plymouth'un babası dördüncü karısında. Bu daha yirmisinde bile değil. Üç ay boyunca bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmak istemiyor." "Üç ay mı?"

"Evet," dedi Lexie suçlu bir ifadeyle. "Eylül'ün ilk gününe kadar, yani teknik olarak sadece iki buçuk ay, ama

hala ..."

Toby bunun, bencil olmamak için çaba göstermesi gereken anlardan biri olduğunu biliyordu. Bu Lexie için büyük bir fırsattı. Ve Roger'ın gelmeyeceğine bir an bile inanmamıştı. Bir açıdan Lexie de muhtemelen bunu biliyordu. Ama belki de Nantucket'tan uzaklaşırsa hayatında ne yapmak istediğini anlayabilirdi.

Öte yandan, paylaştıkları evin arka bahçesi, satmak üzere çiçek yetiştirme işleri için yapılmıştı. Bir sera ve çok sayıda yükseltilmiş yatak vardı, hepsinin ayıklanması, gübrelenmesi ve sürekli bakıma ihtiyacı vardı.

"Kiranın yarısını sana göndereceğim," dedi Lexie. "Plymouth bu haftalar için maaşımı iki katına çıkarıyor, böylece bunu karşılayabileceğim."

Toby ona kirayı unutmamasını söylemek isterdi ama yapamazdı. Evin sahibi Jared'di ve evi ada dışından birine kiralasa getireceğinden çok daha azına onlara vermişti. Ama yine de Toby'nin yarısı onun maaşının çoğunu alıyordu.

"Jilly çiçekler konusunda sana yardım edebilir," dedi Lexie, yüz ifadesi Toby'ye bunu kabul etmesi için yalvarıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bunu gerçekten yapmak istiyorum. Plymouth'un kız kardeşiyle geçen yıl tanıştım ve çok tatlı bir çocuk. Okumayı çok seviyor ve müzeleri ziyaret etmek istediğini söylüyor. Plymouth'u bir müzede hayal edebiliyor musun?"

Toby adamı hiç tanımadığı için onun hakkında hiçbir şey hayal edemiyordu. Jilly'ye gelince, o da aşık olmanın ilk aşamalarındaydı ve tek görebildiği Ken'di. Üstelik Ken'in öğretmenlik işi ada dışındaydı, yani çoğu zaman orada olacaklardı. Toby, Jilly'nin pek yardımcı olacağını düşünmüyordu.

Ama arkadaşının bu zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Toby derin bir nefes aldı. "Elbette gitmelisin. Böyle bir fırsatı kaçıramazsınız. Belki karar vermene yardımcı olacak şeyler olur-"

"Teşekkür ederim!" Lexie tabağını yere Toby'ye sıkıca sarılırken, "Teşekkür ederim," dedi. "Gidip toplanmam gerek. Buradaki işleri sen halledebilir misin?" Çadıra ve düğüne doğru başıyla işaret etti.

Toby tabağı alıp Lexie'nin karanlığın içinde kayboluşunu izlerken, "Elbette," dedi.

Toby bir an için çadırın dışında durdu, boş kapları tuttu ve sıcak havanın içine işlemesine izin verdi. Bu hayatının en sıra dışı günü olmalıydı. Sanki arkadaşlarıyla bir bara girdikleri ve arkada oturan, etrafı kadınlarla çevrili o adamı gördükleri andan itibaren her şey değişmeye başlamıştı.

Çadırın içine baktı. Dans ediyor, pasta yiyor, içiyor ve gülüyorlardı. Geri dönmek tamamen güvenli görünüyordu.

Rory kıyafetlerini değiştirmişti ve şimdi ağabeyinin giydiğinin aynısı olan bir smokin giyiyordu. Gray küçük sarışınına döndükten sonra, Rory'nin Roger Plymouth'u bulması uzun sürmemişti. Büyük çadırın bir köşesinde üç güzel kızla sohbet ediyordu. Rory ona dışarı gelmesini işaret etti.

Yalnız kaldıklarında ilk olarak Roger konuştu. "Seni arkada o insanların arkasında saklanırken gördüğümü sandım. Demek sen ve kardeşin ikiniz de buradasınız? Olay nedir? Bir kraliyet partisi falan mı yaklaşıyor?"

Rory hemen, "Kingsley'lerle akrabayız," dedi. Havadan sudan konuşacak zamanı. "Nedime Lexie'nin sizin için çalıştığı doğru mu?"

"Evet," dedi Roger ve başını salladı. "Ele avuca sığmıyor. Şu anda bana tahammül edemiyor ama üzerinde çalışıyorum. Bana birkaç ay daha verin, onu yumuşatacağım." Mizahsız bir kahkaha attı. "Ama bunu bir yıl önce söyledim ve hiçbir ilerleme kaydedemedim. Bir erkek hayal kurabilir, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Onun peşinden gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Rory, Amerika'nın herkese her şeyi anlatma yöntemine asla alışamayacağını biliyordu. "Hayır, hiç de değil."

"Anlıyorum," dedi Roger. "Bana Lex'i soruyorsun çünkü kardeşin onun oda arkadaşıyla ilgileniyor. Dügün boyunca ona nasıl gördüm. İlk başta onun sen olduğunu düşündüm ama her şeyi herkesin görmesi için ortaya dökmeyeceğini biliyorum. Kardeşin ona flütün ucundaki yılan gibi bakıyordu."

Rory kardeşini korumak istercesine, "Bence bu biraz sert oldu," dedi.

"Evet, doğru," dedi Roger. "Kral olacak kişinin o olduğunu biliyorum. Ülkenizi seviyorum. Dünyanın en iyi kayağı ve yemekleri de fena değil. Ama seni uyarsam iyi olur, duyduğuma göre kral olmak, küçük Toby'yi fethetmekten daha kolay olacaktı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu adanın erkek nüfusunun yarısı onunla birlikte olmaya çalıştı. Dedikodulara göre 'kendini evliliğe saklıyormuş'. " "Yani diyorsun ki o ...?"

"Herkes bakire olduğunu söylüyor," Roger. "Doğru olan ne olursa olsun, o kızıdan hoşlanan pek çok insan olduğunu söyleyebilirim. Eğer ağabeyin sırf yatak direğine bir çentik daha atabilmek için kızın peşinden gitmeye karar verirse, Jared Kingsley de dahil olmak üzere pek çok kişi ona kızacaktır."

Rory dün olsa kardeşinin öyle biri olmadığını söylerdi ama bugün her şey tersine dönmüş gibiydi. "Kardeşim bir haftalığına Nantucket'ta kalmak istiyor ve genç hanımın kendisiyle biraz zaman geçirmesini istiyor ama korkarım oda arkadaşı buna engel olacak. O-"

"Bana söylemek zorunda değilsin!" Roger söyledi. "Lexie'nin benimle kalmasını sağlamak için neler yaptığına inanamazsın. Bir şeyleri saklamak ve sonra da kaybetmiş gibi yapmak zorundayım." Yüzünü buruşturdu. "Benim aptal olduğumu düşünüyor ama bunu yapmazsam 'Toby'nin bana ihtiyacı var' deyip kaçıyor."

"Yani oda arkadaşını sadece bir haftalığına işgal etme şansın yok mu? Belki bir yerlere seyahat edersiniz?"

"Seyahat etmek istediğini biliyorum ve ona benimle gelmesini söyledim ama sadece gülüyor. Hey! Belki küçük kız kardeşimden yardım alabilirim. Birbirlerini severler. Buna ne zaman ihtiyacın var?"

Rory, "Şimdi. Derhal," dedi.

"Bunu yapmaya çalışacağım," dedi Roger, sonra Rory'ye baktı. "Belki bir dahaki sefere ülkenizi ziyaret ettiğimde sizin evinizde kalabilirim."

Bir iş anlaşması, diye düşündü Rory. "Seni sarayın en eski bölümüne yerleştireceğiz. Orası perilidir ve kızlar onları oraya götürdüğünde ciyaklarlar."

Roger yüzünü buruşturdu. "Keşke bu Lexie'de işe yarasaydı ama o muhtemelen bir hayaletle arkadaş olurdu. Kingsley'i duymalısın

bu adanın etrafında dolaşan hikayeler!"

Rory'nin bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama öğrenecek zamanı da yoktu. Yapacak başka işleri vardı. Teşekkür etti, vedalaştılar ve ayrıldılar.

Rory küçük çadıra doğru geri döndüğünde, ağabeyi ile genç kadının hâlâ içeride birlikte olduklarını gördü. Çadırın içindeki mumlar ve dışarıdaki karanlık, gölgede bir tür sinema perdesi oluşturuyordu ve onları açıkça görebiliyordu. Birbirlerine doğru eğilmişlerdi, başları birbirine yakındı ve Graydon, Rory'nin daha önce bir yabancıнын yanında gördüğünden daha canlı konuşuyordu. Gray'in yanında rahat olduğu çok az insan vardı ve hepsi de kan bağına sahip olduğu akrabalarıydı. Ama orada yeni tanıştığı kızla birlikteydi ve konuşurlarken ellerini hareket ettiriyordu.

Ama ağabeyi bu kızdan ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, Rory'nin kesinlikle yapması gerektiğini bildiği bir şey vardı. Kızın kardeşleri gerçekten ayırt edip edemeyeceğini görmeliydi. Montgomery-Taggart ikizlerini birbirinden ayırt edebilen insanlarla ilgili aile efsanesini unuttun. Rory'nin gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Asistanını aramış ve dakikalar sonra tıpkı kardeşi gibi giyinmişti. Sessizce partinin bir kenarında durup şampanyasını yudumlarken Graydon'ın yemeğinin bitmesini bekledi; Roger Plymouth da onu orada buldu. Roger zafer sırtışıyla, kız kardeşinin Lexie'yi yazın büyük bir bölümünde adadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulduğunu ve söyleyebildiği kadarıyla Lex'in bunu kabul edeceğini söyledi. Roger gülerek, "Orada olmayacağıma dair söz vermek zorunda kaldım ama tahmin ediyorum ki bir iki kemiğimi kırabilirim ve onların yanında iyileşmek zorunda kalabilirim," dedi. "Bu Lexie ile benim şansım ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum. Umalım da senin evinde kaldığımda o da benimle olsun."

Rory dışarı çıktığında Lexie'nin Graydon ve Toby'nin yemek yediği çadıra koştuğunu gördü ve onun heyecanlı sesini duydu. Rory, ağabeyinin Toby'nin oda arkadaşının zengin playboy patronu -Rory'nin muhtemelen tanıdığı bir adam- tarafından çağrıldığını duyar duymaz Graydon'ın bunu kimin yaptığını bileceğini biliyordu. Graydon tesadüflere inanmazdı, özellikle de kardeşi yakınlardaysa.

Rory'nin telefonu çaldığında ağabeyinden gelen tek bir kelimeydi. ŞİMDİ! Bu, Graydon'ın hemen konuşmak istediği anlamına geliyordu. Rory yazdı. KINGSLEY'LERİN EVİNDEYİM. BENİMLE ORADA BULUŞ.

Kardeşi tüm çalışanlarını Maine'de bırakarak gizlice kaçtığından, bu ulaşım aracı olmadığı anlamına geliyordu. Düşün yerinden kasabanın içinden geçerek Ana Cadde'den Kingsley Lane'e kadar uzun bir yürüyüş yolu vardı. Graydon biriyle gelse bile, bu Rory'nin bilmesi gerekenleri öğrenmesi için zaman kazandıracaktı.

Ceketini düzeltti, omuzlarını geriye attı, yüzünü kral olacağım ifadesine göre ayarladı ve büyük çadıra doğru ilerlemeye başladı. Ağabeyini taklit etmek için elinden geleni yapacaktı.

Chapter Five

Rory, Toby'nin konuklarla dolu büyük yuvarlak bir masanın yanında durduğunu ve onlara bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorduğunu gördü. Bir kenarda durdu ve Graydon'ın yapacağı gibi, onun bitirmesini bekledi. Kendisi gibi olsaydı, Rory onu dans pistine çeker ve alıp götürürdü. Kız itiraz etseydi, onu öperek sustururdu. Ama bu Graydon'ın tarzı değildi.

Dönüp onu gördüğünde biraz irkilmiş görünüyordu ama sonra ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu ağabeyinin abartılı kibarlığıyla.

"Elbette," diye yanıtladı ve adamın uzattığı eli tuttu.

Rory kendine dimdik ve mesafeli durması gerektiğini hatırlattı. Bunun yavaş bir dans olmasına sevinmişti, çünkü hızlı bir dansa kendini tutabileceğine güvenmiyordu. Ona ilk kez bu kadar yakın oluyordu ve düşündüğünden daha güzeldi. Mavi gözleri ve sakın yüz hatlarıyla bir tür Grace Kelly. Makyajı hafifti, hiç makyaj yapmıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu. Gözleri biraz daha vurgulansa ve biraz da kırmızı ruj sürse tam bir afet olabileceğini düşündü.

Onu nazikçe bir çemberin içine aldı ve kendisine sürekli onun kardeşi olduğunu hatırlattı. "Bu akşamki yemeğimizden çok keyif aldım."

"Öyle mi?" Toby gülümseyerek söyledi. "Peki kiminle yedin?"

"İle..." Kadının ne dediğini anlaması bir an sürdü, sonra güldü ve omuzlarını gevşetti. "Seni hiç kandırabildim mi?"

"Bir saniye bile olmaz," dedi ve gülümsemesi yüzünü terk etti. Mavi gözlerinden öfke akıyordu. "Söyle bana, ağabeyin seni buraya beni sınamak için mi gönderdi?"

Rory yaptığı hatayı hemen anladı. "Hayır," dedi ciddiyetle. "Graydon bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Onu gönderebilmek için gönderdim-"

"Yalancı olup olmadığımı öğrenmek mi? Bir şeyin peşinde olup olmadığımı mı?" Toby'nin gözleri çok kızgındı. "Lütfen bana ikinizi ayırt etme yeteneğinin neden önemli olduğunu söyler misiniz?"

Rory bu sorudan kaçındı. "Graydon sana kendisi hakkında ne kadar şey anlattı?"

"Kral olacağını, soylu bir genç kadınla evleneceğini -en azından genç olduğunu varsayıyorum- ve o zamandan önce biraz huzur istediğini söyledi. Siz onun görevlerini üstlenirken ona kalacak bir yer bulacağıma söz verdim. Ancak, ikinizin bu çok tatsız oyunu ışığında, bu teklifi yeniden düşünebilirim. Kimsenin eşek şakasına maruz kalmak istemem."

Rory yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Kardeşi her şeyi kendi başına ayarlamış gibi görünüyordu, ama şimdi Rory'nin her şeyi mahvetmesi mümkün görünüyordu. Graydon'ı zaten kızdırmış olduğundan daha fazla kızdırmak istemiyordu.

Toby, "Sanırım misafirlerle ilgilenmem gerekiyor," dedi ve ondan uzaklaşmaya başladı.

Ama Rory onun elini sıkıca tuttu. "Bayan Wyndam, lütfen, kardeşim bu olayda masum." Rory onun gözlerinin içine bakıyordu ve Rory gözlerindeki yalvarışı gördü. "Size bazı şeyleri açıklamamın bir yararı olur mu?"

"Gerçek kesinlikle bir değişiklik yaratacaktır," dedi.

Dans ederken onu kendi etrafında döndürdü. "Kendi zararına da olsa sana söyleyeceğim. Sen iyi bir dansçısın."

Toby ona ters ters baktı. "Eğer benimle flört etmeye başlarsan, giderim."

"Pekâlâ," dedi, "ama öncelikle Graydon'ın beni koruduğunu anlamalısın çünkü ben kimsenin beklentilerini karşılayamıyorum. Ebeveynlerimizi kızdırmak için sonsuz bir yetenekle doğmuş gibiyim. Ama sonra, görüyorsunuz, bunu yapıp yapmadığım umurumda değil. Kardeşimin umurunda. Aslında Gray her şeyi önemser. insanlar, yaralı hayvanlar, çocuklar okusun ya da okumasın. Eğer

iyi bir amaç, Graydon bunu önemsiyor. Yani olmam gereken yerde olmadıgımda ya da yapmamam gereken şeyi yaptığımda beni koruyor. Benim kişisel görüşüm, kendi eylemlerimin sonuçlarına katlanmama izin vermesi gerektiği yönünde ama ..."

Duraklayan Rory bir nefes aldı. "Asıl sorun, ağabeyimin de beni önemsiyor olması. Ama bu kez benim günahlarımı kendi üzerine alması, hak ettiği izin süresini elinden almak üzere ve bu hiç adil değil. Benim bile sınırlarım var."

Adam konuşmayı bıraktığında, dans pistinde kıpırdamadan duruyorlardı, adamın kolu kızın belindeydi ve kız az önce söylediklerini düşünürken adam bekledi.

"," dedi sonunda. "Ona yardım edeceğim."

Rory onun elini kendi elinin içinde çevirdi ve arkasından öptü. "Teşekkür ," dedi ve sonra yeniden hareket etmeye başladı. Ama bu kez kendindeydi ve hareketlerinde çok daha fazla enerji vardı.

"Onun gibi davranırken böyle dans edemezsin," dedi Toby, onu bu kadar hızlı takip etmekten neredeyse nefesi kesilmişti.

"Biliyorum," dedi Rory. "Sana gerçekten çok mu farklı görünüyoruz?"

"Oh, evet." Başını biraz geriye attı. "İkiniz oldukça farklısınız. Onun suskunluğu doğal, ama seninki zorlama. Ve sende nereye ait olduğunu bilmediğine dair bir his var. Graydon ise bu dünyada nereye ait olduğunu çok iyi biliyor."

Onlar dans pistinde hızla hareket ederken, diğerleri de onları izlemek için geride durmaya başladı. İkisi de çok fazla dans dersi almıştı ve güzel, zarif bir çift olmuşlardı. "Onu senden korumak istedim," dedi, "ama şimdi seni korumak istiyorum." Ona derinlerden geliyormuş gibi görünen bir bakış attı. Artık gülmüyor ya da alay etmiyordu. "Sakın kardeşime aşık olma. O sorumluluklarını çok ciddiye alır ve bir kadını ne kadar severse sevsin, ülkesine karşı görevlerini her zaman ilk sıraya koyacaktır."

Toby onun ne dediğini biliyordu ama endişelenmiyordu. Graydon onu sevmeyi düşünemeyeceği kadar egzotik, bambaşka bir dünyadan geliyordu. "Görevleri arasında yakında prenses olması da var mı?"

"Evet, öyle."

" biri?" Toby sordu.

"Uzun boylu, güzel, siyah saçlı ve gözlü. Zeki. Ailesi onun bu pozisyona geleceğini umuyordu, bu yüzden bebekliğinden beri onu bu iş için eğittiler."

Onu bir kol mesafesine kadar döndürdü, sonra geri getirdi. "Ona sırlıslıkla aşık mı?"

"Buna cevap vermek kardeşime ihanet etmek olur. Ona sormanız gerekecek." Onu sırtı göğsüne gelecek şekilde döndürdü, kollarını ona doladı. "Ama seni uyarıyorum, benden bile gelse kişisel sorulardan hoşlanmaz."

"Bunu görmüştüm. Donup kalmaya meyillidir."

Dans sona erdiğinde etraflarındaki insanlar gösteriyi alkışladılar. Rory Toby'yi selamladı ve Toby de ona reverans yapmaktan kendini alamadı. Sadece Toby'nin duyabileceği şekilde, "Ekselansları," diye mırıldandı ve Toby onu pistten çıkarırken gülüştüler.

"Kızlara neler oluyor böyle?" Victoria yanına bir sandalye çekerken Jilly'ye sordu. İki kadın yeni arkadaştı ama Victoria, Jilly'nin sevdiği adam olan Ken'le birlikte olmasına yardım ettikten sonra aralarında güçlü bir bağ oluşmuştu. "Önce Lexie'nin yazın geri kalanında uzaklara gideceğini duydum, sonra Toby ortadan kayboluyor ve kimse onu bulamıyor, şimdi de hoşlanmadığını düşündüğüm o adamla dans ediyor."

Jilly dans pistindeki güzel çiftte baktı. Bir süredir oldukça ciddi bir şekilde konuşuyorlardı ama şimdi pistte sanki buzun üzerindeymiş gibi süzülüyorlardı. "Lexie hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Toby'nin dans ettiği Graydon bir Montgomery, yani muhtemelen istediği her neyse onun etrafından dolanıyor."

"Toby ile ilgili olarak bu ne anlama geliyor?" Victoria sordu. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı görünüyordu. Kumral saçları ve zümrüt gözleri yeşil ipek takımıyla bütünleşiyordu ve kızı Alix'le dans eden Dr. Huntley'e bakmaktan kendini alamıyordu. Victoria hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığından emindi.

Jilly elini salladı. "Önemli bir şey değil, sadece bir aile şakası." Victoria ona bakınca devam etti. "Bizim ailemizde Montgomery'ler ve Taggart'lar vardır. Ben bir Taggart'ım ve kardeşim Michael'a göre biz dürüst, açık sözlü, cesur ve mertiz, Montgomery'ler ise..." Omuz silkti.

Victoria kaşlarını çatı. "Yılan gibi sümüksü mü? Bundan hoşlanmadım. Toby tatlı bir kız." Ayağa kalkmaya başladı ama Jilly elini onun koluna koydu.

"Hayır," dedi Jilly, "sorun yok. Graydon kötü bir şey yapmaz. Sadece peşinde olduğu şeye ulaşması çok uzun sürecek, hepsi bu."

"Ve onun istediği şeyin Toby olduğunu mu düşünüyorsun?" Victoria hâlâ kaşlarını çatıyordu.

Jilly içini çekti. "Emin değilim ama onu o kadar merak ediyor ki bir süre Nantucket'ta kalmayı planlıyor. Gördüğünüz gibi Toby ikizleri birbirinden ayırabiliyor ve bizim ailemizde bu çok önemli. Bana sorarsanız çok önemli."

Victoria uluslararası çok satan bir yazardı ve iyi bir hikâyeyi severdi. Güzel yüzü yumuşadı ve sandalyesine yaslandı. "Şimdi bana her şeyi anlatmalısın."

"Önemli bir şey değil," dedi Jilly. "Bu sadece bir aile deyişi. Her kim ikizleri birbirinden ayırabilirse, o kişinin Gerçek Aşk olduğu varsayılır."

Victoria cevap vermedi ama odanın diğer ucundaki Toby'ye ve birlikte dans ettiği yakışıklı genç adama baktı. insanlar izlemek için kenara çekilmeye başlamıştı ama Toby ve adam umursamaz görünüyordu. "Onu daha önce bir yerde görmüş müydüm? Tanıdık geliyor."

"Graydon'ın fotoğrafını bazı dergilerde görmüş olabilirsiniz." "O bir aktör mü?" Victoria sordu.

". O Lanconia'nın Veliaht Prensi."

Victoria dönerek, Jilly'nin tam olarak okuyamadığı bir ifadeyle Jilly'ye baktı. "Prensin tek yumurta ikizi olduğunu ve Toby'nin onları birbirinden ayırabildiğini mi söylüyorsun? Ve onun birini diğerinden ayırt edebilmesi Gerçek Aşk'ın bir işareti mi?"

"Evet," dedi Jilly temkinli bir sesle. Victoria'yı çok iyi tanıımıyordu ama Ken tüm bu düğünün arkasında Victoria'nın olduğunu, her şeyin onun çabalarıyla gerçekleştiğini düşündüğünü söyledi. Aslında Ken şöyle demişti: "Victoria'nın el altından, sinsî, işbirlikçi

parazit," ama eskiden onunla evliydi, bu yüzden biraz abartmasına izin vardı.

"Neden onaylamıyormuş gibi bakıyorsun?" Victoria sordu. "Saçma olduğunu biliyorum ama ya o efsane doğruysa? Ya Graydon ve küçük Toby birbirlerine aşık olurlarsa? Sonra ne olacak? Annesi tam bir terörist ve bu evliliğe asla izin vermez. Öyle olsa bile, Toby nasıl olur da tüm mahremiyetinden vazgeçip yabancı bir ülkede prenses olarak yaşayabilir? Ben de olmuştur Orada birkaç zamanlar ve ve izole edilmiş Graydon'ın yaşam tarzı benim isteyeceğim bir şey değil. Ve onun günlük çalışma programı bir katil!"

Victoria düşünceli bir ifadeyle Jilly'ye bakıyordu. "Belki aşık olmak onun hayatını kolaylaştırır."

"Sanmıyorum-" diye başladı Jilly, ama sonra başını salladı. "Ben kimim ki yargılayayım? Benim bu işten hoşlanmayacağım kimsenin hoşlanmayacağı anlamına gelmez."

"Prens bu gece nerede kalacak?"

"Onu havaalanından alan genç adamla birlikte." "Wes mi?"

Victoria sesinde dehşetle sordu.

Jilly adamı tanımıyordu ama Victoria'nın bakışlarını çadırın arka tarafına kadar takip etti. En karanlık köşede, bir masanın arkasında, Jared'in kuzeni çok güzel bir genç kadına sarılmıştı ve toplum içinde yapılması gerekenden daha derin öpüşüyorlardı. "Bir oda bulun" deyiminin canlı bir örneğiydiler.

Victoria aniden ayağa kalktı ve Jilly'ye baktı. "Ben Gerçek Aşk'a inanırım," dedi, yüzü oldukça ciddiydi, "ve eğer böyle bir olasılık varsa, bir insanın bunu öğrenmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda yardımcı olmanın benim görevim olduğunu düşünüyorum."

"Bana her şeyi anlatacak mısın?" Jilly sordu.

"Oh, evet," dedi Victoria. "Ken'in yüzündeki o zavallı-ben bakışını aldın, ona benim verdiğime inandığı o bakışı, bu yüzden sana borçluyum." Kalabalığın arasından ilerledi.

"Sevgilim," dedi Victoria dans pistinden ayrılırken kolunu Toby'nin kolunun arasından . Toby hâlâ biraz nefessizdi. "Her neyse

Sen ve o iki lezzetli genç adam arasında neler oluyor?"

Toby çadırın kapısına doğru baktı ve Prens Graydon ile Rory'nin birlikte durduklarını gördü, ikisi de smokin giymiş ve oldukça yakışıklı görünüyorlardı. Rory şu anda kardeşinin kendisine vurmasından korkuyormuş gibi görünüyordu ve Graydon da bunu yapabilecekmış gibi bakıyordu. Bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşündüğü için Toby'nin içinden kıkırdamaya başlamak geldi. Victoria'ya dönerken, "Sadece erkek meselesi," dedi. "Önemli bir şey değil."

Victoria sesini alçalttı ve yüzünü Toby'nin yüzüne yaklaştırdı. "Bu durumda, prenslerin savaşı gibi görünüyor. Bu ikisini gerçekten birbirinden ayırabilir misin?"

"Evet," dedi Toby ve Victoria'nın genç adamların kim olduğunu nasıl bildiğini sormadı. "Ama bunun ne fark yarattığını anlamıyorum." Konuyu değiştirdi. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Muhteşem," dedi Victoria Toby'nin kolunu sıkarak. "Gerçekten harika bir iş çıkardın ve kimse sana ne kadar teşekkür etse azdır. Aslında, düğünümü senin planlamayı istiyorum."

Toby Victoria'ya kocaman gözlerle baktı. Victoria çok ünlü biriydi ve aynı derecede ünlü pek çok arkadaşı vardı. Çadır duvarlarının tepesinden sarkan kır çiçekleri gibi görünen buketlerle dolu bir düğün istemezdi. Victoria Hawaii'den kristal avizeler ve orkideler, Japonya'dan Kobe bifteği ve-

"Toby!" Victoria dedi ki. "Dünyaya geri dön!"

Toby yeniden odaklanmaya çalıştı ama hâlâ düzgün konuşamıyordu. "Ben... Ben..."

"Elbette evlenebilirsin canım," dedi Victoria. "Kızımın şapelinde evlenmeliyim ve burası Nantucket'ta olduğu için orada evleneceğim." Kızı Alix bir mimardı ve okuldan yeni mezun olmuşken mükemmel bir küçük şapel tasarlamıştı. Hem inşaatçı hem de mimar olan babası Ken ve Jared, kiliseyi düğün için zamanında bitirmişlerdi.

Toby kendini toparlamaya başlamıştı. "Nasıl yapacağımı bildiğimden daha fazlasını isteyeceksin."

"Saçmalık!" dedi Victoria. "Toby, canım, sadece büyük hayaller kurmalısın, hepsi bu. Ve kendine inanmalısın."

"Ne tür bir düğün istiyorsun?" Toby kendi kendine buna kesin ve geri dönülmez bir şekilde hayır demesi gerektiğini söylerken bile yumuşak bir sesle sordu. "Bunu sana bırakıyorum. Zekisin, o yüzden bir tema bul. Sana yardım ederdim, ama ben ay geciktim bir sonraki kitabım için, o yüzden düşün bir şey ve eminim ki onu seveceğim."

Toby, Victoria'ya otuz bir olası düğün teması sunduğunu ve onun hepsini geri çevirdiğini hayal etti. "Bence bu işte bir profesyonele ihtiyacınız var. Ben sadece bu düğünü yaptım, yani ben-"

"Prensinizin geceyi Wes Drayton'ın evinde geçireceğini biliyor muydunuz?" Victoria çadırın uzak ucuna, sandalyelerinden kayacak kadar büyük bir coşkuyla öpüşen iki kişiye doğru başıyla işaret etti. "Oh, güzel! Jared onları ayırmak için oraya gidiyor. Wes'in yaşadığı iki yatak odalı küçük bungalovu hiç gördün mü? Umarım prensiniz bu gece uyuyabilir. Kendi krallığına geri dönmesini istemem. Nerede?"

"Lanconia."

"Oh, evet. Oraya gitmiştim. Güzel bir yer. Bazı metaller çıkarıyorlar. ABD'nin ülkeyi ayakta tutması gerekiyor. Ama eminim ki müstakbel kral bir geceyi zina dinleyerek geçirdiği için diplomatik ilişkiler zarar görmeyecektir. Prens muhtemelen bunu daha önce duymuştur. Neyse canım, gitmem gerek." Victoria Toby'nin kolunu bıraktı ve döndü. "Oh, ve Toby, sevgili çocuğum, düğün Ağustos'un son gününe kadar zorunda. Nantucket'taki arkadaşlarım Eylül başında adadan ayrılacaklar ve hepsinin gelmesini istiyorum. Bu da iki aydan biraz fazla bir süre demek, o yüzden planlarınızı bir an önce görmeme izin verin. Oh!" Nişanlısı onun elinden tutmuş ve dans pistine doğru çekiyordu. "Çok hevesli, değil mi?" Victoria, hâlâ konuşamayan Toby'ye seslendi.

"peşindesin?" Dr. F. Caleb Huntley, Victoria'yı kollarına alır almaz şöyle dedi.

"Neden, şey."

"Bana bunu söyleme," dedi Caleb. "Toby yeni bir yelkenli kadar beyaz. Nefesini kesmişsin."

"Ona sadece küçük bir proje verdim, hepsi bu. Lexie uzakta olacak ve Toby'nin yardıma ihtiyacı olacak, bu yüzden ..." Caleb onunla pistte vals yaparken Victoria gülümsedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ona biraz yardım bulup bulamayacağıma bakacağım," dedi Victoria. "İhtiyacı olduğunu düşündüğü şey tam olarak bu olmayabilir ama bu olacaktır."

Caleb ona sertçe bakıyordu. Sevdiği kadını çok iyi tanıyordu. Planları her zaman iyi niyetli olsa da, bazen geri tepirdi. "Toby'den ne yapmasını istedin?"

Victoria omzunun üzerinden kapının yanında duran iki prene bakıyordu. Tartışmalarını bitirmiş gibiydiler, çünkü biri ayrılıyor, diğeri de hâlâ kıpırdamamış olan Toby'ye doğru ilerliyordu.

"Ne dedin sen?" Victoria sordu.

"Projeniz," dedi Caleb. "Toby'den ne yapmasını istedin?"

"Ah, şu. Düğünümüzü onun planlamasını istiyorum. Umarım sakıncası yoktur ama ona Ağustos sonuna evlenmemiz gerektiğini söyledim." Kız soru sorarcasına ona baktı. İkisi de evlilikten bahsetmediğine göre, belki de önce ona danışmalıydı.

"Ağustos'un sonu mu?" Caleb kaşlarını çatarak sordu.

Victoria dans etmeyi bıraktı ve sessizce ona baktı.

"Neden bu kadar uzak? Neden yarın değil?" dedi ve onu kollarında döndürürken Victoria'nın kahkahası odada yankılandı.

Chapter Six

Graydon Toby'ye ulaştığında, "Bayan Wyndam," dedi, "korkarım size bir özür daha borçluyum. Kardeşimin yolunu kesmediğim için özür dilerim, benimle Kingsley House'da buluşacağını söylemişti. Ne yapmayı planladığını fark edene kadar yolu yarılamıştım." Toby ona bakıyordu ama Toby dikmiş dans pistindeki insanlara bakıyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Toby onun aklını şimdiki zamana geri getirmeye çalıştı. "Hayır demeyi öğrenmem gerek."

"Lütfen bana kardeşimi söyleyin."

Victoria'nın söyledikleri Toby'yi o kadar şaşırtmıştı ki, Graydon'ın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona baktı ama onu göremedi.

"Benimle gel," dedi koluna onu kapıya doğru götürürken. Açık büfe masasının önünden geçerlerken, bir şişe su ve boş bir şampanya kadehi aldı.

Onu insanların arasından geçirip serin gece havasına soktu, ikisi de konuşmuyordu. Müzik ve gürültünün arka planda kalacağı kadar uzağa yürüdüler. Devrilmiş bir ağaç yollarını kapattı. Graydon ceketini çıkarıp kütüğün üzerine örttü ve Toby'ye oturması için başıyla işaret etti.

"Ceketin kirlenecek."

"Bu önemli değil," dedi.

Toby serin karanlıkta oturmak istedi ama koltuk onun için biraz yüksekti.

"Alabilir miyim?" Ellerini kızın beline doğru uzatıyordu.

Kadın başıyla onayladı ve adam ellerini kadının beline koyarak onu ceketinin üzerine oturttu. Şişeyi açtı, bardağı doldurdu ve ona uzattı.

Minnetle yarısını içti ve bardağı ona geri uzattı. "Sakıncası var mı?" Adam kütüğe doğru başını salladı.

"Lütfen yap."

Graydon onun yanına oturdu. "Kardeşim seni üzmediyse, ne üzdü?"

"Victoria onun için bir düğün planlamamı istiyor."

"Bunu anlayabiliyorum. Bu sefer harika bir iş çıkardınız."

"Ama Victoria ünlü bir yazar! Ülkenizde adını duymamış olabilirsiniz ama Amerika'da Victoria Madsen oldukça iyi tanınıyor."

"Tabii ki adını duydum. Büyükanнем onun tüm kitaplarını okur ve sanırım babam da okuyordur. Başka bir düğün planlamak seni neden rahatsız etsin ki?"

"Büyük bir şey isteyecek, mükemmelin ötesinde bir şey. Bana bir tema bulmamı söyledi ve ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Tema mı? Herkesin kostüm giymesini mi kastediyorsun?"

"Sanırım sadece gelin tarafı isterdi ama tüm süslemeler buna uygun olurdu. Masanın ortasından deniz kabuklarının geçmesi gibi, ama Victoria asla bu kadar sıradan bir şey istemezdi. O isterdi... Onu neyin memnun edeceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Lanconian temasına ne dersiniz? Tüm erkekler ayı postu giyip mızrak taşıyabilir ve kadınlar da kısa tunikler giyip sırtlarında ok sadağı taşıyabilir."

Toby bir an için ona aklını kaçırmış gibi baktı ama sonra gülümsedi. "Eminim Victoria da böyle giyinmeyi çok isterdi ama o adamlardan bazılarını ayı postu içinde hayal edebiliyor musun?"

"Büyük ayı postları," dedi. "Belki boz ayılar." "Hangi yemeği servis edeceğiz?"

"Bütün kızarmış keçiler."

Toby endişesini unutmaya başlamıştı. "Mızrak dövüşü yapacak mıyız?"

"Honorium yapabiliriz. Kadınlar birbirleriyle dövüşür ve kazanan kralla evlenir. Bu durumda sanırım damat olur."

"Kimse Victoria'ya karşı gelmeye cesaret edemez. Bu gerçek bir olay mıydı?"

"Oh, evet," dedi Graydon. "Benim ülkemde krallar böyle eş alırdı. Ta ki Kral Lorcan bunu durdurana kadar. O kadar çirkin bir kadın tarafından kazanıldı ki... Şey, hiç çocukları olmadı."

Toby gülümsedi. "Bunu ."

"Ben değilim. Ondan sonra sadece bir Honorium oldu ve da güzel Jura'nın Büyük Rowan'ı kazandığı zamandı. Bu bir aşk evliliği idi ve farklı kabilelerle evlenen altı çocukları oldu. Çocuklar sonunda babalarının kabileleri tek bir ülkede birleştirme hayalini gerçekleştirdiler."

Toby gülümseyerek ona baktı. "Beni daha iyi hissettiriyorsun ama yine de Victoria'nın teklifine hayır demem gerektiğini düşünüyorum. Lexie bir erkek arkadaş bulana kadar bekleyeceğim, ya da belki teyzen ve Ken evlenirler. O düğünler daha küçük olur ve ben de üstesinden gelebilirim - tabii bana sorarlarsa."

"Jilly Teyze bir Taggert."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Taggert'lar büyük, gürültücü, şamatacı bir aile ve düğün için Nantucket'a akın edecek. On sekiz ila yirmi küçük kızla uğraşmak zorunda kalacaksın. Sepetleri taşıyacak olanlarla mı?"

"Çiçekçi kızlar mı?"

"Evet. Jilly Teyze'nin birçok erkek ve kız kardeşi var ve hepsi de daha birçok Taggert doğurdu. Bu aileyi barındırmak için Nantucket sakinlerinin çoğunu tahliye etmeniz gerekecek yoksa ada Taggert'ların ağırlığı altında batabilir."

"Yani Jilly'nin düğünü daha kolay olmayacak mıydı?" Gülmemeye çalışıyordu.

"Taggert adamlarını gördünüz mü? Her biri bir ineğin tamamını yiyebilir. Sadece bir Taggert yemeğine yetecek kadar yiyecek getirmek için adanın yanına bir uçak gemisi yanaştırmanız gerekir."

Toby kahkahalarını daha fazla tutamadı. "Onları trol gibi gösteriyorsun."

"Peki Tolkien'in karakterlerini kimden örnek aldığını düşünüyorsunuz?"

Toby o kadar çok güldü ki Graydon ona su bardağını uzattı ve o da içti. "Tamam, kendimi daha iyi hissediyorum. Bunu yapabilirim, değil mi?"

Saçlarındaki ay ışığına bakarken, "Elbette," dedi. Rory onu görür görmez kim olduğunu anladığını söyledi. Aynı şekilde giyindiklerinde, Rory de Graydon'ın sinir bozucu taklidini yaptığında, Graydon kimsenin onları birbirinden ayırabileceğine inanamazdı. Ama bu genç kadın anlamıştı.

Graydon'ın yüzü ciddileşti. "Kardeşimin maskaralığı size herhangi bir di kültüre neden oldu mu?"

"Hayır," dedi. "İlk birkaç dakikadan sonra oldukça hoş biriydi." Graydon'a baktı. "Seni çok seviyor."

Graydon yüzündeki kızarıklığı gizleyen karanlıktan memnundu. "Ona seni rahatsız etmemesini söyledim."

"O sadece sana göz kulak oluyordu," dedi. "Beni senin görev bilincin konusunda uyardı."

"Eminim her şeyi abartmı tır."

Yere doğru kayarken "Belki," dedi. Graydon hemen onun yanında durdu ve ceketini giydi. "İçeri dönsem iyi olacak," dedi. "Geç oluyor ve insanlar ayrılmaya ba lıyor. Ve bu gece kalman için bir yer bulmam gerekiyor."

"Sana bu gece için bir yatağım olduğunu söyledim."

"Wes'in evinde," dedi Toby, "ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Kadın arkasını döndü ama sonra tekrar ona baktı. " lkenizde benimkinin ihtiya ı olan hangi metal var?"

"Vanadyum," dedi. "Diğer kullanımlarının yanı sıra çeliği sertle tirmek içindir. Kim bir düğünde vanadyumdan bahsediyordu?"

"Aslında Victoria'ydı. Eğer Wes'in evinde bir gece geçirmek zorunda kalırsanız, bunun o kadar korkunç olacağını ve  lkenizin benim ülkeme ihracat yapmayı durduracağını düşünüyor gibi görünüyor."

Graydon bunun saçma olduğunu söylemeye başladı ama söylemedi. "Victoria nerede kalmamı önerdi?"

"O söylemedi ama Jared seni üst kattaki oturma odamdaki  ekyata yatırmamı söyledi."

Graydon'ın Jared'in yeni sevgilisi olduğunu söylememesi için tek yolu duygularını saklamak konusunda yıllarca pratik yapmaktı.

en sevdiği akrabasıydı. Nantucket'ta kalmak istediğini söylerkenki tüm kabadayılığına rağmen, tamamen yalnız olmak hoşuna giden bir şey değildi. Tek kelime etmedi, sadece Toby'nin kararını bekledi.

"Lexie de orada olacak, o yüzden sanırım bir gece olacak. Yarın sana kalacak başka bir yer bulacağım."

"Cömertliğiniz için teşekkür ederim," dedi ve ona küçük bir selam verdi.

Toby, "Bu Lanconian tavırları hoşuma gidiyor," dedi.

Kolunu ona doğru uzattı. "Size eşlik edebilir miyim?"

"Karşılaştığımız boz ayılara vanadyumla sertleştirilmiş çelik kılıcınızla saldıracağınıza söz verirsiniz."

Graydon gülümsedi. "Krallığın bir prensi olarak şerefim üzerine yemin ederim."

Birlikte gülerek çadıra doğru yürüdüler. Ayrıldıktan sonra Graydon dışarıda kaldı ve kardeşini aradı. "getirdiğin her giysiyi istiyorum. Toby'nin nerede yaşadığını bul - Kingsley Lane'de bir yerlerde - ve her şeyi onun üst kattaki oturma odasına koy."

"Çok hızlı çalıştın," dedi Rory. "Umarım bu kıza zarar verirken pek çok insanın sana kızacağını anlamışsındır. Montgomery'ler, Taggert'ler, Kingsley'ler, herkes. Neden bu haftayı değerlendirip Vegas'a gitmiyorsun? Yapabilirsin-"

"Maine'e dönüş uçağı yarın sabah altıda sizin için hazır olacak. Ve unutmayın ki bu takastan ne kadar az Lanconlu haberdar olursa o kadar iyi olur. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Elbette," dedi Rory. "Asıl soru senin bunu kaldırıp kaldıramayacağın." "Benim için endişelenme." Durakladı. "Teşekkür . Bunun anlamı çok büyük.

Bana. Peki ya

Rory?" "Evet?"

"Toby'ye benim hakkımda söylediklerin için teşekkürler."

"Ona sadece gerçeği söyledim." Rory duraksadı. "Bu işi başarabilmek için yanıtlamam gereken bir soru var." Bir nefes aldı. "Sen ve Danna sevgili misiniz?"

Graydon kardeşinin yüzündeki gülümsemeyi göremediğine sevinmişti. Alınmış gibi görünmek için çabalaması gerekiyordu. "Naos adına! Dilini kes! Ona hiç dokunmadım."

"Öyle mi?" Rory öyle dedi. "Yani, doğru olan bu, ama belki ikinizin... Her neyse, bilmem gerekiyordu."

Graydon, "Onunla resmi konuşmaya devam edin," dedi. "Gerçek şu ki onu nadiren görüyorum, özellikle de özel olarak. Belki Toby'ye yaptığın gibi benim için de iyi şeyler söyleyebilirsin."

"Muhtemelen," dedi Rory.

Graydon kardeşinin sırtışını telefonda bile hissedebiliyordu. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Ve Lorcan her zaman seninle olacak."

Rory, "Elbette," dedi ve iki kardeş bir süre sessizce telefonlarına .

Daha önce hiç bu ölçekte bir takas yapmamışlardı. Aileleri öğrenirse ya da Lanconian ulusu kardeşlerin ne yaptığını öğrenirse bunun sonuçlarını tartışmamışlardı.

Muhtemelen yasal sonuçları olabilir. Hiçbir şey olmasa bile, Lanconia tahtına karşı büyük bir utanç söz konusu olabilir.

"İyi şanslar," dedi Graydon.

"Sen de öyle," diye Rory. "Ben de Danna'ya iyi bakacağım. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir."

"Teşekkürler," dedi Graydon ve kapandılar, ama o kıpırdamadı. Kardeşinin Danna'ya aşık olduğunu çok iyi biliyordu. Ona bakışları, Danna sessiz kalışı, görülecek şeyler değildi. Graydon ise seve seve kenara çekilir ve Rory'nin ona sahip olmasına izin verirdi ama bunu yapamazdı.

Her ne kadar tatil yapmak istediğini söylese de, gerçek şu ki Graydon'ın çok düşünmesi gerekiyordu. Ülkesi mi yoksa kardeşi mi? Bu onun ikilemiydi. Danna'yla evlenmezse ülkesinde büyük bir kargaşa çıkacaktı. Onu bir kenara atıp küçük kardeşine vermek öfkeye ve derin bir kızgınlığa neden olacaktı.

Gerçek şu ki, tahttan çekilmesini içermeyen bir çözüm göremiyordu ve bu bile hiçbir şeyi çözmeyecekti. Rory onun yerine tahta geçecek ve kardeşi kral olmaktan nefret edecekti.

Şu anda Graydon'ın yapabileceği en iyi şey kardeşine Danna'yla birlikte bu haftayı vermektir. Belki bu süre zarfında bir şeyler olur ya da Graydon bir çözüm bulurdu.

Toby denen bu kız konusunda şanslıydı. Onu kardeşinden ayırt edebilme yeteneği onu büyülemişti. Hepsi fiziksel miydi? Erkeklerin gizleyemediği bir vücut dili mi?

Yetenekleri ne olursa olsun, kesinlikle nazik ve cömert bir genç kadındı ve yardımını derinden takdir ediyordu. Bir otel odasına atılmak yerine onunla kalmasına izin verilmesi için elinden geleni yapmaya karar vermişti bile.

Sorunlarını düşünebilmesi için huzur ve sakinlik: Onun amacı buydu. Toby onun şakalarına gülüyor ve onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Ve bu güzel adada geçireceği kısa süre içinde onun hayatına dahil olmak hoş olabilirdi.

En azından kendine söylediği buydu. Aslında genç kadın kafasını karıştırmıştı. Onun yüzünden ağabeyine neden saldırdığını hâlâ anlamıyordu. Rory'nin onu, kızın onları gerçekten ayırt edip edemeyeceğini test etmek için gönderdiğini anladığında neden bu kadar öfkeli olduğunu de bilmiyordu. Belki de Lanconyalı erkeklerin ayı postu giyip kılıç taşıdıkları ve kadınlar için kavga ettikleri zamanlardan kalma genetik bir geri dönüşü bu.

Bu düşünce onu gülümsetti. Toby'yi ataları hakkında güldürmek hoşuna gitmişti. Aslında onu güldürmek şimdiden yapmayı en sevdiği şeylerden biri haline gelmişti.

Telefonunu cebine koydu ve çadıra doğru yürüdü. İnsanlar ayrılıyordu ve Toby'nin bir kişiden diğerine gidip iyi vakit geçirdiklerinden emin olduğunu gördü. Yiyecek ve pasta kutularını götürüyorlar ve ona gülümsüyorlardı.

Biri devreye girip onu fiziksel olarak uzaklaştırmazsa, bütün gece orada kalabileceğini hissediyordu. Onu sabahın üçünde orada, her yerin temiz olduğundan emin olurken hayal edebiliyordu.

Belki gelecek hafta, ilgilenmesi gereken ülkesi, ordusu ve hayır kurumları yokken, aşırı çalışan genç bir bayanla ilgilenebilirdi.

Gülümseyerek çadıra girdi.

Chapter Seven

Graydon Toby'yi düğünden neredeyse sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldı. İnsanlar ayrılırken o da çöpleri toplamaya, boş sandalyeleri katlamaya ve ortadaki çiçek aranjmanlarını bir masaya yerleştirmeye başladı. Yarın yerel bir hayır kurumu tarafından toplanacaktı. Ama Graydon kolundan onu uzaklaştırdı. "Biraz dinlenmen gerek," dedi. "Teyzem ve Ken bizi senin evine bırakacaklar."

"Ama ben-"

"Sabah da yapılabilir, ben size yardım ederim," dedi.

Çöplerle ilgilenen bir veliaht prens fikri neredeyse onu güldürecekti ama bunu söylemek kabalık olurdu. Ayrıca, orkestra gittiğine ve konuklar ayrıldığına göre, Toby savaştığı yorgunluğu hissetti. Günlerdir adrenalinle çalışıyordu ve başka pek bir şey yapmıyordu. Bu gece Graydon olmasaydı akşam yemeği bile yiyemeyecekti.

"," dedi. "Gitmeye hazırım."

Jilly ve Ken'in onları beklediği çadır kapısına doğru işaret etti. Jilly Graydon'dan Toby'ye ve tekrar Toby'ye baktı ama bir şey söylemedi.

Ken motoru çalıştırır çalıştırmaz Toby büyük cipin arkasında uyuyakaldı ve başı Graydon'ın omzuna yaslandı. Adam onu sakinleştirmek için elini yanağına koyduğunda, Toby ona daha da sokuldu.

Jilly ön koltukta döndü ve önce Toby'ye, sonra da Graydon'a baktı. Kaşlarını çatmaktan alamadı.

"Güven bana," dedi Graydon yumuşak bir sesle. "Ona zarar vermeyeceğim."

Jilly arkasını döndü ve Ken onun elini sıktı. Dakikalar sonra küçük bir evin önünde durdular.

Jilly onlara dönüp bakarak, "Buraya kadar," dedi. "Belki de Ken -."

Arabanın ışığı yandığında Toby, "Ah! Sanırım uyuyakalmışım," dedi ve doğruldu.

Ken arabadan inip Toby için kapıyı açarken, "Çok yorgunsun," dedi. Ellerini onun kollarına koydu. "Bugün için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Harika bir iş çıkardın. Her şey mükemmeldi."

"Victoria, kendisi ve Dr. Huntley için bir düğün planlamamı istiyor," diye ağzından kaçırdı Toby.

"Öyle mi?" dedi Ken ve Toby'nin onu uyardığını biliyordu. Bazen erkekler eski eşlerinin yeniden evlenmesine garip tepkiler verirlerdi. "Onun adına sevindim," dedi Toby, "harika bir iş çıkaracaksın." Eğilerek Toby'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve fısıldadı: "Jilly ile düğünümü planlar mısınız? Sırrımızı mı? En azından ben ona sorana kadar."

Toby başını salladı.

Ken arabaya geri bindi, Toby Jilly'ye el salladı ve arabayı sürüp . Graydon'a döndü. Etrafları karanlıktı, sadece verandanın ışığı yanıyordu. "Arka tarafa geçmemizin bir sakıncası var mı? Ön merdivenler Lexie'nin yatak odasının önünden geçiyor ve onu uyandırmak istemiyorum."

"Seni takip edeceğim," dedi Graydon.

Uzak taraftan dolandılar ve ev ile çit arasında sadece birkaç metre vardı. Dar bir taş patika, çalıların, çiçeklerin ve sarkan birkaç küçük ağacın arasından geçiyordu. Sonunda manzara açılarak çiçeklerle dolu birkaç yükseltilmiş yatak, bir sera ve uzun bir demir çardak gibi görünen şeylerin gölgelerini ortaya çıkardı. Bahçeyi büyüleyici bir yer gibi gösteren yumuşak altın lekelerle her şey çok ince bir şekilde aydınlatılmıştı.

"Bu çok güzel," dedi Graydon. "Bunu sen mi tasarladın?"

"Tanrım, hayır! Jared yaptı. Lexie ve ben aylarca başının etini yemek zorunda kaldık ama o yaptı."

"Neden ünlü olduğunu anlayabiliyorum."

Toby evin arka kapısını açtı ve içeri girdiler. Kadın kapının yanındaki ışığı yaktı ve Toby çok hoş -ve çok eski- bir oda gördü. Tavan alçaktı. Birkaç santim daha ve

kafası üstteki kirişlere sürtünecekti. Aralarında beyaz sıva vardı. Orijinal olduğunu tahmin ettiği bazı gömme dolaplar vardı. "1700'lerin başı mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Toby, bildiklerinden memnun bir şekilde. "Jared mimar olarak aldığı ilk komisyonla evi satın aldı ve hafta sonları restore etti. O, 'evlerin değil, balıkların bağırsaklarının temizlenmesi' ilkesine sıkı sıkıya inanıyor. "

"Bu ne anlama geliyor?"

"Nantucket'in tarihi komisyonu eski evlerin dış cephelerinin bozulmaması konusunda çok titiz, ancak içini yıkıp yerine istediğiniz her şeyi koyabilirsiniz, bu paslanmaz çelik ve pleksiglas anlamına gelse bile."

"Anladığım kadarıyla eski şeyleri seviyorsun?"

"Evet," dedi Toby, "istiyorum." Arkasında Graydon olduğu halde merdivenleri çıkmaya başladı.

"Evimin en sevdiğim bölümü 1200'lerde inşa edilmişti," dedi. "O zamandan kalma bazı mobilyalar bile buldum. çok sayıda kılıç kesigi var."

"Bu vanadyum kesinlikle faydalı."

"Öyle, yoksa atalarım kötü nişancılarmış. 'Brocan! Lanconyalı arkadaşına vur, masaya değil.' "

Toby güldü. Merdivenlerin başında bir kapıyı işaret etti ve "Lexie orada uyuyor," diye fısıldadı.

Graydon başıyla onayladı. Köşeyi döndüklerinde Rory'nin bıraktığı bir yığın bavulu gördüler.

"Aman Tanrım," dedi Toby usulca, dört yüksekliğinde, üç derinliğindeki yığına bakarken. Merdivenlerin karşısındaki duvarın yarısını kaplıyordu. Bir insanı taşıyabilecek büyüklükte iki deri çanta, birkaç spor çantası, birkaç ataşman çantası, üç kalın giysi çantası ve en altta da göremediği şeyler vardı.

Graydon, "Kardeşim kolay kolay seyahat etmez," dedi.

"Peki ya sen? Genelde ne ile seyahat edersin?" "Yarım bir orduyla," dedi yüzünü buruşturarak.

Ona baktı. "Nasıl kaçtın?"

"Yalan söyleyerek. Şu anda baş korumam hariç tüm personelim son derece bulaşıcı bir virüsle kilit altında olduğuma inanıyor.

Benimkilerden biri

Montgomery doktor kuzenleri bunu doğruladı. Eğer öğrenilirsem, bu hiç hoş olmaz."

"Tüm bunları sadece bir düğüne gelmek için mi riske attın?"

"Daha çok birkaç günlüğüne incelemelerden uzaklaşmak içindi." Gülümsedi, gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı. "Ama bütün bir haftayı düşününce! Mümkün olduğunu düşündüğümden çok daha fazlası ve hepsi sizin aşırı cömertliğiniz sayesinde. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Toby onun övgüsünden biraz utanmıştı.

"Sana olan borcumu asla tam olarak ödeyemem," dedi, sesi yumuşak ve o kadar alçaktı ki, bir sestten çok bir his gibiydi.

Toby bunun garip bir ana dönüşmekte olduğunu fark etti. Çok çekici bir adam, loş ışık... "Beni düğününe davet et," dedi kadın.

"Onur duyarım. Ön sıra?"

"Mükemmel," diye cevap verdi. Kim ve ne olduğunun hatırlatılması havayı temizledi. Büyük eski kanepenin minderlerini kaldırmaya ve yatağı çekmeye yardım etti. Yüksek sesle gıcırdayınca bir kez durdular, ama Lexie'nin kapısının arkası sessizdi, bu yüzden devam ettiler. Yatağın üzerinde temiz çarşafklar vardı ve Toby dolaptan birkaç battaniye çıkardı.

"Üzgünüm ama ikimiz aynı banyoyu paylaşıyoruz," dedi. "Lexie'nin özel bir banyosu var ama benimki bu odaya açılıyor."

"Kraliyet Muhafızları'nda üç yıl geçirdim ve hamamları yüzlerce erkekle paylaştım."

"Umarım ben kadar kötü değilimdir," dedi Toby.

Graydon'ın içgüdüğü çapkınca, gurur okşayıcı bir şeyler söylemekti ama yapmadı. Bunu daha başlamadan mahvetmek istemiyordu. Kardeşine ve Jilly teyzesine sözler vermişti ve onları tutmak niyetindeydi.

Yatak hazır olduğunda "Pekâlâ," dedi. "Önce ben gideceğim." Banyoya doğru başıyla işaret etti.

"Elbette," dedi kibarca.

Toby duş aldı, kuaförün düğün için saçına sürdüğü tüm spreyleri ve köpükleri temizledi ve yüzündeki kat kat makyajı temizledi. daha uzun sürdü,

Ama temizlenmek iyi gelmişti. Kurulandı, sonra bolca nemlendirici sürdü ve yeni yıkanmış bir gecelik giydi.

Bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Bir prence banyonun boş olduğunu söylemenin doğru yolu neydi? Kendi kendine saçmaladığını söyledi. Prens ya da değil, o da bir . Oturma odasının kapısını biraz açtı ve dışarı baktı.

Odanın uzak bir köşesindeki eski berjer koltukta oturuyordu. Okuma lambası açıktı ve elinde bir kitap vardı. Nat Philbrick'in Nantucket'la ilgili heyecan verici kurgusal olmayan anlatılarından biriydi.

Toby bir şey söylemedi ama Graydon'a baktı. Yalnızken bile çok dik oturuyordu ve ceketini çıkarmış olmasına rağmen gömleğinin düğmeleri neredeyse yakasına kadar ilikliydi.

İlk bakışta çok resmi görünüyordu ama onda öyle bir şey vardı ki, Graydon onu omuzlarına atılmış kaba bir kürkle ve ağır bir kılıç kullanırken hayal edebildi. Belki de ağabeyinin Graydon'ın ülkesi için her şeyi yapabileceğine dair söylediklerinden kaynaklanıyordu. Eğer ülkesini kurtarmak kılıç sallamak anlamına geliyorsa, o da bunu yapardı.

Sanki kendisini izlediğini biliyormuş gibi başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

"Banyo senin," dedi Toby ve Toby onun kızarmış yüzünü göremeden yatak odasına gitti. İnsanların ona bakması onun için ne kadar korkunç olmalı, diye düşündü.

Yatağa girdi ve hemen uyudu.

Chapter Eight

Lexie'nin yazın geri kalanında Fransa'nın güneyine gitme heyecanına rağmen, dün gece yarı ölü gibi uyumuştı. Belki de şampanyadan ve eve döndüğünde eşyalarını toplarken merdivenleri yüz kere inip çıkmasından kaynaklanıyordu. Her neyse, yatağa düştüğünde kendinden geçmişti. Oturma odasında Toby'nin sesini duyduğunu ve eski çekyatın gıcırdayarak açıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Birisi geceyi burada geçiriyor gibi görünüyordu. Lexie bunun hakkında daha fazla düşünmedi ve uyumaya devam etti.

Bu sabah yataktan kalktı ve banyoya gitti. Henüz gün ışınamamıştı ve saat yedide havaalanında patronuyla buluşacaktı. Onun özel jetiyle uçacaklardı - ilk kez binecekti.

Yaz aylarında, küçük Nantucket havaalanı özel jetler için bir park gibi görünüyordu.

Çitlerin yanında o kadar çok küçük araba vardı ki, sanki her ailede varmış gibi sıradan görünüyorlardı. Büyük olanlar asfaltın daha gerisine park edilmişti. Cape Cod açıklarındaki iki büyük ada hakkında bir söz vardı Milyonerler Martha's Vineyard'a, milyarderler ise Nantucket'a giderdi. Patronu Roger Plymouth ikinci kategoriye giriyordu.

Kuzeni Jared'den kiraladıkları küçük evin üst katında üç yatak odası ve iki banyo olması gerekiyordu ama Toby ve Lexie, ortadaki yatak odasını oturma odasına dönüştürmek için gereken mobilyaları bulana kadar Kingsley'in tavan aralarını didik didik etmişlerdi. Şimdi

Sonra da birinin eski kanepenin çekyatında yatmasına izin verdiler.

Toby'nin banyosunda duşun aktığını duydu ve Lexie arkadaşının uyandığına sevindi, çünkü ona veda etmek istiyordu. Bahçeyle ilgilenmesi için Toby'yi bıraktığı için kendini kötü hissediyordu ama dün gece Jared ona yardım edecek birini bulacağına dair güvence vermişti.

Lexie diş fırçasına macun sürerken yazın Nantucket'ı nasıl özleyeceğini düşündü. Işığı, tuz dolu havayı, gün batımını, nereye gittiklerine hiç bakmayan turistlere küfretmeyi; hepsini özleyecekti.

En çok da Toby'yi özleyecekti. Lexie şu anda düğündeki o özel akşam yemeği hakkındaki her kelimeyi duymak istiyordu. Mumlar, şampanya ve Nantucket körfezi deniz tarakları. Lexie'nin gördüğü küçük şey çok güzeldi. Acaba Toby-

Birdenbire yanlışlıkla içki bardağını tezgâhtan düşürdü. Bardak fayans zemine çarpıp paramparça oldu ve cam parçaları ayaklarının üzerine saçıldı. "Lanet olsun!" dedi yüksek sesle.

"Kıpırdama," dedi bir erkek sesi ve başını kaldırdığında olağanüstü bir manzarayla karşılaştı. Toby'nin dün gece birlikte yemek yediği adam banyo kapısının önünde duruyordu ve üzerinde sadece sol kalçasının üzerinde bağlı küçük beyaz bir havlu vardı. O tarafı baştan aşağı, ayaklarından başına kadar çıplaktı.

"Dengesizliğim için özür dilerim," dedi, "ama hareket ederseniz ayağınızı kesersiniz."

Lexie'ye bir bomba yerleştirildiği söylenecekti yerinden kıpırdamazdı. Yanında çalıştığı adam "güzel" olarak görüldüğünden ve genellikle yarı çıplak dolaştığından, neredeyse çıplak bir adamın onu etkilemeyeceğini söylerdi. Ama bu adamın vücudu olimpik bir atletinkine benziyordu, yağsız kasları vardı ve üzerinde hiç yağ yoktu. Ve onda farklı bir şeyler vardı, sanki her an beklenmedik bir şey yapabilirdi. Bir kadını omzuna atıp götürebilir miydi?

Lexie, elinde diş fırçası, kıpırdamadan durdu ve o cam parçalarını toplamaya başlarken ona baktı. Havlunun açık tarafı bal rengi teninin oldukça uzun bir kısmını gösteriyordu. Giysisi ona bir Amerikan yerlisinin peştamalını anımsattı.

Kalın siyah kirpiklerinin arasından başını kaldırıp yanındaki mendil kutusuna doğru başını salladı. Birkaç tane çıkardı ve ona uzattı.

"İşte, bu işe yaramalı," dedi yavaşça yerden kalkarken. Lexie, yüzüne birkaç santim mesafede çıplak göğsüyle karşılaştı. Sayılabilecek kadar çok karın kası, çelik gibi göğüs kasları ve havlunun içinde kaybolan çizgiye kadar çok az kıl vardı.

Orada öylece durup baktı.

Kırık bardağı çöp kutusuna attı, sonra dönüp ona gülümsedi. "Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

Lexie'nin tek yapabildiği başını sallamak oldu ve adam uzun bacaklarını sallayarak odadan çıktı.

Kendine gelmesi biraz zaman aldı. Hayatınızda her gün bir bardak kırmazdınız ve efsanevi güzellikte neredeyse çıplak bir adam birdenbire ortaya çıkıp sizi kurtarmazdı.

Döndüğünde aynada kendini gördü; dudaklarında diş macunu köpüğü, saçları darmadağınaktı ve üzerinde Jared'dan çaldığı eski bir tişört vardı. Yine de ona saten elbiseli bir prensesmiş gibi bakmıştı.

"Toby," dedi aynaya, "boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

"Günaydın," dedi Lexie mutfağa girerken. Ocağın yanında duruyordu ve üzerinde her biri cızırdayan üç tava vardı ve koku harikaydı.

"*Tavar nuway*," dedi. "Lanconca'da 'günaydın' demek."

"Bunu biliyordum," dedi şakayla, odaya doğru adım atarken. Bu adamın bir gün kral olacağını çok farkındaydı. Ve onu minicik bir havlunun içinde hayal ettiğinin daha da farkındaydı.

Graydon gülümsedi. "Nedense bundan şüpheliyim. Çok az insan ülkemi haritada bile bulabilir ama anlıyorum. Dağlara gömülüyüz ve bazı büyük dünya güçleri tarafından gölgede bırakılıyoruz." Sobaya bir göz attı. "Ne yemekten hoşlandığını bilmediğim için yumurta, domuz pastırması ve ızgara kek getirdim."

Lexie hâlâ ona bakarak, "Yemek yapmak zorunda olmadığım her şeyi severim," dedi. Üzerinde Londra'daki bir terziden alınmış gibi duran lacivert bir pantolon ve kol ağzında baş harfleri olan taba rengi bir gömlek vardı: RM. "Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

Bir tabak doldurdu ve ona mutfığa gitmesini işaret etti. Evin arka tarafında küçük bir güneşlenme terası vardı. Güzel bir odaydı -ya da Toby'yle birlikte depo olarak kullanılabilecek öyle olurdu. Ama bu adam mutfağın köşesinde bir yer açmış, masanın üstündeki poşetleri ve kutuları kaldırmış ve üst dolaplarda sakladıkları iyi porselenleri masaya yerleştirmişti.

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Fazla uyumam, o yüzden erken geldim. Burası güzel bir oda."

"Öyle," dedi Lexie. "Ama Toby ve benim ikimizin de iki işi var, bu yüzden eşyaları buraya dökmek için."

"İkinci işiniz nedir?"

"Bu," dedi, pencereden seraya ve yükseltilmiş yataklara doğru başını sallayarak. Adamın masaya koyduğu tek tabağa baktı. "Yemiyor musun? Ya da belki Toby'yi beklemek istersin."

"Size katılmaktan memnuniyet duyarım," dedi ve bir tabak doldurmak için mutfığa gitti. Onun karşısına oturdu. "Bu sabah için özür dilerim. Camın kırıldığını ve ardından senin bağırıldığını duydum. Atardamarların kesilmesinden korktum."

"Hayır, sadece ayaklarım tehlikede. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim." "Benim için zevkti," dedi.

"Sanırım zevk alan benim," dedi kaşlarını kaldırarak.

Masanın üzerinden ona baktı ve gözleri o kadar sıcaktı ki Lexie kendini yelpazeleyecek gibi hissetti. Ama yapmadı. Bunun yerine kaşlarını çatı. "Toby'yle ilgili aklınızda ne var bilmiyorum ama sizi uyarmalıyım ki o, sırf iyi vakit geçirmek için bir erkekle takılacak biri değil."

Graydon'ın yüzü bir anda değişti. Sıcaktan o kadar uzak, o kadar çekingen bir ifadeye büründü ki Lexie gördüklerinden şüphe etmeye başladı. "Bayan Wyndam benim için bir dosttan başka bir şey olmadı ve öyle de kalacak. Kısa bir süre için buradayım, sonra kendi ülkeme dönüp sorumluluklarıma devam etmeliyim. Ben asla

Bana bu kadar yardımcı olan genç kadına sorun çıkaracak kadar kaba."

Lexie çiğnerken, adamın derece resmi bir tavırla söylediklerini düşündü. "Toby'ye zarar verirsen gazetelere söylerim."

"Yeterince makul," dedi ve aralarında bir anlaşma geçti. "Biraz daha yumurta ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Hepsinin tadı harika. Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Lanconian Kraliyet Muhafızları'nda. Ordumuz, donanmamız ve hava kuvvetlerimizin birleşimidir - çok fazla gemimiz ya da uçağımız olduğundan değil. Ama üç yıl hizmet ettim ve sadık tebaam bana en aşağılık işleri ve en zor eğitimi vermenin büyük bir şaka olduğunu düşündü."

"Neyden görmek için mi?"

"Kesinlikle. Bana verilen görevlerden biri de bir seferde yüz ya da daha fazla muhafız için yemek pişirmektir. Bunu yapabileceğimi kanıtlamak bir meydan okuma haline geldi, bu yüzden çabucak öğrendim ve yemek pişirmekten oldukça hoşlandığımı fark ettim. Eve döndüğümde mutfakları dolaştım ve sorular sormaya başladım. Av kuşları konusunda oldukça iyiyim."

Kızarmış keklerden bir ısırık aldı. Lezzetliydi ve aynı zamanda alışılmadıktı, sanki bir likör eklenmiş gibiydi. "Neredeyse gittiğime pişman edeceksin beni - birden fazla nedenden ötürü." Kızın cilveli ses tonu karşısında ona soğukkanlı ve kibar bir gülümseme verdi. İkisi arasında asla bir şey olmayacağını söylemesine gerek yoktu. Ona asla bir gece önce çadırda Toby'ye baktığı gibi bakmayacaktı. Ön kapı çalındı. "Bu benim arabam."

"Bavullarınız yukarıda mı?"

"Evet," dedi. "Şoförden biraz beklemesini rica edebilir misiniz? Toby'ye veda etmek istiyorum." Lexie ayağa kalktığında, Toby de kalktı. O ön kapıya doğru gitti ve Lexie merdivenlerden yukarı koştu.

Bir an durup duvara yaslanmış dağ gibi bavullara baktı. Prens sadece bir hafta değil, aylarca kalmayı planlamış gibi görünüyordu.

Toby'nin yatak odası karanlıktı ve o da yorganın altına gömülmüştü. "Hey!" Lexie yatağın kenarına otururken şöyle dedi

Toby yuvarlandı ve gözlerini açtı. "Gitmek üzereyim ve veda etmek istiyorum."

Toby onun arkasına bir yastık koydu ve gözlerindeki uykuyu sildi. "Şimdiden mi? Senin uzakta olman fikrine henüz alışamadım."

"Biliyorum," dedi Lexie, "ve bu yüzden suçluluk duygusuyla doluyum. Belki de kalmalıyım ve-"

"Çiçekleri kesmeme yardım etmek için hayatının fırsatını mı kaçıracaksın? Elbette. Bu çok mantıklı ve Nelson çok mutlu olacak."

Lexie güldü. "Seni çok özleyeceğim!"

Bir an için sarıldılar, sonra Lexie geri çekildi. "Bu prensle ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Toby. "İki yüz kiloluk bir bebeğe bakıcılık yapman istenmesi gibi bir şey bu."

"Bebek değil ve çaresiz olduğunu da hiç sanmıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Toby, bu adam çok düzgün ve inanılmayacak kadar seksi. Roger güzel, ama için için yanmıyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Smolder? Graydon? Ne okuyordun sen? Hayatını ülkesine adayan iyi bir adam. Gerçek şu ki onun için biraz üzülüyorum."

"Kimsenin sempatisine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Bir erkekle yatağa girmeden önce evlenene kadar dair yemin ettiğini biliyorum ama olur böyle şeyler."

"Hâlâ aynı şekilde düşünüyorum," dedi Toby. "Bu sadece kişisel bir seçim." "Doğru, ama erkeklerin bir kadının fikrini değiştirmenin bir yolu vardır. Kırık

zar zor cam ve havlular - ki burada anahtar kelime 'zar zor'

-Bir kadının her türlü yemini yeniden düşünmesine neden olabilir."

"Aranızda ne oldu da böyle şeyler söylüyorsun?" "Hiçbir şey. Pek sayılmaz. Sadece konu erkekler olduğunda masum."

"Sandığınız kadar genç ya da masum değilim."

"Toby, onunla iyi vakit geçirmen gerektiğini söylüyorum. Hatta harika zaman geçir. Bana kalırsa, kendi kendinize verdiğiniz sözü unutup her dakikanızı onunla yatakta geçirmenizde bir sakınca yok. İçimde öyle bir his var ki

sana çok iyi vakit geçirecektir. Ama sakın -ne yaparsanız yapın- ona aşık olmayın."

"Tabii ki yapmayacağım. Bizim için bir gelecek yok. Ve kimseyle yatağa girmeyi planlamıyorum."

"Keşke kalıp bu konuyu konuşabilseydim ama gitmem gerekiyor." Lexie ayağa kalktı. "Bana her gün e-posta mı göndereceksin?"

"Evet," dedi Toby ve arkadaşına tekrar sarılmak için yataktan kalktı. "Şimdi git! Giyinmem ve prensi beslemem gerekiyor. Sence ne yiyordur? Sinek kuşu dili mi?"

Lexie gülümsemedi. "Bence ona çok şaşıracaksın. Şimdiye kadar muhtemelen bodrum katını ve tavan arasını temizlemiştir."

"İkinizin arasında ne olduğunu bana yazmalısın."

Lexie, "Tamam," dedi ve odadan çıktı. Dört bavulunun yerinde olmadığını görünce şaşırmadı. Prens onları aşağıya taşıdığından hiç şüphesi yoktu. "Bana olan biten her şeyi anlat!" Lexie yüksek sesle söyledi.

"Yapacağım," diye seslendi Toby kapı aralığından. "Her kelimesini."

Aşağıda Graydon, Lexie'nin ceketini koluna geçirmiş, ön kapının yanında onu bekliyordu.

"Dur tahmin edeyim. Çantalarım arabada."

"Öyle," dedi Graydon.

"Patronumun kurnaz olduğunu düşünürdüm ama sen çok daha kötüsün. azalt, olur mu?"

Graydon gülümsemedi ama gözleri parlıyordu. "Ud çalışıyorum."

Lexie inledi. "Toby'ye acısam mı yoksa ona imrensem mi bilemiyorum. Bana söz ver, gittiğinde gülümsüyor olacak."

"Buna söz verebilirim," dedi Graydon ve kardeşçe bir tavırla alnından öptü. "Ona göz kulak olacağım."

Lexie bekleyen arabaya doğru giderken, "Ben de bundan korkuyorum," dedi.

Toby aşağı indiğinde saat çoktan geç olmuştu. Şimdiye kadar dün geceki düğün alanına dönmüş olmalıydı, çünkü yapılacak çok şey vardı.

denetleyin ve yapın. Mutfak çok güzel kokuyordu. Roger muhtemelen Lexie için yemek göndermiştir, diye düşündü. Toby etrafta prensi aradı ama göremedi, sonra pencereden baktı ve dışarıdaki bir hareket gözüne çarptı. Prens arka bahçede dolaşıyor, çiçek tarhlarına bakıyordu.

"Muhtemelen onun için çalışan bir düzine bahçıvanı vardır," dedi yüksek sesle, sonra ocağa gitti ve sıcak kreplerden birine yardım etti. Sıradışydılar: küçüktüler ve içlerinde yulaf ezmesi var gibiydi. Tadında tanımadığı bir meyve vardı. Gerçekten çok lezzetliydi.

"Günaydın."

Graydon'ın kapıda durduğunu görmek için döndü ve ilk kez güneşlenme odasını fark etti. Tamamen boşaltılmıştı! Sadece masa ve sandalyeler kalmıştı ve uzak duvarda gömme bir koltuk görünce şaşırdı.

"Vay canına!" Toby dedi ki. "Sanırım Lexie gitmeden önce bu odayı temizlediğine göre kendini gerçekten suçlu hissediyordu. Harika görünüyor, değil mi?"

"," dedi.

"Özür dilerim," dedi Toby. "Görgü kurallarını unutmuşum. Günaydın." Toby'yi baştan aşağı süzdü ve onun bir bahçe partisine katılacakmış gibi giyindiğini, kendisinin ise eski bir pamuklu pantolon ve daha da eski bir tişört giydiğini gördü. Bugün onunla ne yapacaktı? Ve neredeyse tanıdığı herkes ada dışında olduğuna göre, ona kalacak daha kalıcı bir yeri nasıl bulacaktı?

"Bu krepleri denedin mi?" diye sordu. "Gerçekten çok güzeller. Roger'a nereden aldığını sormam gerekecek."

"Biraz vardı," dedi. "Bu sabah şapel alanına gitmeyi planlıyor musun?"

"Yapmak zorundayım."

"Merak ettim çünkü arabanız değiş tokuş edilmiş gibi görünüyor." Jared'in eski kırmızı pikabını evin yanındaki dar yolda göstermek için bir perdeyi geri çekti.

"Oh, hayır!" Toby dedi ki. "Eminim bunu Wes yapmıştır. Bu sabah insanları havaalanına ve feribota götürüyordu, bu yüzden fazladan koltuklara ihtiyacı olacaktı. Ama temizlik yapmam gerektiğini biliyor. Şimdi ben ne ?"

"Kamyonun anahtarları size bırakılmadı mı?"

"İçeride olduklarına eminim ama bu standart vites ve ben sadece otomatik vites kullanabiliyorum. Belki Ken yardım edebilir."

"Seni ben götürürüm," dedi Graydon.

"Sen mi? Ama kullanmayı bilmediğini söylemiştin."

"Tüm yol işaretlerinden haberdar olmadığımı söyledim ama birkaç büyük araç kullandım. Ayrıca, sana temizliğe yardım edeceğimi söylemiştim."

Toby tereddüt etti. "Tam olarak çöp görevi için giyinmemişsin."

Graydon'ın yüzü mizahını kaybetti. "Kardeşimin bavulunda bulabildiklerim bunlar."

Toby onun için bir kot pantolon aramayı düşündü ama buna vakit ayıramazdı. Araba sürmeye gelince, ya o ya da başka birini bulmak için bir saat harcayacaktı. "Pekâlâ," dedi. "Seni yönlendireceğim."

"Buna minnettar olurum."

Toby dışarıda kamyonetin arkasını kontrol etti. Tüm malzemeleri arabasından çıkarılmış ve kamyonetin kasasına konmuştu. Graydon onun için kapıyı açtı ve o da eski kamyonete adımını attı. Sürücü koltuğuna oturdu, vizörün üzerinden anahtarları aldı ve motoru çalıştırdı.

"Bu kamyonu kullanan herkes bundan şikayetçi," dedi Toby. "Jared hariç, ama o zaman da bu onun kamyoneti. İnsanlar ikinci vitese takmanın zor olduğunu söylüyor ve sanırım debriyaj bazen takılıyor. Ve bu araba yolu çok dar. Düz gitmezsen aynaları yırtabilirsin. Ve şeridin içini görmek zor, bu yüzden biri geliyorsa çarpmamak için dikkatli olmalısınız. Bu nedenle şerit de çok dar ve iki yönlü. Nantucket'a ilk geldiğimde araba kullanmakta gerçekten zorlanıyordum. İnsanlara veya park halindeki arabalara çarpmaktan ya da bana doğru gelen araçlara çarpmaktan korkuyordum ve ..." Kadın sözünü yarıda kesti çünkü adam kolunu koltuğun arkasına geçirmiş, geri gitmeye hazırlanıyordu ama kadının sözünü bitirmesini bekliyordu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Sanırım hayır." arabadan inmeye başladığında nefesini tuttu, uzun çitle evin yan tarafı arasında en azından bir aynayı sıyracağından emindi. Ama sıyırmadı.

Bir arabanın geçmesine izin vermek için durdu, sonra yumuşak bir şekilde şeride geri döndü. "Dikkatli olun," dedi. "Yaz mevsimindeyiz ve binlerce

Burada yola değil manzaraya bakan turistler var." Tam o sırada büyük siyah bir SUV onlara doğru geldi. Arabayı bir kadın , kulağında cep telefonu vardı ve kamyoneti görmüyor gibiydi. Toby nefesini tuttu ve bir eliyle koltuğu, diğer eliyle de kol dayanağını kavradı.

Graydon kolayca sağa geçti, duvara o kadar yaklaştı ki Toby duvara dokunabilirdi, ama hiçbir şeyi sıyırmadı. Toby ona baktığında, sanki aralarında sadece birkaç santim olan iki aracın geçmesi günlük bir olaymış gibi hiç tedirgin görünmüyordu.

Yolun sonunda durdu, iki tarafa da baktı ve sonra sola, Ana Cadde'ye döndü. Toby'nin elleri, onun eski şanzımanı bir vitesten diğerine sorunsuzca geçirmesini izlerken gevşedi.

"Merkezden aşağı inip Cliff Yolu'na çıkacağımızı sanıyordum," dedi. "Ya da gitmek istediğiniz başka bir yol var mı?"

"Hayır, sorun değil," dedi onu izleyerek. "Bir harita ezberledin mi?"

"Buraya gelirken, evet, bir tanesine baktım." , Centre Caddesi'ne döndü. "Adaya bakacak vaktim olmadı ama burası oldukça güzel."

Toby, kendisine tanıdık gelen bu manzaraya şöyle bir baktı. Mükemmel bir şekilde korunmuş eski evler, nefis dükkânlar, adanın tarihine dair havada bir his, hepsi oradaydı. İki şekerli dükkânını geçtikten sonra JC House-Jared Co n'dan sola dönmesi gerektiğini biliyordu ve caddenin aşağısındaki güzel balina avcılığı müzesine baktı. Onun ötesinde deniz vardı. "Çok araba kullandın, değil mi?" dedi.

"Oldukça fazla. Çoğu toprak yollarda, koyun izlerinde, bu tür arazilerde oldu. Lanconian kabilelerinden ikisinin dağların , dar bir yol boyunca uzanan küçük kasabaları var. Oraya gittiğimde araba kullanmayı seviyorum, her ne kadar korumam Lorcan'a kalp krizi geçiriyor olsam da."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Toby. "Bunu yapabiliyorsun ama hiç kredi kartı kullanmadın mı?"

"Asla," dedi gülümseyerek. "Acaba Rory onunkini bana bıraktı mı?" "Bilgisayar kullanmayı biliyor musun?"

"Pek iyi değil," dedi ama dudaklarında onu şüphelendiren küçük bir gülümseme vardı.

"Bu nasıl çalıştırılacağını bilmediğin ya da hobi olarak program yazdığın anlamına mı geliyor? Araba kullanmada iyi olmadığınız izlenimine kapılmışım ama bu konuda oldukça iyi görünüyorsunuz."

"Sanki seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi konuşuyorsun," dedi şapelin bulunduğu garaj yoluna girerken.

Arabadan inip metal alet çantasını arkadan çıkarırken ve etrafına bakınırken ona cevap vermedi. Alanda dört kamyon vardı. Sandalyeler ve masalar toplanıyor, jeneratörler bir açık kasaya yükleniyor ve büyük çadır indiriliyordu. Toby kargaşanın ortasına doğru ilerledi.

Graydon onun önünde durmak için hareket etti. "Sanırım yanlış bir şey yaptım," dedi. "Yoksa sıradan şeyler yapamayan bir peri masalı prensi olmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Böyle söyleyince Toby onun ne kadar gülünç duruma düştüğünü anladı. Ama yine de... "Evet, sanırım belki de öyleyim," dedi. "İnsanlar yanılsamaları sever."

Graydon bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra güldü. "Bu seni etkilemeye çalışmaktan vazgeçebileceğim anlamına mı geliyor? Kardeşimin valizini uşak hazırladı ve bir sistem var gibi görünüyor ama ben . Bir gömlek ve pantolon bulmam yarım saatimi aldı. Ve tıraş olabilmek için neler çektim! Bir ara günü sadece havluyla geçireceğimi düşündüm. Oda arkadaşınız içki bardağını düşürdüğünde giyecek hiçbir şeyim yoktu."

"Kırık camlar ve zar zor kapanan havlular," diye alıntıladı. "Şimdi bazı şeyleri anlamaya başlıyorum. I-" Gürültülü sesler geldiği için verdi ve dönüp baktı. Çadır görevlilerinden biriyle yemek servisi yapan kişi arasında bir tartışma var gibiydi.

Graydon Toby'ye baktı. "Personel konusunda oldukça iyiyimdir, bu yüzden belki de bunu benim halletmeme izin verilebilir."

Adamın onlar için akşam yemeğini hazırlamak üzere üç kişiyi nasıl görevlendirdiğini hatırladı. "Senindir," dedi. "Ben şapelde olacağım."

Graydon adamların yanına gitmek için ayrıldı ve bir an için onu izledi. Acaba otokratik davranıp insanlara emirler mi yağdıracaktı? Ama hayır, sorunu dinledi, sonra iki adama birkaç sessiz şey söyledi ve çözümünden memnun görünerek uzaklaştılar.

Toby gülümseyerek şapele girdi. Tam bir karmaşaydı! Dün düğünde iki yüzden fazla insan vardı ve çoğu küçük binaya tıklmıştı. Duvarlarda sürtünme izleri vardı, yerler pisti ve her düz yüzeye mum yapışmıştı. Binayı düğünden önceki bozulmamış haline döndürmek kolay olmayacaktı.

Arazinin önünde uzun bir su musluğu vardı ve temizliğe başlamak üzere kovaları doldurmak için oraya gitmesi gerekecekti. Ama önce balmumuna ulaşması gerekiyordu. Kazıdıkça Victoria'nın düğünü için bir tema düşünmeye çalıştı.

Her zamanki ortanca -Nantucket'ta muhteşem bir şekilde yetişiyorlardı- ve deniz kabuğu fikirlerini gözden geçirdi ama farklı bir şeye, Victoria'nın ilgisini çekebilecek bir fikre ihtiyacı vardı.

Bir noktada Graydon'ın onun gerçek bir peri masalı prensi olmadığına dair söylediklerini hatırladı. Ve bu düşünce onu eski hikayeleri düşünmeye yöneltti. Külkedisi. Pamuk Prenses. Peri masalları şu anda çok modaydı!

Şapelin kapısı pat diye açıldı ve Graydon arkasında ışık olduğu halde orada durdu.

"Peri masalları," dedi.

Ne demek istediğini açıklamasına gerek yoktu; o biliyordu. "Ben de tam bunu düşünüyordum. Hiç Lanconian masalı biliyor musun?"

"Kan ve iç organların dökülmesini içermeyen hiçbir şey yok. Victoria'nın kitaplarından bir şeye ne dersin?"

"Zina, cinayet ve benzeri şeylerle dolu. Çok satan kitaplar," dedi Toby.

"Hey, Gray!" diye seslendi bir adam. "Bunu nereye istiyorsun?" "Gitmem gerek. Şu cam ayakkabılı olan ne?"

"Cinderella. İlk tercihim buydu ama Victoria muhtemelen bunun çok yaygın olduğunu söyleyecektir."

Bir an için yana baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bataklığa saplanmış bir kamyon var ve onu çıkarmalıyım. Peki ya bir

Ortaçağ temalı, bol kadifeli bir şey mi? Rory'den bana udumu göndermesini isteyebilirim. Bu biraz atmosfer yaratır." El sallayarak oradan ayrıldı.

"Kadife Ağustos için çok sıcak," diye arkasından seslendi ama adam gitmişti. Balmumu kazımaya geri döndü. "Udun mu?" dedi gülümseyerek. En azından yaptığı bir şey onun masal prensi olmasına uyuyordu.

Chapter Nine

Graydon ve Toby tüm alanı düğünden önceki haline getirmek için çalıştılar. Graydon dışarıyla ilgilenirken onun şapeli temizlemesi saatler sürdü.

Tüm hizmet görevlileri gittikten sonra, ikisi de ellerinde plastik çöp torbalarıyla arazide dolaşarak sigara izmaritlerinden bir ayakkabıya kadar geride bırakılan her şeyi topladılar.

İşlerini bitirdiklerinde saat öğleden sonra dördtü. Öğle yemeğinde Something Natural'dan sandviç yemişler ve bu sırada sadece yapılacak işlerden bahsetmişlerdi. Şimdi birbirlerine bakıyorlardı, bir sonraki adımda ne yapacaklarından emin değillerdi.

Graydon, "Kamyonun arkasında büyük havlularla dolu kanvas bir çanta gördüm," dedi.

"Plaj havluları," dedi Toby. "Jared yüzmeyi seviyor, o yüzden sanırım hazırlıklı oluyor."

Graydon sadece birkaç metre okyanusa doğru baktı. "Lanconia iç kesimlerde olduğu için deniz benim için nadir bir şey. Sizi bekletmek istemem ama en temel kıyafetlerime kadar soyunup bir süre yüzsem dehşete düşer miydiniz? Belki sen de bana katılırsın?" Toby ne demek istediğinden emin değildi. Kız sessiz kalınca kamyonete doğru döndü. "Seni eve bırakıp buraya dönebilirim."

İçinden bir ses bunun muhtemelen onu uygunsuz bir pozisyona sokmaya yönelik bir girişim olduğunu ve hayır demesi gerektiğini düşünüyordu. Ama hayır demedi. "Kirliyim," dedi, "ve yüzmeyi çok isterim."

Suya doğru yürüdü ve fikrini değiştiremeden iç çamaşırına kadar kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Bazen tüm dünyanın birbiriyle yatağa giriyor gibi görüldüğünü düşünmeden edemiyordu. Duyduğuna göre, randevular neredeyse her zaman birlikte yatağa girmeyi de içeriyordu. Toby hayatında daha derin bir şeyler istiyordu. Fiziksel olduğu kadar duygusal bir ilişki de yaşamak istiyordu. Lexie hayattan çok şey söylüyordu ama Toby öyle düşünmüyordu.

Ve gerçek şu ki Toby, hayatındaki diğer her şeyi görmezden gelmesine neden olacak kadar tutkuyla kendini unutturan bir adamla daha önce hiç tanışmamıştı.

Düşünceleri ne olursa olsun, bu adamın yanında dantelli mavi sütyenini ve ona uygun külotunu giydiği için memnundu. Aceleyle suya girdi. Ne çok soğuk, ne de çok sıcaktı; yaptıkları sıcak ve terli işten sonra mükemmeldi.

Graydon ortaya çıktığında boğazına kadar suya batmıştı. "İstediğinden daha soğuk olabilir," dedi.

"Ülkemdeki iklim bu adayı tropik gösteriyor."

Suya basarken, onun soyunmasını izlemekten kendini alamadı. Ayakkabılar, çoraplar, gömlek. Gözleri genişledi. Vücudunun üst kısmındaki kaslar çok fazla fiziksel aktivite yaptığını gösteriyordu! Pantolonunu çözmeye başladığında Toby suyun altına daldı. Yüzeye çıktığında, adam kenardaydı ve girmek üzereydi. "Boxer" eski sorunun cevabıydı.

"Harika," dedi ılık suya girip yüzmek için kollarını ayırırken.

Toby onu izlemek için geri çekildi. Suda bir atletin rahatlığı ve zarafetiyle ilerliyordu. Uzun, yavaş kulaçlar neredeyse hiç dalga yaratmıyordu. O kadar uzaklaştı ki Toby endişelenmeye başladı. Ona dikkatli olması için seslenmek istedi ama adam bir dalış yaptı ve suyun altına .

Onun gelmesini bekledi ama gelmedi ve ondan hiçbir iz yoktu. Suda ne bir dalgalanma, ne de bir hareket.

Kaşlarını çatarak arkasını döndü, onu aradı ama hiçbir şey göremedi. Üçüncü dönüşünde adamın kafası yanında belirdi, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Beni korkuttun!" dedi.

"Özür dilerim. Muhafız eğitimi. Sessiz su altı casusluğu. Sanırım sadece benim için uydurulmuş. Bir tür 'Bakalım gelecekteki kralımızı korkutabilecek miyiz? "

Toby güldü. "İşe yaradı mı?"

"Oh, evet. Altı ay boyunca korkudan titredim. Hala su altı savaşlarıyla ilgili kabuslar görüyorum."

Adamın alay mı ettiğinden yoksa doğruyu mu söylediğinden emin değildi. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Savaş yok," dedi sırtüstü yatıp vücudu sadece yüzeyde kalacak şekilde yüzmeye başlarken. "Sadece bir yüzme havuzunda tembellik eden yazlar."

Graydon sırt üstü yattı ve yüzmeye çalışıyor gibiydi ama suyun içine battı. "Bunu yapmak kolay değil."

"Her şey zihninde," dedi Toby. "Yavaş ve sakinleştirici düşün." Suya çakıldı ve ona baktı.

Bir an için gözlerinde okuyamadığı bir şey vardı, ama bir anda kayboldu. "Mümkün değil," dedi ve tekrar denedi, ama ortası çöktü. "Yapmam gereken her şeyi düşünmeye başlıyorum ve bir kurşun ağırlığı haline geliyorum."

Toby ellerini onun sırtının küçük kısmına koydu ve onu yukarı doğru itti. "İşte böyle! Şimdi rahatla. Zihnini boşalt ve Nantucket'ın ne kadar güzel olduğunu düşün."

Gözlerini kapattı. "Beni havada tutan uzun sarı örgülü bir denizkızı düşünmeyi tercih ederim," dedi usulca.

"Sence Victoria tema olarak deniz kızlarını sever mi?" Toby sordu.

Graydon gözlerini açtığında Victoria'nın birkaç adım ötede olduğunu gördü.

Anında suyun altına girdi ve öksürerek yukarı çıktı. "Beni terk ettiniz!" dedi.

"Bir deniz adamının çağrısını duydum ve peşinden gittim. Bana inciler teklif etti. Karşı koyamadım." Dönüp yüzerek uzaklaştı.

Graydon suya daldı ve onu ayak bileğinden yakalayarak aşağı çekti.

Toby suda her zaman iyi olmuştu ve lisedeyken testosteron yüklü oğlanlardan kaçma konusunda biraz deneyim kazanmıştı. Serbest ayağını adamın omzuna koydu ve su altında bir takla için itti. Bir yudum hava almak için yukarı çıktı, sonra geri döndü.

Aşağı.

Graydon yüzeye çıktı ama kadın ortalıkta görünmüyordu. Kadın adamın ayağından tutup onu aşağı çekti. Suyun altına girdiklerinde bir an için ona baktı. İki parça ince pamuklu giysisi içindeydi, vücudu pürüzsüz ve kaymak gibiydi, bir omzunda uzun bir örgü vardı. İlahi, efsanevi bir deniz yaratığına benziyordu. Kadın dönüp yüzerek uzaklaştığında, adam onu takip etti ve ona bakabilmek için geride kaldı. Ülkesindeki kadınların saçları ve gözleri siyahtı ve Toby'nin sarışınlığı ona egzotik geliyordu.

Bir kez daha, onunla birlikte evde kalmayı ne kadar çok istediğini düşündü. Tek yapması gerekenin Rory'yle bağlantı kurmak olduğunu ve kalabileceği bir yer bulunacağını biliyordu. Plymouth ülke dışındaysa, evi muhtemelen boştu. Bir kahya-aşçısı, güzel bir arabası, belki bir teknesi olurdu. Plymouth insanların ziyaretini ayarlayabilir, böylece adaya gelen ünlü ziyaretçilerle akşam yemeği partileri verilebilirdi. Güzel kadınlar, kahkahalar, şarap olurdu. Kelimenin tam anlamıyla bir bekarlığa veda partisi olabilir.

O izlerken Toby sudan çıktı ve kıyıya doğru yürüdü. Islak iç çamaşırı şeffaftı, bu da onu yerine oturtma çabasını işe yaramaz hale getiriyordu - bu da onu gülümsetti.

Graydon sırt üstü yattı, kolları dışarıdaydı ve zar zor hareket ediyordu. Yüzmekte her zaman iyiydi. Elleri vücudundayken olduğu kadar değil ama suyun üstünde kalmaya yetecek kadar.

Onun yanında kendini rahat hissediyor, onunla birlikte olmaktan keyif alıyordu. Bugün onun için sıradan bir gündü ama onun için nadir bir gündü. Lanconia Üniversitesi'ni bitirir bitirmez askere gitmişti. Üç yıl sonra serbest bırakılmış ve evine döndüğünde atalarının inşa ettiği sarayda kendisi için ayrı bir oda hazırlandığını görmüştü. Yoğun kampüs yaşamı ve kışlalardan, herkesin ona "efendim" diye hitap ettiği dağınık bir apartman dairesine geçmek bir şok olmuştu.

Kendisine tam bir personel ve sadece bakmak bile onu yoracak kadar dolu bir iş takvimi verildi. Kolay ama yavaş yavaş alışmıştı. Graydon ancak Rory eve geldiğinde ya da Maine'deyken günlük sıkıntısından ve işin getirdiği yalnızlıktan kurtulabiliyordu.

Ama bugün gerçek bir zevkti ve bitmesini istemiyordu. Henüz bitmedi. Sadece bu güzel genç kadınla birlikte kalmak için bir neden bulması gerekiyordu. Onun kendisine ihtiyaç duymasını sağlayacak bir yol bulmalıydı.

Toby'nin bir havluya sarınmasını ve başka bir havluya oturmasını izledi. Bir süre daha yüzdü ve çıktı. "Deniz adamı teması mı?" dedi bir havlu alırken. "Her yerde inciler mi var?"

"Bu mümkün," dedi Toby. "Belki Victoria'yı koridorda taşımaları için kostümlü vücut geliştiriciler tutabilirim."

"Sence damat bundan hoşlanır mı?"

"İyi bir noktaya değindin." Ona baktı. "Victoria'nın kızı annesinin Kingsley House'daki yatak odasına Zümrüt Şehir diyor çünkü her yer yeşil. Victoria'nın gözleriyle uyumlu olsun diye. Koyu yeşil, açık yeşil, sarı, soluk, hatta bir tür yeşilimsi kırmızı. Oldukça güzel, gerçekten, ama biraz ..."

"Tepeden mi?" dedi. "Ama bu iyi bir fikir. Yeşil bir şeyler yapacağız. Bu fikirleri ona nasıl sunacağınızı merak ediyordum."

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Toby. "Sanırım ona söyleyeceğim." "Öte yandan, eskizleri ona sunmak güzel olabilir. üzerlerinde renkler var. Tecrübelerime göre insanlar görsel sunumlara sözcüklerden daha iyi tepki veriyor."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi tereddütle. "Yarın iş gitmem gerekiyor ve zamanım olup olmayacağını bilmiyorum."

"Ben yardım ederim," dedi Graydon. "Adada bir sanat malzemeleri dükkânı var mı?"

"Evet. Amelia Drive'da çok iyi bir tane var."

"Yarın oraya gidip biraz malzeme alsam ve sen eve döndüğünde tasarımlar üzerinde birlikte çalışsak nasıl olur? Belki sen de bana bahçende ne yapacağımı gösterirsin ve ben de yardım ederim."

Onun evde kalmak istediğini biliyordu. Yeni bir yer bulmayı değil, onunla kalmayı. Kalmamalıydı. Birisi ona kalacak bir yer bulabilirdi. Ama bu gece değil. Geç oluyordu ve kalacak yer bile aramamışlardı. Belki bu gece kalırdı ve yarın isteyken etrafa sorabilirdi.

"Bu iyi olurdu," dedi kalkarken, büyük bir havlu etrafına sıkıca sarılmıştı. Toby kamyonete geri döndüğünde ıslak iç çamaşırının üzerine giysilerini geçirmekte biraz zorlandı ama . Hareket etmek istemeyen nemli lastikle boğuşurken "Banyo," diye mırıldandı.

Çantasından telefonunu aradı ve Lexie'den bir e-posta aldığını gördü.

ŞU AN NEW YORK'TAYIM. PLYMOUTH KALIFORNİYA'YA GİTTİ, BEN DE ONUN EVİNDE KALİYORUM. GÜZEL, HATTA RAHAT. ONUN BÖYLE OLACAĞINI KİM DÜŞÜNÜRDÜ Kİ? YARIN SABAH UÇUYORUM.

PRENS'İN YEMEKLERİNİ NASIL BULDUNUZ? VE GÜNEŞLENME ODASINA YAPTIĞI ŞEYİ BEĞENDİN Mİ? BOŞ OLDUĞU İÇİN PLYMOUTH'UN BÜYÜK EVİNDE KALABILIR. AMA YİNE DE PRENSİNİZİ GÖNDERMEYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUNUZ? BANA HER ŞEYİ ANLAT! LEXIE.

Kahvaltıyı o mu hazırladı? Toby düşündü. Güneşlenme odasını mı temizledi? Lexie'nin neden Graydon'ın çaresiz olduğunu düşünmediğini söylediğini anlamaya başlamıştı.

Toby başını kaldırdığında onun kamyonca doğru yürüdüğünü gördü. Giysileri o kadar temiz ve kırıksız, saçları o kadar bakımlıydı ki, bir akşam yemeğine gidiyor olabilirdi.

Graydon'ın kullandığı kamyonete bindiler ve eve doğru yola koyuldular. "Akşam yemeği için sandviç almak ister misin?" diye sordu.

"Kulağa hoş geliyor."

"Ya da bir şeyler pişirmek ister misin? Ya da bir odayı temizlemek?" Graydon güldü. "Nasıl öğrendim?"

"Lexie seni ispiyonladı. Eğer bu kadar meşgul biriysen, ben bütün gün isteyken sen ne yapacaksın?"

"Okumak mı? Bir plaj bulup saatlerce uzanmak mı?"

"Bu sabah bir saat bile hareketsiz kalamadın, ama günlerce hiçbir şey yapmayacağını mı sanıyorsun?"

"Çiçekçi dükkanında yardıma ihtiyacın var mı? Ucuza çalışırım."

Toby başını salladı. "Bütün bir hafta boyunca nasıl dayanacaksın?" Onun cevabını beklemedi. "Belki de kalmalısın

Eğlence olan bir yere. Belki bir tekneyle." Doğruca kamyonun camından dışarı bakıyordu.

"Bir yerde kalmaktan bahsetmişken, şikayet etmek istemem ama üst kattaki kanepenin yatağı çelik bobinlerin üzerinde uyumaya çalışmak gibi. İnsanı kesiyor."

"Belki de o kanepenin Kingsley'lerin tavan arasında bir köşeye atılmasının nedeni budur." Gülümsedi. "Bu biraz Prens ve Bezelye'ye benziyor."

Graydon gülmeye başladı ama sonra birbirlerine baktılar.

Toby onun aklından geçenleri okuyarak, " sanmıyorum," dedi. "Etrafta bir sürü şilte mi var? Bezelye dizileri? Pek düğün gibi değil. Düğününüzün bir teması olacak mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana sorulmayacak. Bu ulusal bir etkinlik, bu yüzden sadece ne zaman geleceğim ve ne giyeceğim söylenecek."

"Üniforma mı? Bir sürü madalya ile mi?"

"Bir sürü var. Hepsi sol tarafta. Dört hafta önce dengemi sağlayabilmek için sadece sağ elimle ağırlık kaldırmam gerekecek."

Toby, "Her zaman kulağa komik gelen şeyler söylüyorsun," dedi.

"Çoğu insan için değil. Kardeşim, kendi deyimiyle eğlence konusunda yeteneksiz olduğumu düşünüyor."

"Mmmm," dedi Toby. "Dur tahmin edeyim. Onun eğlence anlayışı hızlı arabalar, dik dağ yamaçları, uçaktan atlamak ve bunların hepsinde de ona sarılan, zar zor giyinen kadınlar."

"Sanırım kardeşimi iyi tanıyorsun."

Toby cevap vermeden önce tereddüt etti. "Nantucket'ta bundan biraz alabilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve düğünü için çok seçici Victoria'yı memnun edecek korkunç bir tema bulma fırsatını kaçırayım mı? Hayır, teşekkür ."

Toby yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. Hayatında hiç yalnız yaşamamıştı ve bunun bir şey olduğunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu. ", dedi. "Lexie'nin odasını alabilirsin."

"Çok . Bunu hiç hayal etmemiştim-"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Elbette evimde kalmayı hayal ettin. Bunun için çalıştın. İpuçlarının her biri yaklaşık bir ton ağırlığında.

Balinalar sizin ipuçlarınızdan daha hafiftir."

Graydon gülüyordu. "Kurnazlık yaptığımı sanıyordum ama doğru. Çok fazla yabancıyla tanışıyorum ve-"

"Zavallı Prens rolünü bana bırak," dedi Toby. "Yemek yapıyorsun, araba kullanıyorsun, insanlara patronluk taslıyorsun, tartışmaları çözüyorsun. Hatta oda arkadaşımın önünde yarı çıplak dolaşıyorsun-"

"Ve sen."

"Ve benim önümde," dedi. "Bana kalırsa sen her konuda fazlasıyla yetkinsin. Hatta tahminimce koca bir ülkeyi tek başına yönetebilirsin. Peki neden benimle kalmak istiyorsun? Cevabın seksle ilgili olmasa iyi olur."

"Beni yaralıyorsun," dedi Graydon, elini melodramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyarak. "Ben kardeşim değilim. Yine de ülke hakkındaki sözlerin için teşekkür ederim. Tam da bunu yapmaya çalışacağım." Arabayı paylaştıkları evin önüne çekti ve motoru kapattı. Adam dönüp ona baktığında, kadın mizahtan eser görmedi. "Sorunun cevabını bilmiyorum," dedi adam. "Şu anda hayatımdaki hiçbir şey mantıklı değil. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bazı sorunlarım var - seni bunlarla sıkmak istemem- ama sende beni sakinleştiren bir şey var ve sonunda bunları çözebileceğime inanıyorum. Başka bir yere gidip sözde heyecan yaşayabileceğimi biliyorum ama ..." Küçük evi işaret etti. "Şu anda ihtiyacım olan şey bu. Bir bahçe ile yalnızlık ve beni güldüren ve bana denizkızlarından bahseden genç bir bayan. Bunların herhangi biri mantıklı geliyor mu?"

"Öyle," dedi. "Kendi başıma kalmak için ailemin evinden ayrıldığımda oldukça korkmuştum. Lexie beni yanına aldı ve-" Sözünü kesti. "Pekâlâ. Arkadaş olacağız ve sen adadayken burada kalabilirsin." Kamyonetin koluna uzandı ama tekrar ona baktı. "Eğer canını sıkın şey hakkında konuşmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir." Dışarı çıktı.

Onun eve doğru yürüyüşünü izledi. Şu anda onu rahatsız eden tek şey, onu ıslak iç çamaşırlarıyla görmektir.

Kamyondan inmeden önce acele etmedi, sonra arkadaki malzemeleri çıkarmaya başladı. Toby'nin kırmızı metal alet kutusu en alttaydı ve bu onu gülümsetti. Pek çok kadının alet kutusu yoktu.

Kendilerine ait. Her şeyi seranın yanındaki küçük depoya taşıdı.

Bahçecilikten pek anlamıyordu ama ona göre seradaki her şeyin sulanması gerekiyordu. Yerde sarılı duran hortumu aldı, suyu açtı ve bir bitkiden diğerine geçti. Rahatlatıcı bir işti ve zamanı Lanconia, Danna, Rory ve evlendikten sonra geleceğinin ne olacağını düşünmek için kullanması gerektiğini düşündü.

Bunların hiçbirine odaklanamıyor gibiydi. Tek düşünebildiği, dantelli mavi iç çamaşırının içindeki Toby'ydi.

Chapter Ten

Toby'nin cep telefonu çaldığında, Graydon'la birlikte yemek masasında Toby'nin yaptığı frittata ve hazırladığı salatayı yiyorlardı. Kimlikte arayanın Victoria olduğu yazıyordu. Toby telefonu açarken, "Şimdiden ne bulduğumuzu bilmek istiyor olamaz," dedi.

Graydon onun "biz" kelimesini kullanmasından o kadar memnun olmuştu ki cevap vermedi. "Sevgilim," dedi Victoria , "umarım biliyordur ki ada

"Yanınıza taşınan gizemli adamla ilgili dedikodular."

Toby, Graydon'a bir bakış attıktan sonra peçetesini masaya bıraktı, ayağa kalktı ve oturma odasına gitti. Victoria'nın söyleyeceklerini onun duymasını istemiyordu. "Biz oda arkadaşız, hepsi bu."

"Bunu biliyorum ama onlar bilmiyor. Korkarım ki itibarınız onarılamayacak kadar zarar gördü."

"Güzel," dedi Toby. "Artık çocukların kazanmak istediği plastik bir kupa olmayacağım."

Victoria güldü. " çok güzel bir bakış açısı. Neyse canım, sana bir şey soracağım. Dün Jilly ile saatler geçirdim ve prensiniz hakkında çok şey öğrendim. Ülkesi bizim için çok önemli, çünkü çok ihtiyacımız o metale sahipler. Bence o buradayken sen de onunla kalmalısın."

"Bunu nasıl yapabilirim? Benim bir işim var."

"Adada pek çok arkadaşım var ve çiçekçi dükkanındaki işinizi geçici olarak devralacak birini bulabileceğime eminim. Eğer onaylarsanız tabii?"

Toby kapıya doğru yürüyüp hâlâ masada oturan Graydon'a baktı. Yemek yemeyi bırakmış, onun dönmesini bekliyordu.

"Toby, sevgilim, prensinle birlikte olabilmek için biraz tatile çıkabilir misin? Ona Nantucket'ı gezdirmek gibi bir şey?"

"Evet," dedi Toby. "Yapabilirim."

"Çok sevindim," dedi Victoria. "Peki düğün planları nasıl gidiyor?"

"Daha fazla fikrimiz olduğunda bir sunum yapmayı planlıyoruz. Belki birkaç gün içinde hepimiz bir araya gelebiliriz ve-"

"Ne kadar harika! Yarın saat ikide görüşürüz. Şimdi gitmeliyim. Prensini benim için öp." Kapattı.

Toby bir an için kapı aralığında sessizce durdu.

"Kötü haber mi?" Graydon masadan kalkıp kızın yanına giderken sordu ama kız cevap vermedi. "Gel ve soğumadan yemeğini bitir." Koluna girerek onu masaya geri götürdü. İkisi de oturduğunda, "Bana Victoria'nın ne dediğini anlat." dedi.

Toby peçetesini aldı. "Çiçekçi dükkânında yerime birini bulabileceğini söylüyor, böylece siz buradayken ben de izin alabileceğim."

Graydon sırtmasını engelleyemedi. "Bu fikir hoşuma gitti. Belki yarın bu güzel adanın bir kısmını görebiliriz."

"Hayır. Victoria düğünü için ne hazırladığınızı görmek için saat ikide buraya gelecek. Bu arada, yemekte telefon ettiğim için özür dilerim. Madem -Victoria'ya göre- sizin ülkenizle benimkinin iyi geçinmesine yardımcı olacağım, sanırım davranışlarıma dikkat etmeliyim."

"Dur tahmin edeyim. Vanadyumu kurtarmak senin işin mi?" Toby başını salladı.

"Victoria'yı hücum eden bir at gibi hayal etmeye başladım. Nereye isterse oraya gider."

"Yirmi kadar var ve binicileri kılıçlarını çekmiş." "Senin için onunla dövüşeyim mi?"

Toby gözlerini ona dikti. "Keşke! Daha fazla fikir bulmama yardım etmelisin. Bu gece senin şu dağ gibi bavulunla uğraşırken düğün temaları üzerine beyin fırtınası yapabiliriz."

Birlikte kolayca çalışarak yemeği bitirdikten sonra Rory'nin bavullarını açmak için st kata ıktılar. Graydon hayatında hiç bavul toplamamış ya da amamıştı ve nasıl yapılacağını öğrenmek gibi bir arzusu da yoktu. Toby'ye resim malzemelerini sorduğunda, Toby ona masanın üzerini aramasını söyledi ve o da eski bir karalama defteri ile kalemler buldu.

Lexie'nin yatak odası genişti ve köşede bir aşk koltuğu ile bir sehpa vardı. Graydon oraya oturdu ve akıllarına gelen her fikrin hızlı çizimlerini yapmaya başladı, Toby ise bavulları devraldı. Bazıları gülünç derecede zorlama olmak üzere bulabildikleri kadar çok konsept buldular. Ayı postu ve mızrağıyla tamamlanmış bir Lancon savaşısı çizdiğinde onu güldürdü.

Toby, "Victoria'gösterme çünkü bayılacak," dedi. "Dr. Huntley'e bunu giydirmeye çalışacak. Bu ne için?"

Graydon onun tuttuğu ağır yn üniformaya baktı. "Birinci Süvariler. Rory bazen birliklerini gözden geçirir."

"Neden bunu ABD'ye yaptığı bir geziye götürsün ki?"

"Eğer bir felaket olsaydı, bunu yapmak zorunda kalırdı-"

Toby elini kaldırdı. "Gerisini duymak istemiyorum. Sanırım bu tür şeyleri arka tarafa koyacağım. Kot pantolonlar ve gündelik gömlekler n tarafa. Sana zerinde *Nantucket* yazan tişörtler almamız gerekecek." Başını kaldırdı. "Belki antik olmayan bir Lanconian teması yapabiliriz. Modern bir şey. Ülkenizdeki insanlar bugün ne giyiyor?"

"Kot pantolonlar ve üzerinde *Nantucket* ya da ziyaret ettikleri yer yazan tişörtler."

"ok kötü," dedi Toby. Yığının en altında, içinde bir dizüstü bilgisayar, bir iPad ve bir eOkuyucu ile birkaç Bluetooth aygıtı bulunan sert kenarlı bir çanta buldu. En altta, küçük bir kutunun içinde deri bir cüzdan vardı.

Toby cüzdanı çıkarırken bir şeyler söylemeye başladı ama Graydon eskiz defterinin üzerine eğilmişti. Kredi kartının içinde olup olmadığına bakmak için cüzdanı açtı. İçinde üç bin Amerikan yzlğ vardı. Ama onun ilgisini çeken, genç ve güzel bir kadının eski püskü bir fotoğrafıydı. Uzun siyah saçları vardı ve

Sanki yataktan yeni kalkmış ya da kalkmak üzereymiş gibi boğucu bakışlarla bakıyordu.

Fotoğraftaki aşınmaya bakılırsa Rory onu yıllardır taşıyormuş gibi görünüyordu. Demek Graydon'ın kardeşi aşıktı, diye düşündü ve bunun onun çapkınlıklarıyla nasıl bağdaştığını merak etti.

Graydon'a baktı, bir yorum yapmak istiyordu ama bu tür bir açıklama için henüz çok erkendi. Birbirlerini daha iyi tanıdıklarında, kardeşinin aşk hayatını soracaktı.

"Yakala!" dedi ve cüzdanı ona fırlattı.

Sol eline aldı, açtı ve kartı çıkardı. "Bu iyi mi?" Platin bir American Express kartıydı.

"Sınırsız kredi," dedi Toby. "Gidip bir Rolls satın alabiliriz." Toby'nin gülmesini bekliyordu ama gülmedi.

"Bu istediğin bir şey mi?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Hayır," dedi. "Son doğum günümde babam bana pahalı bir araba almak istedi ama ben çiçekler için bir buzdolabı istedim."

"Onu serada gördüm."

Toby'nin gözleri panik içinde açıldı. "Sulamayı yapmayı unuttum." Üç bavulun üzerinden atlayarak kapıya doğru ilerledi.

"Ben yaptım," dedi Graydon. "Aletleri kaldırdığımda bitkilerin biraz kuru göründüğünü düşündüm ve onları suladım. İyi miydi?"

Kadın rahatlayarak gülümsedi. "Çok iyi." Görünüşe bakılırsa ona düşündüğü kadar yük olmayacaktı. Eşyalarını yerleştirmeye devam etti, tıraş takımlarını banyoya koydu. Elektrikli tıraş makinesi değil, eski moda bir fırça, küçük bir sabun küveti ve çengelli bir tıraş bıçağı kullanıyordu.

Bavullar açılana kadar Graydon'ın elinde farklı fikirlerine dair yirmiye yakın eskiz vardı. Toby, iş bittiği için rahat bir nefes alarak yanındaki küçük kanepeye uzandı ve çizimleri gözden geçirdi. Ortaçağdan 1940'lara kadar tarihi temalar ve banjolu ahırlardan *Muhteşem Gatsby*'deki gibi sahte bir malikaneye kadar çeşitli mekanlar vardı. Dört peri masalı yapmışlardı, bunlardan biri periler ve cüceler içeren Lanconian'dı. (Hikayenin iç organları çıkarma kısmını atmışlar.)

"Çizimlerin çok güzel. Okulda ne okudun?" Toby telefon mesajlarını kontrol ederken sordu. Victoria bir mesaj göndermişti

Toby'nin işi için birini bulduğunu ve sabah başlayacağını söyledi.

"Her şey," diye yanıtladı. Ona bakıyordu, kendisine çok yakındı, teni sıcak ve pembeydi, saçları uzun örgüsü içindeydi. Kız profilden görünüyordu ve adam gözlerini onun dudaklarından zorlukla ayırabiliyordu.

Kız ona döndüğünde o da gözlerini kaçırdı. "Eklektik," dedi. "Her şeyden biraz öğrendim ama derinlemesine hiçbir şey öğrenmedim. Çocukluğumdan beri bir çizim ustam vardı, ayrıca müzik ve dans, binicilik ve eskrim için özel öğretmenlerim vardı. Peki ya siz? Sen ne okudun?"

"Çoğunlukla sanat tarihi. Annem 'koca yakalama' okumamı istiyordu ama araştırmasına rağmen böyle bir kurs bulamadı."

"Bu gerçekten nasıl yapılacağını öğrenmeniz gereken bir şey gibi görünüyor. Söyle bakalım, kaç evlilik teklifini geri çevirdin?"

Güldü. "Üç, ama anneme söyleme." Ona baktı. "Evlenme teklif ettiğimi nereden biliyordun?"

"Birlikte vakit geçirdiğiniz ve evlendiğiniz kadınlar vardır. Siz ikincisisiniz."

"Peki bunu nasıl biliyorsun?"

"Evrensel erkek sırlarını veremem, değil mi?"

Toby gülümseyerek ayağa kalktı. "Bu arada, sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Yarın yapmam gereken..." Gülümsedi. "Bir şey yapmama gerek yok, değil mi?"

"Yeşil temayı tamamlayabilmem için biraz suluboya almamız gerekiyor."

"Bu kolay, onları aldıktan sonra bir plaja gidebiliriz. Ve bu sefer ben hiçbir şey yapmazken sen çalışabilirsin." Boş kutulara doğru başını salladı.

"Ben bir prensim," dedi kibirle. "Bagaj yapmam."

"Neden, sen-!" Toby ona doğru bir adım attı ama kendini durdurdu. "Yatağının altına bezelye koyduğumu unutma."

"Ah, ağrıyan sırtım!"

Birlikte güldüler ve bir an için aralarında bir gariplik oldu. Nasıl iyi geceler dilediler?

Graydon ayağa kalkıp kadının elini avucunun içine alarak ve arkasından öperek sorunu çözdü. "İyi geceler leydim," dedi usulca.

Toby bir an için ona baktı, odanın yumuşak ışığı, açık pencerenin dışındaki sis düdüğünün derin sesi ve neredeyse ona doğru adım atacaktı. Ama yapmadı. "Tuvalet malzemelerini Lexie'nin banyosuna koydum, çarşafklar temiz ve... Sabah görüşürüz."

"Benim için bir zevk olacak," dedi.

Toby yatak odasına gidip kapıyı kapattı ama kendini uyuyamayacak kadar huzursuz hissediyordu. Emin değildi ama belki de okuldaki kızların kıkırdadığı şeyleri hissetmeye başladığını düşünüyordu. Graydon tanıştığı diğer erkekler gibi değildi. Ona dokunmak, elini uzatmak için küçük bahaneler uydurmuyordu. Onu kollarına uçuracağını umduğu uzun bakışlar atmıyordu.

Gerçek şu ki, onu bir arkadaş ya da belki bir akraba olarak görüyor gibiydi.

Pijamalarını giyerken Toby, "Bu iyi bir şey," diye düşündü. O nişanlanmak üzere olan bir adamdı, bu yüzden başka kadınlara bakmamalıydı bile. Öte yandan, ona karşı birazcık da olsa arzu duyduğunu düşünmek hoş olurdu.

Graydon duştaydı. Başını duvara yaslamıştı ve üzerine vuran su buz gibiydi ama içinde alev alev yanan fırını durduracak kadar soğuk değildi.

"Irial, Zerna, Poilen, Vatell, Fearen, Ulten," dedi Lanconia'nın altı kabilesinin isimlerini ezbere söyleyerek. Çocukluğundan beri kullandığı bir numaraydı bu. Annesi -asla babası değil- küçük bir suçtan dolayı onu azarladığında, bu ilahiyi söyleyerek dikkatini dağıtırdı.

Ama şu anda bunun bir faydası olmuyordu. Tek düşünebildiği Toby'nin ona ne kadar yakın olduğuydu. Sadece birkaç adım ötede. Onları bir duvar ayırıyordu. O duvarı bir kılıçla yararak Toby'ye ulaşmayı hayal ediyordu.

"Çok fazla Lanconian," diye mırıldandı duştan çıkıp bir süre öylece dururken. Pencereyi açmıştı ve serin gece havası ıslak, çıplak teninde iyi hissettiriyordu.

Kendisine dörtte birinin Amerikalı olduğunu hatırlattı. "Ve politik olarak doğru olmalıyım," dedi yüksek sesle. Amerikalı erkekler duvarları yıkmaz, kılıçlarını yataklara saplamaz ve kesinlikle bir kadının kıyafetlerini parçalamazdı.

Kurulandı ve yatağa girdi ama uyuması uzun zaman aldı.

Sabah Toby sessizce giyindi ve parmak uçlarında merdivenlerden indi. Graydon kalkmadan önce mısır yapabileceğini düşünmüştü. Ama mutfağa girdiğinde onu yeni temizlenmiş güneşlenme odasındaki küçük yuvarlak masada otururken gördü, önünde bir dizüstü bilgisayar açıktı. "Günaydın," dedi.

Başını kaldırdığında, sanki en çok görmek istediği kişi oymuş gibi gülümsedi. "Günaydın. İnternete bakıp kardeşimin ülkemin çöküşüne neden olup olmadığını göreyim dedim."

"yle mi?" Toby kilerden bir kutu mısır unu çıkarırken sordu.

"şimdilik hayır. Yarın fabrika açılış töreni var, o yüzden daha sonra kurdeleyi yakıp yakmadığını ve yanarken  güzel kıızı pp pmediğini kontrol edeceğim."

Toby yine onun şaka mı yaptığından yoksa dürüst m davrandığından emin değildi. "Dğnle ilgili yeni fikirlerin var mı?"

"Korsanlar mı? Peki ya Amerikan gangsterleri?"

"Bu mümkün. Nedimeler uzun incili flapper elbiseler giyebilir. Victoria bundan hoşlanırdı."

"Peki ya siz? Eğer evleniyor olsaydınız, hangi temayı isterdiniz?"

"Tema yok," dedi. "Sadece metrelerce dantelli güzel beyaz bir gelinlik ve en iyi kız arkadaşlarımdan mavi tonlarında elbiseler giymesini istiyorum. Her yerde beyaz ve mavi çiçekler olsun. Soluk mavi masa örtüleri, beyaz tabaklar ve kenarlarından peygamber çiçekleri dökülen bir pasta."

Birden durdu, bu kadar ayrıntıya girdiği için utanmıştı. "Özür dilerim. Dükkânda sürekli düğünlerle uğraşıyoruz, yüzden benimkini düşündüm." Omuz silkti.

Graydon ayağa kalktı ve onun arkasında durmak için yürüdü. "Bence sizin düğününüz bizim bulduğumuz tüm temalardan daha güzel görünüyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, hâlâ utanıyordu. Adam hareket etmeyince ona baktı. Bir an için gözlerinde, ona doğru bir adım atmasına neden olan bir bakış vardı.

Graydon dönüp uzaklaştığında Toby kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Pekâlâ, demek onunla bu şekilde ilgilenmiyordu. Güzel. Bu evleneceği kadını sevdiğini göstermiyor muydu? Ve bu iyi değil miydi?

Sobaya geri döndü.

Kahvaltıdan sonra suluboya aldılar, ardından Jetties'e gittiler ve su kenarında uzun bir yol yürüdüler. İlk başta düğün için birkaç tema daha buldular ama sonra hayatları hakkında konuşmaya başladılar - en azından Toby kendi hayatı hakkında konuştu. Graydon ona çocukluğu, okul hayatı, arkadaşları, neleri sevip neleri sevmediği hakkında sorular sordu.

Her şeye cevap veriyordu, ama gerçekten özel olan hiçbir şeyi açığa vurmamaya dikkat ediyordu. Konu annesine geldiğinde, onun evi ne kadar iyi idare ettiğini anlattı, ancak Toby annesinin sürekli eleştirilerinin onu ne kadar incittiğini atladı.

Ama Toby hayatıyla ilgili gerçeği gizliyorsa, Graydon'ın daha kötü olduğunu biliyordu. Çözmesi gereken bazı hayat sorunları olduğunu söylemişti. Ama ona ne sorarsa sorsun, bunların ne olduğunu açıklamaya hiç yaklaşmamıştı.

Brant Point Grill'de öğle yemeği yedikten sonra eve geri döndüler. Graydon suluboya resimlerini bitirirken, Toby de Victoria gelmeden önce duş alıp üstünü değiştirdi.

Graydon Toby'nin merdivenlerden indiğini gördüğünde, bir an için yine o bakışla karşılaştı. Giyinmek için acele etmemiş ve gözleriyle uyumlu olduğunu söylediği bir bluz giymişti. Graydon bunu takdir etmiş görünüyordu, ama bir saniye sonra gözleri soğudu ve Graydon'ın "prens yüzü" olarak düşünmeye başladığı yüzünü tekrar takındı.

Onun gergin olduğunu gördü. "Eminim bu fikirlerden o kadar çok hoşuna gidecek ki yarın çiçek siparişi vereceksiniz."

Toby iç çekti. "Tek umudum içlerinden birini beğenmesi." Çizimler yemek masasının üzerine yayılmıştı, bazıları basit, bazıları ayrıntılı yirmi altı eskiz. Graydon birkaç tanesini renklendirmişti. Toby'nin anlattıklarına dayanarak, dükkânda satılan her yeşil rengi satın almış ve daha sonra boyaları karıştırarak daha da fazla ton elde etmişti.

Kapı çalındığında Toby bir nefes aldı ve ne kadar endişeli hissettiğini şok oldu.

"Burada seninle olacağım," dedi Graydon ve bir an için onun elini tuttu, sonra kapıyı açmak için elini bıraktı.

Victoria oradaydı, güneş kumral saçlarında parıldıyordu, yeşil ipek bir bluz ve mükemmel bir şekilde dikilmiş koyu renk bir pantolon giymişti. "Prens Graydon!" dedi onun yanından geçip eve girerken. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Toby, hayatım, seni daha önce hiç bu kadar güzel gördüğümü sanmıyorum."

Toby, Victoria'nın yanağına bir öpücük kondururken, "Seni görmek de güzel," dedi.

"İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı var mı? Sevgili Caleb'i ziyarete gönderebilirim, çünkü kendisi bu ada hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Yoksa ikiniz yalnız mı kalmayı tercih edersiniz? Peki şu muhteşem sunumunuz nerede?"

Graydon Victoria'nın arkasındaydı ve kaşlarını kaldırarak onun üzerinden Toby'ye baktı. İnsanların kendisini iterek geçmesine ve tanıştırmayı beklememesine alışık değildi. Abartılı şaşkınlık ifadesi Toby'nin kahkahasını bastırmasına neden oldu.

Victoria yemek odasına baktığında masanın üzerindeki eskizleri görünce hiç vakit kaybetmeden onlara yöneldi. Bir yanında Toby, diğer yanında Graydon olduğu halde yavaşça masanın üzerinde ilerleyerek her birine baktı. "Korsanlar, ne kadar yaratıcı! Ve peri masalları. Oldukça fazla. Yeşil. Bunu çok sevdim. Banjolar, arplar, kemanlar, oldukça çeşitli müzikler."

Masanın sonunda durdu ve Graydon ile Toby'nin beklenti içindeki yüzlerine baktı. "Hayır, canlarım, . Hepsi bu kadar

Oldukça ilginç ama bana hitap eden bir şey yok. Başka bir şey bulmanız gerekecek. Şimdi gitmem gerekiyor."

Toby'nin yanağını öptü, sonra Graydon'a döndü ve onun da yanağını öptü. "Ailemize hoş geldin. Toby, canım, gerçek fikirlerini bana ne zaman sunabileceğini söyle. Kendim çıkarım. Hoşça kal." Ön kapıdan çıktı.

Toby kanepeye yığıldı ve Graydon da onun yanına çöktü.

Graydon, "Bir keresinde daha az güçlü bir kasırgadan geçmişim," dedi.

"O buradayken tek bir kelime bile ettiniz mi?"

"Hiç. Ve insanların bana takdim edilmek için sırada beklediğini düşünüyorum." "Victoria değil." Toby ona baktı. "Peki gerçek fikirlerimiz neler?" "Bilmiyorum," dedi Graydon ayağa kalkıp elini uzatırken.

elini ona uzattı. "Şimdi sen ve ben şehre doğru yürüyeceğiz ve ben de Nantucket'ı biraz göreceğim. Victoria hayatlarımızı onunla her şeyi bilen sevgili Caleb'in düğününe adamamıza karar vermeden önce bu bizim tek şansımız olabilir."

Toby gülerek onun elini tuttu ve kendisini yukarı çekmesine izin verdi. "Teşekkür ederim," dedi ve ciddiydi. "Bu işte başarısız olmak istemiyorum."

Graydon onun elini kaldırdı ve arkasından öptü. "Öpmeyeceksin. Söz veriyorum. Amerika'da dondurma var mı?"

"Dondurmayı Amerikalılar icat etti," dedi düz bir yüz ifadesiyle.

"Aslında pek bilinen bir gerçek değil ama ilk olarak Büyük Rowan tarafından yapılmış. Ormanda bir yaban domuzunu kovalıyordu ve serinlemeye ihtiyacı vardı. Dondurma onun çözümüydü."

"Bu tamamen yanlış," dedi Toby. "Kapı eşiğine süt bırakan Martha Washington'dı."

Gülüşerek, boyunca tartışıyormuş gibi yaptılar.

Chapter Eleven

Sadece bir gün daha, diye düşündü Toby ve Graydon'a baktı. Güneşlenme odasındaki küçük masada oturmuş Victoria'nın düğünü için hazırladıkları eskizlere bakıyorlardı. Sadece bir gün sonra Lanconia'ya dönmek zorunda kalacaktı ve muhtemelen onu bir daha göremeyecekti. Düğünü hariç, diye düşündü ve yine ön sırada oturup onun başka biriyle evlenmesini izlediğini hayal etti.

Kendi kendine, Graydon'la birbirlerine aşık olmadıklarını, ama altı gün içinde arkadaş olduklarını hatırlattı. Onca zaman ayrı kalmamışlardı. Nantucket'ı keşfetmişler, güzel 'Sconset'te dolaşmışlar, eşsiz dükkânlar aramışlardı.

Graydon mükemmel bir arkadaştı. Her zaman neşeli ve güler yüzlüydü ve herkesle nasıl konuşacağını bilirdi. Sadece bir kez sorun çıkmıştı. Bir kadın onu Lanconia Veliaht Prensi olarak tanımış ve bunu yüksek sesle söylemişti. Toby olduğu yerde donup kalmış, konuşamamıştı. İskelenin yanındaki bir dükkândaydılar ve herkes durup ona bakmıştı. Ama Graydon bakmamıştı. Kadına döndü ve sırtarak ön dişlerinden birinin eksik olduğunu gösterdi. "Tatlım," dedi ağır bir Güney Amerika aksanıyla, "benim bir prens olduğumu düşünüyor. Benim hakkımda söylediğin bu değil."

Toby'nin anlaması bir saniye sürdü ama kadın aynı aksanla, "Sen bir prensin! Ha-ha. Kuzenin Walter, o da olabilir."

"Her zaman Walter!" Graydon sesinin kızgın olduğunu söyledi. "Yine başlama." Toby ellerini havaya kaldırdı ve kapıya yöneldi, Graydon da arkasından.

Ana caddedeki çeşmeye varana kadar devam ettiler, sonra durdular ve gülmeye başladılar. "Dişin!" dedi Toby ve Graydon daha önce aldıkları çikolata kaplı kızılçık paketini havaya kaldırdı.

"Sence buna inandı mı?" Graydon sordu.

"Bir dakika bile değil, ama kocası onun deli olduğunu düşünüyordu, belki de onu gördüğünü sandığı şeyden vazgeçirir."

"Benim fikrim de bu yönde," dedi.

Bütün hafta böyle olmuştu, diye düşündü, en hoş deneyimlerdi, gülüyorlardı, her konuda hemfikirlerdi. Ama Toby'ye göre eksik olan iki şey vardı. Birincisi, Graydon'ın kendisiyle ilgili özel hiçbir şeyi açıklamaya asla yanaşmamasıydı. Ona hangi okula gittiğini, arkadaşlarının kimler olduğunu söylemişti ama ona hiçbir zaman gerçek anlamda sır vermemişti. Özel duyguları hakkında sorduğu her soruyu bir şakayla ya da hiçbir şeyi açığa vurmeyen küçük bir sözle geçiştiriyordu.

Toby kendi kendine bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi. O bir prensti ve basın vardı ve dikkatli olmak zorundaydı. Bir yabancıya herhangi bir konuda gerçek hislerini söyleme riskini göze alamazdı.

Ama Toby bir yabancı olarak görülmek istemiyordu. İstiyordu ki... Bu cümlemin içini nasıl dolduracağından emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, o Prens olduğunda, kendisinin de Köylü olduğuydu.

Eksik olan bir diğer şey de ona karşı fiziksel olarak nasıl hissetmeye başladığıydı. Lexie ile yaptığı son telefon görüşmesini hatırladı.

"Yani?" Lexie her zamanki açık sözlülüğüyle sordu. "Onunla yatağa atladın mı?"

"Hayır, sormadı da," dedi Toby, sesini hafif tutmaya çalışarak ama başarılı olamayarak. "Benimle bu şekilde ilgilenmiyor."

"Buna inanmıyorum," dedi Lexie. "Seninle yatağa girmek için can atmasa neden seninle kalmak için onca zahmete girsin ki?"

"Arkadaşlık," dedi Toby. "Biz çok iyi arkadaşız. Ayrıca o da nişanlanmak üzere. Gerçekten, Lexie, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ona aşık olmadın, değil mi?"

"Hayır," dedi Toby. "O bir arkadaş ama daha fazlası değil. Gittiğinde el sallayıp vedalaşacağız ve hepsi bu kadar. Peki ya sen?"

"Sıkıldım," dedi Lexie. "Bu çocukla daha önce tanıştığımda ondan hoşlanmıştım ama şimdi tam bir fiyasko. Kırsal bölgeleri görmek için arabayla gezmeye bile ikna edemiyorum onu. Her yeri gördüğünü söylüyor."

"Çok yazık," dedi Toby. "Sen dünyayı görmek isterken, zavallı çocuk muhtemelen kısacık hayatında her yere sürüklenmiştir. Eğer çok yalnız kalırsan eve dönmelisin."

"Ama sadece Cumartesi gününden sonra," dedi Lexie. "O gittikten sonra, değil mi? Onu havaalanına sen mi götüreceksin yoksa bir limuzin mi alacak?"

Toby, "O limuzin gibi bir adam değil," dedi. "Bazen onun bir prens olduğunu hatırlamak zor oluyor."

"Özellikle de günlerini Victoria'nın düğününde size yardım ederek geçirdiği için."

Toby, Lexie'nin Graydon'ın hiçbir kadından hoşlanmadığını ima ederek kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyordu. Ama onun güzel garson kızlara gülümsediğini, neredeyse var olmayan bikinili bir kıza gözlerinin açıldığını görmüştü. Kendisi dışında dünyadaki her kadından hoşlanıyor gibiydi.

O ve Lexie birbirlerini bilgilendireceklerine söz verdiler ve telefonu kapattılar. Toby, Graydon'a "Sanırım yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacağım," dedi.

Eskiz yığına bakıyorlardı ve şu ana kadar Victoria'nın ilgisini çekeceğini düşündükleri yeni bir fikir bulamamışlardı.

Graydon sandalyesinde arkasına yaslandı. "Keşke bunu yapabileceğimizi söyleyebilseydim ama sana katılmaya başlıyorum."

Çizimlere tekrar baktı. Papazın paraşütle atlamasından Toby'nin kendisi için hayal ettiği düğünü çizmeye kadar her şeyi bulmuşlardı. Masayı suluboyalarla donatmışlardı ve resimlerin çoğunu Toby yapmıştı.

Graydon, "Düğünün Victoria için kişisel olması gerektiğini düşünmeye başlıyorum," dedi. "Onun hakkında kişisel olarak daha fazla şey bilmediğimiz sürece, yapabileceğimiz tek şey onu neyin memnun edeceğini tahmin etmek."

O söyler söylemez ikisi de anladı. Birbirlerine baktılar, gözleri kilitlendi, zihinleri tam bir uyum içindeydi.

"Nerede?" Graydon sordu.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Adada Victoria hakkında en çok şey bilen kişi evleneceği adam, Dr. Caleb Huntley'di ve Graydon onun nerede bulunabileceğini soruyordu.

"O NHS'nin, yani tarih derneğinin yöneticisi." Saatine baktı. "Muhtemelen şu anda iştedir." Kot pantolonuna ve tişörtüne baktı. "Üstümü değiştireyim," dedi merdivenlerden çıkarken.

Graydon arkasındaydı. "Kravat takmalı mıyım?"

"Tanrım, hayır! Ada dışından biri gibi görüneceksin. Şu açık mavi kot gömleği ve koyu kahverengi pantolonu giy." Yatak odasına gitti ve iç çamaşırlarına kadar soyundu. "Ve şu bağcıklı ayakkabıları giy," diye seslendi açık kapıdan.

"Kahverengi mi siyah mı?" diye .

"Kahverengi," dedi orada durup dolabına bakarken. Lexie'nin büyük dolabının üçte birinden daha küçüktü, bu yüzden tüm kıyafetleri birbirine sıkışmıştı. Pembe beyaz elbisesi neredeydi?

"Hangi ayakkabılar?" Graydon kapı aralığından seslendi. Üzerinde bir pantolon ve açık bir gömlek vardı, yalınayaktı ve elinde iki çift ayakkabı tutuyordu. Onu iç çamaşırlarıyla görünce "Ah, pardon," dedi. Arkasını döndü ama odadan çıkmadı, sadece ayakkabıları arkasından uzattı.

"Benim solumdakiler, senin sağındakiler." Elbiseyi çıkardı ve önünde tuttu. Graydon hâlâ yatak odasının içinde duruyordu, sırtı ona dönüktü. "Sakıncası var mı?"

"Hayır, devam et ve giyin." Hareket etmedi.

Kastettiği bu değildi. Kapıyı yarı açık bırakarak banyoya girdi.

Graydon yatağın ucuna oturdu ve çoraplarını giydi. "Peki bu adama ne soracağız?"

"Bilmiyorum," dedi Toby. "Victoria'nın en gizli sırlarını bize anlatmak için sanırım. Fantezi isteklerini." Elbisesini başının üzerine çekti ve makyaj yapmaya başlamak için aynaya baktı.

"Bu iyi gider," dedi alaycı bir tavırla. "Ayakkabı çekeceğin yok, değil mi?"

"Başucu masası," dedi. "Belki de daha incelikli davranmalı ve sormak istediğimiz şeye doğru ilerlemeliyiz. Benim gibi deneyimsiz birinin düğününe nezaret etmesini istemeyeceğinden endişeleniyorum."

Graydon gömleğinin düğmelerini iliklemeğe başlarken banyonun kapısını sonuna kadar açtı. Kadın rimel sürüyordu. "Bu Dr. Huntley hakkında ne biliyorsunuz?"

"Fazla değil. Alix'in düğününe kadar Victoria'yla ciddi düşündüklerini bile bilmiyordum. Orada el ele tutuşuyorlardı ve birbirlerine kocaman inek gözleriyle bakıyorlardı. Benim için bir şoktu. Saçım berbat oldu! İndirip yeniden örmem gerekecek." Yüzünün kenarlarından aşağı sarkan saç tellerini kastediyordu.

"İşte, izin ver," dedi ve saç fırçasını ondan aldı. Yavaşça saç tellerini düzeltmeye başladı.

Toby'nin tek yapabildiği orada durup aynadan onu izlemektir. Bu, diye düşündü, bir erkeğin saçını taraması gibi basit ama inanılmaz derecede samimi bir hareket, her zaman evlilik olarak hayal ettiği türden bir şeydi. Kızların kıkırdarak anlattığı arabanın arkasındaki çılgınca kavgaları hiç istememişti. Büyürken, bir erkeğin saçlarını hayalini türden bir şeydi. Graydon başını eğmiş, gözlerini saçlarına dikmişti ve dönüp kollarını onun boynuna dolamayı ve onu öpmeyi ne kadar çok istediğini düşündü.

Kendini başka tarafa bakmaya zorladı. O senin değil, dedi kendi kendine. Değil; olamaz da. Ayrıca, geçen hafta onun aralarında herhangi bir fizikselliğe yol açabilecek her şeyi nasıl görmezden geldiğini görmüştü. Birkaç kez kendisini öpmesi umuduyla ona doğru dönmüştü ama o hep uzaklaşmıştı. On beş yaşından beri erkekler tarafından takip ve çok yaklaştığında bir erkeğin aniden uzaklaşması onu incitmişti. Aslında bu onun egosunu eziyordu.

Tekrar Graydon'a baktığında gülümsüyordu, Graydon'ın vermeye istekli olduğundan daha fazlasını istediğini görmesine izin vermemeye kararlıydı.

Graydon aynada ona baktı. "Daha iyi misin?"

"Mükemmel, teşekkür ederim," dedi ve yatak odasına geri dönmek için ondan uzaklaştı. Mücevher kutusundan küçük bir kalp madalyon kolye çıkardı ve takmaya başladı.

Graydon ellerini itti ve boynuna taktı. "Bir hediye mi?"

"On altıncı doğum günüm için babamdan." Bir an için ikisi de aynaya baktı ve Toby yine ona dönmek istedi.

Her zaman olduğu gibi Graydon geri çekildi. "Bana biraz müsaade edin. Sizinle aşağıda buluşuruz." Kendi yatak odasına döndü, kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. Ne halt ediyordu böyle?! Toby'yi soyunmuş halde gördüğünde odayı terk etmeliydi ama bunu yapmaktan kendini alamadı. Bir ömür boyu süren disiplin bir anda yok olmuş gibiydi. Toby'nin yarı çıplak halini görünce o kadar tahrik olmuştu ki, onu yatağa fırlatıp giysilerini yırtmak istemişti. Ama sonra ne olacaktı? Yarın uçup gidecek ve onu bir daha hiç görmeyecek miydi? Belki tek gecelik bir ilişkiden sonra iyileşirdi ama Toby iyileşeceğinden emin değildi. Toby bir ömür boyu başka bir kadınla yaşamaya mahkûm olurken...

Gözlerini kapattı. Eve gitmesi gerekiyordu. Gelecek hafta birkaç büyükelçi Lanconia'yı ziyaret edecekti ve Rory onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İkizlerin değiş tokuşunun ortaya çıkması uzun sürmezdi. Graydon manşetleri şimdi görebiliyordu. "Kraliyet İkizleri Dünyayı Kandırıyor." Lanconia uluslararası bir şaka olacaktı. Lanconia tarih kitaplarına geçecek ve bundan yüz yıl sonra okul çocukları buna gülecekti. Toby'nin fotoğrafı Graydon'inkinin yanında mı olacaktı? Daha da kötüsü, ders kitaplarında Graydon'ın planının Lanconia tahtını nasıl yıktığı anlatılacak mıydı?

Eve dönmesi gerektiğini biliyordu ama yarın ayrılma fikri kalbini sızlatıyordu. Aşağı inmeden önce kendini tamamen kontrol altına almak için çok çalışması gerekti.

Toby onu bekliyordu, pembe beyaz çizgili elbisesi ve küçük sandaletleri içinde çok güzel görünüyordu. "Dr. Huntley'nin odasına yürüyebiliriz," dedi ve sonra ona baktı. "Sen iyi misin? Bir şey seni üzmüş gibi görünüyorsun."

"Hayır, hiçbir şey," dedi Graydon sert bir sesle.

Toby her zaman olduğu gibi yine ona güvenmediğini biliyordu. Ön kapıyı açtığında ikisi de durdu. Biri kadın biri erkek, iki muhteşem görünümlü insan orada duruyordu. Graydon'ın önünde eğilirken, "Ekselansları," dediler.

Toby ona baktığında hayatı yeni sona ermiş bir adamın ifadesi vardı.

Onları içeri almak için kapıyı daha geniş açtı.

Chapter Twelve

Lanconia'daki kazadan bir saatten az bir süre sonra Lorcan ve Daire özel bir jetle New York'a gittiler. JFK havaalanında aceleyle onları Nantucket'a götürecek küçük bir jete bindirilmişlerdi. Daire, Lorcan'ın yaraları konusunda endişeliydi ama Lorcan bunu ona doğrudan sormamıştı. Bir kere etraflarında çok fazla insan vardı ve ikisinin de rahatça konuşamayacağı kadar çok gizlilik söz konusuydu. Ayrıca Lorcan, birkaç çürüğün onun kraliyet koruması olarak yeteneklerini azalttığını ima etmesinden hoşlanmazdı. Prens Graydon'ın ona ihtiyacı vardı, o da orada olacaktı.

Hava durumu hakkında sohbet eden ve yardımları için teşekkür eden, insanlarla her zaman rahat olan Daire'ydi.

Lorcan'a gelince, dünyanın yarısını dolaştığı uzun yolculuk boyunca çoğunlukla sessizdi. Çok uzun boylu, uzun siyah saçları sırtının yarısına kadar inen bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, başların dönmesine neden olan bir kadındı. Ama bakışların hiçbirine karşılık vermedi. Lanconia dışına ilk seyahati olmasına rağmen gözlerinin Daire'den ayrılmasına izin vermedi. Havaalanında onu takip etti ve ne gerekiyorsa onu yaptı. Acıyla yüzünü buruşturduğunda Daire bunu gördü ve gözleriyle iyi olup olmadığını sordu. Kadın konuşmadı, sadece başını salladı.

Daire gururlu gülümsemesini gizlemek için arkasını dönmek zorunda kaldı. Ona iyi öğretmişti.

Nantucket havaalanına vardıklarında geniş kapıların açılmasını ve sandıklar ile valizlerin rampaya yerleştirilmesini beklediler. Lorcan'ın itirazlarına rağmen Daire büyük kısmını halletti. Onlar vardı

Lanconia ile iletişimde kalmak için gerekenlerin yanı sıra eğitim ekipmanı ve kişisel eşyalarını getirdi. Hepsi toplandığında, kiraladıkları bir arabaya yüklediler.

Aracın içine girene kadar Lorcan konuşabileceğini hissetmedi. Daire arabayı havaalanından çıkarırken, "Sence nasıl biri?" diye sordu.

Kadının kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu: Prens Graydon'ın başına onca dert açan kadını. "Onun bir tipi yok. Rory olsaydı, bunu söylemek kolay olurdu. Uzun boylu, sarışın, güzel ve körü körüne atılmak istediği her tehlikeli durumda onu takip etmeye istekli. Ama Gray..."

Daire bir kraliyet kuzeniydi, taht için altıncı sıradaydı, bu yüzden Prens Graydon'a kendi adıyla hitap edebilirdi. Ama Lorcan onların sınıfından değildi. Zerna kabilesinin bir üyesiydi, küçük yaşta yetim kalmış ve on iki yaşındayken saray bursunu kazandığında çok mutlu olan yaşlı büyükanne ve büyükbabası tarafından evlat edinilmişti. O andan itibaren, masrafları devlet tarafından karşılanarak beslenmiş, giydirilmiş, eğitilmiş ve her şeyden önemlisi eğitilmişti. Dövüş sanatları, boks, kılıç ve türlü silahta ustalaşmıştı. Sınıfının ilk beşinde mezun olduğunda, kraliyet ailesi tarafından işe alındı. Üç yıl önce, hızlı düşünmesi ve kararlı hareketiyle bir kraliyet kuzeninin hayatını kurtarmasının ardından, Prens Graydon'a atandı.

"Ne tür bir kadını tercih ettiği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Lorcan. Bu konuda hiç kıskançlık duymuyordu. O ve prens arkadaş olmuşlardı ve bundan daha fazlasını arzulamıyordu. "Kesinlikle Danna değil."

Daire güldü. "Geçen hafta kaç kez Rory ile özel bir yemek yedi?"

Lorcan yüzünü buruşturdu. "Eğer kralla birlikte merdivenlerden düşseydi, Prens Rory kimi kurtarmaya çalışırdı acaba?"

Sadece birkaç saat önce Lanconia Kralı geniş mermer basamakların tepesinde düşmüştü. İnsanların Graydon sandığı Rory -Düşüşünü engellemek için babasının önüne atlamıştı. Rory sol kolunun üzerine düşmüş ve bileğini kırmıştı. Daha kötü yaralanabilirdi ama Lorcan ilk hareket belirtisinde kendini iki adamın önüne atmıştı. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden

inişlerini yumuşatmak için vücudunu kullandı. Herkes yerleştiğinde Lorcan en altta, Rory onun üstünde ve kral da yığının en tepesindeydi. En az zarar gören oydu, en azından fiziksel olarak. Basının bilmediği ve saraydaki herkesin gizlemek için büyük çaba harcadığı şey, kralın felç geçirdiği için düştüğüydü.

Daire, "Rory, Gray'in ikizleri birbirinden ayırabildiği için ondan etkilendiğini söyledi," dedi.

"Bu numarayı nasıl yaptığını merak ediyorum." Lorcan ona baktı. "Sence oyunu ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de ona ilk görüşte aşık olmuştur." Birbirlerine baktılar ve alay ettiler.

"Tahminimce hamile kalmaya çalışıyor," dedi Lorcan. "Prezervatiflerdeki iğneler, bu tür şeyler."

Daire omuz silkti. "Ama sonra, kraliyet mensuplarının aşk çocuğu doğurması bir moda. Monako'lu Albert'e zarar vermedi."

"Prensimizin bundan daha zeki olduğunu sanırdım."

"Zekânın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Daire, sesi neredeyse kızgındı. "Gray sevgisiz bir evlilik ve akli başında hiç kimsenin istemeyeceği bir işle karşı karşıya. Umarım ya o kıza aşık olmuştur ya da kız ona. Hangisi olduğu önemli değil ama ona elimden geldiğince yardım etmeyi planlıyorum. Ve eğer bir çocuk olursa, ne güzel!"

Lorcan, "Onunla tanışana kadar kararımı saklı tutuyorum," dedi. "Bence ya bu ülkede üretilen en alt sınıftan biri ya da bir malikanesi var ve prens onun... onun..."

"Oyuncak mı? Vahşi, sonsuz seks? Buz Kraliçesi Danna ile yatağa girdiğinde hatırlayacağı bir şey mi?"

Lorcan, "Başka bir deyişle, umarım tarafından kullanılıyordur," dedi.

"Ve orada kalacağımıza göre, umarım birden fazla yatak odası olan bir malikanesi vardır. Yerde uyumaktan hoşlanmıyorum."

"Yaşlandığın kadar yumuşuyorsun da."

"Öyle mi dersin?" dedi Graydon ona bakarken. O ve Graydon aynı yaştaydılar ve çocukken birlikte antrenman yapmaya başlamışlardı. Rory birkaç yatılı okuldan ilkinde gönderildikten sonra Daire, Graydon'ın geriye kalan tek gerçek arkadaşıydı. Yıllarca birlikte okumuşlar, spor yapmışlar, sırlarını paylaşmışlardı. Ama

Graydon'ın annesi kraliçe, çocukları ayırmaya başladı. Graydon'ın ihtiyaç duyduğu özel bir eğitim vardı, bu yüzden gelecekteki rolüne hazırlanmak için yavaş yavaş kraliyet görevlerine taşındı.

Ancak üniversiteden ve her ikisi de orduda görev yaptıktan sonra tekrar bir araya gelebilmişlerdi. Ama o zamanlar Daire, kraliçenin Graydon'ın tercih ettiği sıkı eğitimden geçmek için yeterince yüksek rütbeli ve yeterince formda olduğunu düşündüğü tek kişiydi.

Lorcan onun koruması olduğunda, ikisinin arasına kolayca uyum sağlamış ve o zamandan beri bir ekip olmuşlardı. En azından Graydon bir düğünde yer almak için Nantucket'a uçacağını söyleyene kadar öyleydiler. Ondan sonra her şey değişmişti.

Ve şimdi işler daha da değişiyordu. Prens Rory'nin kolu alçıdaydı ve kral İsviçre'de bir hastanede saklanırken, Daire ve Lorcan, Rory olduğuna inanılan adamı kendi ülkesinden uzak tutma emriyle Nantucket'a gönderilmişti.

"İşte ," dedi Lorcan. "Kingsley Lane. Buradan dönün."

Toby eve girdiklerinde iki kişiye sadece bakabildi. Muhteşem olduklarını söylemek hafif kalırdı. İkisi de çok uzun boyluydu; adam bir metre üç ya da dört santim, kadın ise en az bir metre olmalıydı. İkisi de esmerdi, saçları ve gözleri gece yarısı kadar siyah, tenleri bal rengindeydi. Adam Graydon'ın yaşlarında, otuzlu yaşların başındaydı, kadın ise biraz daha gençti, belki Toby'nin yaşlarındaydı. Tamamen siyah, deri ve yün karışımı bir kıyafet giymişlerdi ve üzerlerinde biraz da gümüş vardı. Giysileri ve son derece dik duruşları başlı başına dikkat çekici olabilirdi ama yüzleri de çok güzeldi: hafif çekik gözler, uzun, dar burunlar ve dolgun dudaklar. Hepsi birlikte uzun zaman öncesinden gelmiş gibiydiler.

İçeri girdiklerinde Graydon ve adam Toby'nin Lanconca olduğunu tahmin ettiği bir dilde konuşmaya başladılar. Bu dilin sadece bazı parçalarını duymuştu. Derin bir dildi, sözcükler boğazın içinde telaffuz ediliyordu, eski bir sestü ve güzeldi.

Ama bir şeylerin ters gittiği belliydi, çünkü Graydon'ın kaşları adamın söylediği her kelimeyle daha da çatılıyordu.

Toby bir kenarda durmuş, ne olduğunun söylenmesini bekliyordu. Birkaç dakika sonra elini Graydon'ın koluna koyup ona neyin yanlış olduğunu sormak için uzandı ama kadın Toby'ye öyle bir bakış fırlattı ki Toby elini bırakıp bir adım geri çekildi. Prens'e dokunmaya cüret ederse kadının ona vuracağı izlenimine kapılmıştı.

Sonunda Graydon iki kişiyi resmen selamladı. O ve adam kollarını kavuşturdular, elleri dirseklerindeydi, başları öne eğikti. Graydon kadına dokunmadı ama birbirlerine büyük bir içtenlikle gülümsediler. Belli ki üçü de birbirini iyi tanıyordu.

Graydon Toby'ye döndü. "Yapmalıyım..." diye başladı ama duyduklarından o kadar etkilenmiş görünüyordu ki sözünü bitiremedi.

"Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım," dedi usulca ve ona cesaret verici bir gülümseme verdi. Adam ona minnettarlıkla baktı.

Mutfaktan geçip arka kapıya gitti. Tahminine göre Lanconia'da kötü bir şey olmuştu ve bu ikisi Graydon'a bunu anlatmaya gelmişlerdi. Gerçekten kimsenin ölmemiş olmasını umuyordu. Çoğu insanın hayatında aileden birinin ölmesi bir trajediydi ama Graydon'ın hayatında bu onun artık bir kral olduğu anlamına gelebilirdi.

Seraya gitti ve günlük sulamaya başladı. Ara sıra eve doğru bakıyordu ama kimseyi göremiyordu. Her ne olursa, Graydon'ın yakında gideceğinden emindi. Şimdiye kadar muhtemelen üst kata çıkmışlardı ve biri -kadın mı? Graydon'ın bavul hazırlamadığını söylediğini hatırlayınca gülümsedi. Onun hakkında bunu biliyorlar mıydı? Kadın kazak katlamayı bilen birine benzemiyordu.

Toby, kokulu bir sardunyanın yapraklarını kaldırıp altını suladı. Cam altındaki ıslak yapraklar yanma eğilimi gösterir.

Elbette Graydon'ın bir gün erken dönmesi gerekecek, diye düşündü. O bir prensti ve görevleri vardı. Son birkaç gündür bunu neredeyse unutmuş olması önemli değildi. Bunu daha önce düşünmemişti ama şimdi Victoria'nın düğününde ona yardım edecek kimse yoktu. İsteyebilirdi.. Aslında, şu anda evde kimse yoktu.

yardım isteyebileceği bir ada. Toby hiçbir zaman binlerce arkadaşı olan insanlardan biri olmamıştı. Hayır, birkaç yakın arkadaşı vardı ve onlardan uzak kaldığında ...

Altı sakı kamelyayı yere taşıdı ve bankı temizleyip dezenfekte etmeye başladı. Belki Jared ya da Lexie yaz için ev arkadaşı bulabileceği birini tanıyordu. Ama yemek pişirmesine ve Victoria'nın düğününe yardım edebilecek birini nereden bulacaktı? Onu güldürecek birini?

Lanconia'dan gelen adamın seraya doğru yürüdüğünü görmek için başını kaldırdığında bitkileri rafa geri koyuyordu. Kesinlikle çok güzeldi! Ve her an harekete geçebilecekmiş gibi yürüyordu.

Kapıya gitti, ellerini giydiği büyük önlüğe sildi ve dışarı çıktı.

"Ne kadar kötü?" diye sordu, sonra durdu. "Kaba olmak istememiştim ama bir şeylerin ters gittiğini görebiliyorum. Toplanmanıza yardım edebilir miyim?"

Adam sanki bir şeye şaşırmış gibi ona bakıyordu. "Ekselansları beni size her şeyi bildirmem için gönderdi."

Toby bir an için onun kimi kastettiğini anlayamadı. "Graydon ne zaman gidiyor?"

"O değil. Daha uzun kalmalı ve biz de sizin evinizde kalmak istiyoruz. İzninizle yani. Belki meslektaşım ve ben ikinci yatak odanızı kullanabiliriz."

Toby, Graydon'ın gitmeyeceği ve yalnız kalmayacağı konusunda öylesine rahatlamıştı ki, derin derin gülümsedi. "Bay -?"

"Daire," dedi, unvanını ya da soyadını bile söylemeden. "Uygun," diye mırıldandı. "Neden şuraya oturmuyorsun"-

"Ben bahçeyle ilgilenirken sen de bana neler olup bittiğini anlatır mısın? Oh! Ve senin için alt katta bir yer yapmamız gerekecek - Graydon ile aynı odayı paylaşmazsan tabii." Ona baktı. "Yoksa o da... onunla mı paylaşıyor?"

Daire'nin gözler genişletilmiş içinde Sürpriz. "ile Lorcan mı? O o onun koruyucusu. Sanırım Amerikan terimi bodyguard."

Toby'nin nefesi kesildi. "Bir tehlike mi var? Biri Graydon'ı tehdit mi etti?"

Daire sesini alçaltarak, "Hayır," dedi.

Toby bunun güzel bir ses olduğunu düşünüyordu ama Graydon'inki kadar zengin ve derin olmadığını düşünmeden edemiyordu.

"Tehlike ya da tehdit yok. Lorcan ve ben ikizlerin değiş tokuşundan haberdarız, yüzden Prens Rory olduğuna inanılan adamı korumak için buraya gelmeye gönüllü olduk. Ancak Prens Graydon'ın önümüzdeki haftalarda denetlemesi gereken şeyler var."

Eli muslukta olan Toby durdu. "Haftalar mı? Neden geri takas edemiyorlar?" Daire konuşamadan elini kaldırdı. "Tabii aynı olmalarını engelleyecek bir şey değişmediyse. Lütfen bana Rory'nin saray merdivenlerinden motosikletle çıkıp bacağını kırmadığını söyle."

Bunun üzerine Daire güldü ve güldüğünde vücudu gevşedi. Hortumu ondan aldı. "Lütfen oturun, size her şeyi anlatacağım. Ama önce, neden Gray ile aynı yatak odasını paylaşmam gerekiyor?"

Toby ona baktı. "Lancon geleneklerini bilmem ama benimle aynı yatak odasını paylaşmayacağın konusunda seni temin edebilirim."

Daire yine gülerek suyu açtı ve çit boyunca uzanan çiçek sıralarını yıkamaya başladı.

Toby oturmadı ama onun yanında yürümeye başladı, yatakta ilerlerken yabani otları ayıklıyordu. Rory'nin kendisini düşen kralla mermer merdivenlerin arasına nasıl soktuğunu ve oradan kırık bir bilekle nasıl çıktığını anlattı. "Lorcan da yara bere içindeydi," dedi ve sonra onun kahramanca hareketini anlattı.

Toby, onun genç ve güzel kadından bahsederken yüzünün nasıl yumuşadığını gördü. "Peki o senin için...?"

"Benim öğrencim. Çocukluğundan beri onu ben eğittim."

Konuşma tarzı onu yaşlı bir adam gibi gösteriyordu - ki bunun gerçekte uzaktan yakından ilgisi olmadığını görebiliyordu. "Bu seni ne yapar? Elli iki mi, elli üç mü?"

Daire bir an için şok olmuş gibi göründü, sonra gözleri parladı. "Yaşım güne bağlı gibi görünüyor. Umudum, yaşlı bedenimin dinlenebilmesi için Lorcan'ın eğitimine ara vermesi."

Toby ona baktı. Giysilerinin altında iyi tonlanmış bir vücut olduğunu görmek kolaydı. Graydon'inki gibi, diye düşündü. "Çok tembel bir adam olduğunu görebiliyorum."

Ona tekrar baktığında, Toby'nin nefesini boğazında düğümleyen yavaş, kolay bir ateş vardı. Aceleyle üç ot kopardı ve onları yığının üzerine attı. Graydon ona kesinlikle hiç böyle bakmamıştı, diye düşündü ve aniden içinden bir öfke dalgası geçti. Yeni tanıştığı bu adam onu çekici bulduğunu belli etmişti ama Graydon asla! Başını başka yöne çevirdi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Prens Graydon'ın Rory'nin bileği iyileşene kadar Lanconia'dan uzak durması gerekiyor. Gray'i alçıya alabiliriz ama doktorlar bunu bilir. Ve şu anda kimsenin kralın aciz durumda olduğunu ya da kardeşlerin ..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Tüm ülkeye çılgınca, çocukça bir oyun mu oynadınız?" Toby onun yerine tamamladı.

"İyi anlıyor gibisiniz."

"Sadece sağduyu," dedi Toby, sonra kafasını kaldırdı. "Kral uzaktaysa onun görevlerini kim üstlenecek? Üzgünüm ama Lanconia hakkında fazla bilgim yok. Kraliyet ailesinin görevleri kurdele kesmekten mi ibaret yoksa daha mı ciddi?"

Daire iç çekti. "Sadece halkın gördüğü şeyler olsalardı, bu kolay olurdu, ancak ülkemiz için önemli olan her ziyaretçi kraliyetle anlaşma yapmak ister. Yaşlı erkek ve kadınlardan oluşan bir komiteyle değil, kralla ya da oğluyla bir sözleşme müzakere ettiklerini söylemek isterler. Sarayda yemek yemek ve ağırılanmak isterler."

"Ah," dedi Toby yükseltilmiş yataklardan birinin kenarına otururken. "Graydon bunu halledebilir ama anladığım kadarıyla Rory Lanconia'da ihtiyaç duyacağı her şeyi bilecek kadar zaman geçirmemiş." Daire'ye baktı. Daire hortumu tutuyor ve ona bakıyordu. Daire'nin arkasındaki güneşten gözlerini için elini kaldırdı. "Graydon hem kralın hem de Rory'nin işini yapmak zorunda kalacak, değil mi? Hem de dünyanın öbür ucundan."

"Sanırım sorunu görüyorsunuz."

Onun ses tonuna gülümsemekten kendini alamadı. Sesi sanki onunla gurur duyuyormuş gibi geliyordu. "Dur bir dakika! Nişan töreni ne olacak? Rory bunu yapamaz, değil mi? Peki kadının takastan haberi var mı?"

Daire gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü. Leydi Danna "o kadın" mıydı? "Hayır, değil. Prens Rory'nin yaralanması konusunda çok titiz davranıyor ve ona Graydon diyor. Yanlış bir adama söz vermesine izin verilemez, çünkü nişan bir kez kesinleşti mi evlilikten farkı kalmaz. Ama Lorcan ve ben bunu planladık. Graydon'ı törenden bir gece önce gizlice ülkeye sokacağız, sonra da tekrar dışarı çıkaracağız."

"Ama Rory hastanedeki babasını görmeye gitmez miydi?"

"Kralın bir kaplıcada dinlendiği kamuoyuna yansıdı, dolayısıyla Rory'nin planlanmamış ziyareti konuya dikkat çekecektir. Kralın felç geçirdiğini kimsenin bilmemesi daha iyi olur. Törenden sonra kral önemli bir iyileşme belirtisi göstermezse görevi bırakacak ve Graydon görevi devralacak."

Toby eve doğru baktı. Bu da Graydon'ın çok yakında kral olabileceği anlamına geliyor, diye düşündü. "Şimdi ne yapıyor?"

"Altı yıl öncesine kadar çok az insanın adını duyduğu bir ülkenin başkanıyla nasıl başa çıkılacağı konusunda kardeşine talimat veriyordu. Bir koyun bir çukura düşmüş ve onu çıkardıklarında yününe dört lavanta elması saplanmış. O zamandan beri ülke sakinleri daha fazlasını bulmak için ülkelerini yakıp yıkıyor."

"Hiç buldular mı?"

"Birkaç tane," dedi Daire. "Leydi Danna'nın nişan yüzüğünde bir tane var."

"Onun için ne kadar güzel," dedi Toby ama sesinde hiç coşku yoktu.

Daire onu izliyordu. "Leydi Danna bunların bilmiyor. Ülkemizin sırlarını sadece size emanet ediyoruz."

"Merak etme," dedi. "Ben ispiyoncu değilim."

Daire cevap vermeye başladı ama evin arka kapısı açıldı ve heybetli görünümlü Lorcan ortaya çıktı. Onaylamaz bir ifadeyle ters ters bakıyor gibiydi.

Daire, "Sanırım isteniyorum," dedi ve küçük bir selam verdi. "Benim için bir zevkti."

"Benim için de," dedi Toby ve birbirlerine gülümsediler.

Eve doğru birkaç adım attı ama sonra geri döndü. "Belki yarın birlikte antrenman yapabiliriz."

"Çok atletik değilim," dedi Toby.

"Sana öğreteceğim," diye cevap verdi. Gözleri çok karanlıktı. Söylemeyi düşünebildiği tek şey "Evet" oldu.

"İlk silah seçimini sana vereceğim." Arkasını dönerek aceleyle eve girdi.

"Silahlar mı?" Toby hortumu sararken, "Belki Victoria bir Lancon düğünü ister," diye düşündü. Belki bu görkemli adamlardan oluşan iki sıra bir kılıç tüneli oluşturabilir ve Victoria bunların altından geçebilirdi. Kesinlikle dramatik olurdu.

Daire, bir oca olarak düzenlenmiş yemek odasına girdiğinde Graydon, "Uzun süredir oradaydın," dedi.

Rory şimdi ekrandaydı. "Hey, Daire!" diye . "Nantucket'ı nasıl buldun?"

Daire ekranı ona bakacak şekilde çevirdi. "Pek bir şey görmedim," dedi Lanconian dilinde, "ama sokaklar güzel ve geniş."

İkisi birlikte güldüler. Lanconia ya da Nantucket'tan daha dar sokaklar bulmak di kült olurdu.

"Toby nasıl?" Rory sordu.

"Gerçekten çok hoş. Sorunun sizde olduğunu tahmin etti ve sarayın merdivenlerinden motosikletle çıkıp çıkmadığınızı ve bacağınızı kırıp kırmadığınızı sordu." "Ben yaralıyım!" Rory elini kalbine götürerek şöyle dedi. "Ona söyle, ben

kahramanlık yaparken yaralandı."

"Ha!" Daire dedi ki. "Lorcan tarafından tamponlandınız. Eğer o kadar hızlı ve iyi davranmasaydı, muhtemelen ikinizin de boynu kırılırdı."

Rory gülmeyi kesti. "O nasıl?"

Daire ekranın önüne oturdu. "Herkesin görmesine izin verdiğinden daha kötü yaralanmış."

"Ona teşekkür ettiğimi ve babam çok şişman olduğu için üzgün olduğumu söyle." Daire gülümsedi.

"Söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Gray'in bütün bunlar için endişelendiğini biliyorum." Rory sesini alçalttı. "Ona elimden geleni yapacağımı söyle, ama yarın Rusya'dan bir büyükelçi geliyor. Naos adına, ne yaptığımı bilmiyorum!"

Daire mikrofona doğru eğildi. "Adam votkayı ve çok uzun boylu kadınları seviyor," dedi sessizce, sonra Graydon'ın dinlediğini görmek için başını kaldırdı. Sesini yükseltti. "Sana tavsiyem kardeşini dinlemen ve ona itaat etmen."

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," diye cevap verdi Rory aynı yüksek sesle ve Daire uzaklaştı.

"Yatağına git!" Graydon kardeşine şöyle dedi. "Yarın daha çok konuşuruz." Ekranı kapattı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve Daire'ye baktı. "Toby ile bu kadar uzun süre ne konuştun?"

"Neden buradayız, uyku düzenimiz, bu tür şeyler. İkinizin ayrı yatak odaları olmasına şaşırdım."

"O bir bakire ve onu bırakmayı planlıyorum."

"O zaman ne halt etmeye buradayız?!" Daire gerçekten kafası karışmış bir halde sordu.

"I ..." Graydon söze başladı ama akla yatkın bir cevap bulamadı. "Düğün için bir tema bulmasına yardım ediyordum."

Sadece Daire'nin gözleri eğlendiğini gösteriyordu. "Renklerinizi seçtiniz mi?"

"Seni sahaya çıkardığımda sana yapacaklarıma uyması için siyah ve maviye ne dersin?"

"Dört gözle bekliyorum. Yemek yiyelim mi? Yoksa bu Amerikalılar seni bir vejetaryene mi dönüştürdü ve şimdi tofu ve lahana ile mi yaşıyorsun?"

"Vejetaryen ve Nantucket'lılar oldukça iyi besleniyorlar. Gidip Toby'yi getireyim," dedi Graydon ama Rory'nin cep telefonu çaldı ve kimlikte saraydan arandığı yazıyordu. "Buna bakmam gerek."

Daire, "O halde Bayan Toby'yi almak benim için bir zevk olacak," dedi ve Graydon itiraz edemeden odadan çıktı.

Graydon telefonu kapattıktan sonra mutfığa gitti ve Daire ile Toby'nin, temizlediği odadaki küçük masada yan yana oturduklarını gördü.

Masa Daire ve Lorcan'ın Lanconia'dan getirdikleri yiyeceklerle doluydu: kavrulmuş et, sosisler, ezmeler, çok tahıllı ekmekler, peynirler, zeytinler, salamura üzüm, kuru üzüm, kuruyemişler ve hatta biraz Lanconia birası. Diplomatik dokunulmazlıkla seyahat için her şeyi gümrükten geçirebilmişlerdi.

Daire, "Bunu dene," dedi ve Toby'nin elleri doluyken lokmayı ağzına attı.

"Lezzetli," o dedi. "Ne herb o O mu? Ben de asla böyle bir şey tatmadım."

"Güzel dağlarımızın yükseklerinde yetişir. Belki bir gün seni oraya götürebilirim."

"Bunu çok isterim!"

Graydon'ın onları gördüğünde hissettiği şey, Toby hakkında konuştuğu için Rory'ye saldırdığı ilk geceyle aynıydı. Ama şimdi Daire'yle birlikte boğazına sarılmak istiyordu.

Graydon öne doğru bir adım attı ama Lorcan arkasından geldi. Elleri sertçe Graydon'ın omuzlarına koydu ve başparmaklarıyla boynunun arkasına masaj yapmaya başladı. Eğitiminin bir parçası da maç öncesi gerginlikle ve maç sonrası yaralanmalarla nasıl başa çıkılacığıydı.

"Sadece Daire," dedi kulağına. "Her güzel kızla flört eder. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Toby güzel bir kızdan fazlası," diye Graydon.

"Bundan eminim," dedi Lorcan ve büyüklük taslıyormuş gibi görünmemeye çalıştı. Prens Graydon Amerikalı'yı eşsiz biri olarak görüyor olabilirdi ama onun için aynı şeyi düşünmüyor gibiydi. Belli ki bir erkekten diğerine kolayca geçebiliyordu.

Belki, diye düşündü Lorcan, bu flört eden kadının gerçek niyetini göstermesini sağlayabilirdi. Eğer bu olursa, belki Prens Graydon eve döndüğünde o kadar da mutsuz olmazdı.

Lorcan, Leydi Danna'nın hayranı olmasa da, karşısına çıkan her erkekten hoşlanıyor gibi görünen bu kıza kesinlikle tercih edilebilirdi.

Daire'ye gelince, şimdi başı sarışın kadınınkine o kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı, Lorcan onun da amacının aynı olabileceğini düşündü. Belki o da Prens Graydon'a ne için bu kadar çok şeyi riske attığını göstermek istiyordu.

Toby başını kaldırıp güzel Lorcan'ın ellerini Graydon'ın boynuna koyduğunu gördüğünde, Lorcan'ın gözlerinin Daire'de olduğunu fark etti. Ne kadar ilginç, diye düşündü Toby. Graydon'a gülümsedi ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Açlıktan ölüyor olmalısın. Gel ve yemeğini ye."

Yanına oturduğunda, gözlerinden ve sessizliğinden oldukça üzgün olduğunu görebiliyordu. Acaba babası için mi endişeleniyordu? Yoksa Rory ve yanında ona yol gösterecek kimse olmadan ülkeye neler yapabileceği konusunda mı endişeleniyordu?

Toby bir çavdar krakerinin üzerine soluk sarı bir peynir sürerken, "Bunu deneyin," dedi.

"Hayır!" Lorcan masanın öbür ucundan seslendi.

Bu Toby'nin ondan duyduğu ilk İngilizce kelimeydi. "Sorun nedir?"

Lorcan Lanconian dilinde bir şeyler söyledi.

Daire, "Prens Graydon'ın o peyniri sevmediğini söylüyor," dedi.

"Ah. Özür dilerim." Toby bir yüzden diğerine baktı ve sonunda anladı. Daire'nin flört etmesinin, yatak odalarıyla ilgili sorularının ve bariz şaşkınlığının, Lorcan'ın alaycı tavrının ve şimdi de Graydon'ın sessizliğinin Lanconia'yla hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi onun hakkında varsayımlarda bulunmuşlardı ve vardıkları sonuçları gösteriyorlardı. Anlayabildiği kadarıyla, yeni gelen iki kişi onun sevgili prenslerini ülkesinden ve görevlerinden uzaklaştırmaya çalışan bir tür femme fatale olduğunu düşünüyordu. Graydon ise... İnanması zordu ama sanki kıskanmış gibi görünüyordu! Onun güzel Daire ile yatağa kaçmak üzere olduğunu mu düşünüyordu?!

Toby elindeki krakeri bıraktı ve sandalyesini geriye itti. "Biliyor musun, sanırım yeterince yedim. Üçünüzü iş konuşmanız için yalnız bırakayım." Ayağa kalktı ve ön kapıya gitti.

Evden çıktığında nereye gittiğini bilmiyordu.

Sadece dışarı çıkması gerektiğini biliyordu.

Yağmur yağmaya başlamıştı, güzel, sakın bir yaz sağanağıydı, bu da hiçbir ağacın devrilmediği ve hiçbir çatının uçmadığı anlamına geliyordu. Nantucket'ta "fırtına" göreceli bir terimdi.

Toby birkaç saniye kapının önünde durdu, ama arkasından bir ses duyunca aceleyle sokağa yöneldi. Oraya ulaştığında, yolun , Graydon'ın akrabalarının kontrat yaptığı büyük ve eski evin kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü. Orada kimsenin olduğunu sanmıyordu, bu da birinin kapıyı düzgün kapatmadığı anlamına geliyordu. Rüzgâr ve yağmur kesinlikle

İçeride. Ayrıca Toby gidecek bir yer, düşünebileceği bir yer istiyordu.

Eve ve içeri doğru koşarken yağmur onu dövüyordu. Antrenin mermer zemini ıslaktı. Kapıyı tutup iterek kapattı.

Bir an için ona yaslandı. Önünde sağında ve solunda kapılar, ortasında da geniş bir merdiven vardı. Yukarı çıkmayı seçti.

Merdivenlerin tepesinde iki açık kapı vardı. Bir şimşek çakması sağındaki yatak odasını gösterdi, o da oraya girdi. Oda kirliydi, örümcek ağları ve yoğun toz vardı ve ortada kocaman maun bir karyola duruyordu. Büyüklüğü, onu kaldırmak için ikiye bölünmesi gerektiğini düşünmesine neden oldu. Odanın bir tarafında geniş bir şömine vardı, ahşap ocağı güller ve yapraklarla oyulmuştu.

Odanın sonunda iki kapı vardı ve Toby içgüdüsel olarak soldakine yöneldi. Kendini bir kütüphaneye bir yerde buldu. Küçük bir odaydı. Rahattı.

Bir duvarda küçük bir şömine vardı ve etrafı kitap raflarıyla çevriliydi. Yandaki iki duvarda da raflar vardı ama hepsi boş ve çok tozluysa. Dördüncü duvarda çift pencere vardı ve pencerenin altında arkası kavisli eski bir kanepa bulunuyordu.

Dışarıda yağmur yağdığı için oda loştu ama Toby'yi sakinleştiren bir şeyler vardı. Eski kanepeye oturduğunda etrafına bir toz bulutu yayıldı ama o aldırmadı.

Başını arkaya yasladı ve etrafına bakarken odayı bir zamanlar olduğu gibi hayal edebildi. Raflar deri ciltli kitaplarla dolu olurdu, neşeli bir ateş yanardı ve beyaz pamuklu uzun bir elbise giyerdi. Ateşe rağmen oda serindi ve şalını kendine doğru çekti. Kırmızı desenli olduğunu ve birinin -Kaptan Caleb'in- onu Çin'e yaptığı son yolculuktan getirdiğini biliyordu. Görüntünün netliği karşısında gülümseyen Toby gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Birinin eline dokunduğunu, onu öptüğünü ve bıyıklarla kaplı yüzüne tuttuğunu hayal etti. Biraz gülümsedi, çünkü onun çok sevdiği biri olduğunu biliyordu.

"Toby," dedi derinden gelen bir ses.

Gözlerini açtığında Graydon'ın ona doğru eğildiğini ve yüzünün endişe dolu olduğunu gördü. Bir an için zihnini toparlayamadı. Rüyası o kadar canlıydı ki raflarda kitap olmadığını, şöminede ateş yanmadığını ve üzerinde beyaz bir elbise ile omuzlarında güzel kırmızı bir şal olmadığını görünce şaşırdı.

Dik oturdu. "Git ."

Graydon geri adım attı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. "Eğer istediğin buysa," dedi resmi bir şekilde ve kapıya doğru döndü, ama durdu ve ona baktı. "Toby, ben-"

Başını kaldırıp ona baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Benim, senin ülkeni terk etmeni sağlamaya çalışan düşük ahlaklı bir kadın olduğumu düşündüklerinin farkında mısın? Ya da belki de senden gizli bilgileri sızdırmaya çalışan bir casusum. Her neyse, suçlu olanın ben olduğuma karar verdiler!"

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu düzelteceğim. Her bir parçası için suçu üstleneceğim."

Başını kaldırıp ona baktı. "Şu anda hayatımda olup biten hiçbir şeyi anlayamıyorum. Seninle tanıştığım andan beri her şey alt üst oldu. Arkadaşım Lexie aniden adayı terk etti, bana planlamam gereken büyük bir etkinlik verildi ve günlük işim elimden alındı. Ve tüm bunlar olurken sen oradaydın. Sanki her şeyin olmasını sen sağladın."

Graydon kapının yanında duruyordu ve kadının söylediği her kelimeyle birlikte duruşu sertleşiyor gibiydi.

"Ama neden?" dedi. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Aramızda ne var? Günlerce dünyanın en iyi kız arkadaşı gibiydin. Birlikte bir yerlere gittik, bir şeyler yaptık. Her dakikasını sevdim. Ama hiçbir şey yoktu..." Bir nefes aldı. "Aramızda en ufak bir yakınlık bile olmadı. Fiziksel bir şey olmadı, sırlarımızı paylaşmadık. Bir parça bile gerçek yakınlık olmadı. Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen birbirimize yabancıyız."

Bunun üzerine Graydon'ın katılığı -dünyaya karşı koruması- gitti. "Böyle mi düşünüyorsun?" dedi ve sesi hem şaşırılmış hem de gücenmiş gibiydi. "Seninle olan ilişkiyi hiç kimseye paylaşmadım, kardeşimle bile."

Ayağa kalktı. Farkında değildi ama içinde bir süredir öfke birikiyordu. "Ben öyle görmüyorum."

Graydon bu patlamayı neyin tetiklediğini anlamaya çalışıyor gibi görünürken kaşlarını çattı. "Lorcan sana Ulten peynirinden hoşlanmadığımı söylememeliydi. Bu onun haddine değildi."

Toby ellerini yumruk yaptı. "Bu peynirle ilgili değil. O kadın bana senin ona ait olduğunu söylüyordu."

Graydon şaşırılmış görünüyor. "Lorcan ve ben hiç-"

Toby ellerini havaya kaldırdı. "Erkekler nasıl bu kadar aptal olabilir? Hiç beyniniz yokken nasıl giyinip kuşanabiliyorsunuz?"

Graydon'ın gözleri büyüdü.

Nefesini bırakan Toby yumruklarını sıktı. "Daha önce bir kadın sana hiç bağırdı mı?"

"Hayır," dedi. "Ve bunu oldukça kafa karıştırıcı bulduğumu söyleyebilir miyim? Her zaman nazik olmaya çalıştım. Birkaç kez nezaketimi kaybettim. Siz de..." Eliyle bir aşağı bir yukarı hareket etti. "Bu kadar açık saçık giyinmişken seninle odada kalmamalıydım ama kendimi oradan ayrılmaya zorlayamadım."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Gözyaşlarını sildi. Artık ağlayacak gibi hissetmiyordu. Şimdi içinden sadece öfke geçiyordu. "Daire evli mi?" diye sordu aniden.

"Hayır, değil."

"Sadece merak ettim çünkü ben istersem onun da isteyeceğini söyledim. Şu anda teklifini kabul edeceğimi düşünüyorum." Bununla birlikte kapıya gitti ve eski yatak odasına adım attı.

Graydon onu kolundan yakaladı. Yüzü vahşiydi. Eğer onu tanımasaydı korkardı. "Adamımla yatmayacaksın."

Ona ters ters baktı. "Son duyduğuma göre özgür iradem varmış." Adamın elinden bir adım öne çıktı, sonra arkasına baktı. "Benim hakkımda bir gerçeği mi öğrenmek istiyorsun?" Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Bakire değilim çünkü kendimi 'evlilik için saklıyorum'. Bu bir

moda olduğu için söylediğim bir şey. Gerçek şu ki, hiçbir erkek bana okuduğum o tutkuyu hissettirmedi. Ben üniversitedeyken kızlar kıyafetlerini ters giyip gelir, sonra da kıkırdarlardı. Ama ben yapmadım! O erkeklerden hiçbirini beni baştan çıkarmadı. Ama Daire bana baktığında bunu düşündüm. Ama sonra fark ettim sen onun daha kısa ve solgun bir versiyonu olduğu için aslında istediğim sendin, ama-" Ellerini havaya kaldırdı. "Oh, ne fark eder ki? Benimle ilgilenmiyorsun ki." Dönerek merdivenlerden inmeye başladı.

"Mesele bu mu?" Graydon onun arkasından konuştu. "Seni arzulamadığımı mı sanıyorsun?"

Kadın ters ters ona baktı. "Tabii ki değil. Sen başka biriyle nişanlısın. Ya da nişanlanmak üzeresin. Benim gibi solgun bir sarışına burun kıvıracak, siyah gözlü, aşırı uzun bir kadın olduğuna bahse girdiğim biriyle evleneceksin. Eminim mızrakla ya da başka bir silahla dövüşebilir. Hey! Nantucket'ta zıpkın atma yarışması var, belki Lorcan ve sevgili Danna katılabilir. Eminim kazanırlar."

Toby merdivenlerden aşağı koştu ve onu merdivenlerin dibinde yakaladı, elleri omuzlarındaydı. "Bırakın beni!"

Ama onu bırakmadı. Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Nasıl bilmezsin?" dedi, gözleri neredeyse onunkiler kadar öfkeliydi. "Seninle her gün neler yaşadığımı nasıl hissetmezsin? Sana bu kadar yakın olup da dokunmama izin verilmemesi beni parçalıyor. Geceleri sana bu kadar yakın bir odada uyanık yatıyorum ve sana gitmeyi, seninle yatağa girmeyi ve seni kollarıma almayı hayal ediyorum."

"Ama bunun doğru olduğunu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedin ya da yapmadın."

"Boynunu öpmeyi hayal ediyorum." Gözleri siyah kömürlere dönüşmüş gibiydi ve her kıvılcım ona duyduğu arzuyu gösteriyordu. Parmak uçları kollarının üst kısmını keserken, o kadar kolay gülen adamdan farklı bir adam gördü. Bu adam hiçbir şeye gülmüyor gibiydi. Bu adam Lanconyalı savaşçı atalarından birine benziyordu.

Toby'yi sert göğsüne doğru çekti, nazikçe değil ama kuvvetle. "Sabahları saçlarını koklayabilmek için sana doğru eğilirim. Tek istediğim yumuşak bir koku."

"Graydon," diye fısıldadı ama Graydon konuşmasına izin vermedi.

"Her milletten, her şekil ve boyutta kadın gördüm ama hiçbirini seni arzuladığım gibi arzulamadım." Sesi bir insan sesinden çok bir hırıltı gibiydi. "İlk günden beri sana dokunmak, seni okşamak, seninle sevişmek istedim."

Toby gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Ona daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettiriyordu. Hayatında ilk kez diğer kızların ne yaptığını, onları neyin iç çektirip kıkır kıkır güldürdüğünü deneyimliyordu

-Ve muhteşem hissettirdi! Gerçekten güçlüydü. Hayatında hiç kadın olmaktan bu kadar memnun hissetmemişti.

Dudaklarını onunkilere değdirmek, orijinal günah gibi baştan çıkarıcıydı... Sonra ne olacaktı? Yerde mi sevişeceklerdi?

İçinden gelen bir zafer gülümsemesiyle onu itti - ve bu biraz güçten fazlasını gerektirdi. Nihayet adamın gözlerinde görmek istediği o bakış vardı. Adamdan ateş gibi yayılan sıcaklık onu kendisine çekiyordu. Daire'yi bir çocuk gibi gösteriyordu. Şu anda Graydon'ın atalarının krallığı nasıl kazandığını görebiliyordu.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Sana teslim olmayacağım. Sen de evli bir adam kadar iyisin."

Graydon büyük kırış direğine yaslandı. "Seni arzulamadığımı sanıyordun ve ben sana arzuladığımı gösterdim, ama şimdi hayır mı diyorsun?"

"Evet, bu doğru. Ama en azından şimdi seninle nerede durduğumu ve tüm bunların ne anlama geldiğini biliyorum. Sana bir şey söyleyeyim Graydon Montgomery, sana aşık olmayacağım." Ön kapıyı açtı, sonra geri çekilip ona baktı ve gitmesini bekledi.

Sanki bir şey söylemek istiyormuş ama tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi . Coğunlukla şaşkın görünüyordu.

Bu onun için büyük bir disiplin gerektiriyordu ama Toby onu rahatlatmadı. Tanıştıklarından beri ona karşı gerçek hislerini saklamıştı ve bu da onu çok kızdırmıştı. Ve şimdi kendini açığa çıkardığına göre, onun kendisine hemen teslim olacağını düşünüyor gibiydi.

Hayır, kendine bundan çok daha fazla değer veriyordu! Graydon ellerini ceplerine soktu ve evden çıktı.

Chapter Thirteen

Graydon dışarı çıkar çıkmaz Toby yağmurdan ıslanmış mermer zeminde kaydı ve başını kapının kenarına çarptı. Yere düşmeden önce kendini tuttu ve bir an orada durup Graydon'ın patikadan aşağıya doğru yürüyüşünü izledi. Daha önce hiç omuzlarının çöktüğünü görmemişti ama şimdi çökmüşlerdi. Yağmur üzerine yağıyordu ama o bundan habersiz görünüyordu.

Yolun karşısına geçip evine girene kadar onu izledi. Bir yanı adamın dönüp arkasına bakmasını ve onu orada dikilirken görmesini umuyordu ama olmadı.

Ön kapıyı kapattı ve bir an için kapıya yaslandı. İçindeki öfkenin yatışması biraz zaman alacaktı. Ve şu anda hayatındaki her şeyi düşünmesi gerekiyordu. Kesin olarak bildiği bir şey varsa o da akli varsa tüm Lanconyalılara gitmelerini söyleyeceğiydi ve buna neredeyse evlenmek üzere olan Graydon da dâhildi. Kingsley Malikânesi'nde artık misafir yoktu, belki orada kalabilirlerdi.

Ama ne yapacağını bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Bir şimşek çakması anlık olarak giriş yolunu aydınlattı ve odalara açılan iki kapıya baktı. Üst katta olduğu gibi, hangi kapıdan geçeceğini biliyordu. Sağdaki kapının içinde, bir duvarında büyük bir şömine olan geniş bir oda vardı. Yanında bir dolap kapısı vardı. "Eski fırının üzerine inşa edilmiş," dedi yüksek sesle, sonra kaşlarını çattı. Belli ki Nantucket'taki eski ev turlarına çok fazla katılmıştı.

Arka tarafta başka bir kapı vardı ve ona gitti. İçeride, bir duvarında küçük bir şömine olan küçük bir oda vardı.

Birden başının döndüğünü hissetti ve elini başına götürdüğünde ıslak olduğunu hissetti. Bir başka şimşek patlaması parmak uçlarındaki kanı gösterdi. Kaydığı zaman başını kesmiş olmalıydı. Eve gidip yarasını sarması gerektiğini biliyordu ama şu anda Graydon'la yüzleşme düşüncesi onu tereddüde düşürdü. Bu durumu tüm yönleriyle düşünmesi gerekiyordu. Aralarında açığa çıkanlardan sonra ne olmuştu? Arkadaşlıkları sona mı ermişti? Önümüzdeki haftalarda Lexie'nin önerdiği şeyi yapmalı ve Graydon'la yatakta çılgınlar gibi eğlenmeli miydi - Graydon gittiğinde hissedeceği acı hakkında artık bir fikri olsa bile? Ayrıca, flört eden Daire ve alaycı Lorcan alt kattayken bu ilişkiyi sürdürecekler miydi?

O düşündükçe Toby daha da sersemlemiş hissediyordu.

Küçük odaya baktı. İçindeki tek mobilya duvara yaslanmış küçük, sert bir karyolaydı. "Kart masası nerede?" diye fısıldadı. Ya büyük teyzesi Marjorie'nin döşemesini iğne oyasıyla yaptığı o sert, küçük kanepesi? Ama yirmi dört yaşında dul kaldığından beri bunu yapacak zamanı olmuştu.

"Benimle aynı yaşta," dedi Toby yüksek sesle ve yine başının döndüğünü hissetti. Bu şeyleri nasıl uyduruyordu? Kafasındaki kesiğe gerçekten de baktırması gerekiyordu.

Elini kapıya koyduğu sırada dönüp bir duvardaki eski panellere baktı. Tam olarak göremiyordu ama orada dar bir kapı olduğunu biliyordu. Paneller tarafından gizlenmişti. Aslında, o duvara bakıp bir kapı olduğunu bile göremeyebilirdiniz.

Ama Toby sadece orada olduğunu değil, nasıl açılacağını da biliyordu. Pirinç mandal, mandalı görebilmek için bir tarafa itilmesi gereken bir tahta parçasının arkasına gizlenmişti.

Sanki odanın o tarafına doğru çekiliyordu, oraya doğru çekiliyordu ama aynı zamanda ona dokunmamak için de mücadele ediyordu. İçinde korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Hayır! Hayır! İçeride çok kötü bir şey olmuştu.

Elini panelin üzerine koydu ve ahşabı yana kaydırmaya çalıştı. Yıllar -aslında yüzyıllar- boyunca ahşap şişmiş ve

küçülmüş ve John Kendricks'in oraya koyduğu kaplama gitmişti.

Tahtayı geri itmek için iki elini birden kullanması gerekti ve tahtayı kenara çektiğinde ağılıyordu ve şakağındaki kesikten akan kan yüzünün yan tarafına doğru akıyordu.

İşte burada öldüm, diye düşündü, sonra yüksek sesle tekrarladı, "İ burada öldüm."

Kapıyı açmak için elini uzattı ama kendini zorlayamadı. Arkasını döndü. "Eve gitmeliyim," dedi. "Garrett'a." Dışarıda şimşek çaktı. "Hayır. Silas'a."

Elini alnına götürdü ve karyolaya ulaşmayı başardı. Zihni tanıdık ama aynı zamanda tuhaf yüzler ve görüntülerle dönüp duruyordu. Victoria oradaydı, ona gülümsüyordu, kızıl saçları tepesinde toplanmıştı ve elbisesinin önü o kadar dekolteydi ki Toby neredeyse kızaracaktı. Ve Victoria gençti, Toby'nin yaşındaydı.

"İyi misin?" Victoria sordu. "Yoksa çok mu elma şarabı içtin? Yoksa çok mu dans ettiniz?"

Toby şakağına dokundu ama artık kanıyor gibi görünmüyordu.

"Neden burada kalıp dinlenmiyorsun?" Victoria söyledi, Toby'ye gülümseyerek. "İyileştiğinde dışarı çık."

Toby koltukta doğruldu ve etrafına bakındı. Oda tanıdık geliyordu ama ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı. "Kingsley House'da mıyım?"

"Aman Tanrım! Kingsley'lerin servis ettiği o biradan çok fazla içmişsin. Buranın Kaptan Caleb'in yeni evi olduğunu hatırlamıyor musun? Adamla tanıştığımdan değil, ama herkes döndüğünde ve kaptan daha içinde bir gece bile geçirmeden inşaatçısının evi kendi düğünü için kullandığını gördüğünde ne diyeceğini merak ediyor. Ama kimse bir Kingsley'in gururunu incitmekten endişe duymuyor. Duyduklarımdan sonra benim fikrim, bir gün bir kadının sırf zevk için onlardan birine hayır demesi gerektiği yönünde." Victoria Toby'ye doğru eğildi. "Ama bunu sana söylememe gerek yok, değil mi? Bu gece aileye söylemeyi düşünüyor musun?"

Toby'nin kafası biraz olsun netleşmeye başlamıştı ama bu onun kafa karışıklığını ortadan kaldırmadı. Kendine baktı ve bir şey olduğunu gördü.

Victoria'nınkine benzer bir elbise giyiyordu. Bembeyazdı, kısa, kabarık kolları vardı, yakası düşüktü -ama Victoria'nın yarısı kadar gösteriyordu- ve etek ucu güzelce işlenmiş uzun bir eteği vardı. Hayal meyal, nakışları kendisinin yaptığını hatırlıyor gibiydi, ki hayatında hiç dikiş dikmediği için bu çok saçmaydı.

"Jared'e bir şey söylemem gerektiğini mi kastediyorsun?" Toby sordu.

"Canım, bu adada bir düzine Jared var. Sen hangisinden bahsediyorsun?"

Toby arkadaşının tam adını söyleyerek, "Jared Montgomery Kingsley the Seventh," dedi.

Victoria gülümseyerek Toby'nin ellerini tuttu ve onu küçük koltuktan kaldırdı. "Bu adadaki tek Montgomery benim ve sizi temin ederim ki adımı vereceğim bir Kingsley yok. Kibirli, kendini beğenmiş bir grup..." Sözüünü kesti. "Sana zaten bilmediğin bir şey söylemiyorum."

Victoria Toby'yi baştan aşağı süzdü ve gördüklerinden memnun görünüyordu. "Fikrimi değiştirdim. Artık burada saklanmak yok. Gel ve kutlamaya katıl." Kolunu Toby'nin koluna doladı ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

"Neyi kutluyoruz?" Toby çekingen bir tavırla sordu.

Victoria güldü. "Sarhoşsun! Bu John ve Parthenia'nın düğünü ama nasıl hissettiğini biliyorum. Her şey oldukça sade, değil mi? Ben evlendiğimde kollarında mavi saten kurdeleler olan ipek bir elbise giyeceğim. Ve beni sonsuza kadar sevecek bir adamla evleneceğim."

"Çok şey istiyorsun," dedi Toby.

"Bir erkekten tek istediğin hayatta kalması olduğu için böyle düşünüyorsun." Victoria kapıyı açtığında bir ışık ve ses patlaması oldu: müzik, kahkahalar ve yüz tane olması gereken mumların alevleri. Önlerinde bir dönem dramasından fırlamış bir sahne vardı. Kingsley House'un geniş arka salonundaydılar ve salon Jane Austen filmlerinden fırlamış gibi giyinmiş insanlarla doluydu. Kadınların üzerinde Toby'nin giydiğine benzer elbiseler vardı: yüksek belli, uzun, dökümlü etekler. Erkekler bellerinde biten ceketler ve tayt gibi pantolonlar giymişlerdi.

Üç adam Victoria'nın önünde durmuş, sessizce onun kendilerini fark etmesini bekliyorlardı. Toby buna şaşırmamıştı, çünkü Victoria büyüleyici güzellikte bir kadındı ve elbisesinin dekoltesi hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

"olacak mısın?" Victoria sordu.

"Elbette," dedi Toby, her ne kadar kaçıp saklanmak istiyormuş gibi hissetse de.

Victoria ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu gece onlara söylemen gerektiğini unutma."

"Kime neyi anlatacaksın?" Toby, Victoria'nın yanından ayrılıyor olmasından dolayı biraz panik hissederek sordu.

Victoria güldü. "Söylemen gereken şeyi söylemek zorunda kalsaydım, ben de unutmaya çalışırdım." Dansçılara doğru bir adım attı. "Bir şeyler yiyin. Zihninizi boşaltacak ve size cesaret verecektir."

Victoria arkasını döndü ve Toby olduğu yerde durdu. Bu bir rüya, diye düşündü. Son birkaç gündeki aşırı duygusallıktan kaynaklanan çok canlı bir rüya.

Bir adım geri çekilerek dansçıları izleyen birkaç kadının arkasına geçti. Sanki onu tanıyorlarmış gibi gülümsüyorlardı ama Toby onları daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Gölgelelerin içindeyken kendini daha güvende hissediyor, bu fazlasıyla gerçekçi rüyanın etkisinde kalmıyordu.

Bir çift yanlarından geçti. Adam kızın kolunu sıkıca tutuyor ve sanki kızın elinden uçup gitmesinden korkuyormuş gibi ona doğru eğiliyordu. Toby bir sarsıntıyla onların Jilly ve Ken olduğunu fark etti, daha yeni tanışmışlardı ama çoktan bir çift olmuşlardı.

Onların tanıdık olması Toby'yi biraz rahatlattı. Rüyasına tanıdığı insanları sokuyor gibi görünüyordu. Victoria ve şimdi de Ken ve Jilly. Toby Jane Austen filmlerini çok sevdiği ve tüm DVD'lerine sahip olduğu için hepsinin Regency kıyafetleri giymesi anlamlıydı. "Acaba rüyama başka kimleri soktum?" dedi yüksek sesle.

"Bir şey mi dedin Tabby?" dedi önündeki yaşlı kadın, dönüp ona bakarken.

Toby gülümsedi. "Tabitha'nın kısaltması mı?" diye sordu.

Diğer iki kadın dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. "Bence anneni aramalısın," dedi içlerinden biri.

"Hayır," dedi Toby hoş bir şekilde. "Bu benim rüyam, o yüzden sanırım bu karşılaşmayı atlayacağım." Kadınların etrafından dolaştı ve kapıya doğru ilerledi. Geçmeden önce hiçbirini tanımadığı üç kişinin geçmesine izin vermek zorunda kaldı ve kendini Kingsley House'un arka koridorunda buldu.

Ev çok yeni görünüyordu! Her şey çok temiz ve tazeydi, sanki iki yüz yıllık değil de gerçekten yeni inşa edilmiş gibiydi. Koridorun sonunda ön salona geldi. Burası her zaman evin en resmi odası olmuştu, en iyi mobilyalar buradaydı, Kaptan Caleb'in yolculuklarından getirdiği güzel eşyalar burada saklanıyordu.

Oda Toby'nin bildiği gibiydi ama içinde yarısı kadar eşya vardı. Ve her şey pırıl pırıl yeni görünüyordu. Lexie'yle birlikte defalarca oturdukları eski kanepenin yerinde yoktu. Onun yerine denizcilikle ilgili bir sahnenin iğne oyasıyla döşenmiş uzun bir kanepesi vardı: gemili bir liman; beyefendilerin kollarına tutunmuş hanımlar; büyük gömlekli, dar pantolonlu ve çizmeli adamlar; ve büyük mal balyalarını taşıyan işçiler.

Odada birkaç kişi vardı ve Toby'ye gülümseyip başlarını salladılar.

"Tabby, hepsi bitmeden önce biraz kek almayı unutma," dedi bir adam ve yanındaki kadın odadan çıkarken.

Toby öyle yapacağını söyledi, sonra da etrafına bakınmaya devam etti. Köşedeki dolabın üzerinde uzun, dar, lake bir kutu vardı ve bunu Kingsley House'un tavan arasında gördüğü için tanıdı. Kutuyu açmaya çalıştığında Lexie, "Anahtarı yok. Yıllar içinde kaybolmuş."

"Bir çilingir çağırabilirsin," dedi Toby.

Lexie, "Yapılacaklar listemin en başında," dedi ve gülüştüler.

Toby şimdi kutunun anahtarının dışarıda olduğunu gördü. Bunu ettiği için rüyasında olması mantıklı geliyordu. Anahtarı çevirdi ve kutuyu açtı. İçinde, saten astarlı bölmelere mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş, yeşim taşından on iki hayvan figürü vardı. Onları Çin zodyak sembolleri olarak tanıdı. Kapağı kapatıp anahtarı çevirirken "Ne güzel bir koleksiyon," diye fısıldadı yüksek sesle.

"İşte buradasın!" diyen kadın sesi o kadar tanıdıktı ki Toby'nin ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu benim rüyam, diye düşündü gözlerini sıkıca kapatırken. Git buradan! dedi kendi kendine. Hemen şimdi git!

"Tabitha?" dedi kadın. "Valentina kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Toby'nin parmakları kutunun anahtarının üzerine kapandı ve arkasını döndüğünde annesinin yüzüne baktı.

Ama yüzleri ne kadar benzese de bir fark vardı. Bir kere, Toby yine büyük bir günah işlemiş gibi kızına ters ters bakmıyordu. Toby bu ifadeyle büyümüştü, annesinin ona hayatı boyunca baktığı bakış buydu. Toby'nin hatırladığı kadarıyla, yaptığı hiçbir şey annesini memnun etmemişti.

Ama rüyasındaki bu kadın Toby'ye öyle bakmıyordu. Kadının gözlerinde gerçek bir mutluluk olmadığı doğru olsa da, endişe vardı. Sanki Toby'nin kendini iyi hissedip hissetmediğini gerçekten önemsiyor gibiydi.

"Anne?" Toby fısıldadı.

Küçük bir gülümseme verdi. "Beni daha önce hiç görmemiş gibi ."

Toby, "Aslında bildiğimden emin değilim," dedi.

Kadın güldü - Toby daha önce hiç duymadığını düşündüğü bir ses. Annesi çok ciddi bir insandı. Eviyle ilgilenmek, kocasına ihtiyacı olan her konuda yardım etmek ve her şeyden önemlisi kızına bir koca bulmak onu tüketen işlerdi.

"Gel canım, yiyecek bir şeyler al."

Kolunu Toby'ninkinin arasından geçirdiğinde, Toby'nin gözleri şok içinde açıldı. Gündelik şefkatoldu değil bir şey o onu anne gösterdi. Toby gözlerinin dolmasına engel olamadı.

"Valentina haklıydı. Bu gece biraz keyifsizsin. Gel bakalım. Silas birazdan burada olur. Bir ko n teslim ediyor. İnsanlar en çok uygunsuz zamanlarda, değil ?"

Bu duygusuz ifade karşısında Toby güldü. Tanıdığı anne buydu işte. "Valentina kızıl saçlı kadın mı?"

"Bunu biliyorsun."

"Evet, tabii ki biliyorum," dedi Toby ve uzun zaman önce Kaptan Caleb ile Valentina'nın sevgili olduklarını duyduğunu hatırladı.

Onlar kapıya doğru yürürken odaya başka bir kadın girdi. "Lavinia, Tabby," diyerek selam verdi ve onlar da başlarıyla onu selamladılar.

Bu canlı rüyanın dışında, gerçek dünyada annesinin adı Lavidia'ydı. "Lavidia, Lavinia, Toby, Tabby," dedi yüksek sesle.

Lavinia kızının elini okşayarak, "Artık sana elma şarabı yok, canım," dedi.

Koridoru geçip uzun bir masanın yemekle dolu olduğu yemek odasına gittiler. Masanın etrafında Toby'nin Nantucket Balina Avcılığı Müzesi'nde gördüğü güzel tabakları tutan birkaç kişi vardı.

"Kaptan Caleb bunları Çin'den mi getirdi?" Toby sordu.

"Paketlerin açılmasına yardım ettin." Annesi yiyeceklere bakıyor, onları didik didik ediyordu.

Toby bir tabağa uzandığında, kutunun anahtarının hâlâ elinde olduğunu fark etti. Ama sonra, rüyasının kayıp anahtarla uzlaşması mantıklı geldi. Belki de anahtarı kutuya geri koyarsa uyandığında orada olacaktı. Bu fikre gülümseyerek bir tabak aldı ve üzerinde mantar olan bir parça balığa uzandı. "Kaptan Caleb nasıl?"

Toby' göre bu masum bir soruydu ama annesi Toby'nin hayatı boyunca gördüğü öfkeli yüz ifadesiyle ona döndü. "Deniz kaptanları yok!" dedi insandan çok tıslamaya benzeyen bir sesle.

Toby bir adım geri çekildi. "Sorumla hiçbir şey kastetmedim. Burası onun evi değil mi?"

Lavinia'nın konuşmadan önce birkaç nefes almaya ihtiyacı var gibiydi. "Elbette öyle, ama zenginliğinin seni kandırmasına izin verme. Bir deniz adamıyla evlenmenin nasıl bir şey olduğunu herkes kadar iyi biliyorsun."

"Sanırım öyle," dedi Toby, muhallebi gibi görünen bir şeyle dolu küçük bir kâseyi eline alırken. "Anladığım kadarıyla Silas'ın denizle bir ilgisi yok?"

Lavinia masanın karşısındaki kızına baktı. "Bu gece sana ne oldu böyle? Kendinde değil gibisin."

"Sadece hayatımı yeniden değerlendiriyorum, hepsi bu. Silas ve benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Gerçekten aşık mıyız?"

"Gerçekten, Tabitha! Utanç verici sorular soruyorsun! Kendinizi ona adadığınız göre öyle olduğunuzu varsayıyorum."

"Evlenmek üzere nişanlandık mı?"

Lavinia kızına uzun bir süre dikkatle baktı. "Yine... onu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle olmaz!" dedi Toby. "O hiç aklımda değil." "O" her kimse. Ne muhteşem bir hayalperestim, diye düşündü. Bu kadar hayalperest olduğumu bilmiyordum. Anlayabildiği kadarıyla, Tabitha olarak bir adama aşık ama başka biriyle nişanlı görünüyordu aşık olabilir de olmayabilir de.

Kesinlikle şimdiki hayatından daha iyiydi! "Hangi yıldayız?" diye sordu. "Tabitha, beni korkutmaya başlıyorsun."

"Öyle bir niyetim yok. Sadece Silas'ı ona tercih etmekle doğru şeyi yaptığıma dair biraz güvenceye ihtiyacım var."

Lavinia gözlerini kıstı. "Bu bir sorun olmayacak, çünkü gemisi dönene kadar evlenmiş olacaksın. ve kardeşi bakışları ve çalımlarıyla başınızı döndüremeyecekler."

"Peki kardeşi kim?"

Kızına doğru eğildi. "Sözümü unutma Tabitha Weber, ama Kaptan Caleb çok geçmeden ölecek. O çok pervasız, kendi önemiyle çok dolu. Tayfaları denizlerdeyken aldığı risklerle ilgili hikâyeler anlatıyor. Bir gün bu onu alaşağı edecek ve gittiğinde genç Garrett'ı da yanında götürecektir."

Toby bu oldukça romantik, kabadayı hikayesi karşısında kaşlarını ilgiyle kaldırdı ve annesi de bunu gördü.

"Kendini onunla hayal etme!" Lavinia'nın sesinde çaresizlik vardı. "Biz deniz dullarıyla dolu bir eviz ve Silas'ın sunduklarına ihtiyacımız var." Lavinia elindeki dolu tabağı masanın ucuna . "Şimdi bana ne yaptığına bir bak! Kalbim küt küt atıyor. Uzanmalıyım."

Lavinia kızının yanından hızla geçerken Toby, "Özür dilerim. Öyle demek istememiştim-" Annesi gitmişti. Toby, kendisine onaylamayan gözlerle bakan odadaki diğer insanlara baktı. Annesini üzen şeyin ardındaki tüm hikâyeyi bildiklerinden hiç şüphesi yoktu.

Toby elindeki yemek tabağını yere bıraktı. "Gidip ona bir baksam iyi olacak." Kadınlar gerçekten de gitmesi gerektiğini söylediklerine ona baktılar ve Toby odadan çıktı.

Annesini bulup onu yatıştırmaya çalışmadığı için bir suçluluk duygusu hissetti ama sonra ne diyebilirdi ki? Tabitha'nın gemideki serseriyle değil Silas'la evleneceğine söz verdiğini mi? Ama annesi düğünü denizci dönmeden önce ayarlamış gibi görüldüğüne göre, hakkında hiçbir şey bilmediği bir yemin etmesine gerek yoktu.

Toby bunun yerine, ne zaman uyanacağını merak ederek dans ve müziğin olduğu yere geri döndü. Kaygan zemine düştüğünde beyin sarsıntısı geçirmemiş olmayı gerçekten umuyordu. Bu rüya o kadar uzun sürüyordu ki komada olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Bunların hiçbirisi gerçek değil, diye düşündü Toby dansçılara bakarken. Adada gördüğü ama isimlerini bilmediği birkaç kişi vardı. Eğer bu onun kendi uydurduğu bir rüyaysa, Jared neden dışlanmıştı? Victoria/Valentina onu hiç duymamıştı ama bu hiç mantıklı değildi.

Dansçılar ayrıldığında Toby odanın diğer tarafındaki pencere kenarına kıvrılmış küçük bir kız gördü. Üzerinde çizim kâğıtları olan bir tahtanın üzerine eğilmişti ve onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Toby dansçıların etrafından dolaştı ve çocuğun yanına oturdu. "Ne çiziyorsun?"

"Pencereler," dedi.

Toby gülümsedi, çünkü çocuğun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Çağdaş zamanlarda, iliklerine kadar bir mimar olan Alix Madsen'di.

"Dur tahmin edeyim," dedi Toby. "Senin baban Ken. Sanırım burada John Kendricks ve bugün Parthenia ile evlendi, yani Jilly."

Kız dönüp Toby'ye baktı, sanki onu anlamaya çalışıyordu. "Kız kardeşim Ivy ve annemiz öldü."

"Özür dilerim," dedi Toby yumuşak bir sesle. "Yeni anneni seviyor musun?" "Babamın bana inşa etmem için tahta bloklar vermesini sağladı."

"Gerçekten de büyük övgü!" dedi Toby ve bir süre dansçıları izledi. "Sence Kaptan Caleb döndüğünde evi için kızacak mı?"

Kız çiziminin üzerine eğilmişti. "O şimdi burada. Onu gördüm. Arka merdivenlerden çıktı."

"Ah, canım," dedi Toby. "Uzun bir deniz yolculuğundan sonra eve yeni döndü ve evi insanlarla dolu. Saklanmasına şaşmamalı. Alix'in bana Kaptan Caleb ve Valentina'nın tavan arasında buluştuklarına dair bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiyim. Belki de ona orada bir mola vermesini önererek işlerin yolunda gitmesine yardımcı olmalıyım." Çocuğa baktı. "Adını bildiğime eminim, ama nedir?"

"Alisa, ama herkes bana Ali der."

"Mükemmel," dedi Toby. "Silas'ın kim olduğunu ve annemin deniz adamlarından neden bu kadar korktuğunu , değil mi?"

"Deniz dullarıyla birlikte yaşıyorsun. Annen, kız kardeşin ve üç erkek kardeşinle evli olan kadınların hepsi seninle birlikte orada yaşıyor. Bütün erkekler gemilere bindi. Babam, sen onlara bakmasan hepsinin açlıktan öleceğini söylüyor, çünkü onlar aptal bir grup kız."

Toby, Tabby'nin yakınında bu kadar çok ölüm olduğu düşüncesi olmasaydı gülerdi. "Sanırım bazı şeyleri anlamaya başlıyorum. Sanırım Silas adada bir şeyler yapıyor."

"Büyük bir dükkânı var. Sadece Bay Obed Kingsley'in dükkânı daha büyük."

Toby bu bilgileri sindirmeye çalışıyordu -kendisinin uydurduğunu hatırlattı kendine. Bunların hepsi son birkaç hafta içinde çeşitli kaynaklardan duyduğu tarih parçalarına dayanıyordu.

Ali'ye doğru eğildi. "Hoşlandığım başka bir erkek tanıımıyorsun, değil mi?"

"Bunu herkes biliyor. O Yüzbaşı Caleb'in kardeşi Garrett ve seninle evlenmek istiyor ama annen hayır diyor. Evde yaşamalı ve kızların çalıştığından emin olmalısın."

"Bu hiç adil değil," dedi Toby ve birden aklına, belki de gerçekten Tabitha olduğu ve modern hayatının "kızlardan" kaçmak için yarattığı bir fantezi olduğu gibi saçma bir fikir geldi.

"Ali, ev çizmeye devam edeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Baban sana inşaat yapmayı öğretsin ve bir gün

insanların yüzyıllar boyunca içinde yaşamayı evler tasarlamak. Söz mü?"

"Evet," dedi kız ama şaşkın görünüyordu. Tıpkı yirmi birinci yüzyıldaki Alix gibi o da bina tasarlamamayı hayal bile edemiyordu.

Toby ayağa kalktığı anda hafif bir tıkırtı duydu ve lake kutunun anahtarını bir minderin arkasına düşürdüğünü fark etti. Arkasına baktı ama anahtarı bulamadı.

Ali, "Babam henüz evin inşaatını bitirmedi," dedi.

Toby ona anahtarın ön salondaki kutuda olduğunu söyledi ve çocuktan babasına onu aramasını söylemesini istedi. Ali başıyla onayladı.

"Sanırım gidip yaşadığım yere bakabilirim. Evin adı ne ve nerede?"

"Sonunda, ana caddenin yanında. Adı BİR DAHA ASLA DENİZE AÇILMAMAK. Adını dullar koydu."

"Teşekkür ," dedi Toby odadan çıkarken. Ne üzücü bir isim, diye düşündü. Adamlarını bir daha hiç görmemişlerdi, bu yüzden hiç denize açılmamış adamlar istiyorlardı. Evin uyuduğu ev olduğuna dair bir fikri vardı ve onunki gibi rüyaların evin adının ZAMANIN ÖTESİNDE olarak değiştirilmesine neden olup olmadığını merak etti.

Toby insanların arasından geçip ön kapıya doğru ilerlerken Valentina'yı gördü ve ona biraz huzur bulmak için tavan arasına kaçmasını önerdi. Her zaman olduğu gibi etrafında birkaç genç adam vardı. Valentina bunun harika bir fikir olduğunu söyledi.

Dışarıdaki temiz, serin, tuz yüklü hava iyi geldi ve Toby derin derin nefes aldı. Dışarıdaki çalılıklarda bazı hareketler vardı ve Toby gülümsedi. Bazı buluşmalar gerçekleşiyor gibi görünüyordu.

Kingsley House'dan ayrıldı ve sola döndü. Modern zamanlarda bu evle Montgomery-Taggart ailesinin satın aldığı ev arasında üç ev vardı. Ama şimdi sadece arazi vardı ve yolun karşısı da boştu. Nantucketliler evleri bir yerden başka bir yere taşımakta iyiydiler, belki bazıları sonradan getirilmişti. Ya da belki genç Ali büyüyecek ve boş arsalar üzerine inşa edilecek evler tasarlayacaktı. En çok bu fikri seviyordu.

Dar sokak atlar, arabalar ve yaya insanlarla doluydu, hepsi de ılık dolu Kingsley House'a doğru gidiyordu.

Sokağın sonuna, başını çarptığı evin önüne geldiğinde durakladı, eli kapının üzerindeydi. Yolun karşısında Graydon'la -ve şimdi Lanconyalılarla- paylaştığı çok daha küçük ev vardı. Dönerek eve baktı. Tamamen karanlıktı, hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve şimdi orada kimin yaşadığını merak etti.

Kapıyı açtı ve büyük evin yan tarafına doğru yürüdü. Ön kapıyı öylece açması gerektiğini düşünmüyordu.

Evin yakınında büyük bir ağaç vardı. Yaşadığı yüzyılda orada değildi ama dalları aşağıya sarkıyordu ve ona doğru yürüdü.

"Bana geleceğini biliyordum," dedi iyi tanıdığı bir ses. Graydon'a benziyordu ve sanki hem tanıdığı adamdı hem de değildi.

Daha konuşmadan güçlü bir kol onu belinden yakaladı ve kendisine doğru çekti. Toby'nin ilk içgüdüğü onu itmektir ama gece, hava, yıldızlar ve bu adamın tanıdıklığı hareket etmesini engelledi.

Kendini tutamadı -ya da tutmak istemedi- yüzünü onunkine yaklaştırdı ve adam onu öptü, dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Hayatında erkeklerle öpüşmüştü ama Graydon'a da söylediği gibi, o karşılaşmalarda hiçbir şey hissetmemişti. Onunla öyle değildi. Vücudu onunkine değişiyor, dudakları onunkinde... Sanki ruhları birleşiyor gibiydi. O anda başka biriydi, muhtemelen Tabby'ydi ve bu adamı çok ama çok sevdiğini biliyordu.

"Beni özledin mi?" diye fısıldadı. Elleri saçındaki tokaları çıkarıyor ve omuzlarından aşağıya dökülmesine izin veriyordu. "Beni düşündün mü? Beni hatırladın mı?"

"Beni artık istemediğini sanıyordum," dedi ve kendi hayatından mı yoksa Tabitha'nınkinden mi bahsettiğinden emin olamadı.

"Hep düşünüyorsun," dedi gülerek.

Onun kendisiyle alay ettiğini görebiliyordu. Elini onun yanağına koydu. "Daha bugün seni asla sevmeyeceğimi söyledim."

"Seni bu kadar çok severken nasıl sevmezsin?" Onun avucunu öptü. "Annen şimdi seni kiminle evlendirmeye çalışıyor?"

"Silas adında biri."

Graydon gülümseyerek onun yüzünü öpmeye başladı. "Artık buradayım ve sen sadece benimle evleneceksin."

"Peki ya dullar ne olacak?"

Ona çok ciddi bir bakış atmak için geri çekildi. "Bir erkeğin birçok karısı olduğu ülkelerde bulundum." İç çekti. "Bu yüzden görevimi yapacağım ve hepsini alacağım. Annen hariç. O bir erkek için çok fazla!"

"Sen!" Toby gülerek "Sen!" dedi ve tekrar yanağını okşadı. Bıyıklarının kirli sakalını hissedebiliyordu ve onun ilk rüyasındaki adam olduğunu biliyordu. "Bana kırmızı desenli bir şal mı getirdin?"

", ama nasıl tahmin ettin?"

"Rüyamda gördüm. Üst kattaki küçük odadaydım, kütüphanedeydim ve rüyamda şalı taktığımı gördüm. Ve sen benim elimi öpüyordun."

"Hepinizi öpmek istiyorum. Gel, şimdi benimle yat ve yarın evleneceğiz."

"Bunu yapmaya hakkım olduğunu sanmıyorum," dedi Toby. "Bu benim bedenim değil, benim geleceğim de değil."

Graydon ona bakmak için geri çekildi. "Artık kendi bedenine bile sahip çıkamayacak kadar annenin malı mı oldun?"

"Tabithaya ait olduğunu kastetmiştim."

Onu tutmaya ara vermedi, sadece gülümsemeye devam etti. "Eğer Tabitha değilsen, kimsin sen?"

"Toby. En azından babamın bana verdiği lakap bu. Gerçek adım Carpathia."

"Bunu sevdim. Bir gemi için güzel bir isim," dedi. "Ve adın ne olursa olsun seni seviyorum. Bugün benimle evlenir misin? Bize burada, ailemin yolunda bir ev inşa edeceğim ve seni sonsuza dek seveceğim."

"Kral olmadığın sürece," dedi Toby.

"Seni anlamıyorum. Ayrıldığımda, ne itiraz olursa olsun evleneceğimizi söylemiştik. Bana yazdığın tüm mektuplarda bunu söyledin. Annenin benden şüphe ettiğini biliyorum ama ben iyi bir koca olacağım."

"Tabitha için denizden vazgeçecek misin?"

Graydon güldü. "Ben denizim; deniz benim. Deniz benim kanımda, tüm ailemin damarlarında var."

"Lanconia'nın Graydon'da olduğu gibi," dedi Toby.

"Orayı duymuştum. Vahşi ve mızrak taşıyan erkeklerle dolu. Lanconia'da kadınların bile savaştığı söylenir. Gitmek istediğim bir yer değil. Peki kim bu Graydon?"

"Adın ne senin?"

Gülerek onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü. "Uzakta olduğum her dakika seni özledim. Sana o kadar çok hediye aldım ki kardeşim Caleb bana güldü. Bir kadını sevmenin onu erkeklikten çıkaracağını söylüyor ve bunu asla yapmayacağına yemin ediyor."

"Merak etme, Valentina onu iyileştirecek." "Peki o kim?"

"Aslında onunla tanışmamamı tercih ederim. Bir erkeğin karşı koyamayacağı kadar güzel."

"Bundan şüpheliyim. Nefesimi kesen bazı Çinli kadınlar gördüm. Minicik ayakları var ve-"

"Onlardan haberim olmasa da olur."

Ona sarıldı. "Kimse beni senin kadar güldüremez. Şimdi evlen benimle. Şu anda. Sana lavanta rengi bir elmas getirdim."

Ona bakmak için kendini itti. "Ama Danna'ya verdiği şey bu."

"Bu isimde birini tanımıyorum. Bir tüccardan aldım. Bir adamın koyununun bir çukura düştüğünü ve-"

Toby, "Yününe ilıştırılmış dört lavanta elmasıyla çıktı," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Toby! Toby! Toby! ," diye duydu, sonra ona döndü ve "Sanırım gidiyorum. Bir daha dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum. Beni tekraröp."

"Memnuniyetle," dedi.

Ama dudakları onunkilere hiç dokunmadı çünkü uyandığında kendini Graydon'ın Maine'deki akrabalarının satın aldığı evde buldu.

Chapter Fourteen

Toby uyandığında, Graydon'ın tepesinde dikildiğini ve evden ayrılırken olduğu gibi kederli görüldüğünü görmeyi bekliyordu. Ama sabah olduğunu ve odada kimsenin olmadığını görünce şaşırdı.

Ama orada biri vardı. Baş, eski püskü karyolanın üzerinde iyi duran temiz bir kılıfın içindeki yastığın üzerindeydi ve üzerine bir battaniye örtülmüştü.

Doğrulduğunda yerde bir sepet gördü. İçinde bir şişe su, güzelce sarılmış bir sandviç ve biraz meyve vardı. Yanında da egzersiz kıyafetleri ve ayakkabıları vardı. Ve muhtemelen hâlâ sadece kraliyet mensuplarının kullandığı ağır kâğıttan yapılmış bir zarf vardı.

Toby sandviçten bir ısırık aldı. Lanconian, diye düşündü, bir gün önce yediği otu hatırlamıştı. Zarfın içinde Graydon'dan bir not vardı. Çizimlerinde de gördüğü el yazısı tuhaftı, *r*'ler Amerikan tarzından farklı şekillendirilmişti.

Eve gel ve hepimize saldırmana izin verilsin. Senin merhametine kaldık.

En mütevazı hizmetkarınız, Graydon Montgomery

Not onu güldürmüştü ve en çok hoşuna giden de adamın dün ona söylediği şey yüzünden somurtmamasıydı. Somurtkanlardan hep nefret etmiştir! Dudakları dışarıda, oturmuş

yanlış yaptığınızı düşündükleri şeyi söylemeleri için yalvarmanız gerekiyordu. Sonra yanlış anladıkları bir şey için sizi affetmelerini sağlamak için yalvarmanız, açıklamanız ve ayaklarına kapanmanız gerekiyordu. Hayır, teşekkür ederim!

Üst kattaki büyük banyoya çıktı ve evde suyun açılmış olmasına sevindi. Saçı örgüsünden çıkmıştı, ama sonra onu çözenin Graydon - hayır, Garrett- olduğunu hatırladı. Rüyasının anısına gülümseyerek saçlarını yeniden ördü. On dakika sonra egzersiz kıyafetlerini giymişti. Kapının arkasında bir ayna vardı ve kendine baktı. Atletik olmadığı ve bir spor kulübüne üye olmadığı doğru olsa da, işi ağır bahçe dairelerini ve pişmiş toprak saksıları kaldırmayı gerektiriyordu. Sonuç olarak, dar kıyafetlerinin içinde iyi görüldüğü için memnundu.

Sepeti almak için oturma odasına geri döndüğünde, bir kapıyı gizlediğini bildiği panelli duvara baktı. Günün parlak ışığında bu gizli odanın kendisi için hiçbir korku barındırmayacağını düşünebilirdi ama öyleydi. Aslında bir yanı, kapıyı açıp içeri adım atarsa dışarı sağ çıkamayacağını .

Toby sepeti kaptığı gibi büyük evden çıktı ve aceleyle yolun karşısına geçti. Onu azarladıktan sonra Graydon'ın nasıl tepki vereceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de bu kadar sert olmamalıydı. Sözlerini değiştirebilirdi. Aslında onunla oturup yetişkin bir tavırla şikâyetlerinin neler olduğunu anlatmalıydı.

Tartışmaları yüzünden çok üzgün olmadığını umuyordu.

Ön kapıya vardığında tam açacaktı ki arkadan gelen bir ses patikaya dönmesine neden oldu. Arka bahçeye yaklaştıkça ses daha da yükseldi, neredeyse çeliğin çeliğe çarpması gibiydi.

Son birkaç adımı koştu, sonra durdu.

Graydon ve Daire, baldırlarının yarısına kadar uzanan siyah çizmelerin içine sokulmuş bol beyaz pantolonlar giymişlerdi ve vücutlarının üst kısmı çıplaktı. Ortaçağdan kalma ağır kılıçlara benzeyen kılıçlarla birbirleriyle dövüşüyorlardı.

Toby bir ağacın altında durup onları izledi. Daire biraz daha uzun, birkaç kilo daha ağırdı ve teni Toby'ninkinden birkaç ton daha koyuydu.

Graydon'ın. Gerçekten de çok güzeldi ama gözlerini alamadığı kişi Graydon'dı. Yüzmeye gittiklerinde onu çok az şey giyerken görmüştü ama çoğunlukla suyun altındaydılar.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı çıplak, terden parlayan vücudunun üst kısmında parlıyordu. Koyu renk saçları ve gözleri parıltıyor gibiydi. Üzerinde hiç yağ yoktu, sadece uzun, yağsız kaslar ve göğsünde çok az kıl vardı. Pantolonu o kadar aşağıya sarkıyordu ki, aşağıya doğru inen V açıktaydı.

Adamın hareketleri Toby'nin nefesini kesti. O ve Daire birbirlerinin etrafında döndüler ve Daire kılıcını Graydon'ı ikiye bölmek istercesine savurduğunda, Toby dövüşü durdurmak için bir adım öne çıktı. Ama Graydon sıçradı ve Daire'nin kılıcını bir santimden fazla ıskalayarak iki adım öteye indi.

Graydon gülerek Lanconca bir şeyler söyledi. Daire tehdit gibi görünen bir şeyle ve kılıcını vahşice savurarak karşılık verdi. Graydon yine kolayca sıçradı.

Dövüşleri muazzam bir beceri ve güzellik gösterse de Toby durmasını istiyordu. Daire Graydon'a vurursa onu ağır yaralayabilirdi.

Toby'yi gören Lorcan'dı. Uzun boylu kadın evden yeni çıkmıştı. Erkeklerle aynı beyaz pantolonu ve siyah çizmeleri giymişti ama siyah dar bir atlet büyük göğüslerini örtüyordu. Elinde tıpkı erkeklerinki gibi bir kılıç vardı.

Toby dönüp Lorcan'a baktığında yüzünü buruşturdu. Toby bütün gece evde olmadığına göre kadının ne düşüneceğini ancak Tanrı bilirdi. Dışarıda parti yaptığını mı? Geceyi bir düzine erkekle geçirdiğini mi?

Lorcan sessizce Toby'ye doğru yürüdü, güzel yüzü ifadesizdi. "Bak," dedi Toby, "hiçbir sorun istemiyorum. Sen ve ben-" O

Lorcan onun önünde tek dizinin üzerine çöktüğü için kesildi. Lorcan'ın binlerce kez prova etmiş gibi görüldüğü bir hareketle kollarını dümdüz uzattı, ellerini yumruk yaptı, avuç içleri aşağıdaydı. Uzattığı kollarının arasında geniş bir kılıç vardı ve başı o kadar öne eğilmişti ki boynunun arkası açıktaydı.

Toby şaşkınlık içinde bahçeden Graydon'a doğru baktı. Daire'nin kılıcı tam ortasına doğru uçarken onu gördü.

Graydon yolundan çekilmeyince, Toby yumruğunu ağzına götürerek küçük bir çığlık attı.

Ama Daire kılıcını tam zamanında durdurarak Graydon'a engelledi.

"Kutsal Jura!" Daire bağırdı, sonra Lanconian dilinde Toby'nin bir dizi küfür olduğundan emin olduğu bir şey söyledi.

Ama Graydon orada durup Toby'ye bakarken bu hakareti duymazdan geldi.

Bir şeyler söylemeye başladı ama Daire öne çıkıp Lorcan'ın yanındaki yerini aldı. İkisi de aynı duruştaydı; tek ayak üzerinde diz çökmüş, kollarını uzatmış, başlarını eğmiş, kılıçlarını kollarının arasına almışlardı. Toby'nin söyleyebildiği kadarıyla, Lorcan o pozisyona geçtiğinden beri bir santim bile kıpırdamamıştı.

Graydon, Toby'ye doğru ilerleyerek konuştu. "Kafalarını koparmak isterseniz kullanmanız için kılıçlarını size sunuyorlar."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktı ama Graydon'ın yüzü tamamen ciddiydi. "Seni kırdılar ve yanlış değerlendirdiler," diye açıkladı.

"Ve sanırım krallarına bağlı olduğum için en büyük cezayı hak ediyorlar." Graydon cevap olarak başını salladı.

Toby'nin içinden hemen kalkmalarını söylemek geldi ama bu onların resmiyetine hakaret gibi görünecekti. Onlara doğru baktı. "Müstakbel kralınıza ve ülkenize olan büyük sadakatinizden etkilendim," dedi. "Ama bu dünyadaki tüm kadınların onu elde etmeye çalışmadığını gerçekten anlamalısınız. Sadece kalacak yeri olmadığı için onun adına üzuldüm ve... şey, gerisinin nasıl emin değilim, ama sizi temin ederim ki ülkenizi üzme gibi bir planım yok. Hepsi bu kadar. Artık kalkabilirsiniz."

Ama hareket etmediler.

Toby onların üzerinden Graydon'a baktı. "Onları affettiğini söylemelisin."

"Affetmediğim sensin," dedi. "Yani aşağıda onlarla birlikte olman gerekmiyor mu?"

Graydon'ın gözlerinden bir gülümsemeyi bastırıldığı anlaşılıyordu. "Krallar ancak savaş çıkarsa teslim olur."

Toby diz çökmüş iki figüre baktı ve duruşlarından dolayı acı çekiyor olmaları gerektiğini düşündü. "Sizi affediyorum. Ayağa kalkın! Lütfen."

Daire ve Lorcan başlarını kaldırdılar. Lorcan ciddi görünüyordu ama Daire'nin gözleri gülüyordu. Ayağa kalktılar.

"Hadi," dedi Graydon Toby'ye. "Kafamı kesmen için sana bir şans vereceğim."

"Bu yıl aldığım en iyi teklif bu."

"Ayrılmadan önce haftalarım , bu yüzden daha iyisinin gelmesi hala umut var." Gülmemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Bakalım neler yapabiliyorsun," dedi Graydon.

Adamın kendisine uzattığı kılıcı aldı ama sonra neredeyse geriye doğru düşüyordu. "Bu şeyin ağırlığı ne kadar?"

"Yaklaşık otuz iki kilo," dedi Graydon, elini ona doğru uzatırken.

"Daire'yi şampiyonum olarak seçiyorum," dedi.

Graydon öne doğru eğilmiş ve onun etrafında dönmeye başlamıştı. "İngiltere ile Lanconia'yı karıştırıyorsun. Benim ülkemde her erkek kendi şampiyonudur."

Toby ağır kılıcı kaldırdı ve yükseltilmiş çiçek tarhlarından birine sapladı. "Planlamam gereken bir düşün var ve artık Victoria'nın tam olarak ne istediğini biliyorum." Eve doğru yürümeye başladı ama Graydon onu belinden yakaladı, sırtı önüne dönüktü. Dudakları kulağının yanındaydı.

"Benden teslim olmamı mı istiyorsun? Ayaklarına kapanarak özür dilememi mi?" diye sordu.

Onu itmesi gerektiğini biliyordu ama terli çıplak göğsünün sırtına değmesinde o kadar ilkel, o kadar içgüdüsel bir şey vardı ki hareket etmedi. "Gerçeği duymayı tercih ederim. Lexie'yi sen mi gönderdin?"

"Bu tamamen Rory'nin fikriydi." Sesinde gurur vardı. "Onun planına hayır demek için hiçbir neden görmedim."

"Victoria'nın düşününü planlamam için bana sen mi verdin ve işimden alınmamda senin parmağın var mı?"

"Hayır. Hepsi Victoria'dan. Ona çok şey borçluyum. Bütün gün gitmemeni seviyorum. Tüm gün boyunca

Yaz mı?"

"Neden bana soruyorsun? Sen, kardeşin ve Victoria hayatımdan sorumlu gibi görünüyorsunuz." Ona bakmak için iki büküm oldu. "Senin tatlı, nazik bir adam olduğunu düşünmeye başladığıma inanmak zor. O kadar yumuşak başlı görünüyordun ki, bir kral olmanın üstesinden gelip gelemeyeceğini merak etmeye başlamıştım."

Gülümseyerek yüzünü onun boynuna dayadı, dudakları öpmeyi ama tenini sıyırdı. "Krallık bir erkeğin içinde doğar."

"Ya da bir kadın."

"Benim ülkemde bir kadın ancak bir kralla evlenirse kraliçe olabilir."

"Ne çok ortaçağ siz . söyleyin bana, siz kadınlara para ödüyor musunuz?"

erkeklerin yarısı kadar maaş mı alıyorlar?"

"Kadınlarımızın ev dışında işleri yok. Bu yasaktır." Toby ters ters baktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Lorcan'ı gördün. Sence bir erkek ona evde kalması gerektiğini söylese ne derdi?"

"Kafası yerde yuvarlanır mıydı?" "Aynen öyle."

"Kibirli, kendini beğenmiş Kingsley," dedi. "Valentina da senin öyle olduğunu söylemişti."

"Peki o kim?" Graydon sordu, kolu kızın belinde sıkışmış ve yüzü kızın boynuna daha da gömülmüştü. Arkasına yaslandığında onun tahrik olduğunu hissedebiliyordu.

"Dikkatli olun yoksa arkadaşlarınızın önünde kendinizi küçük düşüreceksiniz."

"Erkekçe arzuları olan bir erkek olduğumu göstermek benim için bir onurdur."

Hızlı bir hareketle ona doğru döndü ve adam iki kolunu da gevşekçe ona doladı.

"Bana bir meydan okuma yaptınız ve ben de bunu kabul ediyorum" dedi.

Toby arkasını dönmenin bir hata olduğunu fark ediyordu. Graydon'ın açık bir tişörtle banyoda arkasında durması kötüydü ama onun gömleksiz ve önü neredeyse çıplak bedenine değecek şekilde durması çok kötüydü. Ama bunu ona belli etmek istemiyordu. İki kişi onun flört oyununu oynayabilirdi.

"Dün gece çok canlı bir rüya gördüm ve içinde sen vardın." Adam boynunu öpecekmiş gibi eğildiğinde, kadın başını başka yöne çevirdi. "Sen

beni öpüyor ve seninle evlenmem için bana yalvarıyordu ama ben hayır diyordum. Büyük bir mağazası olan Silas'la evlenecektim."

"Bana onun adını söyle ve onu parçalara ayırayım."

"Hayır, bu rüya uygar zamanlarda, Kingsley House'un ilk inşa edildiği zamandaydı. Aslında tanıdığım pek çok insanı gördüm."

"Üzerindekini beğendim." Elleri çıplak kollarına gitti, sanki kasları test ediyormuş gibi onları hissetti. "Burada biraz güç var."

Hızlı bir geri adım attı ve onun kucağından indi. "Göründüğünden daha çok kardeşine benziyorsun."

"Dünya için biz aynıyız."

"Ha!" dedi Toby. "O daha yakışıklı."

"Benim kadar kısa ve solgun değil misin?" Parlak sarı, uzun, dar kayışları eline alırken gözleri alaycıydı. Kızın elini avucunun içine aldı ve bezi sıkıca sarmaya başladı.

"Bu ne için?"

Graydon elinde kırmızı deri boks eldivenleriyle yakında duran Daire'ye başıyla işaret etti. "Bana vurmana izin vererek meydan okumanı onurlandıracağım."

"Kulağa hoş geliyor ama ben sana ne meydan okumuştum? Hayır. Bekle! Sana aşık olmamakla ilgili söylediğim şey bu değil, değil mi?"

Graydon ellerinden birini yaptırmıştı. Bağlama çok sıkıydı ve bileğinin bükülmesine izin vermiyordu. "Diğerini daha çok sevdim."

Toby ilk başta onun ne demek istediğini anlamadı. "Yani hiç istemediğimi mi söylüyorsun... biliyor musun?"

"Evet, şu." Kadının iki elini de sarmıştı ve onları çevirerek inceledi. Öne doğru eğilerek, "Seni baştan çıkarmak için iznini alabilir miyim?" diye fısıldadı. Bunu söyledikten sonra geri çekildi ve Daire'ye başıyla işaret etti, o da boks eldivenlerini alıp Toby'ye giydirmeye başladı.

Daire'nin etrafına baktığında Graydon'ın ellerini büyük deri yastıkların içine soktuğunu gördü. "Peki sen ne yapardın?" diye sordu. "Yatağımda gül yaprakları mı? Gece yarısı siyah atlara binmek mi? Ya da belki uzun, çiçekli aşk mektupları?"

Toby'nin eldivenleri takıldığında Daire uzaklaştı.

"Hepsi senin üzerinde denendi mi?" Graydon onun önünde dururken sordu.

"Bu ve çok daha fazlası. On altı yaşımıdayken başladı ve Jared yanımdayken Lexie'nin yanına taşınana kadar da durmadı."

"Sol elinizle bu pede vurun" dedi. "Çabuk yap ve hızlıca geri çek. Güzel," dedi kız bunu yaptığında. "Şimdi sağ elinle karşıya geç."

İkinci vuruşundan sonra pedleri çıkardı, vücudunu onunkine yaklaştırmak için arkasına geçti ve elini kolunun üzerinde gezdirdi. "Sağ elinle vurduğunda elini bu tarafa çevir. Çabuk geri dön. Kolunu uzatarak vücudunu korumasız bırakma."

Pedleri tekrar taktı ve onun önünde durdu. "İleri geri. On kez."

Bu Toby için alışılmadık bir alıştırmaydı ama şimdiden kavramaya başlamıştı.

Tur bittiğinde "Amerika'da genç bir kızın böylesine şiddetle takip edilmesi olağan mı?" sordu.

"Hayır!" Toby dedi ve sağ eldivenini sertçe el yastığına vurdu.

Graydon'ın Daire'ye nasıl baktığını görmemişti. Vücudunda biraz güç vardı!

Toby nefes almak için durduğunda, "Babam zengin ve annem işbirlikçi," dedi. Boks, bir insanın zihninin ve bedeninin her parçasını alan bir spordu.

Graydon onun arkasına geçti ve yine kollarını ona doladı. Bu kez ona sol kroşenin nasıl yapılacağını gösterdi. Bir adım uzaklaştı. "Sol yumruk, sağ çapraz, sol kroşe. Anladın mı?"

Kombinasyonu on kez yaparken Toby, "Deneyebilirim," dedi.

"Babanın parasına ya da annenin onayına ihtiyacım yok," dedi Graydon, kız sözlerini bitirip eldivenlerini çözmeye başladığında.

"İyi olmuş," diye yanıtladı Toby. "Annem seni bilseydi, kaçmam için bana bağırırdı. Evlilik için pek de uygun değilsin."

Kadının eli Graydon'ın elinin içindeyken, Graydon'ın gözlerindeki alaycı ifade kayboldu ve ona ciddiyetle baktı. "Daha önce hiç modern bir

"Kızını uygun bir evlilik yapmaya bu kadar hevesli olan bir anne."

Toby elindeki sargıları çıkarmaya başladı. "Dün gece gördüğüm rüyaya inanacak olursam, evleneceğim kişi konusunda bu kadar titiz davranmasının bir nedeni var. Bir kocasını, üç oğlunu ve bir damadını denizde kaybetti ve ben -yani Tabby- bahçede denizin kanında olduğunu söyleyen bir adamla oynaşıyordu. Bahse girerim Tabby onunla evlendi, adam gemisinde öldü ve bir deniz dulu daha o eski evde mahsur kaldı. Kiminle evlenmiş olursa olsun, Tabby'nin büyük oturma odasının arkasındaki odada öldüğünden eminim. Bugün bile o yer korkudan tüylerimi diken diken ediyor!"

Başını kaldırdığında, üç Lanconyalı da gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Özür dilerim," dedi. "Nutuk atmak istememiştim. Hepsi gördüğüm bir rüyadan kaynaklanıyor, hepsi bu. O kadar gerçekti ki, sanki oradaymışım gibi hissettim. Neden bana öyle bakıyorsun?"

Graydon ona gülümsedi. "Biz batıl inançları olan bir ülkeyiz, hepsi bu. Bir şeyler yiyelim mi? Neden hep birlikte Seagrille'e gitmiyoruz? Bütün bu deniz muhabbeti bende balık yeme isteği uyandırdı. Senin için de uygun mu Carpathia?"

Toby ona baktı. "Adımın bu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana sen söyledin."

"Hayır, söylemedim," dedi, "ama Garrett'a söyledim ve o da dün gece beni aradı."

Graydon kaşlarını çatıyordu. "Rüyada bana benzeyen adam bu mu? Öpüştüğün adam?"

"Evet," dedi. "Genelde bir rüya gün içinde kaybolur ama bu rüya zihnimde güçlenmeye devam ediyor. Sanki onunla ilgili bir şey yapmam gerekiyor ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Öğle yemeğine çıksak ve sen de bize rüyayı her kelimesiyle anlatsan nasıl olur? Bu ikisi iyi bir hayalet hikayesine bayılır, değil mi?"

Lorcan ve Daire itaatkâr bir şekilde başlarını salladılar ama hiçbir şey söylemediler. "Hayaletler hakkında kim bir şey söyledi?" Toby sordu.

"Hiç kimse, sadece bir tahmin. En sevdiğin alkollü içecek nedir?"

"Pek ıki ıen biri değilim ama arada sırada iyi bir donmuş margarita severim. Ve işe ne zaman dönmem gerektiği konusunda patronumla konuşmam gerekiyor."

"Hepsini yapacağız," dedi Graydon ve orada durup ona baktı.

Adamın ne istediğini anlaması bir anını aldı: sorusuna bir cevap. Adam görmesin diye gülümseyerek arkasını döndüğünde, "Deneyebilirsin," dedi ve eve girdi.

Chapter Fifteen

Graydon Toby'yi yatması için merdivenlerden yukarı taşıdı ama geç olmuştı ve uzun bir gün geçirmişti. Öğle yemeğinden sonra yüzmek için sahile gitmişlerdi. Orada üçünün de iyi olduğu, Toby'nin ise ayak uydurmak için çalışmak zorunda kaldığı hareketli bir Lanconian top oyunu oynamışlardı. Daha sonra kasabayı dolaşmışlar ve Toby tur rehberliği yapmıştı.

Saat beşte Graydon ona içki ısmarlamaya ve rüyası hakkında daha fazla soru sormaya başlamıştı. Dördü akşam yemeği yedikten sonra Toby ve Graydon su kenarında uzun bir yürüyüşe çıktılar ve ardından şampanya içtiler.

Graydon Toby'nin gözlerinin kapandığını görünce eve gitme zamanının geldiğini anladı. Arabada uyuyakaldı.

Graydon onu yatağının üstüne yatırdı ve gitmek için döndü ama kapının eşiğinde durakladı. Bu daha önce hiç karşılaştığı bir durum değildi. Sarhoş kadınlar sadece Rory etraftayken oluyordu ve Graydon'ın tek yapması gereken birine o genç kadınların evlerine sağ salim döndüklerini söylemesiydi.

Ama Toby'nin yatakta kıvrılmış, üzerinde hâlâ giysileri ve ayakkabıları olduğuna bakınca, ona başka kimsenin dokunmasını istemedi.

Yatağın ucunda durup kızın ayaklarını kaldırıp ayakkabılarını çıkarırken usulca, "Hadi," dedi.

Yarı uykulu bir halde gülümsedi ve bir an için ona baktı. "Benim kendi prensim."

"Bunun doğru olabileceğini düşünmeye başlıyorum," dedi, onu nasıl daha fazla soyup akıl sağlığını koruyabileceğini merak ediyordu. "Geceliklerini getirirsem içine girecek misin?"

"Elbette," dedi ve bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

İsteksizce geri çekilen Graydon, çekmecelerini karıştırdı ve sıra sıra dantellerle süslenmiş yumuşak pamuklu uzun beyaz bir gecelik çıkardı. "Bu iyi mi?"

Toby bluzunu çıkarmış, dantelli sutyenlerinden birini giymiş bir halde yatakta yatıyordu. Pamuklu pantolonunun düğmeleri açıldı ve derin bir uykudaydı.

Graydon'ın ilk aklına gelen odadan çıkması gerektiği idi ama yapmadı. Bunun yerine onu oturur pozisyona kaldırdı, önlüğü başından geçirdi, tekrar yere yatırdı, sonra da pantolonunu önlüğün altından çekip çıkardı. Büyük örtüyü onun üzerine katladı ve ona bakmak için geri çekildi.

Onun hayatını değiştirdiğini düşünüyordu. Onun kendi hayatını ele geçirdiğinden şikâyet ediyordu ama bu onun kendisine yaptıklarının yanında hiçbir şeydi. Onu ilk gördüğü andan itibaren aynı kişi olmamıştı. Sanki onun için önemli olan her şey aniden elinden alınmıştı.

Ülkesi ve onun ifade ettiği her şey arka plana itilmiş gibiydi. Hayatında hiç tanımadığı bir kadınla bir hafta geçirmek için görevini bir kenara bırakabileceğine inanmazdı. Evlenmeden önce istediği şey bir haftalık çılgın bir seks olsaydı, bunu anlayabilirdi. Ama Toby'yle birlikte bütün bir haftayı başka bir kadının düğününü planlayarak geçirmişti. Kendisinin böyle bir şey yapabileceğine asla inanmazdı.

Ama hoşuna gitmişti! Ne demişti? Onun "en iyi kız arkadaşı" olduğunu. Bu fikir onu gülümsetmişti. Geceleri, yatağında yalnızken, kendini en son bir kadın gibi hissetmişti.

Haftanın sonunda Toby'ye veda edip evine, gerçek hayatına uçacağına inanmak istiyordu. Onu Danna'yla olan düğününe davet edecek ve hatta belki de ön tarafta gelini beklerken ona gülümseyecekti.

Ama eve dönmek için hiçbir plan yapmamıştı ve Daire ile Lorcan ortaya çıkıp da Graydon'a gitmemesi için bir bahane sunduklarında bunu hemen kabul etmişti.

Şu anda Lanconia'da olmalı. Toplum içine çıktığında sahte bir alçı takmak zorunda kalsa bile bunu yapmalıydı. Onların ailesi

Doktor onun yerine bakacaktı. Rory inzivaya çekilmek istediğinde istediği yere kaçabilecek, Graydon da görevine devam edebilecekti.

Ama bunu yapmıyordu. Onun yerine hâlâ bu adadaydı, hâlâ bu genç kadınla birlikteydi ve aşağıda Graydon'ın neden yapması gerekeni yapmadığını anlamaya çalışan iki güvenilir arkadaşı vardı.

Onlar için bir açıklaması yoktu çünkü kendisi de anlamıyordu.

"Gitme," dedi Toby. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Rüyamla neden bu kadar ilgilendin?" diye sordu.

"Burası perili bir ev." Adam onun üzerinde duruyor ve aşağıya bakıyordu. Saçları çözülmüş ve etrafına dökülmüştü. Ay ışığı odaya giriyordu ve onun mavi gözlerini görebiliyordu. Altın sarısı saçları ve beyaz elbisesiyle daha önce hiç bu kadar çekici bir şey görmediğini biliyordu. Kendini Lanconia'ya geri ışınlayabileceğinden daha fazla odadan çıkamadı.

Kendi kendine bunu yapmaması gerektiğini söylerken bile, yatağa onun yanına uzandı ve onu kollarına çekti, başı göğsündeydi. Kız sanki onu öpmesini istiyormuş gibi başını kaldırıp ona baktığında, adam kızın başını tekrar aşağı indirdi.

"Neden beni öpmüyorsun?" diye fısıldadı.

"korkuyorum," dedi.

"Sana o kadar aşık olacağımdan ve sen gittiğinde kalbimin kırılacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır," dedi. "Kalbimin kırılmasından korkuyorum."

"Ama bugün beni baştan çıkarmak istediğini söyledin. Herhangi bir ilerleme kaydediyor gibi görünmüyorsun."

"Şimdi buradasın, kollarımdasın, ay ışığı ve karanlık var. Bu başarı değil mi? Yoksa merdivenlerden bir atla çıkmamı mı tercih edersin?"

Toby ona doğru sokuldu. "Bunu daha çok sevdim. Seni çok çekici buluyorum. Bunu biliyor musun?"

"Evet," dedi.

Elini onun göğsünde gezdirdi, parmak uçlarını gömleğinin içine sokarak sıcak tenine dokundu. Bacağını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Ben buradayım ve şimdi."

Kadının bacağını kendi bacağının üzerinden itti ve parmak uçlarını öptü. "Çok baştan çıkarıcısın ama çok fazla alkol tüketmişsin. Sabah pişman olabilirsin. Benim ülkemde bir kızın başını kaybetmesini çok ciddiye alırız."

"Benim ülkemde genellikle bir arabanın arka koltuğunda olur." "Ama sizin için öyle değil," dedi. "Siz farklısınız."

Ona karşı rahatladı. "Neden kaldın?"

"Bilmiyorum. Sanki bir şey beni burada kalmaya zorluyor. Sanki yapmam gereken bir şey varmış gibi."

"Şimdiki zaman gibisi yok," dedi bacağını onunkine sürterken imalı bir şekilde.

Graydon güldü. "Çok mutlu bir sarhoşsun, değil mi?" "Sen hayatıma girdiğinden beri mutluyum."

"Bana bağırdığın zamanlar hariç."

"Duygularını çok mu incittim?"

"Hayır," dedi. "Bu harikaydı. Kendim olmaktan korkuyordum, o kadar kırılgan, narin bir şeydin ki seni kolayca kırabilir, ikiye bölebilirdim."

"Ha!" dedi Toby. "Annem beni o kadar sertleştirdi ki, kimse bana bir şey söyleyemiyor."

"En azından annen bir taç takmıyor ve birkaç orduyu yönetmiyor."

Toby nefesini içine çekti. Daha önce hiç bu kadar kişisel bir şey söylememişti. "Senden çok şey istiyor mu?"

"Nasıl vereceğimi bildiğimden daha fazlasını," dedi Graydon.

Toby kızın parmaklarını onunkilerin arasından geçirip iç içe geçirdi. "Bu konuda birbirimize benziyoruz."

"Belki de birçok açıdan birbirimize benziyoruz," dedi yumuşak bir sesle.

Toby kızın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdığında dayanamadı. Dudaklarını onunkilerin üzerine koydu, amacı onu tatlı ve nazikçe öpmekti ama daha ilk dokunuşta öpücük derinleşti. Eli kızın başına gitti ve saçlarına gömüldü.

Dudaklarını, gözlerini, yanaklarını öptü, sonra tekrar dudaklarına döndü. Dili ağzının köşesine dokundu, daha fazlasını istemesine neden olan kışkırtıcı bir parça.

Toby'nin elleri göğsüne dolandı ve üzerine çekti.

Sanki içinde bir anı kıpırdanıyor gibiydi. Bu ilk kez olmuyordu, diye düşündü. Bu adam, nefesi, yüzü, vücudu ona tanıdık geliyordu. Onu tanıyordu. Omuzlarına yüklenen ağır sorumlulukları yerine getirmek için nasıl endişelendiğini biliyordu. Kendisi ve ailesi için, onun kendisini sevdiği kadar kendisini sevip sevmeyeceği konusunda endişeleniyordu. Eğer ona bir şey olursa, ruhunun da onunla birlikte gideceğini biliyordu. "Tabby, beni bırakma," dediğini kafasının içinde duyar gibiydi. Yoksa bunu Graydon mı söylemişti?

Ona bakmak için geri çekildi ve bir an için onun gözlerinde yaşlar gördüğünü sandı, ama kesinlikle ay ışığının bir oyunuydu.

Sırt üstü döndü ve başını göğsüne doğru itti. "Uyu güzelim," diye fısıldadı.

"Beni bırakma," dedi ona sarılırken.

"Yapabileceğimden emin değilim," dedi adam.

Birbirlerinin kollarına sarılarak birlikte uykuya daldılar.

Sabaha doğru Toby rüya görmeye başladı.

"Seninle evlenemem! Bunu anlamıyor musun? Bana güvenen çok fazla insan var. Silas bize destek olabilir. O-"

"Onunla evlenmene izin vermeden önce dükkanını yakacağım!"

Tabby nefesini içine çekti. Nantucket'taki evler birbirine yakındı ve neredeyse hepsi ahşaptı. Yangın çok tehlikeli bir tehditti. "Yapamazsın," diye fısıldadı.

"Bunu yapacağımı nasıl düşünürsün?" Garrett onun kollarının üstünden tuttu. "Tabby, benimle evlenmelisin. Seni hayattan daha çok seviyorum."

"Denizden daha mı fazla?"

Ondan uzaklaştığında yüzü ıstırapla doluydu. "Hayatımı kazanmak zorundayım ve bildiğim tek şey deniz. O kamyon göbekli, kardeş Silas Osborne gibi bir dükkân açmamı mı istiyorsun? Benden istediğin bu mu? Beni iğdiş etmek mi? Beni erkek yapan parçalarımı kesip atar mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Tabby. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Chapter Sixteen

Telefonun çalması Toby'yi uyandırdı ve birkaç saniyeliğine kafası karıştı. Uzun kahverengi bir elbise giymiş Garrett'ın yanında mıydı yoksa geceliğiyle Nantucket'ta ?

Yatağın diğer tarafına baktı ve Graydon'ın uyuduğu girintiyi gördü - yoksa bu da rüyasının bir parçası mıydı? Ayağa kalktığında başı ağrıyor, ağzı kuruyor ve midesi bulanıyordu.

Telefon sustu ve üzerine bir kot pantolon ve tişört geçirdi ama banyodan çıktığında telefon tekrar çalmaya başladı. Graydon'ın telefonuydu ve kimlik olarak bir taç fotoğrafı vardı. Muhtemelen Rory'dir, diye düşündü. "Alo?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Bir kadın tarafından söylenen anlaşılmaz sözler vardı ve Toby Lanconian dilini tanıdı. "Üzgünüm," dedi kadın, elini ağrıyan başına götürerek. "Şu anda burada değil."

Kadının sesi sertten tatlıya, Lanconian'dan İngilizceye dönüştü. "Aman Tanrım, sanki oğlum bu gece size bir di költ vermiş gibi konuşuyorsunuz."

Toby yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Graydon'ın bir kraliçe olan annesiyle konuşuyordu. Toby, Graydon'ın adını söylemediği ve bu konuşmayı ifşa etmediği için memnundu.

"Evet, hanımefendi," dedi. "Yani, hayır, hanımefendi. O ..." Söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"Şey, canım," dedi kraliçe, "belki oğlumu bulabilir ve telefonu ona verebilirsin. Sizin yanınızdan çok uzakta olduğunu sanmıyorum."

"Elbette," dedi Toby. Her ne kadar yansa da, telefonu elinde sıkıca tutarak koşmaya başladı. Duş sesini duyunca Lexie'nin, şimdi Graydon'ın yatak odasına gitti. Banyonun kapısı açıktı ve içeri baktı. Adam sisli perdenin arkasındaydı, buhar yukarı doğru yuvarlanıyordu.

Toby adını söylemeye başladı ama söyleyemedi. Graydon'ın Rory olması gerekiyordu. "Annen telefonda," dedi Lanconia'ya kadar duyulmadan olabildiğince yüksek sesle.

Graydon hemen suyu kapattı ve başını ve kolunu perdenin etrafına koydu. Toby telefonu ona uzatmaya başladı ama o başını salladı. Çok ıslanmıştı. Telefonun hoparlörünü açtı ve ona doğru tuttu.

"Merhaba anne," dedi Graydon, resmi bir resepsiyonda smokin giymiş gibi resmi bir sesle.

Toby'yle konuşan tatlı sesli kadın gitmişti. "Roderick," dedi İngilizce, sesi bir kırbaç kadar keskindi. "Sana söyleyecek önemli bir şeyim var ve hayatında bir kez olsun beni dinlemenı istiyorum."

"Evet, hanımefendi, yapacağım."

"Sanırım kardeşinizin babanızı kurtarmak için yaptığı kahramanca hareket size anlatılmıştır." Graydon başıyla rafta asılı duran havluyu işaret etti. Toby bir eliyle havluya uzandı, diğesinde telefon vardı. Havluyu ondan aldı, beline sardı ve küvetten çıkıp duş perdesinin arkasına geçti.

"Evet hanımefendi, gördüm ve şunu söyleyebilirim ki o-"

"Hayır, hiçbir şey söyleyemezsin," diye tersledi annesi. "Sadece dinle. Bu ülkeye gelip kardeşine daha fazla iş yüklemenı istemiyorum. Sen burada şeytan gibi davranıp onu sarhoş etmeye çalışmadan da yapacak yeterince işi var. Nişanı da yaklaşıyor, senin akılsız kız arkadaşlarını onun üzerine salmana izin veremez. Babanızın iyileşmeye ihtiyacı var ve üzerinde ne kadar az stres olursa bu o kadar hızlı gerçekteşir. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet, , ."

Toby, Graydon'ın yüzündeki şoku görebiliyordu. Telefonu ondan almaya başladığında, düşen havluyu kaptı ve beline bağladı.

Telefon hâlâ hoparlördeydi ve Graydon sanki yanında olmasına dayanamıyormuş gibi telefonu başından uzakta tutuyordu.

"Sana yalvarıyorum," dedi annesi, "uzak dur. Graydon gelecekteki hükümdarlığını çok ciddiye alıyor, oysa siz bizim savunduğumuz şeyleri sadece küçümsüyorsunuz." Bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Sen ve ben bunu daha önce birçok kez yaşadık. Bulunduğun yerde kalacağına ve babanla kardeşine mümkün olduğunca az yük olacağına dair söz veriyor musun?"

"Evet," dedi Graydon, sesi sert ve soğuktu. "Kardeşimin yükümlülüklerine müdahale etmeyeceğim konusunda sizi temin ederim."

Annesi onun ses tonundan rahatsız olmamıştı. "Telefona cevap veren o Amerikalı fahişeye gelince, ondan kurtul. Medya babanın hasta olduğunu öğrenirse, ucuz fahişelerinden birini gazetecilerin önüne sallamana gerek kalmadan hakkımızda bir sürü olumsuz basın olacaktır. Ve Danna'nın bu sefer kimi seçtiysen onunla tanışmak zorunda kalarak aşağılanmasına gerek yok. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Mükemmel," dedi Graydon ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Uzun bir süre orada hareketsiz durdu. Toby onu nazikçe kapıdan dışarı itti ve yatak odasına, şöminenin yanındaki küçük kanepeye götürdü. Sırtında eski bir yorgan vardı ve onu hâlâ ıslak olan çıplak omuzlarına örttü.

"Bunu ilk kez mi duyuyorsun?" diye sordu onun yanına elini kendi elinin içine alırken.

"Evet. Rory bana annemizin onunla bu şekilde konuştuğunu hiç söylemedi. Eve bu kadar nadir gelmesine şaşmamalı." Ona döndü. "Senin hakkında söyledikleri... Ne kadar özür dileysem azdır."

Toby elini kaldırdı. "Annem de bana aynı şeyleri söylüyor. Yapmamı ya da olmamı istediği şeyleri asla yerine getiremiyorum." Onun durumunda hayal kırıklığı yaratanın erkek kardeşi olduğunu eklemeyi.

"Efendim?" Daire'nin sesi oturma odasından onlara doğru geldi. "Prens Rory onu aramanızı istiyor."

"Buradayız," dedi Toby.

Daire, arkasında Lorcan olduğu halde onları kanepede birbirlerine bu kadar yakın otururken ve Graydon'ın üzerinde çok az giysi varken görünce arkalarını döndüler. "Özür dilerim."

Toby, "Graydon annesinin kardeşiyle konuşma şeklini yeni duydu," dedi.

Graydon ona güvenine ihanet etmiş gibi baktı ama Daire bunu birçok kez duyduğunu söylercesine omuz silkti.

"Herkes biliyor mu?" Graydon sordu.

Daire, "Yakın bir çevre içinde, evet," diye cevap verdi ve Lorcan başını salladı.

"Ama kimse, Rory bile bana söylemedi." Graydon onlara baktı. "Beni gerçeklerden mi koruyordunuz?"

Daire, Graydon'a giysi almak için dolaba giderken, "Evet," dedi.

"Mavi kot gömleği getir," diye seslendi Toby ona. "Ve kot pantolon. Bugün evde kalıp Rory'yle hasar kontrolü hakkında konuşmak isteyecektir."

"Ve spor ayakkabıları," dedi Lorcan kapı aralığından. Büyük çekmeceli dolabın gitti. "Çoraplar?" diye sordu Toby'ye bakarken.

"Sol üst. Beyaz olanları alın."

Graydon kendini toparlamaya başlamıştı. "Kendimi giydirebileceğime inanıyorum," dedi.

Daire ve Lorcan başlarını sallayarak giysileri yatağın üzerine koydular ve gittiler. Toby, "Bırakayım da siz giyinin," dedi ve gitmeye başladı ama Graydon onu durdurdu.

"Hayır. Lütfen kal," dedi ayağa kalkarken, yorgan düşüyordu. "Gitmek istemiyorsan tabii."

Bir an için üzerinde sadece bir havluyla duran adama baktı ve dün gece onun kollarında olduğunu hatırlar gibi oldu. Bu gerçek miydi yoksa rüyalarından biri miydi? Ona doğru bir adım attı, elini ona dokunacakmış gibi uzattı ama adam arkasını döndü ve o an kayboldu.

Graydon çekmecedan iç çamaşırı çıkardı ve Toby onu giyerken başka tarafa baktı. Kot pantolonunu giydiğinde ama bağlamadığında, kadın tekrar ona baktı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Kimsenin kardeşimle böyle konuşmasından hoşlanmıyorum." Kaşlarını çatıyordu. Toby yatağın ucuna oturdu ve

giyiniyordu. Odanın içinde sanki savaşa gidiyormuş gibi adım ama hiçbir şey söylemiyordu.

"Anneniz ikizleri birbirinden ayırabilir mi?"

"Bunun Gerçek Aşk olduğunun kanıtı olarak mı? Pek sayılmaz," dedi, sesinde alaycı bir ton . Graydon'ın ne dediğini anlaması neredeyse bir dakika sürdü. Durdu, gömleği üzerindeydi ama açtı ve Toby'ye baktı.

Toby'nin onu duyduğunu sadece teninin solgunluğu gösteriyordu. Ellerin üzerinde geriye yaslandı ve tavana baktı. "Anlıyorum. Senin kardeşin olmadığını anlayabiliyordum, bu yüzden sen -kral olacak kişi- burada kalıp Gerçek Aşkın olup olamayacağımı görmeye karar verdin. Bilirsin, peri masallarındaki gibi. Ama bu masalda prens kaçacak ve prensesle evlenecek, akşamdan kalma bir sürtükle değil."

Graydon omuzlarını geriye attı, vücudu kaskatı kesildi ve yüzü ifadesizleşti.

Hâlâ yatakta oturan Toby ona ters ters baktı. "Bana yardım edin, eğer kendinizi Prens'e dönüştürür ve beni dondurursanız, hepinize ön kapıyı gösteririm."

Graydon'ın gözleri bir an için irileşti, sonra onun arkasındaki yatağa . "Oh, kahretsin! Kendimi pek prens gibi hissetmiyorum. Annem az önce kardeşimi ve kız arkadaşımı parçalara ayırdı. Ona fikirleriyle ne yapabileceğini söylemek isterdim ama o bir kraliçe. Bu iş bitmedi."

Toby onun yanına sırt üstü uzandı ama dokunmadı. "Bu Gerçek Aşk olayı da neyin nesi?"

Graydon güldü. "Ne kadar Amerikan. Bir 'şey'. Bu sadece bir aile efsanesi ve gülünç-gerçek olmaya devam etmesi dışında. Cale Teyze, kocası Kane Amca'nın ilk tanıştıklarında ondan nasıl nefret ettiğini anlatmayı çok sever. Ama onu Mike Amca'dan ayırt edebiliyormuş, bu yüzden birlikte olmaya ."

"İlginç," dedi Toby ve sonra ona bakmak için yan tarafına döndü. Gömleği açılmıştı ve Toby onun çıplak, kaslı göğsünü görmeye gerçekten bayılıyordu. Daire'yle yaptığı tüm o kavgalar kesinlikle işe yaramıştı! "Yani Gerçek Aşk'ının gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmek için bir çadırda yemek mi kurdun?"

"Mmmm," dedi Graydon. " yukarı."

"Rory sana bu yüzden mi kızdı? Benim hakkımda tartıştığınızı söylemiştin. Dur bir dakika! Eminim bana ne iş yaptığını bile söylemeyecektin."

Graydon gözlerini tavana dikmiş, gülümsememeye çalışıyordu. "Bazen 'mesleğim' insanları bunaltma eğiliminde oluyor."

Toby tekrar yatağa uzandı. "Onları boğanın senin egon olmadığına emin misin?"

Graydon yan yattı, yüzü onunkine yakındı. "Kendimi sadece ben olarak, bir erkek olarak sunmak istedim, başka bir şey değil." Kadının saçından bir tutam aldı ve parmağının etrafında döndürdü.

"Sen ve senin zavallı prens rolün," dedi Toby. "Senden ve saraydan söz edilince başımın döneceğini mi sandın?"

"Bazı kızlar yapar," dedi ve sırt üstü yuvarlandı ama kızın saçlarını bırakmadı.

"Ow!" Toby ona doğru döndü ve onun bir hareketiyle kendini onun üstünde buldu. "Bu da mı senin baştan çıkarıcılığın?"

"Evet. Beğendin mi?" Elleri kızın saçlarında gezdiriyordu. "Oldukça beğendim," dedi usulca.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Tenin krem gibi ve nefesimi . Gözlerin bir dağ deresi renginde, kirpiklerin kelebek kanadı gibi ve dudakların en olgun kirazlar gibi."

Dudaklarını neredeyse onunkilere değdirdi ve adam onu öpmek için dudaklarını ayırdığında, kadın adamın üzerinden yuvarlanıp ayağa kalktı. "Beni ormanla çiftlik arası bir yer gibi gösteriyorsun."

Kadın ayağa kalkmaya başladı ama Graydon onun saçlarını yakaladı, bileğine dolamaya başladı ve onu kendine doğru çekti. Onu yatağa itti, sonra da üstüne çıktı.

"Buna ne dersin? Eğer kralın kızı olsaydın, seni kazanmak için herkesi öldürürdüm."

"Daha iyi," dedi. "Ama kesinlikle çok konuşuyorsun."

Graydon hızlı bir hareketle kollarını ona doladı, onu üstüne çekti ve öptü.

Aralarında geçenlerin yoğunluğu her de şaşırttı. Bu bir kıvılcımdı, bir birleşme, bir akma, bir birleşmeydi.

Birbirlerinden ayrılıp bakıştılar, sonra neredeyse onları paramparça edecek bir güçle tekrar bir araya geldiler. Graydon ağzını kızın ağzının üzerine açtı ve kızın üzerine yuvarlanarak onu örttü.

Toby eski bir tepki olarak bacaklarını onun beline doladı, elleri sırtına gömüldü ve onu daha da yakına çekti. Graydon oldu. Ağzını onunkinden çekti ve yüzünü onun boynuna gömdü. ". Yapamayız. Ben gittiğimde..."

Cümlesini bitirmedi.

Toby'nin kalbi küt küt atıyordu. Daha önce bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştı. Biraz utandığını hissederek bacaklarını yatağın üzerine koydu. "Anlıyorum," dedi. "Eski Gerçek Aşk'ın kafasını kaldırıp..."

Kızın üzerinden yuvarlandı ama yanında kaldı, eliyle kızın yanağını okşadı. "Bugün gidip o eski evi keşfetmeye ne dersin? Cale Teyze'nin eve sahip olabilmesi için bir kitabı bitirmesi gerekiyor, o yüzden çatının sağlam olup olmadığını görmemi istedi. Eğer seninle olursam, belki oradayken uyuyakalmaz ve rüyada başka bir adamı öptüğünü görmezsin."

Toby onun yakınlığını aklından çıkaramıyordu ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Bu insanların başına gelir miydi, sevişmek bir süre sonra bıkkınlık verir miydi? Kapatması ve açması kolay bir şey miydi?

"Elbette," dedi kalbini sakinleştirmeye çalışırken. "Ama rüyamda gördüklerimden yola çıkarak Victoria'nın düğününü çizmem gerekiyor. Ah! Unutmuşum. Bu sabah bir tane daha gördüm."

Graydon yataktan kalktı, kızın elini tuttu ve onu yukarı çekti. "Tıraş olmam gerekiyor. Ben tıraş olurken yanımda otur ve bana bu rüyayı anlat. Seni öptüm ve evlenme teklif ettim mi?"

"Bu sefer bana kadar kızmıştın ki kasabayı yakmakla tehdit etmiştin."

"Sanırım bu, Silas'la ilgili olduğu anlamına geliyor," dedi ağır bir sesle. "Sence 'kamyon göbekli' ne demek?"

"Eğer bunu söylediysem ve diğer adamlarla ilgiliyse, tahminimce bu iyi bir şey değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi ve onu banyoya kadar takip etti.

Chapter Seventeen

Dördü yemek odasında birlikte çalışıyordu. Toby ve Graydon önlerinde dizüstü bilgisayarlar açık olan masanın iki ucunda, Lorcan ve Daire ise ortada oturuyorlardı. Graydon'ın Rory'ye Litvanya büyükelçisiyle yapacağı görüşmede yol göstermesi gerekiyordu. Graydon adamla golf oynamış ve ailesiyle tanışmıştı, bu yüzden Rory kardeşinin yaptığı her şeyi bilmek zorundaydı. Daire ve Graydon, gerçekleri ezberlemek yerine Rory'nin alçısına bir telefon bağlama fikrini ortaya attılar. Graydon konuşulanları duyabilsin ve hızlıca cevap yazabilsin diye telefonu açık tutuyordu. Bu, konuşmada bazı gecikmelere neden oluyordu ama Rory cevap vermeden önce dikkatini dağıtacak şeyler bulmakta iyiydi.

Toby rüyalarında gördüklerini araştırıyordu. Belki Victoria'ya o dönemin kıyafetlerinin bazı çizimlerini ya da fotoğraflarını gösterirse beğenirdi, bu da Toby'nin düğünü planlamaya devam edebileceği anlamına gelirdi. Yemekler, çiçekler, tüm bunlar için çok çalışması gerekecekti ve bir an önce başlaması gerekiyordu. Araştırmasında gördükleri rüyasına çok benzediğinde, kendine bunun gerçek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı.

Graydon mutfak kapısının yanındaydı, telefonu kulağındaydı. "Bu rüyalardan kaç tane gördün şimdi?"

"Üç," dedi. "Amerikalılar rüyalara pek önem vermedikleri için mi bu Lanconyalılara özgü bir şey?"

"Geçen yıl ben-" Rory onunla konuşurken Graydon sözünü kesti. Daire'ye, "Söyle ona," dedi ve sonra özel olarak konuşmak için mutfaktan geçerek güneşlenme odasına gitti.

"Geçen yıl Ekselansları-" diye başladı Daire.

"Graydon'ı mı kastediyorsun?"

Daire gülümsedi. "Evet, tabii ki. Gray'in babası -kral- oğlunu dağlara, ücra küçük bir köye gönderdi. Görünüşe göre bazı Ultenler köydeki bir kadının cadı olduğuna karar vermişler. Onu taşlamak istemişler."

"Keçileri ölüyor muydu, bu tür şeyler mi?" Toby sordu.

"Hayır. Çok güzel bir genç kadındı ve kocaları onu karşı konulmaz buluyordu. Araştırdığımızda, sorunun kadının asla hayır dememesi olduğunu gördük."

"Ne cadılık ama!" Toby gülümseyerek söyledi. "Peki Graydon ne yaptı?"

"Ona Los Angeles'a tek gidişlik bir bilet ve bir film yapımcısıyla tanışma fırsatı verdi. Şimdiye kadar dört korku filminde öldürülen güzel kız oldu."

Toby güldü. "*Cold Comfort Çiftliği* canlanıyor," dedi ve işine geri döndü.

Ne yazık ki tüm bu işler Lorcan'a yapacak hiçbir şey bırakmıyordu. Şimdiye kadar Toby'nin onunla çok az etkileşimi olmuştu. İkisinin de Graydon'a yardım etmek için çalıştığını hissedecek kadar ilerlemişlerdi ama bunun ötesine geçmemişlerdi.

Toby, Regency kostümleri için bilgisayarda bir arama yaptı ve çeşitli müzelerden bazı güzel örneklerle karşılaştı. aldı, sonra da bakmak için masanın üzerine yaydı.

Graydon hâlâ telefonla konuşuyordu ve Daire de bilgisayarla ilgileniyordu, bu yüzden Toby onları Lorcan'a doğru itti. "Ne düşünüyorsun?"

"Güzeller," dedi Lorcan.

Toby onun suskunluğu karşısında hayal kırıklığına uğradı. Tam olarak kız arkadaş malzemesi değildi. Fotoğrafları geri çekti.

Lorcan, "Yüz yüze daha güzeller," dedi.

"Oh? Onları Lanconia'daki müzelerde mi gördünüz?" "Hayır, ..." Daire'ye baktı.

"Tavan arası," dedi başını kaldırmadan. "Bu aile hiçbir şeyi atmaz. Sadece daha fazla eski eşyayı depolayabilmek için o sarayın üzerine bina yapıyorlar."

Toby Lorcan'a baktı. "Keşke bir elbise ödünç alıp Victoria'ya gösterebilseydik. Belki hatırlardı," dedi gülerek. "Tabii ki rüyamı hatırlayamaz ama o elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Üst kısmı oldukça büyük." Lorcan'a baktı. "Sen de onlardan birinin içinde harika olurdun. Tam şurada kırmızı bir kurdelesini olan yumuşak beyaz muslin." Ellerini kendi göğüs kafesinin üstüne koydu.

Daire homurdandı. "Lorcan deri giyerek uyuyor."

Toby, bu söz üzerine Lorcan'gözlerinden bir gölgenin geçtiğini gördü ama hiçbir şey söylemedi. Lanconyalılar duygularını gizleme konusunda kesinlikle iyiler! diye düşündü.

Lorcan kibarca, "Belki elbiselerden birini giyebilirsiniz," dedi.

Toby ayağa kalktı ve Lorcan'ın sandalyesinin arkasına geçti. Başıyla izin verdikten sonra Toby, Lorcan'ın uzun atkuyruğunu başının üstüne kadar kaldırdı ve inceledi. "Evet, oldukça güzel. Topuklu ayakkabılarla muhtemelen Daire'den daha uzunsun."

Bu, Lorcan'ın Toby'ye yönelttiği ilk gülümseme olurken, Daire bilgisayarda bir şeyler yazarken başını salladı.

"Gerçekten bunu yapabileceğimizi düşünüyor musun? Yani Graydon kabul eder mi?" Toby ikisine de sordu. "Kabul etse bile, kıyafetleri ödünç alıp kısa sürede buraya getirmek mümkün olur mu?"

"Elbette," dedi Daire, "ama Gray kendisinden ne yapmasını istediğimizin söylenmesinden hoşlanmayacaktır."

"Özellikle de sen söz konusu olduğunda," diye ekledi Lorcan. "Ve eğer Prens Graydon bunu Daire'nin önerdiğini düşünürse, hayır diyecektir."

Toby bu konsept hakkında daha fazla bilgi istemeye başladı ama Graydon kapıda belirince Toby, "Gel şu resimlere bak," dedi.

Dekolteli ve bacaklarına yapışan uzun beyaz bir elbise giymiş bir kadının resmini aldı. "Bunu sevdim," dedi.

Daire başını bilgisayardan kaldırdı. "Burada o dönemdeki bir sorunun 'muslin hastalığı' olduğu yazıyor. Görünüşe göre kadınlar o kadar ince kumaştan elbiseler giyiyorlarmış ki soğuktan ölüyorlarmış." Bunu düşünmüş gibiydi. "Belki de buna değmiştir diye düşünüyorum."

"Victoria için böyle giyinmeyi mi planlıyorsun?" Graydon sordu.

"Tanrım, hayır! Bunu başarmak imkânsız," dedi Toby.
onu. "Durun bir dakika! Bu Jane Austen'ın zamanıydı. Biz değil

ama bu sizin... davul zurna lütfen... Bay Darcy olabileceğiniz anlamına gelir."

"Herkesin züppe olduğunu düşündüğü o ukala adamdan mı bahsediyorsun?"

"Kâğıda dökülmüş en romantik adamdan bahsediyorsun, biraz saygılı ol. Beni zatürre edecek kadar ince bir elbise giyecek olsaydım, o pantolonu giymek zorunda kalırdın." Ona ikinci bir deri gibi ten rengi pantolon ve yüksek yakalı dar siyah bir ceket giyen bir adamın resmini uzattı.

"Tayt giyersem böyle bir elbise giymeyi kabul edeceğini mi söylüyorsun?"

"Elbette. Neden olmasın? Ama on sekizinci yüzyıl kostümelerini nereden bulacağız?" Kirpiklerini çok masum bir şekilde ona doğru kırıştırdı.

"Atalarımın dolaplarını araştıracağız," dedi Graydon. "Rory'ye soracağım ve-Hayır. Büyükbabamı arayacağım ve o her şeyi jetlerin uçabildiği kadar hızlı bir şekilde buraya getirecek."

Toby gülümsemesini gizlemek için başını fotoğrafın üzerine eğdi. Fotoğraftaki kıyafetler romantizmin vücut bulmuş haliydi. "Bu, bir zamanlar bir kraliçe tarafından giyilmiş bir elbise giyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi Graydon. "Bir prens sizi etkilemiyor ama bir kraliçe etkiliyor öyle mi?"

"Bana mantıklı geliyor," dedi Lorcan ve hepsi güldü. Toby ve Lorcan ilk kez birbirlerine dostça baktılar.

"Peki bu saçma kıyafetleri ne zaman giyeceğiz? Acaba o zaman yemekler nasıldı?" Graydon'ın telefonu çaldı. "Buna bakmam gerek," dedi yorgun bir sesle ve odadan çıktı.

"Ne harika bir fikir," dedi Toby. "Regency yemeği düzenleyeceğiz ve kostüm giyeceğiz. Neden siz de bize katılmıyorsunuz?" Daire'nin dehşet dolu bakışına ve Lorcan'ın şaşkınlığına gülümsedi.

Daire sessiz bir sesle, "Hayır," dedi ve Toby bunun son bir açıklama olduğunu anlayabildi. Lorcan'a baktı. "Rory'nin iPad'i Gray'in yatak odasındaki sağ alt çekmecede." Toby konuşmasını bitirmeden Lorcan merdivenleri çıkmıştı.

Graydon büyükbabasının özel numarasına ulaşmak için düğmeye bastığında Lanconian saatiyle akşam beşti.

"Graydon? Sen misin?" İlerlemiş yaşına rağmen, J. T.

Montgomery'nin sesi ve ruhu güçlüydü ve torununa cevap vermesi için zaman tanımadı. "Rory'nin neden senin yerine geçip görevlerini devraldığını bilmek istiyorum. Büyükannen, baban gibi senin de bir hastanede gizlendiğini ve annenin bunu bize söylemeyeceğini düşünüp endişeleniyor."

"Büyükbaba, ben iyiyim ve annemin bu konuda hiçbir şeyden haberi yok. Sadece bir haftalık tatil istedim, hepsi bu, ama sonra Rory bileğini kırdı ve... Şey, bazı şeyler oldu. Ayrıca, bir kızla tanıştım-"

"Aria'ya sorunun bu olduğunu söyledim," dedi J.T..

"bir şey değil. Şimdilik sadece onunla kalıyorum ve-" "Ne demek 'öyle değil'? Güzel mi?"

Graydon'ın sesi yumuşadı. "Çok güzel bir kız. Uzun sarı saçları var - doğal sarı-"

"Bir erkeğin bir kadının doğal saç renginden emin olmasının tek bir yolu vardır," dedi J.T.. Graydon gülmekten kendini alamadı. Yaşlılık büyükbabasının yaşama sevincini öldürmemiştir!

"Genç bayan ve ben günü bir düğünün ardından temizlik yaparak geçirdik ve sonrasında iç çamaşırlarımızla yüzmeye gittik. Hayal gücüne pek bir şey bırakmadı. Toby ve ben sadece-"

"Bana yardım et, eğer ikinizin sadece arkadaş olduğunu söylersen seni evlatlıktan reddederim. Asıl soru şu: O senin kanını kaynatıyor mu?"

"Oh, evet!" dedi Graydon ve birden gerçeği yüksek sesle söylemek istediğini fark etti. "Bazen kendimi savaşçı atalarımın biri gibi hissediyorum ve onu omzuma atıp kaçmak istiyorum. Ona dokunamam, sadece bakabilmem beni deli ediyor. Büyükbabam mı? Beni Rory'den ayırt edebilir."

J.T. bir an sessiz kaldı. Torunundan farklı bir nesilden geliyordu ve eski aile efsanelerine yürekten inanıyordu. "Emin misin?"

"Evet. Rory olduğumu söylediğimde yalan söylediğim için kızdı. Sonra Rory benim gibi giyinip kötü bir taklidimi yaptı ve... Neyse, onun kim olduğunu hemen anladı."

"Özür dilerim," dedi J.T., sesi ancak fısıltı halindeydi. İkisi de bu işin içinde ne olduğunu biliyordu. Genç bir Amerikan askeriye, J.T. Lancon kraliyet ailesi ve onların hizmetkârları arasında yüzyıllardır süregelen geleneklere karşı savaşırken neredeyse kendini öldürüyordu. Çok ilerleme kaydetmişti ama torununun kiminle evleneceğine dair sistemi değiştirmemişti. Graydon'ın kendisi için tahtta yanında oturacak birinden daha fazlasını ifade edebilecek bir kadın bulmuş olması J.T.'yi derinden, çok derinden üzmüştü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birinin bana 1800'lerin başından kalma kıyafetler göndermesini istiyorum." J.T. kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Ben de senin adına annenle uğraşmamı istediğini düşünüyordum."

"Bunu sana nasıl yapabildim büyükbaba? Seni seviyorum ve yaşamaya devam etmeni istiyorum."

J.T. güldü. "Eğer annen kardeşinle aranda neler olduğunu anlarsa, kimse bunu atlatamaz. Nişan için dönecek misin?" "Nişan töreni" demeye dili varmadı.

"Evet," dedi Graydon. "Bunun için bol bol zaman ayırarak dönmeyi planlıyorum."

Peki ya kıyafetler? Onları benim için getirebilir misin?"

"Elbette. Büyükannene, etrafta patronluk tasladığı kızlardan birini aramaya göndermesini söyleyeceğim."

"Güzel! Size beden ve benzeri detayları daha sonra göndereceğim ama esas olarak Victoria Madsen'in gözlerini kamaştıracak bir şeye ihtiyacım var."

"Yazar mı? Aria kitaplarını çok seviyor ve ona kimin için olduğunu söylediğimde bütün saray onun için çalışacak."

"Sadece YaniAnne değil duymak hakkında o ve olsun Şüpheli," dedi Graydon. annesinin Rory'yle nasıl konuştuğu hakkında konuşmak istiyordu ama telefonda değil. Bunu şahsen yapardı. "Yapma. Endişelen. O Aksi takdirdeDolu."

I al o sen Rory'ye talimat veriyorum, çünkü iki büyükelçiyle iyi anlaştı." "Onunla her saat telefonda ve Skype'ta görüşüyorum."

"Evet, görevlerin kız arkadaşınla geçirdiğin zamandan çalmasına izin verme. Bana onun bir fotoğrafını gönder, olur mu? Ve Gray? Ben de seni seviyorum."

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu sensiz yapamazdım." Vedalaştılar ve telefonu kapattılar.

Graydon ancak öğleden sonra üçte, Lanconia'da saat onda telefonda uzaklaşabildi. Telefonu kapattı, Daire'ye fırlattı ve Toby'ye "Gidelim!" dedi ve evden çıktılar. Dışarı çıkar çıkmaz ona büyükbabasına yaptığı aramadan bahsetti. "Böylece güzel elbiseni giyebileceksin ve eminim Victoria düğünü kabul edecektir."

"Umarım haklısındır." Onun önünden yürüdü ve arkasına baktı. "Daire'nin kostümü giymeyecek olması çok kötü. Muhteşem olurdu!"

"Benim gibi solgun ve kısa değil mi?"

Güneş arkasındaydı ve etrafında bir ılık halesi oluşturuyor gibiydi. İster ışıktan, ister ona olan aşinalığının artmasından kaynaklansın, şu ana kadar daha yakışıklı bir adam gördüğünü sanmıyordu. Düşüncelerini yüzünden okumasından korkarak arkasını döndü. O benim değil, diye hatırlattı kendine.

Akrabalarının satın aldığı eski evin ön kapısına vardıklarında Graydon cebinden eli kadar büyük bir anahtar çıkardı.

"Nereden buldun bunu?" Toby sordu.

"Onu bana Cale Teyze gönderdi. Benim sorum o olmadan eve nasıl girdiğin."

"Ön kapı açık duruyordu."

"Sanki içeri girmeniz için sizi çağırıyormuş gibi mi?" Alay ediyordu.

"Hayır," dedi Toby, "sanki rüzgâr açmış gibi. Sen evlerin ne kadar eski olduğunu hatırlamak zorundasınız. Kapılar, pencereler yerler gıcırıyor."

"Evdeki yatak odam 1528 yılında inşa edilmiş ve en yeni odalardan biri."

"Ama asıl soru perili olup olmadığı."

"Kılıçlar her gece çarpışır," dedi Graydon kapıyı kapatıp anahtarı ona uzatırken. Üzerinde iki yunus balığı vardı.

Onu havaya kaldırdı. "Beni baştan çıkarman çok tutkulu bir hal alırsa kaçabilmem için mi?"

"Bu kapıyı kilitlemek için, böylece kimse içeri girip bizi rahatsız edemez. Nereden başlamalıyız?"

Büyük anahtarı kilide sokarken, "Yatak odaları tabii ki," dedi. Gülüşerek merdivenlerden yukarı çıktılar.

Eski ev, çok kirli pencerelerden bile iyi aydınlatılmıştı ve duvarlarda ya da zeminde herhangi bir rutubet belirtisi görmediler.

Ana merdiven, büyük şömineli ve en-suite banyolu iki yatak odasına çıkıyordu. Toby, "Bu benim favorim," dedi ve onu ilk rüyasını gördüğü odaya götürdü. Kirine rağmen, bir zamanlar çok güzel olduğunu görmek kolaydı.

Graydon tozlu küçük kanepeye oturdu. "Bunu ben de beğendim. Şu rafları kitaplarla doldurmak isterdim."

Onun yanına oturdu. "Peki ne hakkında olacaklar?"

"Sanırım burası için Nantucket hakkında bir kitap koleksiyonu istiyorum. Bu ada hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Peki ya siz? Burada ne görmek istersiniz?"

"Okumayı ve tekrar okumayı sevdiğim romanlar, bahçe işleri ve katılıyorum, tarih kitapları. Sanırım bu ev hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum."

"Daire'ye rüyalarınızın tüm ayrıntılarını anlattınız mı?"

"Evet," dedi ciddiyetle, "ve özellikle öpüşme kısımlarını duymakla ."

Kızın kendisiyle dalga geçtiğini anlamadan önce Graydon'ın yüzünde bir öfke parıltısı belirdi. "Seni şeytan!" dedi ve ona doğru bir hamle yaptı ama Toby ayağa kalkmış koşuyordu.

Graydon'ın fark etmediği bir yan kapıdan çıktı, koridorda sağa döndü ve Graydon merdiven gibi görünen bir yerde ayak duydu ama merdiven göremedi. Duvarların arasına sıkışmış dar merdivenleri bulmadan önce iki banyo ve iki yatak odasının kapılarını açtı. O kadar karanlıktı ki ayaklarını zorlukla görebiliyordu ve keşke bir el feneri getirseydim diye düşündü.

Merdivenlerin tepesinde sağlam bir kapı vardı ve onu açtığı anda büyük, çıplak bir tavan arası gördü. Geniş, kalın, kabaca kesilmiş döşeme tahtaları evin yaşını gösteriyordu. Dik çatı, tavan yüksekliğinde keskin bir eğim yapıyordu. Toby en uçta, bir pencerenin önünde duruyordu.

"Sanki bu odayı tanıyor gibiyim. Islak amaşırlar şuraya asılmıştı."

Graydon onun işaret ettiği yere baktığında kirişlerde büyük demir kancalar gördü. Çamaşır ipi için mükemmel.

"Otlar orada kurutuldu. Mumlar için onlardan çok fazla gerekiyordu." Bir zamanlar daha küçük kancaların olduğu yerde delikler vardı.

"Biz... Yani, mum satıyorlardı. Çocuklar o köşede oynardı. Genç Thomas ağladı çünkü babasının ona yaptığı oyuncak tahtaların arasından düştü ve onu bulamadık." Toby ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok garip. Neden böyle şeyler uydurup duruyorum? Belki de Victoria'ya anlatmalıyım ve o da bu hikayeleri kitaplarında kullanabilir."

"Ya da kendiniz yazabilirsiniz."

"Hayır, teşekkürler!" dedi Toby. "Yazar olmak benim için çok izole bir durum." "Peki ne istiyorsun?" diye sordu, yüzü ciddiye.

"Ben bir Amerikalıyım. Her şeyi istiyorum. Koca, çocuklar, güzel bir ev, insanlara yardım etmek için bir şeyler yaptığımı hissettiren bir kariyer. Aşağı inmeye hazır mısın?"

"Senden sonra." Onu aşağıya kadar takip ederken yumuşak bir sesle, "Ben de hayatımdan tam olarak bunu istiyorum," dedi.

Dört yatak odası ve üç banyonun her birine yarım saat boyunca bakarak su hasarı veya küf olup olmadığını kontrol ettiler, ancak hiçbir şey görmediler.

Toby ışık düğmelerini çevirdi ve muslukları açtı ama hiçbir şey olmadı. "Burada uyuduğum gece elektrikler açıldı. Biri onları kapattı mı?"

Aşağıya indiklerinde Graydon, "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. Ona söylemediği şey, kendisini korkuttuğunu söylediği odayı görmeyi çok merak ettiğiydi.

Büyük ana merdivenden aşağı indiler ve o odadan odaya geçerken adam da onu takip etti. Graydon onun eve ne kadar aşına görüldüğünden hiç söz etmemişti. Tartıştıkları gün -asında Graydon pek bir şey söylememişti- onun pek fazla keşif yapmadığı fikrine kapılmıştı.

"Yemek odası. Burası yarım düzine Doğu halısıyla harika görünmez miydi? Hepsi üst üste. Uzak yerlerden ve yepyeni. Kraliçe Anne yemek takımı.

Londra'dan getirilen kırmızı peluş döşemeli koltuklar odanın ortasında yer alacaktı."

Sırada "merdiven odası" dediği yer vardı. "Aile bunu kullanırdı. Çocukları ön merdivenlerden uzak tutuyordu, bu da hiçbir yetişkinin oyunlarına, ayakkabılarına ve düşen eldivenlerine takılmaması anlamına geliyordu."

"Peki ya Genç Thomas'ın kayıp oyuncağı?"

Toby güldü. "Tam bir serseriydi. Yürürken her şeyini kaybederdi." Bir kapıdan geçerek dolaplarla dolu dar bir odaya girdi, duvarın dibinde küçük bir tuvalet vardı. "Tabii ki bu burada değildi," dedi modern su tesisatı için.

"Oda ne için kullanılıyordu?"

"Karışımlar," dedi çabucak. "Satmak için yapılabilecek her şey. Mumlar, yüz kremleri, merhemler ve sabun. Ama sonra Valentina ve onun şeffaf sabunu bu pazarı herkesin elinden aldı."

Graydon onu izledi ve dinledi. Arka salon dediği bir odaya, bir yatak odasına ve son olarak da mutfığa gitti. "Bunların hepsi yeni," dedi.

Mutfak 1950'lerden beri tadilat görmüş gibi görünmediğinden, söylediği şey tuhaftı.

Graydon yine evde herhangi bir sızıntı belirtisi görmediğine sevindi. Yıllardır içinde oturulmamış olabilirdi ama birileri evin bakımını iyi yapmıştı. Ön tarafa döndüler ve büyük salona girdiler. Etrafı oymalı şömine çok güzeldi. Arka tarafta Graydon'ın Toby'yi uyurken bulduğu oturma odası vardı. Onu rahatsız etmek istememiş, yüzden yiyecek, battaniye ve yastık almak için eve dönmüştü. Kapının hemen dışında alelacele hazırlanmış bir paletin üzerinde uyuduğunu da ona söylememişti. Geceyi o büyük, boş evde tek başına geçirmesine izin vermeyecekti! Tıpkı umduğu gibi, ertesi sabah daha iyi bir ruh halinde uyanmıştı.

"Hepsi bu kadar," dedi Toby. "Bir kiler var ama çok büyük değil ve sadece depo olarak kullanılıyor. Eğer görmek istersen, görebiliriz." Odadan çıkmaya başladı.

"Bekle," dedi. "Korktuğun oda nerede?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Toby ve daha hızlı yürümeye başladı.

Graydon onun önüne geçti ve ellerini kollarına koydu. "Her şey yolunda. Ben buradayım ve sen güvendesin."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye tekrarladı, daha yüksek sesle ve daha güçlü bir şekilde. Ondand uzaklaştı. "Sanırım eve döneceğim. Sonra görüşürüz."

Kadın evden o kadar hızlı çıktı ki, Graydon'ın aklına görünmeyecek kadar hızlı giden bir çizgi film karakteri geldi. Onun peşinden gitmekle, onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bulmak için evde kalmak arasında kaldı.

Gizli odayı bulması uzun sürmedi. Ama sarayın her yerinde gizlenmiş odalar, dolaplar ve merdivenler vardı, bu yüzden ne arayacağını biliyordu. Panellerin arasına zekice gizlenmiş kapıyı açmanın yolunu bulmak daha uzun sürdü. Kaydır, it, kaldır. Kapıyı açmak için hepsini yapması gerekiyordu.

Gördüğü şey, uzak duvarında bir pencere olan küçük bir odaydı. Sağında, evin orijinaline benzeyen eski bir dolap vardı. Bir çeşit şezlong gibi görünen bir şeyin çerçevesi vardı.

Odanın aslında ne için kullanıldığını merak etti. Belki de bir zamanlar evdeki devasa şömineler için odun depolanan bir yerdi. Ama hayır, bu dışarıda olmalıydı. Odada kimsede korku yaratacak bir şey görmemişti.

Ama orada öylece dururken, sanki içine bir hüznün çökmeye başlamıştı. Gitmesi ve Toby'nin iyi olup olmadığına bakması gerekiyordu ama kımıldamadı. Yavaş yavaş hayatının sona erdiğini, şimdiye kadar düşündüğü ve hissettiği her şeyin, yapmak istediği her şeyin, başardığı her şeyin hiçbir anlamı olmadığını hissetmeye başlamıştı.

Alçak bir ışık odayı dolduruyor gibiydi ve bir kadının ağladığını duyabiliyordu, sonra iki kadın, sonra daha fazlası. Sanki tüm oda keder içinde ağlayan kadınlarla doluydu.

Graydon göğsünde bir ağırlık olduğunu ve nefes alamadığını hissettiğinde döndü ve odadan çıktı. Eski kapıyı çarptı, sonra da sürgüledi. Bir an için kapıya yaslandı, kalbi küt küt atıyordu. İçinde bulunduğu küçük oda, eski karyola ve uzak duvardaki şömine ile çok normal görünüyordu. Ve bütün ev

sessizdi. Yine de az önce hayatında tanıdığı en büyük üzüntüyü hissetmişti.

Panelden uzaklaşırken teyzesi Cale'i aramaya ve evin tarihi hakkında ne bildiğini öğrenmeye karar verdi. Onu tanıdığına göre, şimdiye kadar evin var olduğu her yılı derinlemesine araştırmıştı. Ve Graydon bunların her bir parçasını bilmek istiyordu.

Yavaşça Toby'nin küçük evine doğru yürüdü. Ön kapı açıktı ve bir an için küçük girişte durdu. Eski evdeki o odada kaldıktan sonra kendini sakinleştirmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Toby'nin, "Bu parti planlarında bana yardım etmelisin," dediğini duydu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Lorcan, kafası karışmış bir sesle. "Sana göstereceğim," dedi Toby.

Graydon gülümsedi, çünkü Lorcan'ın kadın arkadaşlarının rahat konuşmalarına alışık olmadığını düşünüyordu.

Lorcan'ın on iki yaşında olduğu ve hükümet programına girmeye hak kazandığı zamanları çok iyi hatırlıyordu. Uzun boylu, zayıf bir kızdı ve kendisine kısa gelen kıyafetler giyiyordu ama büyükanne ve büyükbabasının daha fazlasını almaya gücü yetmiyordu. Yüzlerinden tek torunlarına duydukları sevgi ve umut okunuyordu.

Graydon karşılama törenine katılmış, ardından her zaman olduğu gibi birkaç gün boyunca öğrencileri izlemek için buralarda takılmıştı. Kimin başarılı kimin başarısız olacağını tahmin edilememesi onu şaşırtıyordu. O ve Daire uzun zaman önce bir şampiyonu şampiyon yapanın kas ve antrenmandan çok yürek ve irade olduğunu görmüşlerdi.

Üç gün boyunca öğrencilerin güreşmelerine, lastik kılıçlarla dövüşmelerine, spor salonunda antrenman yapmalarına ve birkaç akademik derse katılmalarına izin verildi. O günler boyunca çok az eğitim verildi ve çok az kural uygulandı. Amaç, her öğrencinin müdahale olmaksızın neler yapabileceğini görmektir.

İlk gün Graydon, annesi tarafından özel şapelleri için yeni minderler yapan bazı kadınlara şirin görünmesi için çağrılmıştı. Akıllı başka yerde olduğu için, dalkavukluğun boş cümlelerini söylemek onun için bir kült olmuştu.

O gece, bira içerken, Daire dedi ki, "Bir şampiyonum var." "Hangisi?"

"Sana söylemeyeceğim. Gelin ve tahmin edebilecek misiniz bir bakın."

"Hırlayan koca çocuk," dedi Graydon. "Beni bile korkuttu."

Daire gülümsedi. "Yarın kalabilir misin yoksa annen seni çiçek düzenleme işine mi verdi?"

"Bu gerçek olmasaydı gülerdim. O kalın kaşlı delikanlı mıydı?"

Daire cevap vermedi ve ertesi gün Graydon bunun nedenini anladı. Birkaç saat içinde, uzun siyah saçlı uzun boylu kızın Daire'nin gelecekteki şampiyonu olduğunu gördü. Hızlı, kıvrak ve zeki. Sanki rakibinin ne yapacağını o yapmadan önce biliyor gibiydi.

Üçüncü günün sonunda her öğrenci Lorcan'a vurmaya çalışmış ama hiçbiri başarılı olamamıştı. İri yarı bir çocuk Lorcan'ın eğilme ve kaçma hareketleri o kadar sinirlenmişti ki Lorcan'a doğru koşarak onu duvara sıkıştırmaya çalıştı. Bir an için Lorcan'ın gözleri kendisine doğru gelen iki yüz kiloluk kas yığınına görünce açıldı.

Graydon öne doğru bir adım attı, kızı ezmeden önce çocuğu durdurmak istiyordu ama Daire elini Gray'in koluna koydu. Çocuk Lorcan'a çarpmadan bir saniye önce Lorcan yere yığıldı, başı öne eğik, kolları dizlerindeydi.

Çocuk sert bir şekilde duvara çarptı.

Daire, Graydon'a geride durması için bir bakış attı. Öğretmen olarak Daire, bu yeni öğrencilerin Lorcan'ın yaptıklarına nasıl tepki vereceklerini görmek istiyordu. Kim kızacak ve "Faul!" diye bağıracaktı?

Kahkahayı başlatan, Graydon'ın onu korkutacağını söylediği en iri çocuktı. Daire'nin gözleri duvara çarpan öğrencideydi. Lorcan'ın herkesi kendisine güldürmesine nasıl tepki verecekti? Burnu kanıyordu, alnını kesmişti ve elini göğsüne götürmüştü. Şaşkın bir ifadeyle, hâlâ ayaklarının arasında top gibi duran Lorcan'a baktı.

Aşağı uzanarak onu omuzlarından tuttu ve Daire onu korumak için bir adım öne çıktı. Bu kez onu durduran Graydon oldu.

Lorcan'ın neredeyse iki katı büyüklüğündeki çocuk onu omuzlarından tutarak kaldırdı ve ona baktı. Sonunda, "Kedimle dövüşmek gibi bir şey," dedi ve herkes daha da çok güldü.

İri çocuk ağır kolunu Lorcan'ın sıksa omuzlarına doladı ve onu diğer genç adamların yanına götürdü. Eğitim programında olan kızlar kendi gruplarında kaldılar.

O andan itibaren Lorcan oğlanlardan biriydi ve onlara çok kolay gelen kas ve gücü kazanmak için iki kat daha sıkı çalışması gerekiyordu. Ama onların asla sahip olamayacağı bir çevikliğe sahipti. Onunla bu konuda dalga geçtiler ama aynı zamanda onu kıskandılar.

"Daire?" Graydon Toby'nin dediğini duydu. "Menü nasıl gidiyor? Bu yemeği ne zaman vermeyi planlıyoruz? Kıyafetlerin buraya gelmesi kadar sürer? Victoria ve Dr. Huntley'nin düğünü için bir davetiye hazırlamam gerekiyor, bu yüzden bir plana ihtiyacım var. Jilly ve Ken de gelmeli, her ne kadar Victoria ve Ken birbirlerine laf atma eğiliminde olsalar da."

Odada bir sessizlik vardı.

Daire, "Bu soruların cevabını bilmiyorum," dedi.

"Potshots nedir?" Lorcan sordu.

"Biraz makineli tüfek ateşi gibi. Hayır! Hayır! Gerçek değil, ama Victoria ve Ken eskiden evliydim. Kusura bakmayın. İkinizin burada kimseyi tanımadığını unutmuşum. Bakalım bir plan ve program yapabilecek miyiz?"

"Graydon nerede?" Daire sordu ve sesinde korkuya benzer bir şey vardı.

"Devam et," dedi Toby. "Bulun onu. Onu yolun karşısındaki eski evde bıraktım. Neden siz ikiniz erkek erkeğe bir gece geçirmiyorsunuz? Lorcan ve ben bütün bunları yapabiliriz. Graydon'ın büyükbabası ikizlerin takasını bildiğine göre, ölçüleri ona e-posta ile göndermemin bir sakıncası var mı?"

Daire, "Eminim buna bayılır," dedi ve hızla kapıya doğru yöneldi.

Graydon onu dışarıda bekliyordu. "Ölümünden daha kötü bir kaderden kaçmış gibi görünüyorsun."

Daire, "Hiçbir fikrin yok," dedi.

"Nantucket'ta gece yapılacak ne varmış bir bakalım mı? bir düğünün planlanmasına yardım etmek istemiyorsan. Seni uyarıyorum, eğer yardım edersen sana 'kız arkadaş' derler. Ve eğer etmezsen-"

"Dur tahmin edeyim. Ben duyarsızım," dedi Daire ve sonra iç çekti. "Bir erkeğin sadece düğün gecesinde ortaya çıktığı günleri özlüyorum." İşte

Sesinde öyle bir özlem vardı ki ikisi de gülmeye başladı.

"Biraya!" Graydon söyledi.

"Evet! Bira için ileri."

O gece, Graydon dışarıdayken, Toby günlerdir yapmak istediği şeyi yaptı. Lanconia'nın özel internet sitesine baktı. Mavi kanlı Danna neye benziyordu? Fotoğraf çıktığında ve Toby kadının Rory'nin cüzdanında taşıdığı fotoğraftaki kadın olduğunu gördüğünde bilgisayarının kapağını kapattı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Graydon ağabeyinin sevdiği kadınla mı evlenecekti?

olarak, bu Toby'nin istemediği bir şeydi.

Chapter Eighteen

Graydon ve Daire, The Brotherhood restoranında çok miktarda deniz ürünü ve şimdi dördüncü biralarındaydılar. Bütün zaman boyunca Lanconian'la ilgili her şeyden konuşmuşlardı.

Daire Graydon'a yeni öğrencilerinden bahsetti. "Tabii ki grupta Lorcan yok," dedi.

"Diğerlerinden daha parlak bir yıldız yok mu?" Graydon sordu. Bardağına bakıyordu, gözlerinde uzaklara ait bir bakış vardı. "Evini mi özlüyorsun?" Daire sordu.

"Hiç de değil!" dedi Graydon. "Bu adayı çok seviyorum. Burada daha uzun süre kalsaydım insanları tanırdım. Yelkencilik üzerinde çalışmak istiyorum ve iyi öğretmenleri olduğunu duydum. Amerikalı ailemin bir kısmı da buraya taşınacak gibi görünüyor."

Daire yumuşak bir sesle, "Onunla kalamazsın," dedi.

"Biliyorum. Çocukken bile görevlerimi asla ihmal etmedim. Ülke her zaman önce gelir."

Daire arkadaşının kendine acımasına izin vermeyecekti. Konuyu değiştirdi. "O eski ev ve bir kızın hayalleri hakkında bu kadar ilgini çeken şey nedir?"

Graydon düşünecek başka bir şey bulduğu için mutluydu. "O ev sonsuza dek mühürlenmeli. Orada olmaması gereken şeyler vardı." Bir an durakladı, sonra Daire'ye o küçük odada neler hissettiğini, içinden geçen hüznü ve kederi anlattı.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Daire sordu.

"Evden ayrıldığımda orada ne olduğunu öğreneceğimi ama şimdi öğrenmek o kadar da emin değilim. Burada o kadar az zamanım var ki sadece tadını çıkarmak istiyorum. Toby, Lorcan'ı düğün tasarımına dahil etmiş gibi görünüyor, bu yüzden belki yarın sen ve ben ciddi bir antrenman yapabiliriz."

"Rory'nin çılgınca aramaları arasında mı?"

Graydon cevap vermekte acele etmedi. "Bunu nasıl bilmiyorum ama annem Rory'yle o şekilde konuşmayı bırakacak. O benim için ve Lanconia için çok şey feda etti."

Daire, Graydon'ın Danna'yı kastettiğini biliyordu. Her iki kardeşe de kimin kimi sevdiğini bilecek kadar yakındı. "Zamanı geldiğinde bu Amerikalı kızı nasıl bırakacaksın?"

Graydon başını kaldırıp Daire'ye baktığında, hissettikleri ve hissedecekleri gözlerinden okunuyordu.

Daire arkasına yaslandı. "Seninle yer değiştirmem. Belki sen-"

"Sakın söyleme," dedi Graydon. "Biraz aklım olsaydı günler önce giderdim ama yapamam. Nefes almak zorundaymışım gibi bu adada kalmalıyım." Durakladı. "Hadi buradan çıkalım ve sarhoş olmaya gidelim. Hiç paran var mı?"

Daire, "Bir sent kadar bile değil," dedi.

"Rory'nin kredi kartı bende. Toby bana nasıl kullanılacağını gösterdi ama hatırladığımdan emin değilim."

Daire, "Barmenimize gülümse ve sana göstermesine izin ver," dedi, "sonra gidip öyle bir sarhoş olalım ki her yerdeki tüm kadınları unutalım."

Graydon, "Yeryüzünde o kadar çok içki yok," dedi.

Toby bir gürültü ve yüksek sesle edilen küfürlerle uyandı. Daha doğrusu Lanconian dilinde, kulağa küfür gibi gelen bazı bağırışlar. Saate baktığında saatin üçü biraz geçtiğini gördü.

Görünüşe göre Graydon ve Daire sonunda eve dönüyorlardı. Bütün akşam onlar için endişelenmişti ama Lorcan'ın ona attığı bakış Toby'nin endişelerini kendine saklamasına neden olmuştu.

Lorcan daha fazla soruya gerek olmadığını belirten bir ses tonuyla, "Daire'yle birlikte," dedi.

Ancak Lorcan'ın sözleri Toby'nin sürekli saate ve kapıya bakmasına engel olamadı. Victoria'ya sunacağı düğün planlarına konsantre olmaya çalışıyordu ama aklını bir türlü toparlayamıyordu. "Umarım bunları beğenir," diye mırıldandı.

"Daire tarihi olan her şeyi sever," dedi Lorcan.

"Kastettiğim-" diye başladı Toby ama kendini durdurdu. "Öyle mi? İkiniz hakkında kişisel olarak çok az şey biliyorum. İkinizden birinin erkek ya da kız arkadaşı var mı?"

"Daire öğrencileriyle birlikte kışlada yaşıyor, ancak bazen tatil için ailesinin evine dönüyor..." Kelimeyi hatırlayamıyor gibiydi.

"Hafta sonu mu?"

"Evet," dedi Lorcan. "Eğer kadınlar varsa, ağzı sıkıdır ama yine de tüm kadınları rahat hissettirir."

Ses tonunda Toby'nin ilgisini çeken bir şey vardı. "Daire tarih dışında başka nelerden hoşlanır?"

Lorcan on beş dakika boyunca hiç durmadan konuştu. Nantucket'ta bulunduğu süre boyunca hiç bu kadar çok kelime konuşmamıştı. Konuştuklarının dörtte birinin Lanconca olduğunu fark etmemiş gibiydi. Devam etti. Toby'ye Daire'nin televizyonda neleri izlemekten hoşlandığını anlattı - *Spartacus* ve *Game of Thrones* gibi Amerikan ve İngiliz dizileri

-Ne okuduğunu, biyografilerini, hangi filmleri sevdiğini, Lorcan'a göre müthiş beynini kullanan karmaşık bir olay örgüsü olan her şeyi. Sevdiği ve sevmediği yiyecekleri anlattı. En sevdiği sebzenin kuşkonmaz olduğu anlaşılıyordu.

Toby, "Peki ona ne zamandır aşıksın?" diye sormak istedi ama sormadı. Gülümsemesini gizlemek için not defterine baktı. Ne kadar ilginç, diye düşündü.

Saat on sularında adamların dönmesini beklemekten vazgeçti ve yatmaya gitti. Ama iyi uyuyamadı. Endişesi onu huzursuz ediyordu. Eğer kötü bir şey olursa, onu arayacaklarını nereden bileceklerdi? Ama belki de düğünden biri Graydon'ı görmüş ve onun bir Kingsley olduğunu anlamıştı. Ama ya kimse onu tanımazsa?

Yatağa uzandı, arada bir uyukluyordu ama her zaman zar zor uyuyordu. Graydon ve Daire'nin merdivenlerde mobilyalara çarpıp Lanconca küfürler ettiklerini duyunca rahatlayarak nefesini bıraktı.

Orada uzanıp onların sessiz olma çabalarını dinledi, sonunda Daire aşağı indi ve sessizlik oldu. Toby kendi kendine uyumaya devam etmesi gerektiğini söyledi ama Graydon'ın iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Pembe pijamalarını giymişti ve bornoz giymeyi düşündü ama giymedi. Yalınayak Graydon'ın yatak odasına gitti. Kapı açıktı ve parmak ucunda içeri girdi. Graydon yatakta yüzüstü yatıyordu, yorganı arkaya atmış, battaniyenin kuyruğunu alt yarısının üzerine örtmüştü. Belden yukarısı çıplaktı, sağ kolu yataktan sarkıyordu ve parmak uçları yere değiyordu.

Gülümseyerek battaniyenin diğer yarısını üzerine örtmek için ona doğru uzandı. Hava bu kadar çıplak olmak için fazla serindi.

Adamın eli uzanıp kızın kalçasını kavradığında, kız şaşkınlıkla nefesini tuttu. Adam yıldırım hızında bir hareketle onu ayaklarından çekerek üzerine düşürdü, sonra da ustaca çevirerek yanına uzanmasını sağladı.

"Artık benimsin," dedi ve onun boynunu öpmeye başladı.

"Bira fabrikası gibi kokuyorsun." Kadın onu itiyordu.

"Daire beni sarhoş etti."

"Seni tuttu, değil mi? Ağzına galonlarca bira mı döktü?"

," dedi Graydon. "Sence kafasını mı kestirmeliyim? Üzerinde ne var?"

"Pijama ve düğmelerini açmayı bırak." Ona bakmak için omuzlarını itti. Adamın gözleri o kadar karaydı ki neredeyse simsiyahtı. "Sarhoş bir prens tarafından kızlığımın bozulmasını istemiyorum."

"Güzel," dedi ve yüzünü onun omzuna yaslayarak yere yığıldı. "Kıpırdamadan duracağız ve sabah çiçekler üzerinde çalışacağız."

Toby güldü. Uyumasına izin vermesi gerektiğini biliyordu ama sarhoş haliyle birkaç soruya cevap verebilirdi. "Danna'yı seviyor musun?"

Graydon uyuklu bir sesle, "Lanconia'nın babasına iş, burs ve... her şey için borcu var," diye mırıldandı. Yüzüstü yatıyordu ve kolu Toby'yi öyle sıkıca sarmıştı ki, Toby istese de hareket edebileceğinden emin değildi.

"Ve ödül sen misin? Peri masallarındaki gibi mi? Bir adam büyük bir iş yaparsa kral onu prensin kızıyla evlendirmekle mi ödüllendirir?"

"Aynen öyle."

Nefesi kızın yanağında ılıktı. "'Barbar' kelimesi sana nasıl geliyor?"

"Mükemmel," dedi, "ama Nantucket'a gelene kadar aldırmadım. Danna çok güzel."

"Öyle mi?" Toby dedi ki. "O çok sevdiğin sarı saçlar onda da var mı? Ellerini ondan uzak tutamıyorsun, değil mi?"

Graydon onun boynunu öpmeye devam etti. "Doğal sarışın. Bunu büyükbabama söylemiştim."

Ondan uzaklaştı. "Ne yaptın?" Graydon sadece gülümsedi, gözleri kapalıydı.

"Büyükbabanın e-postalarında bu kadar flörtöz olmasına şaşmamalı!" Toby dedi ki. "Şirin olduğunu düşünmüştüm ama şimdi utandım. İnsanlara benim hakkımda başka ne söyledin? Annene benden bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Graydon ve sırt üstü yuvarlandı.

Neşesi bir anda kaybolunca Toby, kızın kraliçeden bahsetmemiş olmasını diledi. Onun yanına gitti ve başını omzuna koydu. "Seni kötü bir şeyle ayıltmak istememişim. Lorcan'ın Daire'ye aşık olduğunu biliyor muydun?"

Graydon dikkati dağılmış bir şekilde, "Daire soylu biri," dedi. Gözlerini tavana dikmişti.

Adam başka bir şey söylemeyince, kadın onun üzerine çıktı. "Mutlu şeyler düşün." Onun boynunu öptü.

"Başka erkeklerle birlikte olmayı hayal etmen gibi mi? Ya da sana dokunamadığım gerçeği gibi mi?"

"Rüyalarındaki sensin," dedi boynuna sokulurken. "Sadakatsizlik ettiğim falan yok. Ayrıca, başka biriyle evlenen sensin."

"Ama mecburum! Danna'nın babası, kızı kraliçe yapılmazsa tüm işlerini ve hayır kurumlarını ülke dışına taşımakla tehdit etti."

"Danna'ya ne istediğini soran oldu mu?"

Ona bakmak için omuzlarını geri çekti. "Tabii ki hayır, ama o zaman hangi kadın benimle evlenmek istemez ki?!"

Toby gülerek onun üzerinden yuvarlandı ama o da onunla birlikte gitti, vücudu onunkinin üzerindeydi. Bir koluyla kendini tuttu ve onun yüzüne baktı. Perdeler çekilmediği için oda oldukça aydınlıktı. "Senin o rüya hayatında," dedi, "sen bir başkasıyla evleniyorsun ve ben de bu hayatta bir başkasıyla evlenmek zorundayım. Görünüşe göre her zaman bizi birbirimizden ayıran zorunluluklar var. Sen desteğe ihtiyacı olan deniz dullarınla, ben ise ilgilenmem gereken bir ülkeyle. Sence hiç birlikte olabilecek miyiz?"

İmkânsız olsa da onunla birlikte olmak istediğini ima etmesi hoşuna gitmişti.

"Bak ne diyeceğim, bir dahaki sefere zaman yolculuğu rüyalarımın birini gördüğümde sen de benimle gelmelisin. Sen Garrett'ın bedenini alırsın, ben de Tabby olurum."

Gülümsemeye başladı. "Her şey iki yüz yıl önce olduğuna göre, seninle sevişirim ve sonuçlarına da katlanırım. Bırak ne olacağıyla onlar ilgilensin." Elini kadının yan taraflarında gezdirdi, yavaşça belinin kıvrımlarına ve kalçasına dokundu. Yukarı çıktığında eli pijamasının altından geçerek göğsünü avuçladı.

Toby nefesini içine çekti. Daha önce hiçbir erkek ona bu kadar yakından dokunmamıştı.

"Sevgilim Carpathia, seni ne kadar arzuladığımı bilemezsin. Sana dokunmak, sana sarılmak, sana yakın olmak, tek istediğim bu. Boynunu, dudaklarını, gözlerini, kulaklarını öpmek. Ağzımı her santiminde gezdirmek tek düşündüğüm şey. Ama yapamam," dedi ve sırt üstü yattı.

Toby olduğu yerde kaldı ve tavana baktı. Demek buydu, diye düşündü. Bir erkek onları öptüğünde diğer kızlar da böyle hissediyordu. "İsteyerek yapmadım ama kendime engel olamadım," dediler. "Birden oluverdi. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Toby'nin

Bunu duyduğunda hep tiksinti duymuştu çünkü hiçbir erkek ona kendini bir saniye bile unutturamamıştı.

Ama bu adam yaptı.

Ona doğru döndü. "Graydon," diye fısıldadı.

"Yatağına git," dedi, sesi sertti. "Hareketlerimi kontrol edemeyecek kadar çok içtim."

Kadın itiraz etmeye başladığında, adam acı çektiğini düşündürecek bir şekilde "Lütfen" dedi. Yavaşça onun yatağından kalktı ve kendi yatağına gitti. Uyuması epey zaman aldı.

Graydon ertesi gün saat on bire kadar kalkmadı. Hiçbir şey canını yakmamış gibi davranmaya çalıştı ama Toby iki ağrı kesici tablet ve bir bardak su uzattığında onları aldı. "Dün gece kendimi aptal durumuna mı düşürdüm?"

"Bana sonsuz aşkını ilan ettin, üç saat boyunca muhteşem bir seks yaptık ve muhtemelen hamileyim."

Su bardağını boşaltırken bile duraksamadı. "Önemli bir şey olmadığı sürece," dedi gözleri parlayarak. Bilgisayarının başına dönmek için oradan ayrıldı, çünkü Rory'yle yaklaşan bir toplantı üzerinde çalışıyordu. Toplantı Rusça yapılacağı için -Rory konuşamıyordu ama Graydon biliyordu- bazı sorunlara yol açıyordu.

Daire az önce içeri girmiş, aralarında geçen konuşmayı duymuş ve ciddi gözlerle Toby'ye bakıyordu.

"Bu bir şakaydı," dedi Toby. "Ben hâlâ bir bakireyim ve değerli ülkeniz tehlikede değil." Odadan çıktı.

Ama neredeyse birlikte geçirdikleri iki gecenin Graydon'la aralarındaki ilişkiyi değiştirdiği anlaşılıyordu. Hareketleri ve sözleri birbirlerine karşı daha özgürdü.

Sonraki birkaç gün boyunca hepsi çok meşguldü. Yaptıkları ilk şey Victoria ve Dr. Huntley ile Jilly ve Ken'i ertesi Cumartesi akşamı temayı sunacakları akşam yemeğine davet etmek oldu. Seçimi bu kadar geçe bırakmak onlara düğüne hazırlanmak için daha az zaman veriyordu ama Jilly çoktan Save the Date kartlarını göndermişti. Ayrıca, Toby ve Graydon, Victoria'nın evleneceğinden o kadar emindiler ki

Düğünün büyük bir kısmını önceden planlamış olmaları fikrini çok sevdim. Mekan -Alix'in şapeli- müsaitti ve Daire'nin tarih sevgisi onlara yemek, çiçek ve müzik konusunda yardımcı oldu. Davetiyeler bile tarihten geliyordu. Akşam yemeğinde konuklarına kostümlü bir düğün planladıklarını ya da Regency döneminden kalma yemeklerden oluşan bir yemek servis edeceklerini söylememeye karar verdiler.

Jilly daveti kabul etmek için uğradı. Gördüğü şey, hareketlilikle uğuldayan bir evdi. Graydon'ın sürekli telefon görüşmeleri ve kardeşiyle yaptığı görüntülü konuşmalar hayatlarına hükmediyordu.

Toby Jilly'ye, "Şu anda Graydon prens, kral ve hatta kraliçe," dedi. "Sadece tüm bunları Rory aracılığıyla yapıyor."

"Peki Graydon bunu buradan yapabilir mi?" Jilly sordu.

"Oh, evet. Biz ona yardım ediyoruz elbette ama o da idare ediyor." Toby, Graydon'ın teyzesine Rory'nin alçısına bir telefon bağlama ve kısa mesaj gönderme fikrinden bahsetti. Bir başka sefer Graydon bir Rus işadamlıya doğrudan telefonda konuşmuş ve mahremiyet için yüz yüze geldiklerinde İngilizce konuşmalarını önermişti. Toby, "Rusça Graydon'ın konuştuğu altı dilden biri," dedi.

"Bu kadar başarılı olduğunu bilmiyordum."

"Graydon her şeyi yapabilir," dedi Toby hiç espri yapmadan.

"mi?" Jilly gülmemeye çalışarak sordu.

Arka kapı açılıp Graydon içeri girdiğinde, Toby onu mutfakta karşılamak için ayağa fırladı. Daire'yle birlikte dışarıdaydı, iki adam ağır kılıçlarıyla birbirlerine saldırıyorlardı.

Jilly, Toby'nin, "Teyzen burada," dediğini duydu, "ve sen terden sıırılsıklam olmuşsun."

"Ne zamandan beri bundan hoşlanmıyorsun?" Toby'nin kıkırdaması salondan duyulabiliyordu. Toby oturma odasına döndüğünde Jilly'nin yüzünün bir tarafı ıslaktı ve bıyık yanığı gibi görünen bir şey yüzünden kızarmıştı. Jilly ayağa kalktı. "Cumartesi günü saat yedide görüşürüz," dedi ve çıktı. Kaşlarını çatıyordu. Birisi onu yakalayacakmış gibi görünüyordu.

-Ya da onun kalbi kırıldı.

Hafta boyunca Toby, Lorcan ve Daire'yi daha sık bir araya getirdi. Yaptığı şeyin Graydon'la ilk gerçek tartışmalarına neden olacağından habersizdi.

Lorcan, Daire'nin tarihi sevdiğini söylediği için, Toby kısa süre sonra tek yapması gerekenin planları bozmak olduğunu ve Daire'nin işi devralacağını anladı. Akşam yemeği için Yeni Çağ füzyon yemeğine benzeyen bir menü önerdi. Özellikle limon otu kullanma fikrinden çok memnun olduğunu söyledi.

Daire ona aptal olduğunu söyledi ve sonra özür diledi. Toby, sahte bir ona, fikirlerini beğenmiyorsa menüyü kendisinin hazırlayabileceğini söyledi. Arka kapıdan çıktı ve eski camları tehlikeye atmayacak kadar sert bir şekilde kapıyı çarptı.

Graydon ağır kılıcını havaya savururken bahçede zarifçe hareket ediyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İlginç bir şey yok. Ben serayı sulayacağım."

"Yaptım bile. Sargıları al ve biraz yumruk atıp Daire'ye ne yaptığını bana anlatabilirsin."

Boks sırasında konuşmak yoktu, özellikle de Graydon'ın yaptığı şekilde. Yüzüne doğrulttuğu büyük pedden nasıl kaçması gerektiğini gösterdi. Unuttuğunda kafasına vurdu. "Bana bir daha vurursan seni pişman ederim," dedi.

"Bu bir söz mü?"

Ona yumruk atmaya çalıştı ama adam her hareketinden kolayca sıyrıldı. Bir saat sonra, kollarını onun omuzlarına doladı ve onu önüne doğru çekip boynundan öptü.

"Daire'yle ne yapıyorsun?" diye sordu onu bırakıp eldivenlerini çıkarmaya ve ellerini çözmeye başlarken.

"Akşam yemeği partisi için menüyü planlayacak."

"Peki Lorcan ne yapacak?"

Toby masumca, "Hiçbir fikrim yok," dedi ama Graydon ona bakmaya devam edince kırıldı. "Lorcan ne zamandır Daire'ye aşık?"

"Üçümüz bir ekibiz ve birlikte iyi çalışıyoruz. Onlar 'aşık' değiller," dedi Graydon patronluk taslayan bir tonda.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bana dürüstçe aralarında hiçbir şey görmediğini söyleyebilir misin? Kız ona aşık. Neden kaşlarını bu kadar çatıyorsun?"

"Daire benim kuzenim. Babası bir dük ve atası da bir kraldı."

"Eminim Lorcan onun kusurlarını görmezden gelmeye ikna edilebilir." Toby eşitlikle ilgili bir Amerikan şakası yapıyordu ama Graydon kaşlarını çatmaktan vazgeçmedi. "Anlıyorum," dedi Toby. "Krallar halktan kişilerle evlenerek kendilerini kirletmezler. Söyleyin bana, siz hâlâ bizim gibi insanlarla ilişki kuruyor musunuz?"

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam onun kolunu yakaladı.

"Toby, bunların hiçbirinin sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama benim ülkemde yüzyıllardır bu böyle."

Ondan uzaklaştı. "Sanırım beni yanlış anladınız. Eleştiri ya da yargılama yapmıyorum. Siz Lanconluların hayatlarınızı sevmediğiniz insanlarla geçirmek istemeniz beni ilgilendirmez. Daire'nin ünlü ailesinin onun için birini seçtiğine bahse girerim."

Adamın yüzünden haklı olduğunu anlayabiliyordu. "Çok mutlu bir gelecek olacağından emin olduğum gelecek için hepinize en iyi dileklerimi sunuyorum."

Metrelerce etekli uzun bir elbise giymiş olsaydı, onun yanından daha kibirli bir şekilde geçemezdi. Eve vardığında o kadar öfkeliydi ki nereye gittiğini bile zorlukla görebiliyordu. Sevmediği bir kadınla evlenmeye zorlanan romantik, hatta trajik bir prensi düşünmek iyi hissettiriyordu. Ülkesi için kendini feda etmesi çok asilceydi. Ama Graydon'ın, bir adamın doğumu yüzünden Lorcan gibi güzel ve zeki bir kadınla evlenemeyeceğini düşündüğünü duymak mide bulandırıcıydı.

Yukarı çıktı, yatak odasının kapısını sıkıca kapattı, duş aldı ve üzerini değiştirdi. Hazır olduğunda aşağı indi, yemek masasındaki Daire ve Lorcan'a zar zor baktı, çantasını aldı ve ön kapıdan çıktı. İki kez Graydon'ın ona seslendiğini duydu ama cevap vermedi.

Hızla kasabaya doğru yürüdü ve evden dışarı çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etti. Graydon Montgomery ile tanıştığından beri sanki onun hayatını ele geçirmişti.

Belki de evimizin adını MONTGOMERY'NİN ELE GEÇİRİLMESİ olarak değiştirmeliyim, diye düşündü ve "denizler" ve "ele geçirmek" kelimelerindeki oyun onu gülümsetti.

Son iki haftadır gerçek hayatını ihmal etmişti.

"soylu "yla evlenmek için eve döndüğünde geri dönecekti.

ama sevmediği güzel bir kadın.

Toby Straight Wharf'ın sonuna kadar yürüdü ve suya baktı. Şu anda tüm gücüyle tüm bunları konuşabileceği birinin olmasını diliyordu. Fransa'daki Lexie'yi aradı. Lexie telefonu açar açmaz, "Seni özledim," dedi.

"Sorun nedir?" Lexie sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Toby. "Neyin var senin?"

Lexie konuşmaya başladığında hiç nefes almamış gibiydi. Patronu Roger Plymouth birkaç gün önce gelmişti. Bir araba kazasında yaralanmıştı ve sol kolu kırılmıştı. "Araba kullanamıyor," dedi Lexie, sanki dünyadaki en büyük trajediymiş gibi. "Yanında bir hemşire getirmiş ama-"

"Hemşire mi? O kadar kötü mü yaralanmış?" Toby sordu.

"Hayır, ama Roger kendi başına bir şey yapamaz. Görünüşe göre hemşire kız kardeşini tanıyor ve ikisi birlikte gülmeyi bırakmadılar, hem de Fransızca. Çocuğun gülebildiğini bile bilmiyordum. Benimleyken sadece ağır ağır iç geçiriyor. Geçen yıl tanıştığım kıza hiç benzemiyor. Tüm zamanımı Roger'la geçirmeye başladım."

"Öyle mi?" Toby, Lexie'nin ona Plymouth yerine Roger diye seslendiğini fark etti. "Bundan nefret etmiş olmalısın. Gerçekten söyleyecek bir şeyi var mıydı?"

"Çalışıyor. Bilmiyordum ama bazı hayırsever komitelerde çalışıyormuş. Şehirdeki çocuklar için bir kamp açıyor ve bunun için parasını ve atletik yeteneklerini kullanıyor-" Lexie sözünü kesti. "Seni sıkamak istemiyorum."

Toby şu anda Graydon'a o kadar kızgındı ki Lexie'nin söyleyeceklerini duymak istiyordu. "Ondan hoşlanmaya başlıyorsun, değil mi?"

"Olabilir. Ülke çapında bir araba turuna çıkmak istiyor. Kampı için fikir edinmek üzere ziyaret etmek istediği bazı yerler var. Üniversiteden bir arkadaşıyla birlikte gitmesi planlanmıştı ama adam son anda vazgeçti. Roger vitesli arabasını tek elle kullanamıyor, bu yüzden benden onunla gitmemi istedi."

Toby'nin aklına gelen tek şey "Sen manuel araba kullanamazsın," demek oldu.

"Bana öğretecek. Ya gideceğim ya da burada kız kardeşimle kalacağım. Eğer Roger'la gitmezsem, korkarım hizmetçiliğe düşebilirim."

kız kardeşi tarafından. Ayrıca, fikirler konusunda yardımcı olabilirim. Roger organizasyon konusunda hiç iyi değil."

"," dedi Toby. "Sana sunulan her fırsatı değerlendir ve bundan memnun ol."

Lexie bir an sessiz kaldı. "Sesin kötü geliyor. Ne oldu?" "Sanırım pembe gözlüklerimi çıkardım, hepsi bu."

"Bana anlatmak ister misin?"

Toby başka bir ülkenin ideolojisini açıklamaya çalışmayı düşündü ama nereden başlayacağını bilmiyordu. "Henüz değil," dedi.

"En büyük günahı işlemedin ve ona aşık olmadın, değil mi?" Lexie sordu.

"Hem de . Aslında, Cumartesi günkü akşam sonra hepsini evden kovabileceğimi düşünüyorum."

"Ne akşam yemeği partisi?" Lexie sordu.

Toby rahatça konuşabileceği bir konu bulduğu için memnundu ve tarihi bir düğün için yaptığı planları anlatmaya başladı. Ama Lexie'ye rüyasında Victoria/Valentina ile karşılaştığını anlatmadı. Bu telefonda açıklamak için çok fazlaydı. Toby bunun yerine fikrin Victoria'nın tarihi romanlarından çıktığını söyledi.

"Senin zeki olduğunu hep biliyordum," dedi Lexie, "ve bence Victoria bu fikre bayılacak. Dr. Huntley giymeniz için kostümleri hazırlıyor mu?"

Toby, Graydon'ın büyükanne ve büyükbabasından sarayın dolaplarını yağmalamalarını istediğini anlattı.

"Görünüşe göre hayatınıza oldukça dahil olmuş. Onunla hiç yattın mı?"

"Hem evet hem hayır," dedi Toby. "Öpüşme, yatakta yuvarlanma ama seks yok."

"lise gibi geliyor."

"Evet, değil mi? Peki ya sen?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bu bir iş. Gitmem gerekiyor," dedi Lexie.

"Toby, orada kal ve bir şey olursa bana haber ver, bilirsin işte," dedi.

"Sen ve Roger da öyle."

"Hiçbir şey olmayacak. O ve ben-" Toby güldüğü için ara verdi ve Lexie de ona katılınca Toby arkadaşının baştan çıktığını anladı.

Hâlâ gülüyorlardı, vedalaştılar ve telefonu kapattılar.

Toby telefonunu bir kenara bıraktı ve kendini çok daha iyi hissettiğini fark etti. Çalıştığı çiçekçi dükkânına yürüdü ve patronuyla konuştu. Belki gelecek hafta işine geri dönerdi. Artık Lanconlularla takılmak ve onların yöntemlerini anlamaya çalışmak yoktu.

Ama patronunun ona ihtiyacı yoktu. Victoria'nın Toby'nin yerine bulduğu genç kadın son derece iyi iş çıkarıyordu. Toby'ye söylemediği şey, Victoria'yla bir anlaşma yaptığı ve Toby'yi Eylül'e kadar iş almazsa düğün çiçeklerinin onun aracılığıyla geleceğiydi.

"Üzgünüm," dedi ve öyleydi de. Hepsi Toby'yi severdi ve yaptığı iş mükemmeldi.

Toby iş arkadaşlarıyla kucaklaşarak ve yaptıkları işle ilgili hikayeler paylaşarak biraz zaman geçirdi, ancak kendini yolda hissetmeye başladığında oradan ayrıldı ve Jetties Plajı'na doğru yürüdü. Ama Graydon'la birlikte yürüdükleri yer orasıydı ve orada çok fazla anısı vardı.

Öğle yemeği için Arno's'a gitti, ardından Zero Main'de alışveriş yaptı. Noël ve çalışanları Toby'nin her zaman daha iyi hissetmesini sağlardı.

Saat beşte eve doğru yola çıktı. Bazı kararlar aldığını biliyordu ve bunlara bağlı kalmayı planlıyordu. İlk olarak Graydon'ın ülkesini kötülemeyi bırakacaktı. Onların ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. O bir Amerikalıydı ve farklı görüşleri vardı ama bu onları tek yol ya da daha iyi bir yol yapmazdı. Bu Graydon'ın hayatıydı ve sevmediği bir kadınla evlenmek istiyorsa, buna hakkı vardı.

Toby'nin bildiği en önemli şey, kendini koruması gerektiğiydi. Lexie'ye bu konuda gülmüştü ama Toby'nin gidişatına bakılırsa Graydon'a aşık olacaktı. Sonra ne olacaktı? Başka biriyle evlenmeye gittiğinde ona veda öpücüğü mü verecekti? Hayır, bunu yapmayacaktı.

Eve döndüğünde gülümsüyordu.

"Nerelerdeydin?" Graydon içeri adımını atar sordu. Saçları dağınıktı ve gözleri kızarmıştı. Alnında derin bir çatıklık vardı.

Alışveriş yere, el çantasını da salondaki küçük masanın üzerine koydu. "Rus iş adamınızla işler nasıl gitti?"

Graydon bir adım öne çıktı, kollarını uzatmıştı, sanki onu kendine çekmek istiyordu. Ama Toby bir adım geri çekildi, vücudu kaskatı kesilmişti ve yüzünde Lexie'nin deyimiyle "bana dokunma" ifadesi vardı.

Graydon kollarını indirdi. "Söylediklerim için özür dilerim." Sesi o kadar yumuşaktı ki sadece kız onu duyabiliyordu. "Biz Lanconyalılar çok esnek değiliz. Biz-"

"Sorun değil," dedi. "Farklı ülkeler; farklı yollar. Sizi ya da ülkenizi eleştirmeye hakkım yoktu."

Ona gülümsedi. "Öpüşüp barışalım mı?"

"Hayır," dedi kararlılıkla, sonra alışveriş torbalarını alıp yukarı çıktı.

Cumartesi günü, yani akşam yemeğinin olduğu gün sabahın erken saatleriydi ve Toby bahçeyi sularken Graydon üst kattaki pencereden dışarı bakıyordu. Hava serin ve sisliydi, mükemmel bir Nantucket havasıydı ve onunla birlikte olmak isterdi ama aralarında bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Toby'ye Daire'nin neden Lorcan gibi biriyle evlenemeyeceğini açıkladığından beri, sanki Daire ona bir kapıyı kapatmıştı.

İki kişilik özel küçük dünyalarını terk etmiş ve Nantucket'taki hayatına geri dönmüş gibiydi. İki kez kız arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkmıştı. Bir sabah saat altıda onu dışarıda bir düğün için çiçek keserken görmüştü. Graydon yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuş ama Toby kibarca hayır demişti. Alay etmek ya da gülmek yoktu, sadece aşırı kibarlığı vardı ve bu onu üzüyordu. Ona yönelttiği her cümle kibardı. Ona gülümsüyor, havadan sudan konuşuyor ve her zaman son derece nazik davranıyordu.

Daire birkaç gün sonra, "Ona ne yaptığınızı bilmiyorum," dedi, "ama yerinizde olsam gözlerimi kapatmaya korkardım."

Gerçek şu ki, Graydon'ın onu ... yani neredeyse aşıkken, sanki o sabah onunla yeni tanışmış gibi gülümsemesine neden olacak ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

İki kez onunla konuşmaya çalışmıştı. Her ikisinde de ülkesini ve onun ülkesini açıklamak için en sabırlı ve kesinlikle en büyüleyici sesini kullanmıştı. Memleketinin ne kadar eski olduğundan ve yüzyıllardır süregelen geleneklere dayandığından bahsetmişti. Ona, ülkesinin yüzlerce yıl öncesine dayanan geleneklere sahip olmayı anlayamayacak kadar genç olduğunu söylerken gülümsemişti.

Onu dinliyor gibi görünüyordu - ta ki adam uzanıp elini tutana kadar.

Toby geri çekildi ve ayağa kalktı. "Lanconia kulağa harika geliyor. Belki bir gün ziyaret ederim. Şu anda bir randevum var." Ona soğukkanlı bir şekilde gülümseyerek odadan çıktı.

Graydon onun peşinden koşmak ve "flörtünün" kim olduğunu öğrenmek istedi. Bir erkek mi? Nantucket'ta sıradan bir insan olduğunu ilk kez o zaman gerçekten anlamıştı. Prenslük hakları yoktu ve kimse ona, onu memnun etmek için yaşıyormuş gibi bakmıyordu.

Toby'nin bitmek bilmeyen nezaketinin üçüncü gününde Graydon, Daire ve Lorcan'ı izlemeye başladı. Asıl amacı Toby'nin yanıldığını kanıtlamaktı. Belki de Lorcan'ın Daire'ye "aşık" olduğu doğrudu. Ne de olsa uzun yıllar boyunca onun öğretmenliğini yapmıştı. Ama Daire pek çok insana öğretmenlik yapmıştı ve hiçbirine karşı kişisel bir şeyler hissettiğini ima etmemişti. En azından Graydon'a.

Birlikte antrenman yapan ikiliyi izlemeye başladı. Lorcan'ın düştüğü için morlukları iyileşiyordu ama yine de Daire ona karşı oldukça ilgiliydi.

Graydon onlarla birlikte çalışırken, Daire ve Lorcan aralarında kişisel bir şey olmadığını gösteriyordu. Ancak içeri girip üst kattaki pencereden onları izlediğinde Toby'nin neye sahip olduğunu anlamaya başladı.

Daire, Graydon'ın iyi bildiğinden emin olduğu bir hareketi Lorcan'a gösterirken birçok kez kollarını ona doladı. İki kez Daire'nin, Lorcan'ın vücudu Lorcan'inkine sürtünürken bir anlığına gözlerini kapattığını gördü.

O gece yalnız kaldıklarında Graydon Daire'ye evlenme sözü verdiği kadını sordu. "Astrie nasıl?"

Daire bir an için boş boş baktı. "Şey, sanırım." "Onunla iletişim halinde değil misiniz?"

"Ailem biliyor. Bu kadarı yeterli."

"Peki düğününüz ne zaman?" Graydon sordu.

"Bütün bu sorular niye?"

"Sadece merak ettim, hepsi bu," dedi Graydon ve sonra arkasını döndü. Yemeklerde Lorcan ve Daire'nin bazı tabakları birbirlerine doğru hareket ettirdiklerini görmeye başlamıştı. Daha önce hiç fark etmediği ince bir şeydi ama oradaydı. Bir sabah başını kaldırdığında Toby'nin ona "Sana söylemiştim" der gibi baktığını gördü. Bütün hafta boyunca en kişisel olduğu andı.

Lanconia'dan tarihi kıyafetler geldiğinde, Graydon bunların Toby'nin soğukkanlılığını eriteceğinden emindi. Büyükannesi ve büyükbabası onun için gerçekten çok güzel bir elbise göndermişti.

Toby yavaşça onu kaldırdı. "Bu bir müzede olmalı."

Graydon, geçmişte birçok kadının kendisine hülyalı gözlerle bakmasına neden olan bir sesle, "Hayır, güzel bir kadın tarafından giyilmeli," dedi.

Ama Toby onu görmezden geldi.

"Toby, ben-" Graydon ona doğru adım atarken başladı.

Ama cep telefonu çaldı. Cevap vermek için dışarı çıkarken "Jared arıyor," dedi. Dakikalar sonra gülümseyerek geri döndü. "Bana bir iş verdi! Kuzeninin evi için bütün bir bahçe tasarlayacağım. Alix şu anda tadilatı çiziyor ve ..." Bir nefes aldı. "Gidip bir şeyleri ölçmem gerek. Lorcan? Bandın ucunu tutmak ister misin?"

"Ben-" Graydon konuşmaya başladı ama cep telefonu çaldı, arayan Rory'ydi ve yine acil bir durum söz konusuydu. Babaları iyileşiyordu ve onunla konuşmak istiyordu.

Rory sesinde panikle, "Şimdi gerçekten sen olmak zorundayım," dedi. "Belki de bunun için eve gelmelisin."

Graydon, Toby ve Lorcan'ın birlikte konuşmalarına baktı, ikisinin de gözleri parlıyordu ve şimdi giderse Toby'nin onu eve geri alacağını sanmadığını düşündü. "Bunu yapamam," dedi Graydon Lanconian dilinde. "Burada işim var."

"Amerikalı bir kızla yatmanın kralından daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Rory ona ateş etti.

"Ona dokunmuyorum ve bana zorbalık etmeye kalkma. Bunu yapabilirsin! Sana göstereceğim."

Rory ağabeyinin söyledikleri karşısında şok olmuş gibiydi. "Haftalardır uğraşıyorsun ama kızı kazanamadın mı? Neyin var senin?"

Graydon yarım bir tebessüm etti. "Görünüşe göre Toby'ye göre ben doğuştan prens değilim. Bu konumu *hak etmemi* bekliyor."

Rory öyle bir güldü ki Graydon gözlerini devirdi ve neredeyse telefonu kardeşinin yüzüne kapatacağı.

Rory babalarını görmeye gitmeden ve onu kendi oğulları konusunda kandırmaya çalışmadan hemen önce Graydon kardeşinden kendisi için bir şey yapmasını istedi.

"Sen olmaya çalışmak dışında mı?" Rory tersledi.

Geçmişte Graydon, Rory'nin anne babasıyla vakit geçirme konusundaki isteksizliğine neredeyse patronluk taslamıştı. Ama Graydon annelerinin Rory'yle nasıl konuştuğunu duyduğundan beri çok daha anlayışlıydı.

"Evet," dedi Graydon. "Senden daha fazlasını istiyorum. Bir belge hazırlanmasını ve babamız tarafından imzalanmasını istiyorum."

"Çok şey , değil mi?"

"Senden çok şey istiyorum," dedi Graydon, aklı Danna'daydı. Bir gece önce Rory ve Danna'nın bir akşam yemeğinden ayrılırken çekilmiş bir YouTube videosunu izlemişti ve son derece mutlu iki insan gibi görünüyorlardı. Graydon bunu kardeşinin elinden almayı nasıl kabullenebileceğini sorgulamaya başlamıştı. "Sanırım içimdeki Amerikalı yüzeye çıkıyor," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Rory sordu.

"Henüz bilmiyorum. Neye ihtiyacım olduğunu sana yazacağım ve sen de bunu hazırlayıp babama imzalatabilirsin."

"Annem bana cehennemini yaşatacak."

"Hayır, yapmayacak!" Graydon sertçe söyledi. "Eğer bir şey söylerse, geri adım atma. Ona karşı dik durun. Gözünü bile kırpmayın. Babam seni destekleyecektir."

Rory derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. İhtiyacınız olanı bana gönderin, ben de yapmaya çalışayım, hayır! Ben yaparım."

"Güzel," dedi Graydon ve telefonu kapattılar.

Lorcan ve Toby akşam yemeğinden önceki günlerde Jared'in kuzeninin evinin bahçesini planlamak için çok zaman harcadılar. Nantucket'ta düzenlenen çok sayıdaki ev ve bahçe turlarından birine katıldılar ve ellerinde fotoğraflar ve eskizlerle döndüler.

Daire, kitapların ve kâğıtların üzerine eğilmiş iki kadını izlerken, "Lorcan'ı başka bir kadınla hiç bu kadar rahat görmemiştim," dedi.

"Hayatını erkeklerle geçirdi ve kadınlar onu hep kıskandı." Toby,

Lorcan'ı alışverişe götürmüş ve ona Nantucket beyaz ketenleri giydirmişti. Lorcan'siyah derileri, yünlüleri ve ağır çizmeleri gitmişti.

Lorcan'ın çok fazla İngilizce öğrenmiş olmasına rağmen Toby'nin de bir o kadar Lanconca öğrenmiş olması hem Graydon'ı hem de Daire'yi çok eğlendirmişti. Birbirleriyle bu iki dilin karışımı bir dilde

konuşuyorlardı.

Toby, "Jura adına, ama bence bu bahçe çok güzel olacak!" dediğinde hem Daire hem de Graydon kahkahalarını gizlemişti.

Graydon'ın bu arkadaşlıktan pişmanlık duyduğu şey, Toby'nin eğitimini Lorcan'ın üstlenmiş olmasıydı. Lorcan'a kıyasla Toby dövüş sanatları konusunda beceriksizdi ama sonra Toby Lorcan'ı yogayla tanıştırdı. İki kadın dışarıda egzersiz yaparken her iki adam da kendilerini güneşlenme odasının pencerelerine yapıştırıyordu.

Bir keresinde Rory seansın ortasında aradı. Sesi telaşlıydı çünkü başka bir kriz daha ortaya çıkmıştı.

"Rory," dedi Graydon sakince, "'aşağı bakan köpek' ne demek biliyor musun?"

"Dünyanın doğal harikalarından biri. Ama bu sadece benim görüşüm" dedi.

"Toby ile Lorcan da şu anda bunu yapıyorlar."

"Benim sorunlarım bekleyebilir," dedi Rory ve telefonu kapattı.

Ama bugün akşam yemeği partisinin olduğu gündü ve Graydon bu gece Toby ile arasını düzeltebileceğini umuyordu.

Chapter Nineteen

Toby yatak odasının kapısını açtığında üzerinde bir bornoz vardı, saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve güzel yüzünde makyaj yoktu. "Yardıma ihtiyacım var!" dedi Jilly'ye. "Bu elbisenin hiçbir parçasını çözemiyorum ve korse bir canavar gibi, üstelik fazla bir parçası da yok. Ve saçım! Bunu düşünmemiştim bile! Yaptırmalıydım ve-"

"İyi olacaksın," dedi Jilly. "Kızımın uzun saçları konusunda oldukça iyiyim, bu yüzden seninkilere de yardım edebilirim. Aslında yanımda birkaç şey getirdim." Elinde tıka basa dolu olduğu anlaşılan bir spor çantası vardı.

Jilly'nin yatıştırıcı sözleriyle Toby rahatlamaya başladı. Annesinin her zaman böyle olmasını istemişti, olayları nasıl paylaştığını hayal etmişti. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini anladığında neredeyse yirmi yaşındaydı.

O sabah erken saatlerde Jilly parti için yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sormak için uğradığında Toby kostümlü bir düğün teması sunacaklarını söylemişti. Jilly'ye giyeceği elbiseyi bile göstermişti. Toby kutunun kapaklarını dikkatle açınca soluk yeşil bir kâğıt mendil ortaya çıktı. İçinde şeffaf beyaz ipekten bir elbise vardı; elbisenin bedeni iç içe geçmiş çiçek ve sarmaşıklardan oluşan, tamamı beyaz, el işlemesi gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Elbise için gerekli iç çamaşırları da ayrı bir kutudaydı.

Jilly elbiseyi eline aldığı anda ilk fark ettiği şey elbisenin neredeyse şeffaf olduğuydu. "Aman Tanrım," dedi Jilly. "Graydon bunu senin için mi aldı?"

Toby sert bir sesle, "Öyle," dedi ve sonra gözlerini kaçırdı.

Bugün kesinlikle Graydon'a övgüler düzmüyordu! Jilly düşündü. "Bunun altına ne giymeyi planlıyorsun?"

"Kırmızı flanel iç çamaşırı mı?" Toby söyledi ve kadınlar güldü.

"Ev harika kokuyor," dedi Jilly. "Yemekleri kim yapıyor?"

"Çoğunlukla erkekler," diye yanıtladı Toby. "Lorcan ve ben sadece bir şeyler kesiyoruz. Onun ve Daire'nin akşam yemeğine kalmalarını sağlamaya çalışıyorum ama bunu yapmıyorlar."

Şimdi yatak odasında, Jilly saçlarıyla uğraşırken Toby bir sedirin üzerine oturmuştu. Kalın sarı bukleleri üst üste yığdı ve binlerce iğneye benzeyen şeylerle onları yerinde tuttu. Dallar Toby'nin yüzünün yanlarından aşağıya doğru güzelce dökülüyordu. Daha sonra Jilly, Toby'nin saf teninin görünmesine izin verecek şekilde hafif makyaj malzemeleri uyguladı.

Saç ve makyaj yapıldıktan sonra korseye geçtiler. Korse Toby'nin kaburgalarını çevreliyor ve göğüslerinin alt yarısını destekliyordu ama üst yarısını neredeyse tamamen açıkta bırakıyordu.

"Sanırım yanlış iç çamaşırı göndermişler," dedi Toby, daha fazla örtmesi için üstünü yukarı çekmeye çalışırken, ama hareket etmiyordu.

"Bu, her neslin seksten hoşlandığını gösteriyor," dedi Jilly. Slipin altına giymek için hiçbir şey gönderilmemişti, herhangi bir iç çamaşırı da yoktu. Toby bir hata yaptıklarını düşündü ama hızlı bir bilgisayar araştırması hata olmadığını gösterdi.

"Tarihsel doğruluk var ve sağduyu var," dedi Toby bir çift modern pamuklu külotunu çekerken.

Jilly, Toby'nin giymesi için neredeyse şeffaf olan elbiseyi uzattı, sonra da jartiyerleriyle birlikte beyaz ipek çorapları verdi. Sonunda Toby'nin elbiseyi başından geçirmesine yardım etti. Yüksek beli göğüslerinin hemen altında, kabarık kolları da Toby'nin ince kollarını gösterecek şekilde tam oturmuştu. Etek zemini zar zor sıyrıyor, nakışlar ise Toby hareket ettiğinde vücuduna yapışacak kadar ağırlaştırıyordu.

Toby antika boy aynasına baktığında bambaşka bir insana dönüştüğünü düşündü. Gerçek şu ki, rüyasındaki Tabby'ye daha da çok benzediğini düşünüyordu. Ama bu elbise bir zamanlar kraliyet ailesi tarafından giyilmişti ve daha önce gördüğü her şeyden daha zengin ve güzeldi. Birkaç kez çekiştirdi

Daha fazla örtmek için elbisenin üst kısmını denedi ama sonra bıraktı. Jilly'ye döndü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Jilly. "Gerçekten Toby, peri masallarından fırlamış gibisin." Kapı çalındı.

"İçeri girmek güvenli mi?" Ken sordu.

Kapıyı açan Jilly elini geri çekti. "Bakın ne yaptık."

"Toby!" Ken söyledi. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ," dedi. "Umalım da Victoria da aynı fikirde olsun." Ken eski karısı hakkında, "Bildiklerime dayanarak söylüyorum," dedi, "Victoria Onu bu kadar çok gösteren bir elbise giymeyi seviyorum-" Göğüs bölgesine belli belirsiz bir hareket yaptı. "Seni görünce neredeyse unutuyordum. Graydon bunu sana gönderdi. Büyükannesinden."

Toby ona uzattığı paketi aldı. Pembe ipek bir kumaşa sarılmış ve krem rengi bir kurdeleyle bağlanmıştı. Paketi açtığında nefesi kesildi, çünkü içinde bir çift inci küpe ile minik inciler ve bükülmüş altın tellerden oluşan bir bileklik vardı. En altta da bir düzine küçük inci ve altın iğne vardı.

"Bunlar saçların için," dedi Jilly, saçlarını kendi yarattığı kıvrımın içine başlarken.

Ken cebinden küçük bir fotoğraf makinesi çıkardı ve fotoğraf çekmeye başladı. "İki güzel kız," dedi.

Alt kattan gelen sesler birbirlerine bakmalarına neden oldu.

Victoria ve Dr. Huntley gelmişti.

Jilly Toby'ye, "Önce Ken'le ben aşağı ineceğiz," dedi. "Gray size eşlik edip edemeyeceğini sordu. Size göstermek istediği bir şey olduğunu söyledi. İçecekleri hazırlayıp müziği açacağız, hazır olduğunuzda aşağı gelin."

İkisi odadan çıktılar ve aşağı indiler.

Misafirlerinin gelmesinden hemen önceydi ve Graydon Toby'nin deyimiyle "Bay Darcy'nin kıyafetlerini" giymişti. Küçük, gülünç terliklerini giymek için kanepeye oturduğunda

kıyafetiyle birlikte büyükannesi Aria'dan bir not ve küçük bir paket buldu.

Sevgili Gray'im,

Gönderdiğim kıyafetler büyükannemin asi kız kardeşi ve onun en sevdiği sevgilisi olduğunu herkesin bildiği Atlı Damat tarafından giyilmişti. Ama sonra, yabancı prens kocası tam bir fiyaskoydu! Bunlar da elbiseyle birlikte taktığı mücevherler.

Sevgili torunum, gelecekte nelerle karşılaşacağını ve düşünmek ve plan yapmak için bu zamana ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ne yaparsan yap, ne karar verirsen ver, deden ve benim seni destekleyeceğimizden ve seveceğimizden emin olabilirsin.

En büyük sevgilerimle, Aria

Notun tonu büyükanne ve büyükbabasını özlemesine neden oldu. Ne yaptığıını düşünmeden önce kardeşini aradı.

Uykulu ve huysuz bir Rory cevap verdi. Lanconian dilinde, "Burada saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Sabah bir buçuk gibi," dedi Graydon. "Ne zamandan beri şafak sökmeden yatıyorsun?"

"Hayatını ele geçirdiğimden beri. Tuvaleti ne zaman kullanacağımı bile planladıklarını biliyor muydun?"

Graydon, "Her şeyde disiplin," dedi.

"Beni şikayet etmem için aramadın. Neler oluyor? Jane Austen kitap kapakları gibi giyinmek zorunda kalman dışında."

"Size bundan bahsedilip bahsedilmediğini merak ediyordum."

"Tabii ki öyleydim," dedi Rory. "Büyükanne ve büyükbaba küçük kız arkadaşın hakkında her şeyi öğrenmek istiyorlardı."

"Onlara ne söyledin?"

Rory bir an sessiz kaldı. Bu görüşmenin sadece sosyal bir görüşme olmadığını biliyordu. "Seni rahatsız eden ne?"

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Graydon. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ama şu anda o benimle mutlu değil."

Rory kardeşinin sesindeki özlemi duydu ama ona acımayacaktı. "Eve dönmek istersen bana haber ver."

Ağabeyinin sözlerinin altında yatan duyguyu duyma sırası Graydon'daydı. "Ve seni Danna'dan ayırayım mı? Hayatıma çok değer veriyorum. Seninle sonra konuşuruz." Telefonu kapattı.

Lanconia'da Rory yatağın yastıklarına yaslandı. Demek kardeşi Danna'ya karşı ne hissettiğini biliyordu. Graydon ne zamandır biliyordu? Onu ele veren neydi?

Rory yataktan kalkarak pencereye gitti ve ağır brokar perdeleri kenara çekerek aşağıdaki çimenliğe baktı. Danna'nın o büyük kısırağına binmiş, ahıra doğru giden yolda ilerlediğini görünce çok şaşırdı.

Rory dışarı çıkmaması gerektiğini biliyordu, ama bunu düşünürken bile bir kot pantolon giyiyordu. Eski taş merdivenlerden yalınayak inerken bir tişört kaptı ve üzerine geçirdi. Bunu yapmaması gerekiyordu. Bunu biliyordu. Ayışığı ve Danna bir araya getirmesi gereken şeyler değildi. Danna kardeşiyle evlenecekti, onunla değil. O UYB'ydi ve ona hak ettiği şeyi asla veremeyecekti.

Ama düşünceleri onu çimlerin üzerinden ahırlara doğru koşmaktan alıkoymadı.

Toby yatak odasının kapısını açıp oturma odasına , Graydon orada durmuş onu bekliyordu ve Toby onu görünce nefesini tuttu. Regency dönemi kıyafetleri için yaratılmış biri varsa, o da oydu. Pantolon, ceket, her şey ona o kadar yakışmıştı ki, bir zaman yolcusu gibi görünüyordu. Şu anda neye kızdığını hatırlayamıyordu.

Graydon ise kızın yanaklarına kan hücum etmesine neden olacak şekilde ona bakıyordu. Onu bir aşağı bir yukarı süzüyordu, yavaşça, oyalanarak ve gözleri buluştuğunda Graydon'ın gözleri parlıyordu.

Genellikle bir erkek ona böyle baktığında Toby arkasını döner ve kaçardı. Mümkün olsa, ona bir daha yaklaşmayı reddederdi. Fakat

Bu gece Graydon'a doğru bir adım attı ve Graydon ona kollarını açtı.

Eğer alt kattan aniden müzik sesi gelmeseydi ne olacağını bilmiyordu. Bu, Graydon'ın internetten bulduğu bir vals müziğiydi. Müziğin yüksekliği her ikisini de trans halinden çıkarmıştı.

Geri adım atan Graydon elini ona uzattı. Kız elini tuttuğunda Graydon onu dansa kaldırmaya başladı. Daha önce Rory'yle dans etmiş ve bundan zevk almıştı ama şimdi kardeşiyle dans etmek bambaşkaydı. Graydon güçlü ama zarıftı. Ona sıkıca sarıldı ama yakınlaşmadı. Birlikte o kadar mükemmel hareket ediyorlardı ki, sanki tek bir kişiydiler.

Biri müzik çaların sesini kısana kadar birkaç dakika geçti ama Graydon ve o hâlâ müziği net bir şekilde duyabiliyordu. Graydon onu oturma odasında dolaştırıyor, mobilyaların etrafında dönüyor, onlara yaklaşıyor ama asla dokunmuyordu.

Elbisesi dans etmek için yapılmıştı. İnce kumaşı hareketlerini engellemiyordu ve bacaklarına öyle bir yapışıyordu ki, sanki elf elleri tarafından yapılmış bir şeyin içindeymiş gibi ağırlıksız hissediyordu.

Bir ara Graydon ellerini kızın beline koydu, onu havaya kaldırdı ve havada sallayarak diğer tarafına geçirdi. Toby'nin kahkahası müzikten duyulabiliyordu.

Müzik durduğunda, onu kendine çekti, yanağı göğsündeydi ve kalbinin atışını duyabiliyordu. Emin değildi ama adamın başının üstünü öptüğünü düşündü.

Bir an için Graydon'la birlikte hareket etmediler, kollarını birbirlerine dolamış öylece durdular.

Graydon ondan ayrıldı ve bir kol mesafesinde onu tuttu. "Hayal ettiğimden çok daha güzelsin. Her gün böyle giyinmelisin." Kadının açıkta kalan üst kısmına baktı.

Toby gülümsedi. "Evi temizlerken, bahçeyi , üst yarısı olmayan bir elbise giyerken," dedi ondan uzaklaşırken. "Ama sen... Sonunda gerçekten bir prense benziyorsun."

"Ama son zamanlarda öyle davrandığımı sanmıyorum."

Ondan uzaklaştı. Onun sözleri büyüü bozmuştu ve tartışmalarını hatırladı. "Sanırım aşağıya inmeliyiz."

"Sana göstermem gereken bir şey var." Etrafında mavi bir kurdele olan rulo haline getirilmiş bir parşömen parçasını ona uzattı.

Kâğıdı açtı. Çok güzel bir belgeydi, el yazısı gibi görünüyordu ama hepsi Lanconian dilindeydi. Altında balmumundan bir mühür ve koyu siyah bir imza vardı. "Nedir bu?"

"Aslında bu Daire'nin özgürlüğü. İstedığı kişiyle evlenebilir ve ailesinin unvanı ve toprakları ona miras kalır. Dairenin babası huysuz bir ihtiyar ve kralın tehditleri olmasa, uygun olmayan biriyle evlenirse oğlunu mirasından mahrum ederdi. Her şey Daire'nin küçük, kötü bir karakter olan kuzenine gidecekti. Daire çok eski ve seçkin ailesini yok eden kişi olmak istemedi."

"Bunu babana mı imzalattın?"

"Rory aracılığıyla, evet," dedi Graydon. "Daire'nin ailesinin gelin seçiminden hoşnut olmadığını bilseydim bunu yıllar önce yapardım. Ama bana hiç şikâyet etmedi."

"Ve Lorcan benimle Daire'ye olan hisleri hakkında hiç konuşmadı, onu ikna etmeye çalışmama rağmen." Başını kaldırıp ona baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Bu son birkaç gün.."

Parmak uçlarını onun dudaklarına götürdü. "Bu gece biz Tabitha ve Garrett'iz ve ülke politikalarımızda hiçbir farkımız yok."

"Bunu sevdim," dedi ve tutması için kolunu uzattı. "Ve yarına lanet olsun."

Ön merdivenlerin dibine yaklaştıklarında herkes aniden durup baktı ama en güçlü tepkiyi Victoria verdi. Sanki hayatında hiç böyle bir manzara görmemiş gibi Toby'ye baktı. Yüzünde bir şok ifadesi vardı ama aynı zamanda... Tanıdık geliyor muydu? Toby merak etmekten kendini alamadı.

Diğer üçü geri çekildi ve Victoria'nın merdivenlerde duran iki genci görmesine izin verdi. Kesinlikle yakışıklı bir çift olmuşlardı! Graydon'ın siyah ceketi geniş omuzlarını ve ince belini gösteriyordu; pantolonu ise asi atların üzerinde geçirdiği yıllar nedeniyle kaslanmış kalçalarına yapışmıştı.

Toby'ye gelince, o nefes kesiciydi. Beyaz, incecik elbise ona çok yakışmıştı. Dekolte yakası, kumaşın kalçalarının üzerinden süzülüğü, şeffaflık iması, hepsi sadece onun için yaratılmış gibiydi.

Herkes Victoria'nın ne söyleyeceğini duymak için beklerken, hepsi hareketsiz, donup kalmıştı. Birkaç uzun dakikadan sonra Caleb'a döndü. "Seninle evlendiğimde bunu giyeceğim," dedi usulca. Victoria'nın gözleri o kadar sevgi doluydu ki, herkes çok özel bir şey gördüğünü hissetti.

Caleb biraz gülümsedi ve Jane Austen'ın zamanından bir adamın yapacağı gibi eğildi. Karşılığında Victoria da kesinlikle mükemmel bir reverans yaptı.

Bu güzel küçük sahneden sonra herkes konuşmaya başladı, özellikle de Toby ve Graydon'ın ne kadar harika göründükleri hakkında. Victoria Toby'nin koluna girdi ve onu oturma odasının bir köşesine götürdü.

"Mükemmel bir tema bulacağınızı biliyordum. Ama sevgilim," dedi Victoria sesini alçaltarak, "bir dahaki sefere slipi çıkar. Hâlâ sahipken neye sahip olduğunı göster." Başını kaldırdı. "Caleb, sevgilim, şampanyamız bitti mi?"

Dört yaşlı yetişkin, o öğleden sonra Ken'in bir içki barı kurduğu dolabın etrafında toplandı.

"Victoria tüm çalışmaların için sana teşekkür etti mi?" Graydon Toby'nin arkasından sordu.

"Evet. Sayılır. Ve bana daha az iç çamaşırı giymem gerektiğini söyledi."

"Victoria çok bilge bir kadın."

Toby diğerlerine katılırken, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Akşam yemeği büyük bir başarıydı. On sekizinci yüzyıl geleneğinde olduğu gibi, tüm yemekler masaya konmuş, tatlılar da büfeye . Salatalıklı ve naneli bezelye çorbası biter bitmez Ken tası alıp götürdü. Hamsili ve kırmızı biberli köfte, mantarlı şarapta dil balığı, vermutlichla zenginleştirilmiş deniz tarağı, krema soslu vol-au-vent hamurları üzerinde istiridye ve gevrek ve yumuşak küçük av kuşu dolmalarından aldılar. Her biri kendi sosuna sahip çeşitli sebzeler vardı.

Herkes iştahla yedi, tabaklarını doldurdu ve yeniden doldurdu.

"İşte bu yemek!" Caleb, ardından pizza, hamburger ve hatta sandviçlere karşı bir söylev çekmeye başladı.

Toby herkesin itiraz etmesini bekliyordu ama bunun yerine hepsi onunla aynı fikirdeydi. Aslında dördü de her konuda hemfikir görünüyordu. Eski evli Victoria ve Ken arasında hiçbir anlaşmazlık yoktu. Herkes son haftalarda neler yaptıklarından bahsetti ama asıl dikkati çeken Dr. Huntley oldu. Yüzbaşı Caleb ve Valentina'nın 1806 yılında nasıl tanıştıklarının hikâyesini anlatarak onları eğlendirdi. Kaptan Çin'e yaptığı kârlı bir yolculuktan erken dönmüş ve yeni evinin inşaatçı tarafından kendi düğünü için kullanıldığını görmüştü. "Kaptan o kadar sinirlenmişti ki bir fıçı rom aldı ve meditasyon yapmak için tavan arasına çıktı."

Ken, "Görünüşe göre sarhoş olup surat asmak istemiş," dedi.

"Nereden baktığınıza bağlı," diye yanıtladı Dr. Huntley, ama gülümsüyordu. "Çok güzel" -Victoria'ya baktı- "Valentina üst kata çıktığında kaptan kısa bir süre önce yukarıdaydı. Üzerinde öyle bir elbise vardı ki..." Elleriyle çok dekolte olduğunu ima eden bir işaret yaptı. "Kaptan Amerika kadar iffetli olmayan yerlerde bulunduğu için, onun saygıdeğer bir kadın olmadığını düşündü - ki bu oldukça anlaşılabilir bir şeydi. O... şey, o..."

"Ona asıldı mı?" Jilly söyledi.

"Biraz da 'tutku' diyelim buna. O da kabul etti."

"Gerçekten mi?" Hikâyeyi hiç duymamış olan Victoria, "Gerçekten mi?" dedi. "Öylece evet mi dedi?"

"En azından kaptan öyle olduğunu düşünüyordu," dedi Dr. Huntley küçük, komik bir gülümsemeyle. "Ama öyle olmadı. Yine de kaptanı tüm giysilerini çıkarmaya ikna edecek kadar ikna ediciydi."

"Aman Tanrım!" Jilly dedi ki.

"O zaman ne yaptı?" Victoria öne doğru eğilerek sordu, gözleri parlıyordu.

"Valentina Montgomery kaptanın giysilerini aldı, odadan çıktı ve kapıyı kilitledi. Alt kattaki düğün o kadar

Kaptan ertesi sabaha kadar dışarı çıkarılmamış. O zamana kadar neredeyse donarak ölmüştü." Masadaki yüzlere sempati beklermiş gibi bir ifadeyle baktı. yerine bir kahkaha patlamasıyla karşılaştı.

Nefes alabildiğinde Toby, "Ve anladığım kadarıyla o andan itibaren birbirlerine delicesine aşık olmuşlar," dedi.

Dr. Huntley Victoria'nın elini ve öptü. "Evet, öptüler." Kadehini kaldırarak şerefe dedi. "İyi yemeklere, dostlara ve hayata. Ama hepsinden önemlisi, sonsuza dek sürecek aşka."

Kadeh kaldırdıktan sonra Ken, "Tatlı yiyelim mi?" diye sordu.

Jilly demlik demlik Assam çayı yaptı ve herkes tabaklarını limonlu cheesecake, Joe Froggers adı verilen pekmezli kurabiyeler, meyveli mayalı kek dilimleri ve konyakla tatlandırılmış vanilyalı muhallebi kaseleriyle doldurdu. sonra peynirler, kuru üzümler ve kuruyemişlerin ardından çay ve Porto şarabı içildi.

Yemekten sonra Caleb dans etmek için ısrar etti. Alçak kirişli tavanı olan oturma odasına gittiler. Tüm elektrik ışıkları söndürülmüş, sadece mumlar kalmıştı. Caleb Victoria'yı kollarının arasına aldı ve birkaç yüz yıllık olması gereken bir dansa götürdü. Diğerleri arkalarında durdular ve mükemmel bir performans sergilediklerini izlediler. Müzik durduğunda diğerlerine, "Şimdi sıra sizde," dedi.

Cebinden bir paket pipo tütünü çıkardı, sonra eski şöminenin bir köşesini itti ve hepsini hayrete düşüren bir kapı açıldı. İçeride çok eski görünen üç pipo vardı.

"O kapının orada olduğunu nereden biliyordun?" Toby sordu.

"Kaptan Caleb'in oğlu, ilk Jared, denizde bir hayat istemedi, bu yüzden evde kaldı ve karısının tasarladığı evleri inşa etti. Ne yazık ki birlikte yaptıkları şeyler tarihe karıştı." Sesi neredeyse acılı geliyordu.

Bu ilginç bir tarihi bilgiydi ama cevap değildi. "Ama sen nasıl-" Toby başladı ama Caleb onun sözünü kesti.

"Bence sen ve prensin dans etmelisiniz," dedi, sorusuna cevap vermeye niyeti olmadığını göstererek. Pipolardan birini aldı, paketledi ve Victoria'nın yanındaki kanepeye oturdu, Jilly ve Ken de yan yana sandalyelere oturdular. Müzik başladı ve

Yaşlılar Toby ve Graydon'ın güzel kıyafetleri içinde odada süzölmelerini izlemekle yetiniyorlardı.

Toby ve Graydon nihayet oturduklarında saat geç olmuştu. Dr. Huntley'e . "Tabitha Weber ve Garrett Kingsley adında iki insanın gerçekten var olup olmadığını biliyor olamazsınız, değil mi? Yıldan emin değilim, kıyafetlere bakılırsa 1800'lerin başı."

Caleb cevap vermekte gecikmedi. "Onlar gerçektir ve hikâyeleri tam bir trajedi idi." Toby'ye baktığında gözleri çok yaşlı görünüyordu ve içlerinde keder vardı. "Garrett, Yüzbaşı Caleb'in küçük kardeşi idi."

Toby, Graydon'a baktı. "Kaptan Jared'in atasıydı. Ve sanırım seninle de akraba."

"Valentina Montgomery aracılığıyla," dedi Jilly. Ailesinin tarihçisiydi ve Nantucket Kingsley'lerle olan bağlantıları üzerinde çalışmaya başlamıştı. "Birlikte bir çocukları olmasına rağmen kaptan Valentina'yla hiç evlenmemiş."

Dr. Huntley yüzünü buruşturdu, sanki biri ona vurmuş gibi görünüyordu. "Aptal, aptal adam," diye mırıldandı, sonra Toby'ye baktı. "Ama sanırım Tabby ve Garrett hakkında bilgi almak istiyordunuz. Onları nereden tanıdığınızı sorabilir miyim?"

"Ben, uh..." Graydon'a baktı ve o da başını sallayarak cesaret verdi. "Onlar hakkında birkaç rüya gördüm."

Caleb piposuna baktı. "ZAMANIN ÖTESİNDE adlı evde mi? Eskiden adının-" olduğunu biliyor muydun?

"BİR DAHA ASLA DENİZE AÇILMAYACAĞIZ," dedi Toby.

Caleb'in gözleri büyüdü. "Evet, haklısınız. Bunu pek fazla insan bilmiyor."

"Benim bilmek istediğim sevdiği adamla evlenip evlenmediği," dedi Toby ve Graydon'a bakmaktan kendini alamadı.

Caleb bir nefes aldı. "Parthenia'nın düğününde büyük bir skandal yaşandı," dedi. "Gördüğünüz gibi Tabby, Garrett Kingsley ile bir ağacın altında görüldü ve ikisi de yarı çıplaktı."

"Ah," dedi Toby ve yüzü kızarmaya başladı. Bu sadece bir rüyaydı ama Garrett'ı öpüyordu. Acaba onun yalvarmalarına boyun eğmiş ve onunla birlikte çimlere mi yuvarlanmıştı?

Tam karşısında oturan Caleb dikkatle Toby'yi izliyordu. "Olay Tabitha'nın karakterine aykırı görünüyordu. Daha çok modern bir kadının yapacağı bir şeydi."

"Bence bize hikâyenin tamamını anlatmalısın," dedi Ken. "Genç aşıkların evlenmeye zorlandığını varsayabilir miyim?"

"Hayır, evlenmediler. En azından birbirleriyle değil," dedi Caleb. "Anlayacağınız, Tabby'nin köpekbalıklarını bile kibar gösteren bir annesi vardı. Ama yine de o aile tüm erkeklerini denizde kaybetmişti. Tabby'nin bir Kingsley'le evlenmesini istemedi, çünkü hepsinin denize adanmış olduğu söyleniyordu."

"Tabby'yi Silas Osborne'la evlendirdi, değil mi?" Toby öyle dedi.

"Evet," diye yanıtladı Caleb. "O gece, , Parthenia'nın evinde düğün, kızını o adamla evlendirdi-"

Toby yumuşak bir sesle, "Kamyon göbekli, kardeş gibi adam," dedi ve kadın kendini çok üzgün hissetmeye başladı.

"Kafam karıştı," dedi Ken. "Kimdi bu Osborne denen adam?"

"Hiç kimse!" Caleb dedi ve sesinde öfke vardı. "Tabby'nin annesi kızını sattı. Lavinia Weber'in o küçük kalemşöre borcu vardı ve o küçük çirkin piç borcunu affetmeye ve tüm o deniz dullarına destek olmaya söz verdi ama sadece küçük güzel Tabitha onunla evlenirse. O da evlendi. Annesi onu Garrett'in kollarından kaptı ve o gece Osborne'la evlendirdi. Parthenia'nın düğün kutlaması mutluluktan gözyaşlarına dönüştü. Yüzbaşı orada olsaydı bunu durdurabilirdi ama tavan arasına kilitlenmiş, kara kara düşünüyordu. Aptal adam!"

Dr. Huntley'in hiddeti ve öfkesi o kadar güçlüydü ki bir an için hepsi sustu.

"Kocasını Tabitha'ya iyi davranıyor muydu?" Toby fısıldadı.

"Hayır," dedi Caleb, sesi daha sakindi. "Osborne eve yeni bir çatı yaptırdı ama ondan sonra başka bir şey yapmadı. Lavinia'ya Tabby'nin ondan hoşlanmadığını söyledi, böylece pazarlık bitti. Lavinia'nın öfke çığlıkları Sconset'e kadar duyuldu. Kimsenin onu sevmediğini, bu yüzden Tabby'nin de sevmemesinin bir önemi olmadığını söyledi. Ama sözlerinin bir önemi yoktu çünkü Osborne o aileye bir kuruş bile vermedi."

"Tabby ne yaptı?" Toby söyledi.

"Geçimini sağladı ve hepsine destek oldu. Osborne'un dükkanını işletti ve yaptığı her şey için tek bir övgü ya da teşekkür bile almadı. Otuzlu yaşlarının başındayken, çocuğu olmadan öldü. Herkes Garrett'a olan aşkını asla unutamadığı için kendini ölüme terk ettiğini söylüyordu."

"Peki ona ne oldu?" Graydon sordu.

Dr. Huntley cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı. "Üç yıl sonra Garrett, kaptanın inatla fırtınaya sürüklediği gemide kardeşi Caleb ile birlikte battı. Eve, Valentina'ya dönmeye çalışıyordu." Uzanarak Victoria'nın elini kendi elinin içine aldı.

Yine herkes sessizdi.

"Bu iç karartıcı hikâyeye nasıl girdik?" Victoria sordu. "Hepsi çok uzun zaman önceydi. Benim bilmek istediğim Toby'nin rüyaları. Kitap konusu olarak kullanabileceğim bir şey var mı?"

Victoria'nın sözleri grubun üzerine çökmüş olan mutsuzluğu dağıttı.

Graydon ayağa kalkıp bir şişe daha Porto şarabı açarken, Toby onlara rüyalarını anlatmaya başladı. O konuşurken Caleb sürekli başını sallıyordu. Toby, Valentina'yı tavan arasına gönderdiğini söylediğinde, "Demek suçlu sendin! Devam et. Bölmek istememiştim." Toby, Ken ve Jilly'nin tıpkı John Kendricks ve Parthenia'ya benzediğini söylediğinde birbirlerine gülümsediler. "Birbirimizi tanımamız gerektiğini biliyordum."

birlikte olalım," dedi Ken.

"Ha!" Victoria dedi ki. "Ben olmasaydım asla bir araya gelemezsiniz." Toby'ye baktı. "Bilmek istediğim şey bunun gerçek olup olmadığı. O zaman gerçekten ziyaret ettin mi?"

"Elbette yapmadım," dedi Toby. "Hepsini hayal ettim. Hayatımın her yazını Nantucket'ta geçirdim, bu yüzden muhtemelen Tabitha'nın, Parthenia'nın ya da bir başkasının günlüğünü okudum. Ve bunları uykumda hatırladım."

Hepsi soru sorarcasına Dr. Huntley'e baktı. Adanın tarih kurumunun yöneticisi olarak bunu biliyor olmalıydı. "Elimizdeki bazı mektup ve günlüklerde hikâyeden parçalar olduğu doğru."

"Gördün mü?" Toby dedi ki. "Eminim Dr. Huntley ne olduğunu bu şekilde biliyordur. Değil mi?"

Onun sorusuna cevap vermedi. "Rüyalarınızdan herhangi birindeyken herhangi bir şeyi değiştirdiniz mi?"

"Hayır, hiçbir şey," dedi Toby, ama sonra kafasını kaldırdı. "Aslında ben yaptım. Bir kutunun anahtarını kaybettim. Hâlâ Kingsley House'da, anahtarsız, ama kutuyu gördüğümde içinde-"

"Yeşim taşı burç sembolleri," dedi Dr. Huntley. "Kaptan Caleb bunları sevdiği kadına hediye olarak Çin'den almıştı. Anahtar Parthenia'nın düğününde kaybolmuş ve Kaptan zaman Starbuck veletlerinden birinin çaldığını düşünmüş."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Ken sordu.

"Caleb'imın bu ada hakkında her şeyi bildiğini söylememiş miydim?" Victoria gurur dolu bir sesle konuştu.

"Rüyamda," diye vurguladı Toby, "anahtarı Kingsley House'da bitmemiş bir pencere koltuğunun arkasına düşürdüm."

"Gidip arayalım mı?" Caleb sanki bu dünyadaki en sıradan şeymiş gibi konuştu. Kimse ayrılmakta tereddüt etmedi.

Kingsley House'a ulaşmaları sadece birkaç dakika sürdü ama oraya vardıklarında Caleb içeri girmeyi reddetti.

"Seni burada bekleyeceğim," dedi küçük ön verandada dururken.

"Ama sevgilim," diye başladı Victoria, ama o bile adamın yerinden kılmılamayacağını görebiliyordu.

Jilly elini Caleb'in koluna koydu, yüzü sempatikti. "Eğer endişelendiğiniz hayaletlerse, onlar hakkında biraz sezgilerim var. Seni uyarırım eğer-"

"Sezgi mi?" Caleb söyledi. "Onları görebiliyorsun. Zavallı yaratıklar senden saklanmak zorunda. Hayaletler beni korkutmaz. Sadece o evi yeterince gördüm. Git ve anahtarını ara, sonra da buraya, yanıma gel."

Herkes, Victoria bile tartışmaktan vazgeçti ve içeri girdi. Arka salona geçtiklerinde Ken ışık düğmelerini açtı ve Toby minderli pencere koltuğunu işaret etti.

"Burada Alisa ya da ona verilen isimle Ali ile ve onun pencerelerin resimlerini çizmesini izledim."

Ken minderini çekip çıkardı ve koltuğun yapılış şekline baktı. "Bunun nasıl yapıldığını biliyorum. Daha önce fark etmemiştim."

ama oldukça zekice." Alaycı gözlerle Toby'ye baktı. "Ama başka bir hayatta bunu benim inşa ettiğimi düşünürsek, bunu söylemem oldukça kibirli bir davranış."

Toby onunla dalga geçtiğinin farkındaydı ama aldırmadı. Ancak bir yanı neredeyse anahtarı bulmalarını diliyordu.

Ken dolaptan Jared'in büyük alet çantasını aldı ve koltuğun alt panelini çıkardı. İç paneli için yere uzandı. Bu iş bittiğinde, bir el feneri ve uzun bir tornavidayla arama yapmak için vücudunun üst açıklığının içine kaydırmak zorunda kaldı.

Tırmalama sesini dinlerken ve ışığın hareket ettiğini görürken kimse tek kelime etmedi. Ken tekrar dışarı çıktığında oturdu ve onlara baktı. Elini açıp küçük pirinç bir anahtar göstermeden önce acele etmedi.

" bu!" Toby onu alırken haykırdı.

Yüzyıllar önce kaybolmuş bir anahtarın bulunmasına gülmek başka bir şeydi, bunu gerçek hayatta görmek bambaşka bir şeydi.

Ken, Jilly ve Victoria şaşkınlık içinde Toby'ye bakıyorlardı.

Graydon öne çıktı, kolunu koruyucu bir şekilde Toby'nin omuzlarına doladı ve "Yeşim taşıyla dolu kutuyu arayalım mı?" dedi.

İlk toparlanan Ken oldu. "Ah, ah... Nerede olduğunu bilen var mı?"

Kimse konuşmayınca Toby, "Tavan arasında görmüştüm ama tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum. Belki de Lexie'yi arayıp ona sormalıyım."

Victoria şoku atlatmaya çalışıyordu. "Ben öğrenirim." Ön kapıya gitti ve Caleb'a Ken'in anahtarı bulduğunu söyledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Sağdan üçüncü sıra, yarıya kadar aşağıda, kırmızı lake kutunun içinde. Alix'le dans ederken ampulleri söndürmüştüm, o yüzden bir ışık alın."

Victoria gözlerini kırpıştırarak, "Sanırım tavan arasından bahsediyorsun," dedi. ". Kutuyu bulduğunuzda dışarı getirin ki görebileyim."

Beş yetişkin eski merdivenlerden tavan arasına koştu ve hazine avı başladı. Biraz zaman aldı ama kutuyu tam olarak Caleb'ın söylediği yerde . Kutunun anlamı konusunda anlaşmakta zorlanmışlardı.

"yarıya kadar" ve lake kutu o kadar eskiydi ki kırmızısı neredeyse siyahtı.

"Caleb bunun nerede olduğunu nasıl bildi?" Ken hayretle sordu. "Başka bir kutunun içindeydi."

"Gerçekten de ada hakkında her şeyi biliyor," dedi Victoria, ama bu kez övünüyormuş gibi konuşmuyordu. Sanki bunun biraz ürkütücü olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

"Eski ruh; yeni beden," diye mırıldandı Jilly ve herkes düşüncelerini Toby'den başka birine yönelttiği için memnundu. "Kutuyu aşağı indirip anahtarı deneyelim mi?"

Caleb'le dışarıda buluştular, sonra hep birlikte tesisin arka tarafına, Ken ve Jilly'nin kaldığı misafirhaneye doğru yürüdüler ve eski kutuyu mutfak tezgahının üzerine koydular.

Caleb etrafına bakınırken, "Burası kesinlikle değişmiş," dedi. "Eskiden inekleri burada tutardık."

Kimse bu yorumu sormadı. Gecenin geç saatlerinin, içtikleri şarap ve portonun büyüü altında kimse onun tuhaf ifadesini sorgulamadı. Toby anahtarı Caleb'a verdi. "Bence bunu sen yapmalısın."

Kutunun iki yüz yıldan fazla bir süredir kilitli olduğu düşünülürse, anahtar kolayca döndü. Caleb kutuyu açmadı ama yerden aldı ve Victoria'ya uzattı. "Bu hediye senin içindi."

Victoria kutuyu açınca Çin burçlarının yeşim taşı oymaları ortaya çıktı. Her figür farklı bir yeşim rengindeydi: koyu yeşil, beyaz, hatta lavanta. Her biri zarif ve karmaşık bir şekilde oyulmuştu.

"Ben bir tavşanım," dedi Victoria o figürü kaldırırken. "Her şey aile ve hırsıla ilgili." Hepsi doğdukları yıldan bahsetmeye başladı. Sadece Caleb sessizdi. Soru sormak için ona baktıklarında, "1776'nın sembolü neydi?" diye sordu.

Bir tereddüt oldu, sonra Victoria "Havai fişekler!" dedi ve hepsi güldü - ve kahkahaları gerilimi azalttı. Kimse söylememişti ama hepsinin kafasında bir soru vardı: Toby gerçekten zamanda yolculuk yapmış mıydı? Anahtar rüyalarının gerçek olduğunu mu kanıtlıyordu?

Victoria, Ken ve Jilly dönüp on sekizinci yüzyıldan kalma güzel giysileriyle orada duran iki gence baktılar ve onların geçmişten çıkıp geldiklerini hayal etmek çok kolaydı.

Sessizliği ilk bozan Graydon oldu. "O evde bir oda var," dedi usulca, "orada bir sefalet, hatta trajedi hissettim."

Bu konuda konuşmamışlardı ama Toby onun hangi odayı kastettiğini biliyordu. "Kapı panellerin arkasında gizli."

Hepsi Caleb'e bakıyor ve onun cevabını bekliyordu. Kimse onun bileceğinden kuşku duymuyor gibiydi. "Doğum odası mı?" diye sordu. "O zamanlar kadınlar sık sık doğum yaparlardı ve zamanı geldiğinde bir araya toplanırlardı. Pek çok evde doğum odası vardı. Orada gerçekten de çok üzüntü vardı ama aynı zamanda neşe de vardı. Valentina ilk Jared Montgomery Kingsley'i o odada doğurdu. Kocaman, sağlıklı bir çocuktı." Sesi gururlu geliyordu.

"Küçük Ali'yle evlenecek kadar büyümüş olan," dedi Victoria. "Toby, üzerinde çalıştığım kitap Valentina'nın günlüğünden olduğu için seninle onun hakkında konuşmak istiyorum. Ali'nin Jared'den büyük olduğunu fark etmemiştim."

Toby ve Graydon'ın sessiz ve hafifçe kaşlarını çatmış olduklarını kimse fark etmedi. Diğerleri Valentina'yı ve onun hayatını tartışırken Toby Graydon'a döndü. "Bana o odayı gördüğünü söylememiştin. İçine giremedim. Ayrıca oradan gelen derin bir üzüntü-keder hissettim. Kendimi, yani Tabby'nin orada öldüğünü hissedip durdum."

Graydon onun elini tuttu ve arkasından öptü. Ona kendisinin de tam olarak böyle hissettiğini söyleyecek değildi. "Ama Dr. Huntley'i duydunuz. Tabby'nin çocuğu yoktu, bu yüzden muhtemelen o odada ölmezdi."

Toby yüzünü buruşturdu. "Hayır, hayatı çok mutsuz olduğu için kendi isteğiyle dünyadan ayrıldı. Zavallı, zavallı kız. Rüyamdayken, ona ne olduğunu bilseydim, onu kurtarmaya çalışırdım."

"Ne yaparak? Onu Garrett'la evlendirerek mi?" Sanki bu harika bir fikirmiş gibi gülümsüyordu.

"Sonra da ağabeyiyle denize gidip kendini mi öldürtecek? Bu da o evde bir dul kadın ve muhtemelen bakılması gereken daha fazla çocuk bırakırdı. Ve eğer Garrett'ın karısı olsaydı, Tabby'nin onları beslemek ve giydirmek için Silas Osborne'un dükkânı olmazdı."

"Tabby'nin o iğrenç küçük adamla evlenmesi gerektiğini mi söylüyorsun?" Graydon'ın sesinde öfke vardı. "Onu öldürdü, çünkü

onları desteklemek için yaptığı anlaşmaya sadık kaldı."

"Asıl sorun, eğer Tabby ona katlanamıyorsa, bunu bilmesine izin vermekle aptallık etmiş olmasıydı. Belki ona karşı daha nazik olsaydı, kendisi ve ailesi için bu kadar kötü olmazdı."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şeylerden biri! Garrett ona hem fiziksel hem de finansal olarak bakardı. O bir Kingsley'di. Parası vardı! Hiçbiri açlıktan ölmezdi."

"Hayır, ama kırık bir kalpten ölebilirdi!" Toby ona karşılık verdi.

"Zaten öyle de yaptı!" Graydon aynı kızgın tonda cevap verdi.

Birden odanın sessizliğinin farkına vardılar. Toby ve Graydon birbirlerine doğru eğilmişlerdi, neredeyse burun geliyorlardı, sesleri yüksek ve öfkeliydi. Diğerlerinin bakışlarını gördüklerinde, dik durdular, neredeyse hazır ol vaziyetinde.

"Tabby annesine karşı çıkmalıydı," dedi Graydon, gözleri Caleb'in üzerinde, uyarıcı bir sesle. "Haksız mıyım?"

Eğlenmiş görünen tek kişi Caleb'di. Diğerleri çok uzun zaman önce olmuş bir şey üzerine yapılan bu tutkulu tartışmaya gözlerini dikmiş bakıyorlardı. "Hem evet, hem hayır," dedi. "Evet, Tabby Lavinia'ya çirkin küçük dükkâncısıyla neler yapabileceğini anlatmalıydı ama hayır, Garrett'la o şekilde evlenmemeliydi."

"Bu ne anlama geliyor?" Graydon sordu; sesi kavgacı ve meydan okuyucuydu.

"Genç kardeşim -pardon, Kaptan Caleb'in kardeşini kastediyorum- kötü bir denizciydi."

"Bir ne?!" Graydon, sesinin şahsen hakarete uğramış gibi çıktığını söyledi. Bir nefes aldı, sonra bir bar taburesine oturdu. "Özür dilerim. Bütün bunlar beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor gibi görünüyor. Tüm Kingsley'lerin denize açıldığını söylemişsiniz."

"Öyle oldu," dedi Caleb, "ama bu kendini pek çok şekilde gösterebilir. Genç Garrett'ın yapması gereken şey, bir gemideki birkaç kirli denizciye hükmetmeye çalışmayı bırakıp, Kingsley imparatorluğu olabilecek bir şeyi yönetmek için evde kalmaktı. Garrett da senin gibiydi: tek bir gemiden çok daha büyük bir şeyi yönetmek için yaratılmıştı."

"Bütün bir ülke gibi mi?" Jilly söyledi.

"Bir parlamentomuz var," dedi Graydon nefesinin altında, ama Caleb'in gözlerine baktığında adamın ne demek istediğini anladı. Ülkesini seviyordu, ülkesini dolaşmayı, insanları tanımayı seviyordu. Tek bir gemide mümkün olandan daha büyük ölçekte insanlara yardım edebilmeyi seviyordu.

Toby sessizliği bozdu. "Ama ben -Tabby olarak- Garrett'a evde kalıp kalmayacağını ve gemiye binip binmeyeceğini sorduğumda sinirlendi."

"Çünkü kaptan son yolculukta da aynı arzuyu birkaç kez dile getirmişti. Ama çocuk birkaç yılda bir gemiye binmezse ailesini hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyordu. Bence Tabby ile evlenmiş olsaydı, bunu bir daha adadan ayrılmamak için bir bahane olarak kullanabilirdi."

"Ama annesi..." Toby başladı.

"Korkmuştu," diye bitirdi Caleb onun yerine. "Lavinia gelecekte çok korkuyordu. Torunlarını aç görmek dayanamayacağı bir şeydi ve haklı olarak da öyleydi. Onları doyurmak bir kızını feda etmek anlamına gelse bile bunu yapardı. İlk olarak Silas Osborne'a kendini teklif ettiğini biliyorum ama o sadece güzel küçük Tabby'yi istedi."

"Tabby öldükten sonra onlara ne oldu?" Jilly sordu.

"Osborne yıllar içinde tembelleşmişti. Her şeyi karısı yürüttüğü için nasıl çalışılacağını unutmuştu. Garrett her şeyi Tabby'ye bırakan bir vasiyetname hazırlamıştı ve onun ölümüyle her şey annesine kaldı. Lavinia Osborne'un satın aldı ve gelinlerinin işletmesine yardım etmesini sağladı. Seksen küsur yaşına kadar yaşadı ve oldukça varlıklı ama sefil bir yaşlı kadın olarak öldü. Tabby'nin ölümünden sonra kendini toparlayabildiğini hiç sanmıyorum."

"Tarihi değiştiremiyor olman çok kötü," dedi Victoria. "Editörümün bana bir bölümü yeniden yazdırdığı ve insanların söylediklerini ve yaptıklarını değiştirdiğim kitaplarım gibi değil."

Toby tezgahın üzerindeki kutuya, diğerleri de ona bakıyordu. Eğer gerçekten zamanda geriye gittiyse -ki bu elbette imkânsızdı- bazı olasılıklar vardı. Caleb'e baktı. "Tabby, Garrett'la uygunsuz bir durumda yakalandı ve annesi ona düşünmesi için zaman vermeyip aceleyle

Osborne ile evlilik. Diyelim ki başka bir rüya gördüm, durumu değiştirmek için ne ?"

"İşi tamamlayın," dedi Caleb. "Garrett ve Tabby öpüşürken yakalandılar. Eğer görülselerdi... yani bunu geçtim, bütün ada birbirleriyle evlenmelerini beklerdi. Ayrıca, Osborne'un böyle bir şeyden sonra Tabby ile evlenmeyi kesinlikle reddedeceğini düşünüyorum."

Toby doğrudan Graydon'a bakmadı ama ona doğru küçük bir yan adım attı. Bir süre herkes sessiz kaldı.

"Başkasını bilmem ama benim yatma vaktim geçti," dedi Ken. Hepsi kendi evinde olduğu için, onlara gitme zamanının geldiğini belirten bir bakış attı.

İyi geceler diledikten sonra Victoria yeşim figürlerinden oluşan kutuyu aldı ve Caleb koluna girerek onu ön kapıya götürdü. Toby ve Graydon hemen arkalarındaydı. Dışarı çıktıklarında dördü birlikte yolun sonuna kadar yürüdüler.

Caleb eve ZAMANIN ÖTESİNDE baktı. "Bu evin güçlü bir geçmişi var. Onu inşa eden adam-" Bir kahkaha atarak sözünü kesti. "Sanırım bir gece için yeterince hikâye anlattım. Toby, canım," dedi, yüzü ciddiydi, "bence o evden uzak durmalısın. Anılar çok uzun süre insanla birlikte kalır. Onların bilincinde olmayabiliriz ama oradadırlar, zihnimizin derinliklerine gömülüdürler. Tabby'nin bu kadar genç yaşta ölmesi size üzücü gelebilir ama bu çok uzun zaman önceydi. İkinize de önerim geçmişi değil bugünü düşünmenizdir."

Graydon Toby'nin kolunu kaldırdı ve kendi koluna doladı. "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. "O oda... Düşündüğümde hâlâ tüylerim diken diken oluyor." Toby'ye baktı. "Oradan uzak duralım mı? Anlaştık."

"Evet," dedi. "Bırakın akrabalarınız bununla ilgilensin."

Dördü de iyi geceler dileyip ayrıldılar. Toby ve Graydon yukarı çıktıklarında oturma odasında bir süre durup birbirlerine baktılar. Daire hakkındaki tartışmaları sona ermişti ama Toby daha önce paylaştıkları rahatlığa geri dönmek istemiyordu. Kendine Graydon'ın gideceğini hatırlattı; bu değişmemiştir.

Graydon'ın telefonu çalmaya başlamasaydı, aralarında garip bir durum oluşabilirdi. Akşam için yukarıda bırakmıştı ama şimdi eline aldı.

"Rory?" diye sordu.

"Başka kim olacak?" Graydon dişlerini sıkarak konuştu. Gözlerinde özlemle, güzel elbisesinin içindeki kadına baktı. "Bir sürü mesaj bırakmış, bunu alsam iyi olacak."

"Elbette," dedi Toby. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye yanıtladı telefonun düğmesine basarken. "Ve tekrar söyleyebilir miyim ki-" Sözünü kesti. "Rory, sakın ol. Şimdi döndüm." Graydon, Toby'ye son bir kez pişmanlıkla bakarak yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Toby kendi yatak odasında bir an için kapıya yaslandı. Elbiseyi çıkarmak istemiyordu. Onu Lanconia'ya geri göndermek zorunda kalacak ve bir daha asla göremeyecekti. Ama belki Victoria'nın tarihi temalı düğününde giyebilirdi. Ama hayır, Graydon o zamana kadar gitmiş olacaktı ve o yokken elbiseyi saklamak doğru olmazdı.

Penceresinden giren bir ışık dikkatini çekti. Yola çıkmadan önce perdeleri çekmeyi akıl edememişti, bu yüzden ışık çok belirgindi. Pencereden dışarı baktığında ışığın yolun karşısındaki evden geldiğini gördü. Yasak ev. Birisi içeride ışık bırakmakla kalmamış, ön kapı da ardına kadar açık duruyordu. Yağmur yağmıyordu ama yağabilirdi ve yağarsa zemin ve ahşap işçiliği mahvolabilirdi.

Sessizce kapıyı açtı ve oturma odasına adım attı. Yapması gereken şey Graydon'a kapıdan bahsetmekti. Ne de olsa ev onun ailesine aitti ama hâlâ telefonda duydu ve sesi oldukça yüksek ve hızlı geliyordu. Rory'nin yine dağıldığına şüphe yoktu. Bu onun için saat olan bir olay gibi görünüyordu.

Toby parmak uçlarında merdivenlerden indi, aile odasının kapalı kapısına doğru baktı ve Daire ile Lorcan'ın evde olup olmadığını merak etti ama bakmadı. Yolun karşısına geçecek, kapıyı kapatacak, içerideki ışığı görmezden gelecek ve Graydon telefonu kapatmadan geri dönecekti.

Ama kapıya vardığında sıkışmıştı ve çekip kapatamıyordu. Daha iyi kavramak için içeri girdiğinde, üst kattan sesler duydu. Evde birileri - muhtemelen çocuklar- varmış gibi görünüyordu. Polisi aramak için telefonuna uzandı ama yanında değildi. Dönüp gitmeye başladı ama kapı yüzüne kapandı.

Yolun karşısında, Graydon kardeşiyle telefonda konuşurken camın perdesini indiriyordu. Lanconia'da sabahın erken saatleriydi. "Rory, yorgunum. Yatmak istiyorum. Bunu kendi başına halledebilirsin. Sadece kendine biraz güven ve bunu yapabilirsin-" Graydon kendi dilinde bilinen en iğrenç küfrü tükürdüğünde, kardeşi bile şaşırmıştı. "Toby az önce o eve girdi ve kapıyı arkasından çarptı. Gitmem gerek." Koşmaya başlarken telefonu kapattı ve kanepenin üzerine fırlattı.

Chapter Twenty

Graydon eve vardığında kapı açık duruyordu ve iç geçirmekten kendini alamadı. Elbette açıktı ve içeri girmesi için onu çağırıyordu. Eğer Toby içeride bir yerlerde olmasaydı, yürüyüp gider ve bir daha arkasına bakmazdı. Cale teyzesinin ne aldığının farkında olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Ama o da bir yazardı ve en az Victoria kadar kötüydü. Cale Teyze muhtemelen evin insanlara ne yaptığını duymaktan .

Graydon tamamen içeri girdiğinde hareketsiz durdu ve bekledi. Ne olacağını biliyordu. Ancak kapı arkasından kendiliğinden kapandığında Toby'nin adını haykırdı. Cevap gelmedi, ama zaten gelmesini de beklemiyordu.

Üst katta hızla odadan odaya geçti. Dört yatak odası, üç banyo ve küçük bir kütüphane. Toby hiçbir yerde görünmüyordu.

Yine alt kata indi ve odalara bakarak zaman geçirdi. Onun korkusu doğum odasıydı, Toby'nin orada olmasıydı. Hayal gücü onu, eski evin bir şekilde onu ele geçirdiği ve-

Elini yüzünde gezdirdi. Artık ona korku filmi yok!

Yemek odasından geçip ön salona girdi. Salona adımını atar atmaz müzik ve kahkaha sesleri duydu ve küçük oturma odasının kapısının altında bir ışık gördü.

Büyük odayı üç adımda kat etti ve kapıyı açıp fırlattı.

Gördüğü şey büyük bir sürprizdi ama hiç de sürpriz değildi. İki kadın, Toby ve kendisinin hala giydiği kıyafetlere benzer kıyafetler giymişlerdi.

şöminenin yanında duruyorlardı. Oda sarıya boyanmıştı, parlak kırmızı ahşap çerçeveli bir kanepe ve iğne oyası döşemeli birkaç sandalye vardı.

Graydon dışarıda kalıp odanın içine baktı. Zamana karşı çok esnek bir tutumu varmış gibi görünen bu yere girme konusunda emin değildi.

"Toby burada mı?" diye sordu ama kimse ona bakmadı. "Tabby burada mı?" diye daha yüksek sesle sordu ama yine de kimse tepki vermedi. Belli ki onu duymamışlardı.

Çekingen bir tavırla ayağını kapı aralığından içeri soktu ve kendisine kostümle birlikte gönderilen terliğin kare burunlu bir çizmeye dönüştüğünü gördü. Ah, çok daha iyi, diye düşündü. Yukarı baktığında Toby'nin merdivenlere doğru yürüdüğünü gördüğünü sandı.

Hiç tereddüt etmeden küçük oturma odasına girdi.

"Garrett!" dedi kadınlardan biri. "Dönmüşsün." Genç ve güzel bir kadındı ve arkadaş olduklarını belli edercesine gülümsüyordu. "Geminizin birkaç hafta daha gelmesini beklemiyorduk."

Diğer kadın daha yaşlıydı ve Graydon'a kaşlarını çatarak bakıyordu. "Bayan Weber'i gördünüz mü?"

Graydon diplomasi eğitimi aldığı için memnundu çünkü kadını gördüğünde onu boğabileceğini söylemek istiyordu. Bunun yerine gülümsedi. "Hayır, onu görmedim. Tabby burada mı?"

"Emin değilim," dedi yaşlı kadın.

Genç olan bir adım öne çıktı. "Az önce onu John Kendricks'in kızıyla gördüm."

"Pencere kenarındaki koltukta," dedi ve şu anda Kingsley House'da olduğunu ve John ile Parthenia'nın düğünü gibi görüldüğünü fark etti - bu da onu gülümsetti. Bu, Tabby'nin faturaları ödemek için henüz dükkâncıya kurban edilmediği anlamına geliyordu.

Büyük salona açılan kapıya doğru yöneldiğinde genç kadın onu durdurdu. "Garrett," dedi sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle, "sen yokken neler olup bittiğini bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bayan Weber Tabby'nin evlenmesini ayarladı-"

"Şu küçük deniz kestanesi, Silas Osborne? Onu tanıyorum. Onu kurtarmak için eve geldim."

"Onun için ne büyük şans," dedi. "Sana şans diliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Graydon ve arkasını döndü. Kingsley House'un geniş salonu dans eden ve gülen insanlarla doluydu ve Graydon ten rengi pantolonu ve kısa ceketle ortama uyum sağladı. Pek çok kişi onu Garrett adıyla selamladı, çoğu da beklenenden bu kadar erken gelmesine şaşırdığını ifade etti.

Birkaçı "Kardeşin nerede?" diye sordu.

Graydon "Hangisi?" diyerek kendini korudu. Kaptan Caleb'i kastettiklerini tahmin ediyordu ama emin değildi. Toby'nin nerede olduğunu söyleyebileceğini umarak, Valentina/Victoria'yı bulup bulamayacağını görmek için dansçıların başlarının üzerinden baktı. Ama onu göremedi.

Uzak köşede elinde resim defteriyle küçük kız Ali oturuyordu. Bir saat önce Ken'in parçalara ayırdığı minderli pencere koltuğunda oturuyordu. Graydon hızla odanın diğer ucuna doğru ilerledi. Tanıştırmak için zamanı yoktu. Ayrıca, Garrett ile çocuğun tanıştıklarını varsayıyordu. "Burada sizinle birlikte bir kadın var mıydı?"

"Tabby," dedi kız. "Annesi ona kızgın. Tabby'nin seninle evlenmesini istemiyor."

"Biliyorum," dedi Graydon, "ama bu hayatta benimle evlenebilir. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım eve gitti," dedi Ali ve çocuğun BEYOND TIME evini kastettiğini biliyordu. Graydon gitmeye başladı ama sonra geri döndü. "Ali, senden bir iyilik isteyeceğim."

Oldukça gençti ve ne söylediğini hatırlayacağından şüpheliydi. ona söylemek üzereydi ama deneyebilirdi. "Yirmi üç yaşına geldiğinde portreni yaptırmanı ve büyük bir çerçeveye koymanı istiyorum. Baban gizli bölmeler olan bir çerçeve yapsın. Kocanla birlikte yaratacağınız evleri yazmanı, resimlerini çizmeni ve her şeyi çerçevenin içine saklamayı istiyorum. Geleceğin sizin kim olduğunuzu ve neler yaptığınızı bildiğinden emin olmak istiyorum. Tüm bunları hatırlayabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet," dedi Ali ve saçma sapan bir şey onlara çok mantıklı geldiğinde çocukların yaptığı gibi başını salladı. "Kiminle evleneceğim?"

"Valentina'nın büyük, sağlıklı oğlu," diye cevap verdi aceleyle ön kapıya doğru giderken.

Biri ona bir bira uzattığında aldı ve yürümeye devam etti. Şu anda bir prens olmadığını anlamaya başlamıştı. Omuzlarında koca bir ülkenin yükü yoktu. Kiminle evlendiği, nerede yaşadığı, ağzından çıkan her kelime didik didik edilmeyecek, sorgulanmayacak, tartılmayacak ve ölçülmeyecekti. Dilinin sürçmesi yarın Lanconian gazetelerinde manşet olmayacaktı. Güzel bir kızla görülmesi internette "Lanconia'nın Yeni Kraliçesi Bu mu?" başlığıyla yer almayacaktı.

Güzel kızlardan bahsetmişken, o güne kadar gördüğü en güzel iki kadının etrafını saran bir erkek çemberi gördü. Modern dünyada yüzlerine saatlerce makyaj yapan kadınları görmeye alışkındı ama bu genç kadınların yüzleri doğdukları gibiydi ve gerçek olamayacak kadar mükemmellerdi. Gözlerini zorlukla kırıştıtarak bakarken, içlerinden biri ona gülümsedi ve o kadar büyüldü ki neredeyse bir kapıya çarpacaktı.

Yakındaki bir adam güldü.

"Kim bunlar?" Graydon hâlâ onlara bakarak sordu.

"Bell kardeşler, fazla yaklaşmayın yoksa babaları kancayla peşinize düşer."

"Biri onların portrelerini yapmalı."

"Garrett!"

Graydon isteksizce arkasını döndü ve kardeşini gördü. Tam olarak Graydon'a benzemiyordu ama yorum yapmalarına neden olacak kadar benziyordu. "Rory," diye fısıldadı.

"Rory mi?" dedi gülerek, Graydon'a erkeksi bir omuz tokası atarken. "Bu lakabı yıllardır duymamıştım." Kolundaki kadına döndü. "Doğduktan hemen sonra Kuzen Caleb 'rüzgar gibi kükrediğimi' söyledi ve bu isim benimle kaldı. En azından yetişkin olana kadar."

Graydon ilk başta kardeşinin yanındaki kadını fark etmemişti ama ona baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Tahmininde yanılmadıysa, kadın Danna'ydı ve ağır bir şekilde hamileydi. Kardeşiyle konuşmayı çok istiyordu ama Toby'yi görmeyi daha çok istiyordu. "Ben-"

"Biliyorum. Hepimiz biliyoruz," dedi Rory gülerek. "Denizden yeni döndün ve tek istediğin Tabby. Ama Lavinia Weber'in neyin peşinde olduğunu duydun mu?"

Graydon neredeyse ön kapıya doğru koşarken omzunun üzerinden, "Ayrıntılı olarak," dedi. Kingsley House ile BEYOND TIME arasındaki mesafeyi kat etmesi yaklaşık bir buçuk dakika sürdü. Tahmini doğruysa, Toby'nin onu bulmaya çalışacağı yer orasıydı.

Evin yan tarafındaki büyük bir ağacın altında duruyordu, elbisesinin beyaz ipeği ay ışığında parıltıyordu.

Durdu ve her şeyin kafasında oturmasına izin vermeye çalışarak onu izledi. Tüm bunların bir rüya olması oldukça mümkündü. Günlerdir 1800'lerin başlarına ait her şeyle dolup taşmışlardı. Yiyecek, giyecek, görgü kurallarının hepsi incelenmişti. Üstüne üstlük, Toby'nin rüyaları zihinlerini doldurmuştu. Ve bu gece, Dr. Huntley'nin Lavinia ve mutsuz kızı hakkındaki hikâyesiyle birlikte, onun da aynı rüyayı görmesi şaşırtıcı değildi.

Kendine bilinçli olarak böyle söylüyordu. İçten içe tek düşünebildiği, şu anda kaderinde kral olmak olmadığı ve bunun büyük bir özgürlük getirdiği idi.

İleriye doğru bir adım attığında kendini daha uzun, daha hafif hissetti, sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Toby'nin birkaç metre arkasında durdu ve onun dönüp kendisini görmesini bekledi. Döndüğünde ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Graydon hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını uzattı ve kız ona doğru koştu. Graydon ona sıkıca sarıldı, yüzü saçlarına gömüldü.

"Tabby'nin annesi-"

"Biliyorum," dedi Graydon usulca. "İcabına bakacağım." Onun boynunu öpmeye başladı.

Toby ondan uzaklaştı. "Hayır! İleride ne olacağını bilmiyorsun. Tabby'yi Silas Osborne'la evlendirecek ve o da ona kötü davranacak."

Tabby'den başka biri olarak bahsettiğinde Graydon onun kendisini Garrett sandığını fark etti ve gülümsemekten kendini alamadı. Bir görsel ikizinin olmasından asla kurtulamayacak gibi görünüyordu.

Elbette ona kim olduğunu söylemeliydi ama söylemedi. "Ne yapmalıyız?" diye sordu, yüzü olabildiğince ciddiye.

"Caleb dedi ki-"

"Kardeşim Caleb? O da benimle birlikte gemideydi. Onunla ne zaman konuştun?" Sesi kıskanç geliyordu.

"Bundan yıllar sonra," dedi Toby ve elini salladı. "Bunun bir önemi yok. Tabby'nin Osborne'la evlenmek zorunda kalmaması için bizi... belli bir soyunma aşamasında bulmalarına izin vermeliyiz."

Graydon'ın gözleri şok içinde açıldı. "Seni soymamı mı istiyorsun? Burada mı? Şimdi mi?"

"Bunun yapılması gereken bir şey olmadığını biliyorum ama-" Sözüne kesti ve bir an için ay ışığında ona baktı. "Gerçek şu ki, sen yokken Tabby -yani ben- başka birine aşık oldum. Bunun için üzgünüm ama ona karşı olan hislerime engel olamadım. Bir zamanlar seninle yaşadıklarımızın , lütfen bana yardım et."

Graydon ona baktı. Bu, hikâyenin duymadığı bir kısmıydı. Belki de Garrett Kingsley'in Osborne'la evlenmesine izin vermesinin nedeni buydu. Ama sonra Toby'nin gözlerinde bir parıltı gördü.

"Seni şeytan!" dedi ve onu tekrar kollarının arasına aldı. "Çılgınca seni arıyordum."

Ona bakmak için geri çekildi. "Bu yüzden mi bira gibi kokuyorsun?"

Güldü. "Acaba yemekler de bira kadar güzel mi? Belki de-"

"Yemekleri kontrol etmek için mi zamanda geri gönderildik sanıyorsunuz?!"

Onun ses tonundan rahatsız olmamıştı. "Burada, bu yerde ve zamanda bir prens olmadığının farkında mısınız?"

Kadın şaşkındı. "Bunun ne önemi var ki?"

"Her şeyi," dedi. "Ne istersem yapabilirim." Kadının elini tutup öpmeye ve kolunda ilerlemeye başladı.

"Graydon," dedi yavaşça. "Bence yapmamalısın..." Dudakları dirseğinin iç kısmına dokunduğunda gözlerini kapattı. Oradaki deri özellikle hassastı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım öyle. Sen bunu yaparken düşünemiyorum." Çaba göstermesi gerekti ama adamın elinden kurtuldu. "Bu Tabby'nin hayatı, bizim değil ve bence onun sorununu çözmemiz gerekiyor. Dr.

Huntley, Tabby ve Garrett'in bir şekilde yakalanması gerektiğini, böylece evlenmeye zorlanacaklarını söyledi."

"Karaağacın altında çıplak mı? Bu tür bir şey mi?"

"Bu biraz kaba oldu ama evet, sanırım yapmamız gereken bu."

"Hayır," dedi Graydon. "Biz-" Sesi duyduklarında sözünü kesti çakıl sesleri ve öfkeli sesler duyuldu. İnsanlar hızla yaklaşıyordu.

"Graydon! Hemen bir şeyler yapmalıyız. Tabby o iğrenç küçük adamla evlenemez. O-"

Ellerini kızın omuzlarına koydu, yüzü kızınkine yaklaştı. "Güven bana. Eğitimimin bir kısmı da sorunları çözmek üzerine. Caleb'in krallıkları yönetmek için yaratıldığımı söylediğini hatırlayın."

"Tam olarak öyle demedi. Kingsley ailesini senin yönetmen gerektiğini düşündü. Onların bütün bir ülke ile aynı olduğunu düşünmüyorum. Onlar sadece bir küçük-"

"Arkamda dur ve sessiz ol!" Graydon kolunu arkasına geçirip Toby'yi de kolunun arasına alırken emretti.

"Ooooooh. Regency maçoluğu," dedi. Graydon ona arkasını dönmüş, kendilerine doğru gelen insan kalabalığına bakıyordu. Kıpırdarsa adamın onu tekrar geri iteceğini düşünüyordu. "Öte yandan, bence sen ve ben bu konuyu konuşmalı ve bir karara varmalıyız. _."

"Benimle evlenmek istiyor musun, musun?" Graydon nefesinin altında sordu. Toby cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

"Ya ben ya Osborne," dedi. "Peki hangisi?" "Uh..."

Toby söyledi.

"O linç partisinin başındaki annen mi?"

Toby etrafına bakındı. Lavinia Weber ilk karşılaştıklarında ona karşı nispeten nazik davranmıştı ama onlara doğru gelen kadın Toby'nin birlikte büyüdüğü anneydi. Her zaman öfkeliydi ve bu öfkesini genellikle tek çocuğuna yöneltirdi. Toby ne kadar çabalamış olursa olsun, annesini memnun edebileceğini hiç sanmıyordu. Yaklaşan o kadındı.

Toby, "Ben seni götürürüm," dedi ve Graydon' arkasına geçti.

Lavinia Graydon'ın önünde durdu ve kızının kolunu tutmak için uzandı ama Graydon onu engelledi. Arkasında yarım düzine

insanlar, hepsi gizlenmemiş bir ilgiyle izliyordu.

"Şimdi televizyonun neden icat edildiğini anlıyorum," dedi Graydon nefes nefese Toby'ye ve Toby neredeyse kıkırdayacaktı.

Lavinia dişlerini sıkarak, "Kızım başka bir adamla evlenmek üzere nişanlandı," dedi. "Tabitha! Ondan uzak dur."

Ömür boyu aldığı eğitimden dolayı Toby itaat etmeye başladı ama Graydon'ın kolu hareket etmesine izin vermedi.

"Kızınızla evlenmek için izninizi istiyorum," dedi.

"Reddedildi!" Lavinia yüksek sesle söyledi. "Tabitha! Gel!"

Toby bir adım öne çıktı.

Graydon otoriter prens sesiyle, "Denizden vazgeçiyorum," dedi. Kalabalığın tepkisi inanılması güç bir kahkaha oldu. Alışkın olduğu şey bu değildi!

"Sana bir aptal gibi mi görünüyorum?" Lavinia öfkesi artarak konuştu. "Sen bir Kingsley'sin. Kardeşin Caleb 'Bir kadının yerini doldurabilirsin ama sadece bir okyanus vardır' demeyi çok sever. Kızımın bir yıl içinde dul kalmasına izin vermeyeceğim. Tabitha! Hemen benimle gel!"

Toby başını kaldırıp Graydon'a baktı ve Graydon'ın yüzündeki sükûnet Toby'nin dik durmasını sağladı.

"Korkarım kardeşimin coğrafyası biraz yanlış," dedi. "Yedi okyanus var ama sadece bir Tabitha var."

Bu, kalabalığın bir kez daha patlamasına neden oldu ama bu kez Garrett'in tarafındaydılar. Lavinia kızına ters ters bakarak, "Sana inanmıyorum," dedi.

Kalabalığın teveccühü Graydon'ın kendine güvenini artırıyordu. Konuştuğunda sesi daha yüksek çıkıyor, kalabalığa hızla eklenen yeni insanlara ulaşıyordu. "Bir avukat bulup bir sözleşme hazırlatın, ben de imzalayayım. Şimdi, bu gece," dedi.

Lavinia alay etti. "Denizden vazgeçecek misin?"

"Kingsley ya da değil, ben kötü bir denizciyim," dedi Graydon. Kalabalığın aynı fikirde olmamasını bekliyordu ama bunun yerine evet anlamında başlarını salladılar.

"Lanconia'nın iç kesimlerde olması iyi bir şey," dedi Toby ve onun elini kendi elinin içine alacak kadar yaklaştı.

"İyi ya da kötü denizci," dedi Graydon, "ailemin dürüstlüğüyle tanındığına inanıyorum. Sözümüz senettir."

İnsanlar başlarını sallayarak onayladılar ve sonra Lavinia'ya baktılar. Gemi artık onun limanındaydı.

"Denize gitmeyen bir Kingsley mi?" Lavinia'nın sesinde bir küçümseme vardı. "Bu mümkün değil."

Graydon kadın konusunda hiçbir ilerleme kaydedemediğini görüyordu, bu yüzden şansını denemeye karar verdi. Eğer Osborne gelecekte kötüyse, muhtemelen şimdiki zamanda da bunun kanıtı olacaktı. "Silas Osborne'un seninle yaptığı anlaşmaya sadık kalacağını düşünüyor musun? Dürüstlüğüyle tanınır mı?" Kalabalığın yüz ifadeleri ona haklı olduğunu gösterdi ve Lavinia'nın ilk kez tereddüt ettiğini gördü.

"Bu adada kalsaydın ne yapardın?" diye sordu, bu kez sesinde daha az zehir vardı.

"Ailemin işini yürüteceğim. Ve eğer Tabby ile bu gece evlenebilmemiz için onayınızı verirsiniz" -dinleyicilerden bir soluk alma sesi duyuldu- "evinizi tamamen onaracağım ve ailenizdeki tüm dul ve yetimlere destek olacağım."

Bir an için hepsinden sadece sessizlik duyuldu. Toby ve Graydon onun teklifine mi yoksa Nantucket'lı bir erkeğin -en azından Kingsley'in- denizden vazgeçmeyi düşünmesine mi şaşırdıklarını bilemiyorlardı.

Sessizliği bir kadın sesi bozdu. "Bize koca bulacak mısınız?" Graydon şaka yaparak, "Ancak sizi Lanconia'ya gönderebilirsem," dedi.

Kadın, "Bir saat içinde toplanacağım," diye karşılık verdi ve herkes güldü.

"Eee?" Graydon Lavinia'ya bakarak konuştu. "Bir pazarlığımız var mı?"

Toby, Graydon'a o kadar yakın durmak için hareket etti ki neredeyse ayrı varlıklar gibiydiler.

"Bay Farley!" Lavinia omzunun üzerinden bağırdı ve burnunda bir çift gözlükle ufak tefek bir adam öne çıktı. "Bir kâğıt kalem al ve sözleşmeyi hazırlamaya başla."

"Bir avukatın işini yapamayacak kadar çok içtim. Yapmak zorundayım-" diye söze başladı ama kadının yüzündeki öfkeye bir kez baktı ve pes etti. "Yüzbaşı Caleb bunu duyduğunda, ölü bir adam olacağım" diye mırıldanarak kalabalığın arasından ilerledi.

"Sence ne yapıyorlar?" Toby kapının yanında durup dinlerken sordu. Kulağını tam olarak kapıya dayamamıştı ama yakındı. Ama tek duyabildiği alt kattan gelen kahkahalar ve müzikti. Graydon'ın bu gece Tabitha'yla evleneceğini açıklamasının ardından yarı itiş kakış Kingsley House'a geri götürülmüşler ve bir gün Victoria'nın yatak odası olacak odaya kilitlenmişlerdi. Yirmi birinci yüzyılda olacağından daha büyüktü çünkü banyo yapmak için henüz yer açılmamıştı. Büyük şömine iyi kullanılmış görünüyordu ama şimdi, yazın, güzel bir paravanla örtülüyordu. Odada sadece iki mum vardı, bu yüzden oldukça gölgeliydi.

Graydon cevap vermeyince Toby ona döndü. Yatağa uzanmış, ellerini başının arkasına , tentenin altından gülümsüyordu. Tüm sandalyeler düğün konuklarının kullanması için aşağıya indirilmişti, bu yüzden oturulacak tek yer yataktı.

"Bence geleceğimizi planlıyorlar," dedi.

Onun yanına doğru yürüdü. "Tüm bunlar hakkında neden bu kadar sakınsın?"

"Çünkü hoşuma gidiyor."

Bunu o kadar büyük bir coşkuyla söyledi ki Toby güldü.

Yatağa ilerleyerek yanındaki boşluğu okşadı.

Tereddüt etti ama sonra küçük tahta basamakları kullanarak yukarı çıktı ve onun yanına uzandı. O da yukarı baktı. "Yanlış bir şey yaptığımızdan endişelenmiyor musun?"

"Gerçekte olanlardan daha kötü olamazdı."

"Ama o zaman da tüm gerçekleri bilmiyoruz, değil mi?" dedi. "Belki de Tabitha başka birini sevmeye başladı. Belki de sadece Garrett'la evlenmek istemiyordur."

"musun?" diye sordu ve sesinde bir eğlence vardı.

Yüzünü ona dönmek için yan yattı ve adam elini saçlarına koydu. "Ya kalırsak?" diye fısıldadı. "Ya buradan hiç ayrılamazsak?"

Elini onun yanağına koydu. "Bu çok mu kötü olurdu?" diye sordu usulca. Kız başını çevirerek adamın avucunu öptü.

Gülümseyerek başını omzuna doğru çekti ve ona . "Burada kalsaydık, Kingsley ailesinin işlerini yürütmek için elimden geleni yapardım ve baldızlarını Lanconia'ya gönderirdim, orada eş olarak el üstünde tutulurlardı. Gemiler alıp satardım ve-"

"Peki ya biz?" Toby sordu.

"Altı çocuğumuz olurdu. En azından o . Dönümlerce çiçek yetiştirebilir ve evleri onlarla doldurabilirdiniz."

Kulağa o kadar harika geliyordu ki Toby kıpırdamaya korkuyor, her şeyin bir anda yok olmasından korkuyordu.

"Bu fikir hoşuna gitti mi?" diye sordu saçlarını okşarken ve elini boynunda .

"Başka seçeneğimiz olmayacak," dedi, cevap vermekten kaçınarak. "Buraya bir amaç için geldiğimize eminim. Acaba neden? Belki Tabby ve Garrett'in dünyayı kurtaracak bir çocukları olur. Belki de Lavinia kızını Osborne'la evlenmeye zorlayarak kaderle oynadı ve şimdi ev bizi bu yanlış düzeltmek için geri gönderdi."

"Bu, böyle bir çocuğa gebe kalacaklarından emin olur olmaz gidebileceğimiz anlamına gelir. 'Kabul ediyorum' deriz ve puf diye gideriz, öyle mi? Planın bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adamın sesinde hayal kırıklığının yanı sıra biraz da boyun eğmişlik duydu. Başını kaldırıp ona baktı. "Belki daha uzun kalırız. Belki düğün gecesinin ertesi sabahına kadar."

Bu fikir yüzüne gülümsemeyi geri getirdi ve onu öptü.

Tatlı başlayan ilişki kısa sürede derinleşti ve Graydon onun üzerine y, Toby onu daha yakına çekti. Graydon'ın eli çıplak omzunun üzerinden göğsünün üstüne doğru ilerlerken kadın ağzını altında açtı.

Graydon'ın dudakları önce boynuna, sonra daha aşağılara inerken "Evet," diye mırıldandı.

İkisi de yaptıkları işe o kadar dalmışlardı ki kapının açıldığını duymadılar.

Toby ve Graydon'ın isteksizce birbirlerinden ayrılmalarına neden olan bir ses, "Bunun için daha sonra vakit var," dedi. Avukat Bay Farley, elinde bir kâğıt parçasıyla kapıda duruyordu.

Garrett'in ayağa kalkmak istememesine neden olan fiziksel bir rahatsızlığı vardı. "Bana bir dakika ver," dedi duvara dönük bir şekilde otururken.

"Çok uzun sürmese iyi olur," dedi Bay Farley, "yoksa Lavinia fikrini değiştirebilir. Osborne ortaya çıktı ve dava açmakla tehdit ediyor. İtibarının 'Yüce Kingsley' tarafından sonsuza dek mahvedildiğini söylüyor. Bayan Tabitha için para teklif ediyor."

"Onunla ben ilgilenirim. Yapmasa iyi olur-" diye başladı

Graydon. "Ne kadar?" Toby sordu.

"Ciddi olamazsın!" Graydon yatağın etrafından dolanırken "Ciddi olamazsın!" dedi. "Değerimin ne kadar olduğunu bilmek istiyorum, hepsi bu," dedi.

"Gazete nerede?" Graydon sordu ve avukat ona uzattı.

"Dikkatli ol, mürekkep henüz kurumadı."

Graydon mektubu taradı ama el yazısı o kadar mükemmeldi ki, *s'ler* *f*'ye dönüşmüştü, okumak oldukça zordu. Kontratta Bayan Tabitha Lavinia Weber'le evleneceği ve evdeki tüm dul kadınlara ve çocuklara bakacağı yazıyordu. Bunu bir isim listesi takip ediyordu. Tabitha'ya Nantucket'ta "güzel bir ev" inşa edecek ve bir daha asla denize açılmayacaktı.

Graydon bir kalem ve mürekkep isterken tereddüt etmedi. Kalem kullanmakta biraz zorlandı ama Garrett Kingsley olarak imzaladı. İmzayı avukata uzattı, o da şahit oldu ve sonra kolunu kapıya doğru uzattı.

"Hazır mısınız?" Bay Farley sordu.

Önce Toby, onun arkasında Graydon, sonra da avukat gitti.

"Lavinia Weber'i kayınvalide olarak almak istediğine emin misin?" Bay Farley sessizce Graydon'a sordu. "O kadın hayatını çekilmez hale getirecek. Denizde güzel bir fırtına çıksa daha iyi olmaz mı?"

Graydon kesin bir ifadeyle, "Tabitha'yı tercih ederim," dedi.

"Kardeşin Caleb ailenizdeki tek mantıklı kişi. Bir kadın yüzünden asla kendini kaybetmez."

Graydon merdivenlerden inmeye başladığında alaycı bir homurtu duydu. "Kardeşim Valentina'yla tanıştı mı?"

"Neden, hayır... Öyle olduğunu sanmıyorum. O denize açıldıktan sonra geldi."

"Ah," dedi Graydon. "Bir ay içinde bana kardeşimin aşk hakkında ne söylediğini tekrar anlat."

Merdivenlerin dibinde bir düzine insan onları karşılamak için bekliyordu ve o ile Toby ayrılmışlardı. Evlilik aceleye getirilmiş ve bazı açılardan zorlanmış olsa da herkes bunun gerçek bir aşk evliliği olduğunu biliyordu ve bundan memnundular. Kimse küçük Tabitha'nın Silas Osborne'la evlendiğini görmek istememişti. Parthenia ve John Kendricks'in evliliğiyle gün neşeli geçmişti ve şimdi de bu yeni heyecan. Ada yıllarca bunu konuşacaktı.

Graydon'ın etrafı tanımadığı insanlarla çevriliydi ve Ana Cadde'den kiliseye doğru yarı itildi, yarı yönlendirildi.

Tüm düğün konukları, hatta asıl gelin ve damat bile oradaydı ve herkes çok fazla yemek ve daha da fazla içkiden dolayı mutlu bir şekilde kızmıştı. Bazı erkekler başlarını sıraların arkasına dayamış horluyorlardı. Her erkeğin karısı onu uyandırmak için yumruk atmazsa, birisi uzun bir mum söndürücüyle uzanıp bu işi yapıyordu.

Hava karanlıktı ama kiliseye yumuşak ve güzel bir ışıltı verecek kadar mum yanıyordu.

Graydon kilisenin ön tarafına yerleşti ve Rory de onun yanına geldi.

"Anladığım kadarıyla Caleb'i tercih ederdiniz ama kimse onu bulamıyor."

Graydon, "Herhalde bir yerlerde bir fiçı romla kilit altındadır," dedi. Rory anlayışla başını salladı.

Valentina, birkaç saat önce Parthenia'nın düğünü için elinde tuttuğu buketin aynısını taşıyarak koridordan indi.

Arkasından bir kraliçenin giydiği elbiseyle Toby geldi. Graydon hayatında hiç bu kadar güzel bir manzara görmediğini biliyordu. Kız, tanımadığı yaşlı bir adamın kolundaydı.

Ön tarafta durduklarında Graydon öne çıkarak Toby'nin elini tuttu.

Papazın söylediği sözler farklıydı, ama Graydon Tabitha'ya sevgisini, ilgisini ve dünyevi mallarını vaat ederken söylediği her kelimedede ciddiye aldı.

Toby'ye gelince, ilk başta biraz tereddütlü görünüyordu ama sonra gülümsedi ve ona olan yeminini tekrarladı.

Rory değiştirmeleri için yüzükleri onlara uzattı. Graydon'ın sorgulayan gözlerine, "Kuyumcu zaten buradaydı," dedi.

Graydon dar altın yüzüğü Toby'nin parmağına takarken, "Keşke lavanta rengi bir elmas olsaydı," fısıldadı. Tam oturmuştu.

Elini etrafında kapattı. Onu olduğu gibi seviyordu.

Törenden sonra adadaki herkes mutlu görünüyordu; Garrett'ın hâlâ vazgeçip denize geri düşünen Lavinia hariç. "Gördüğümde inanacağım" diye mırıldanıp duruyordu.

Kingsley House'a döner dönmez, ikinci yeni evli çifti herkes kadeh kaldırarak ve Toby'yi danslara davet ederek ayrı tuttu. Kızlar Graydon'ın etrafında toplanarak ona yaklaşan gece hakkında takılıyorlardı.

Bir noktada, bir bardak ev yapımı bira almak için uzun bir masaya gidecek kadar uzun süre kaçtı. Valentina onun yanında durdu.

"Tabby'yi kurtardığınız için çok mutluyum," dedi. "Kendini feda etmeye hazırdı ama sefil bir evlilik olacaktı."

Graydon ona bakarak, "Çok kötü," dedi. Tıpkı Victoria'ya benziyordu, sadece birkaç yaş daha gençti. Yüzü ve elbisenin dekoltesi yüzünden büyük bir kısmı ortaya çıkan çirkin vücudu arasında, Yüzbaşı Caleb'in onu neden bir gece kadını sandığını anlayabiliyordu. Ve eğer zaman hesaplamaları doğruysa, tavan arasında kıyafetsiz kilitli olduğunu bilen tek kişi oydu.

"Kardeşim Caleb'e ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Valentina gözlerini kaçırıldı. "Korkarım onunla hiç tanıştırılmadım."

Graydon boynunun kızardığını ve rengin yukarı doğru yayıldığını .

"Uzun deniz yolculuğumuzdan sonra biraz yalnız kalmasının, artık insanların komutanı olmadığını hatırlamasının iyi gelebileceğini düşünüyordum."

Valentina, ne bildiğini anlamaya çalışıyormuş gibi Graydon'a genişleyen gözlerle baktı.

Sesini alçalttı. "Ne yaparsan yap, ona teslim olma. Ona yedi denizin toplamından daha değerli olduğunu göster."

Valentina orada öylece durmuş, konuşmadan bakıyordu.

Graydon boş kupasını yere bıraktı. "İzninizle gelinimle dans etmeye gidiyorum." Toby'nin elini tuttu ve onu büyükbabası olabilecek kadar yaşlı görünen küçük bir adamdan uzaklaştırdı.

Düğün konukları, herkesin adımları bilmesini gerektiren karmaşık bir dansa hazırlanırken iki tarafa dizilmişlerdi. Dansın hızlı ve enerjik müziği başladığında Toby kadınların olduğu tarafa gitmek için geri çekildi ama Graydon onun elini bırakmadı. "Yapmak zorundayız-" diye başladı.

Ama onu geleneksel vals şeklinde kollarına çekti.

-Birkaç yıl boyunca ABD'ye gelmeyecek olan bir dans ve onu odanın içinde süzmeye başladı. Herkes durdu ve bu skandal yakın vücut hareketine baktı. Müzisyenler çalmayı bıraktı, ardından çılgınca dansçıların yaptıklarına uygun bir melodi bulmaya çalıştı. Diğer konuklar genç çifte yer için geri çekildi.

Graydon ve Toby, şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi gelen akşam yemeğinden önce yaptıkları gibi dans ediyorlardı. Bir ömür, yüzyıllar.

Toby gözlerini kapadı ve kendini Graydon tarafından tutulma ve onunla dans etme hissine bıraktı.

Müzik durduğunda, isteksizce ayrıldılar. Adam kızın önünde eğildi, kız da adamın önünde reverans yaptı.

Birbirlerinden uzaklaştıklarında, konukları ne şaşırttıklarını gördüler. Ama bu uzun sürmedi. Bu insanlar bir adada yaşamalarına rağmen oldukça dünyeviydiler. Evleri uzak köşelerden, seyahatlerinden getirdikleri eserlerle doluydu.

İlk alkışlayan Valentina oldu ve diğerleri de onu takip etti.

Graydon Toby'nin elini tuttu ve onu ön kapıya götürürken bırakmadı. Başkalarıyla birlikte olmaktan bıkmıştı ve onunla yalnız kalmak istiyordu. Dışarı çıktıklarında nefes almak için durdu. Şimdi nereye gidiyorlardı?

"Bana NEVER TO SEA AGAIN'in akşam için boşaltıldığı söylendi. Bizim için," dedi Toby, sesi tereddütlüydü. "Ama sence ikimiz bu geceden yararlanmalı mıyız? Ne de olsa gerçekten bizim değil." Toby ona baktığında, yüzünde "Ciddi misin?" der gibi bir ifade vardı ve Toby güldü.

Eve doğru yürürken ellerini sıkıca tuttular. Görüldüğü gibi her zaman olduğu , kapı açık duruyordu.

"İçeri girerek kendimizi yeniden evde bulabiliriz," dedi Toby. "Belki de girmemeliyiz-"

Graydon'un cevabı Toby'yi kollarının arasına alıp eşikten evin içine taşımak oldu. Bir an hareketsiz durdu. Yirmi birinci yüzyılda ev neredeyse boştu, eski ve uzun süredir kullanılmamış görünüyordu. Ama şimdi onları çevreleyen şey, geniş bir ailenin ihtiyaçlarıyla dolu çok daha yeni bir evdi. Karanlıktı ama çiçekli duvar kâğıtlarını, mobilyaları ve yerdeki ahşap çocuk oyuncaklarını görebiliyorlardı.

"Rhett," dedi Toby, "beni yatağa götür."

Graydon gülerek onu merdivenlerden yukarı taşıdı. En üstte, küçük kütüphaneye bağlantılı yatak odasının onlar için hazırlanmış olduğunu gördü. Mumlar yakılmıştı ve her yerde çiçekler vardı.

Toby'yi yere bıraktığında kütüphanenin kapısını açmadan edemedi. Pencereden giren ay ışığı odanın tam da hayal ettiği gibi olduğunu görmesine yetmişti. Raflar deri ciltli kitaplarla doluydu.

Graydon gelip onun arkasında durdu. "Tüm kitapları döşeme tahtalarının altına saklayıp bundan iki yüz yıl sonra mı çıkaralım?"

," dedi. "Nem, toz, fareler ve... Hayır, hiçbir şey saklanmıyor." Dönerek ona baktı. "Bütün bunlar bitmeden önce ne kadar zamanımız var bilmiyorum ama buradayken sadece birlikte olmamızı istiyorum. Prens ve halktan biri yok. Hayır-"

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Asla söyleme." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Adam onun şakağını okşadı ve saçlarını düzeltti. "Bundan emin misin?"

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü. "Çok, çok eminim."

Bir an için gözleri onunkileri aradı ve güvence arıyor gibiydi.

Nazikçe yanağını, sonra da boynunu öptü. Eli elbisesinin omzuna dokundu ve onu bir santim aşağı itti. Çok nazik, çok tatlıydı.

Güzeldi, diye düşündü Toby. Onun öpücüklerinden, ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyordu ama bir şeyler eksikti. Lavinia'nın karşısına dikilip ona nasıl olacağını söyleyen adam neredeydi? Boks derslerinde onu oradan oraya savuran adam neredeydi? Tutku neredeydi?!

Cevabı bilmek için sormasına gerek yoktu. Bu kadar uzun süre sakladığı şey lanet olası bekaretiydi. Mezuniyet gecesi diğer kızlar gibi kendini kaybetmeyi dilediği çok zaman olmuştu. Ama randevusu bunu bekliyordu, bu yüzden kendini teslim edemedi, sonra da ...

Toby ona bakmak için geri çekildi. Gördüğü Lanconia Prensi Graydon'dı. Gözleri parlıyordu ama muhtemelen onu incitmekten korktuğu için çekingen davranıyordu. Bazen erkeklerin biraz yardıma ihtiyacı olur, diye düşündü.

Ona sırtını döndü ve saçlarını kaldırdı. "Lütfen bu elbisenin arkasını çözer misiniz?" diye sordu oldukça resmi bir şekilde.

"Evet, kesinlikle," dedi, aynı resmiyetle. Güzel elbisesinin yere düşmesine izin verdi.

Bu hafta öğrendiği bir şey varsa o da tarihi kıyafetlerin dışarıdan bakıldığında biraz rüküş olabileceğiydi -sıcak pantolonlar ya da atletler yok- ama altındakiler bir striptizciye layıktı.

Yüzünü ona dönerek, Jilly'nin giymesine yardım ettiği korsenin içinde kendisini görmesine izin verdi. Göğüsleri yukarı doğru itilmişti, pembe uçları yarı yarıya görünüyordu. Beli küçük bir çember içine alınmıştı ve bunun altında, içinden okunabilecek kadar şeffaf pamuklu bir kombinezon vardı. Beyaz ipek hortum bacaklarını sadece uyluğun ortasına kadar örtüyor, pembe kurdeleli jartiyerlerle bağlanıyordu.

Toby, Prens Graydon'ın tamamen ortadan kayboluşunu izlemenin lezzetli ve ruhunu tatmin edici zevkini yaşadı. Onun yerine öyle bir adam vardı ki

şehvetle tüketildi. Onun için.

Konuşmadı ama onu belinden kavrayıp yerden kaldırırken ağzı onunkıyla buluştu, dili onu keşfediyor, itiyordu. Dudakları, elleri aynı anda kızın vücudunun her yerindeydi.

Toby'nin tepki vermesi birkaç dakika sürdü. Onu ve vücuduna yaptıklarını hissetmek, onu insandan alev alev yanan bir arzu sütununa gibiydi.

Onu öperken, eli aşağıya inerek kalçalarını okşadı. Kız kollarında gevşediğinde onu kaldırdı ve yatağa .

Saniyeler içinde önce ceketini, sonra da büyük beyaz gömleğini çıkardı. Yıllar süren antrenmanlar ona kaslarla kaplı bir göğüs kazandırmıştı ve bu kasların hepsi de diz üstü deri botlara kadar inen dar pantolonunun üzerindeydi.

Toby, "Naip hanımların neden bayıldıklarını şimdi anlıyorum," dedi ve Graydon ona uygun bir şekilde rakish bir sırıtış verdi.

Botları çıkarmak birkaç saniye sürdü, sonra onun yanına uzandı ve çok yavaş bir şekilde onu soymaya başladı, dudaklarıyla yeni ortaya çıkan cildin her santimini kapladı. Önce çorapları ve jartiyerleri çıkardı, sonra da yarım slipi yavaşça vücudundan aşağı yuvarlayarak modern külotunu ortaya çıkardı. Toby, Regency kadınlarının neden sliplerin altına bir şey giymediklerini keşfettiğini düşünmeden edemedi. Korsesi ve dar pantolonu arasında, fazla iç çamaşırlarını gereksiz bir engel haline getiren bir aciliyet vardı.

Toby ellerini Graydon'ın göğsünde, kollarında gezdirdi, kaslarının sertliğine, vücudunun kıvrımlarına hayret etti: kadın için çok erkekti. Ellerini Graydon'ın vücudundan aşağı, arka tarafına doğru gezdirdi, onun gücünü hissetti.

Kendini çok cüretkâr hissederek bir elini ön tarafa götürdü ve adam dokunuşuyla inledi. Bilmesi gerektiğini düşündüğü her şeyi duymuş ve görmüştü ama gerçekler farklıydı. Dokunuşunun Graydon'da yarattığı tepki hoşuna gitmişti.

"Toby," diye fısıldadı, "daha fazla bekleyemem."

Tek yapabildiği başını sallamaktı. Bu bilinmeyen olaydan biraz korktuğunu ona belli etmeyecekti.

Adam pantolonunu çıkardı ve kadın belden aşağısı çıplak kaldı. Adam içine girdiğinde, kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı. İlk seferin acısı hakkında çok şey duymuştu ama hissettiği tek şey zevkti.

"Seni incitiyor muyum?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi. "Oh, bu çok hoş." Adam yavaşça onun içinde hareket ediyordu. Başta nazikçe ve canının acıyıp acımadığını görmek için izliyordu. Ama Toby başını geriye attı ve kendini Graydon'ın uzun, derin, yavaş itişlerine bıraktı.

Yavaş yavaş, içindeki bir şey tepki vermeye başladı ve kalçalarını kaldırarak onun daha derinlerine girmesine izin verdi. Beceriksizdi ama Graydon'ın elleri kalçalarını kavradı ve onu tuttu, sonra onunla birlikte hareket etmeye başlarken ona rehberlik etti.

"Oh!" dedi. "Oh, evet!" Gözlerini açtığında onun kendisine gülümsediğini gördü, ama sonra gözleri değişti, karardı, yüzünü boynuna gömdü ve saniyeler sonra vücudu kaskatı . İnleyerek ona doğru yığıldı.

Toby, Graydon'a yakın, onun kollarına sokulmuş bir şekilde yatıyordu. Neredeyse şafak sökmek üzereydi ve kapalı ahşap panjurlardan içeri sızan mavimsi bir ışık vardı. Bütün gece sevişmişler, birbirlerini keşfetmişler, okşamışlar, sarılmışlardı. Haftalardır yakın olmalarına rağmen dokunmaları yasak olduğundan, birbirlerine sarılmak, hissetmek, okşamak, sadece birlikte olmak için doyumsuz bir ihtiyaç duyuyorlardı.

Gece boyunca Toby'nin konuşmak, Graydon'a sorular sormak istediği dakikalar olmuştu ama Graydon'ı hissetmek bütün kelimeleri aklından çıkarmıştı. Üstelik Graydon ona dudaklarıyla konuşmaktan başka şeyler de gösteriyordu.

Şimdi, şafak vakti, birbirlerine tutunmuşlardı. "Şimdi ne olacak?" sorusu aralarında asılı kalmıştı.

Graydon kendini toparladı ve bir panjuru açmak için yataktan kalktı. Işık onu neredeyse kör ediyordu ve kolunu gözlerine siper etti. Aralarından baktığında Graydon'ın çıplak halini gördü, sonra da yorganı geri atıp aynı derecede çıplak Toby'yi ortaya çıkardı.

İlk içgüdüğü üzerini örtmekti ama yapmadı. Adam yatağın kenarına oturdu ve adam onu ayak parmaklarından başına kadar incelerken kadın sessizce orada uzandı. Yüzüne ulaştığında ona gülümsedi ve sonra onu nazikçe yüzüstü çevirdi.

Elini vücudunda gezdirdi ve sol tarafında durdu. Kaburgalarını okşadı ve eğilip dudaklarını yan tarafında gezdirdi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu usulca, sesinde sempati vardı.

"Ben bununla doğdum," dedi Toby, onun ses tonuna şaşırarak. Birkaç soluk doğum lekesi onu rahatsız mı ediyordu?

"Bu değil..." diye başladı ama durdu. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Elini yan tarafında gezdirmek için geriye uzandı ve derinin derin çıkıntılarını hissetti. Dönerek orada ne olduğunu görmeye çalıştı.

Graydon ayağa kalktı, duvardan küçük bir ayna aldı ve yan tarafındaki uzun, geniş yara izlerini görebilmesi için ona tuttu. "Sanırım yanmışsın, hem de çok kötü bir şekilde."

Toby aynayı ona uzattı ve çarşafı üzerine çekerek yatakta doğrulup oturdu. "Yanık izim yok ama yan tarafımdan aşağı doğru uzanan bir sıra küçük pembe doğum lekem var. Babam bunların keşfedilmemiş adaların haritası olduğunu söylediler."

Graydon yatağın kenarına oturup aynayı tuttu. "Tabby'nin bedenindesin," dedi yumuşak bir sesle. "Dün gece üzerindeki çıkıntıları hissedebiliyordum ve bu kadar derin yaralar bırakmak için neler yaşamış olabileceğini düşündüm. Ama acıya katlanan sen değildin."

Başka birinin bedeninde olduğu fikri, zaman yolculuğu fikrinden neredeyse daha zor anlaşılır bir şeydi. Şu anda Graydon'la birlikte tarihi bir handa, çok otantik bir yataktaymış gibi görünüyordu -her şeyin yeni olması dışında. Aradan iki yüz yıl geçmemişti, bu yüzden mobilyaların antikaya dönüşmesini sağlayan o yıllanmış patinası yoktu.

"Peki ya sen?" Toby sordu. "Farklı bir şey var mı?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum." Gözleri parıldamaya başladı. "Ama belki aramak istersiniz."

Toby ciddiyetle, "Sanırım bu en iyisi olur," dedi.

Adam ona doğru eğildiğinde, elini sert ve düz karın kaslarında, omzunda ve kaslı kolunda gezdirdi. "Seni kıyaslayacak bir şeyim yok ama bana iyi görünüyorsun ve iyi hissediyorsun." Her iki elini de

elleri onun üzerindeydi. Onu görmek ve ona dokunmak harikaydı. "Kendini farklı hissediyor musun?"

"Hayır," dedi, kadın yaklaştıkça gözleri tutkuyla kararıyordu. Ayna düşmeye başladığında onu yakaladı ve yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koymak için yana doğru döndü.

"Aman Tanrım!" Toby gözlerini kocaman açmış ve elini ağzına götürmüştü. "Sırtın!"

"Yara izi var mı?" diye sordu sırtını tamamen ona dönerken. "Hiçbir yara izi yok." Toby kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu ama kendine engel olamadı. Aynayı ona uzattı ve o da görebilmesi için tuttu. Graydon'ın sırtının sol tarafının tamamı gerçekten muhteşem bir dövmeyle kaplıydı. Açıkça Japon dövmesiydi ve canlı renklere sahipti. Resimde saçlarını başına toplamış bir kadın vardı. Alışılmadık olan, saçlarının altın sarısı ve gözlerinin mavi olmasıydı.

Graydon aynaya bakarken iki büklüm oldu. "Bu düşündüğüm kişi mi?"

"Emin değilim ama sanırım bir geyşa olarak ben."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Graydon aynayı yere bırakırken. Bir an birbirlerine baktılar ve sonra kahkahayı bastılar.

Graydon Toby'nin yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. "Sizi temin ederim ki gerçek hayatta hiç dövmem yok."

"Bir kelebek bile mi yok?" Toby hâlâ gülüyordu. "Bunun oldukça dikkat çekici olduğunu söylemeliyim, değil mi?"

"Ve inanılmaz derecede gurur verici." Toby başını kaldırıp ona baktı. "Onlar için bu evliliği ayarlayabildiğine sevindim. Bir kadını Garrett'ın Tabby'yi sevdiği kadar seven her erkek hayatını onunla geçirmelidir."

Birdenbire kendini çok uykulu hissetmeye başladı, bütün gece uyanık oldukları için bu çok mantıklıydı.

"Burada kalmak istiyorum," dedi Graydon. "Seninle birlikte. Burada yaşayabileceğimiz hayatı istiyorum." Elini kızın yanağına koydu ve yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Kızın gözleri kapalıydı. "Toby, seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun? Seni terk etmenin beni ne kadar yıkacağını biliyor musun? Yapabileceğimi sanmıyorum-" Sözüünü yarıda kesti çünkü onun uyuduğunu gördü.

Daha fazlasını söylemeye başladı ama o da uykuya yenik düşmüştü. "Hayır," diye fısıldadı. "Uyumak istemiyorum." Uyanacağından ve tüm bunların yok olacağından çok korkuyordu. Ama uyanık kalamıyordu. Vücutları sımsıkı birbirine sarılmış halde uyudular.

Chapter Twenty-one

Toby yavaşça uyandı ve bir an için nerede olduğunu bilemedi. Tam gün ışıdıydı ama perdeler kapalı olduğu için oda loğu. Kapının menteşesinde dün akşamki yemekte giydiğı güzel elbisesi asılıydı ve onu yastıklı bir askıya asmak için zaman ayırdığına memnundu. Bir an için tavana ve partiyi hatırladı. Kesinlikle başarılı olmuştu! Victoria temayı kabul etmişti ve ...

Yatakta doğrulup oturdu. Gerçekten Kingsley House'a gitmişler ve pencere kenarındaki koltuğı parçalamışlar mıydı? Eliyle gözlerini ovuşturdu. Bu kesinlikle rüyalarından biriydi. Graydon'la Tabby ve Garrett'la ilgili bir konuda tartıştıklarını da hatırlıyor gibiydi ama tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Biraz kafası karışmış hissederek -içkiyi fazla mı kaçırmıştı- kalktı, duş aldı ve saçlarını yıkadı. Dün gece saçlarını dik tutabilmek için sprey sıkmış, jölelemiş ve köpürtmüşü ve hepsini çıkarmak istiyordu. Kot pantolon ve pembe pamuklu bir gömlek giyip aşağı indi. Partiden sonra toparlamak için biraz uğraşması gerekecekti.

Ancak ev mükemmel bir düzen içindeydi ve önceki geceki toplantıdan hiçbir iz yoktu. Etrafta kimse de yoktu.

Güneşlenme odasındaki masanın üzerinde bir kase meyve ve Graydon'dan bir not vardı. "Yoğurt buzdolabında. Ben dışarıdayım. İstedini seç."

Toby, meyvelerin üzerine yoğurt döküp yemeye başlarken, ne tuhaf bir şey söylediğini düşündü. Kitabı okuyan herkes aralarında olduğundan çok daha fazla şey olduğunu düşünecektir. Ama sonra,

Belki de alışılmadık ne yazdığı değil, notun kendisiydi. Graydon'ın tüy kalemle bir şeyler yazdığını hatırlıyor gibiydi. Mum ışığı ve eski bir belge vardı ama eski değildi. Bir adam mürekkebin henüz kurumadığını söylüyordu.

Görüntü saniyeler içinde gelip gidiyor gibiydi ve nereden geldiğini düşünemiyordu. Çeliğin çeliğe çarpma sesini duyunca pencereye gitti ve dışarı baktı.

Daire ve Graydon, vücutlarının üst kısmı çıplak, bal rengi tenleri terden parlıyor, her zamanki gibi birbirlerine saldırıyorlardı. Yakınlarda Lorcan dikkatle onları izliyordu. Toby el sallamak için elini kaldırmaya başladı ama biri ön kapıyı çaldı, o da kapıyı açmaya gitti.

Kapıyı açtığında arkadaşı Alix'in orada durduğunu gördü.

Tam üç dakika boyunca birbirlerine sarılmak, gülmek ve üst üste konuşmaktan başka bir şey olmadı. Alix düğününden beri adaya ilk kez geliyordu.

"Harika vakit geçirdin mi?" Toby sordu.

"Muhteşem. Her şeyiyle! Kaçırdığım bir şey oldu mu? Lexie'den haber aldın mı?" Alix sordu. "Babam bazı ilginç ziyaretçileriniz olduğunu söyledi."

"Gel ve gör." Toby, Alix'le kollarını birleştirdi ve onu mutfaktan geçirerek güneşlenme odasının pencerelerine götürdü. Dışarıda iki güzel adam güreşiyorlardı, güçlü vücutlarında sadece bol beyaz pantolonları vardı ve pantolonları o kadar aşağı sarkıyordu ki düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

"Her sabah buna mı uyanıyorsun?" Alix sordu. "Tostun üzerindeki bal hakkında konuş!"

Toby iç çekti. "Evet. Tatlım. Bir sürü." "O zaman hangisinin senin olduğunu hatırlat."

Toby arkasını döndü. "İkisi de değil. Daire, uzun boylu olan, Lorcan'a aşık." Kenardaki kadına başıyla işaret etti.

"Onu orada görmedim bile," dedi Alix.

Toby güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum. En soldaki çiçekliği görüyor musun? Bana adamların en iyi manzarasını veriyor. O zavallı yataktaki çiçekleri o kadar uzun süre suluyorum ki su altında kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorlar.

Ama sonra, Lorcan ben ne zaman görmezden gelindiğimizi hissetsek, yoga yaparak erkekleri geri kazanıyoruz - bol bol arkaya yaslanma pozları."

Alix Toby'yi izliyordu. "Burada bir aile kurmuşsunuz gibi görünüyor ama annem yakında hepsinin gideceğini söyledi."

"Evet," dedi Toby, sesi bu olaydan duyduğu korkuyu gösteriyordu. "Yaklaşık iki buçuk hafta içinde Graydon ülkesine dönecek ve başka bir kadınla nişanlandığını açıklayacak."

Alix elini arkadaşının koluna koydu. "Annem senin Graydon'la birlikte olmaya başladığını söyledi..." Bu cümleyi bitirmedi çünkü annesi Victoria'nın Graydon ve Toby hakkında söylediği her şeyi anlatmamanın daha iyi olacağını düşündü. "Onun kalbini kıracak!" Victoria sesinde öfkeyle söylemişti. "Elinde kılıcıyla siyah atına binip gidecek ve sevgili küçük Toby'yi öyle bir ağlatacak ki, hayatı mahvolacak."

Annesi bazen dramatik bir şekilde abartma eğiliminde olduğundan, Alix onun söylediklerine pek dikkat etmemişti. Ama şimdi Toby'nin yüzüne bakınca, annesinin haklı olabileceğini düşündü.

Pencereden dışarı bakan Alix, adamların birbirlerini öldürmeye çalışmayı bıraktıklarını ve malzemeleri topladıklarını gördü. Yakında içeri gireceklerdi.

"Neden sen ve ben Kingsley House'a gidip konuşmuyoruz?" Alix dedi ki. "Ben yokken neler olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar duymak istiyorum. Ayrıca, sana söylemek istediğim birkaç şey var."

"Baban Jared'in tüm çevresini terörize ettiğini söyledi."

Ön kapıya doğru yürürlerken Alix, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Şey, belki biraz."

İki kadın Kingsley House'a kadar yol boyunca gülüştüler ve Toby, Graydon'a nerede olduğunu söylemek için bir not bırakmadığını ancak daha sonra fark etti. Ama omuz silkti. Aralarında kalıcı bir şey yokmuş gibi davranıyordu. Oda arkadaşlarıydılar, hepsi bu.

"Graydon," dedi Toby yüzüncü kez, "Japon dövmelelerinin tarihi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben

ABD'ye ithal etmek için daha fazla mal bulma arayışında olan denizcilerin bazen dövme yaptırma acısına katlanmalarına gerçekten sevindim. Tüm bunlar son derece ilginç ama dövmelere tüm dikkatimi veremeyecek kadar meşguldüm."

Graydon'a ters ters bakıyordu, gözleri yemek partisinden bu yana geçen bir hafta içinde Graydon'ın garip davranışlarından bıktığını gösteriyordu. Günü Alix, Jared ve diğer arkadaşlarıyla geçirdikten sonra döndüğünde Graydon onu sanki bir yıldır yokmuş gibi karşılamıştı. Onu kollarının arasına almış ve çok samimi bir şekilde öpmüştü.

Bütün gün boyunca Kingsley ailesinin üyeleri tarafından Graydon'a fazla yaklaşmaması gerektiği konusunda nasihatler almasının da bir faydası olmamıştı. Sanki bunun zaten farkında değilmiş gibi, ona defalarca Graydon'ın yakında gideceğini ve muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini söylemişlerdi.

"O gittiğinde yıkılacaksın," dedi Victoria, güzel yüzü hem korku hem de uyarı doluydu.

Onların sözleri Toby'ye zaten bildiği şeyleri hatırlattı ve ayrılmaya hazır olduğunda kararlılığı daha da sertleşmişti. Akşam yemeği partisi onu ve Graydon'ı yakınlaştırmıştı ama buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Evine girdiğinde Graydon'ın onu kollarına çekip daha önce hiç öpülmediği gibi öpmesi hiç yardımcı olmamıştı. Geçmişte öpücükleri çekingendi. Hoş ama tutku dolu değildi. Ama onu kapıda karşılayan adam Prens Graydon değil de başka biri gibi görünüyordu. Aklına gelen ilk düşünce sevgilisi oldu.

Gerçek şu ki, Lorcan ve Daire orada olmasaydı, Toby'nin o gün duyduğu her söz, Graydon'a aşık olmanın korkunç sonuçlarıyla ilgili her uyarı pencereden uçup giderdi. Bekâretini yemek masasında kaybedecek kadar onun öpücüklerine teslim olacağından hiç şüphesi yoktu.

Ama Lorcan ve Daire oradaydı, ikisi de ağzı açık şaşkınlıkla bakıyorlardı, Lanconyalı çekingenlikleri yaşadıkları şokun önüne .

Daire bir kitap yığınını düşürdü, böylece Toby'nin bacağının etrafında çok derin öpüşen iki kişiyi hatırlattı.

Graydon'ın kalçası, yalnız olmadıklarını gösteriyordu. "Beni yere bırak!" diye tısladı.

"Evet, elbette," diye yanıtladı. "Daha sonra, özel olarak, birlikte olacağız."

Daire'ye daha sonra "birlikte olmayacakları" cevabını veremeyecek kadar hızlı uzaklaştı. Toby Daire'ye baktığında, onun onaylamadığını gördü.

Toby utanarak odasına koştu. Yüzüne soğuk su dökmek onu serinletmeyince soyundu ve buz gibi duşa girdi. Suyun altında titrerken, Graydon'ın ellerinin onun üzerinde, onun ellerinin de onun üzerinde olduğu hayaller görmeye başladı. Bir noktada, Graydon'ın hayatını onunla birlikte geçireceğine söz verirkenki gülümsemesini görür gibi oldu; sonra da parmağına altın bir yüzük taktı.

Ellerini yüzüne kapattı ve soğuk suyun üzerine dökülmesine izin verdi. Bu durmak zorundaydı! Böyle devam edemezdi. Onunla ilgili bu fantezileri durdurmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. O başka bir kadına aitti. Hayır! Bedeni, zihni, ruhu başka bir ülkeye aitti. Orayı o kadar çok seviyordu ki, sevmediği bir kadınla evlenmeyi göze almıştı ve bu da muhtemelen sevgili kardeşini ondan uzaklaştıracaktı. Eğer Graydon'ın tüm bunları yapmaya razı olacak kadar sağlam ilkeleri varsa, Toby de hayatını daha fazla zorlaştırmayarak ona yardımcı olacaktı. Ayrılıklarını ne onun ne de Graydon için zaten olduğundan daha zor bir hale getirmeyecekti.

Ayrıca, koruması gereken kendi akıl sağlığı vardı.

Ertesi sabah Graydon'la sadece arkadaş olma yeminini güçlendirmişti. Bunu yapmanın yolu kendini işe gömmekti ve belki bu saçma hayallerine bir son verebilirdi. İki işi vardı ve zihnini yapılması gereken işlerle doldurmak için elinden geleni yaparak bu işlere daldı.

Sonraki hafta boyunca Jared'in peyzajını yapması için ona verdiği bahçede çok zaman geçirdi. Ancak oraya ilk kez tek başına gittiğinde BEYOND TIME evindeki bahçeyi hayal etti.

Ama sadece bir kısmını hayal edebiliyordu ve sürekli yetişkin bir ağacın eksik olduğunu düşünüyordu. Dr. Huntley'e o bahçe hakkında bir şey bilip bilmediğini sormayı düşündü ama bunun üzerinde durmamanın daha iyi olacağına karar verdi. Ev onun değildi ve doğrusu bir daha oraya girmek gibi bir arzusu da yoktu.

Bahçenin yanı sıra Victoria'nın düğünüyle de meşguldü. Artık bir teması olduğuna göre ilerleyebilirdi. Ve her gün, yapması gerekenler listesine bir şeyler ekleniyordu.

Bir akşam Toby tarihe uygun çiçek aranjmanları tasarlamaya dalmıştı ki Graydon şöyle dedi: "Sadece gelin ve damat kostüm giyecekken her şeyi gerçeğe uygun hale getirmek için bu kadar uğraşmanız çok kötü. Belki de herkes bu şekilde giyinmeli."

Toby, Victoria'nın kendisine verdiği konuk listesine göz attı. Listede çok ünlü kişiler, özellikle de yazarlar vardı. "Konukların kostüm giymesini nasıl sağlayabiliriz? Bu Amerikalıların yapmayı sevdiği bir şey değil."

Graydon, "Evde olsaydım onlara sadece bunu söylerdim," dedi. "Eğer saraydaki bir baloya gelmek istiyorlarsa, ne giymeleri söylenirse onu giyerler."

"Ama o zaman sen bir prenstin," dedi dizüstü bilgisayarına bakarak. Daire ve Lorcan'ın birbirlerine nasıl gülümsediklerini görmemişti.

Graydon telefonunu eline aldı. "Sanırım Amerikan kraliçesine konuklara bunu nasıl yaptıracağımızı sormalıyız."

"Victoria," dedi Toby ve Graydon başını sallayarak telefonunu aldı ve HOW DO WE GET YOUR ILLUSTRIOUS GUESTS TO Kostüm mi? ve gönderdim.

Victoria'nın cevap vermesi sadece bir dakika sürdü. ÖDÜL VERİN. HEPSİ KIYASIYA HIRSLI, BU YÜZDEN ONLARI YARIŞTIRIN.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Graydon. "Madalya verilmesi için komisyon kuralım mı?"

"Bir prensle dansa ne dersin?" Toby söyledi.

Graydon'ın gözleri parladı. "Rory'nin katılıp katılamayacağına bakacağım."

Gölerek planlamaya geri döndü ve Daire ile Lorcan'ın birbirlerine attıkları bakışı yine görmedi.

İnsanlar Victoria'nın söylediği gibi yanıt verince, Toby telefon yağmuruna tutuldu. Her yazar, diğerk yazarların ne giyeceğini bilmek istiyordu. Mükerrer diye olduğunu söylediler. Victoria bunun birbirlerini geçebilmek için olduğunu söyledi. *New York Times*'ın iki numaralı çok satan yazarlarının kostümlerinin bir numaralı çok satanlardan özenli olduğundan emin olmak istediklerini açıkladı. Toby, "Ama sadelik Regency kıyafetlerinin temel taşıydı," dedi.

"Bunu listedeki üç numaraya söyle," diye cevap verdi Victoria.

Bahçe ve düğün arasında Toby'nin işi başından aşkındı. Lorcan o kadar çok yardımcı oldu ki kısa sürede Toby'nin tek asistanı haline geldi. Toby, Lorcan'ı telefonda Victoria'nın ünlü yazar arkadaşlarıyla konuşurken dinlemeye bayılıyordu. Lorcan saçmalamaz, sempati göstermez ve her şeyi açıklardı. Elde dikilmiş incilerden kristal işlemeli tokalı ayakkabılara kadar her şeyin canlı tasvirleriyle rekabeti teşvik ediyordu. Kapatırken Toby'ye hınzırca bir gülümseme verdi. Victoria'nın düğünü ıslıl ıslıl olacak gibi görünüyordu!

Toby her şeyi Victoria'ya e-posta yoluyla ilettil, çünkü Victoria son romanını yazmaya dalmıştı - bu roman Valentina Montgomery Kingsley'in talihsizlikleri hakkındaydı.

"Yazarken ağlıyor mu?" Graydon yemekte sordu.

Toby ilk başta onun şaka yaptığını düşündü ama şaka yapmıyordu. Yüzü ciddiydi. "Bilmiyorum," diye yanıtladı Toby, "ama Alix'e sorarım."

"Bunu nereden biliyorsun?!" Alix telefonda söyledi. "Annemle son üç kez konuştuğumda yazarken ağlıyordu. Sanki bu kitabı yaşamış gibi olduğunu ve kalbinin parçalandığını söylüyor." Alix küçük bir kızgınlık sesi çıkardı. "Tabii ki editörü buna bayılıyor! Yazarlar ağlarsa okurlar da ağlarmış ve gözyaşları kitap sattırmış."

"Biraz duygusuzca," dedi Toby, "ama anlaşılabilir. Sen ve Jared ne yapıyorsunuz?"

İşte o zaman Alix, Victoria'nın gelinliği Toby'nin tasarlamasını istediğini söyleyerek bombayı patlattı.

"Hayır," dedi Toby kararlılıkla. "Bu gelinin işi, benim değil."

"Bu iyi bir başlangıç," dedi Alix, "ama Languedoc'ta bir akşam yemeğine bahse girerim ki annem kazanacak."

"Sıra sende," dedi Toby. "Başkası için düğün planlamanın da bir sınırı var." Victoria kazandı.

Yemekten günler sonra Victoria Toby'yi aradı ve kendi deyimiyle gelinliğiyle "ilgilenmesini" istediğini söyledi.

"Ama eminim bunu kendin yapmak isteyeceksin," dedi Toby, sesini olabildiğince sertleştirerek.

"İsterdim," dedi Victoria, "ama Valentina'nın günlüğü yakın zamana kadar elime geçmedi ve teslim tarihimin aylar gerisindeyim. Okuyucularım daha önce hiç bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmamıştı ve ayrıca bu ekonomide çalışmayı bırakamam, değil mi? Dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca okuru hayal kırıklığına uğratmak, değil mi?"

"Sanırım hayır," dedi Toby, "ama gelinliğini nasıl seçeceğim?" Kaşları o kadar kalkmıştı ki neredeyse saçlarının arasında kaybolacaklardı.

Victoria tereddüt etmedi. "Bana o döneme uygun elbiselerin fotoğraflarını gönderin, ben bir tane seçeyim, sonra Martha ve onun muhteşem hanımları benim için yapsınlar."

"Martha?" Toby sordu. "Bu ... Martha Stewart mı?"

"Tanrım, hayır! Gerçek Martha'yı kastediyorum. Pullen, tabii ki. Dikiş Kraliçesi. Tüm ölçülerim onda var ve her şeyi yapabilir. Gitmem gerek. Fotoğrafları bugün gönder." Telefonu kapattı.

Toby telefonunu kapatıp Lorcan'a baktı ama o çoktan internete girmişti. Martha Pullen'in ürünlerini, tarihini ve zarif bir şekilde hazırlanmış giysilerini içeren web sitesini bulmuştu.

"Şimdi tek yapmamız gereken Victoria'yı memnun edecek kadar güzel bir elbise bulmak," dedi Toby. Bir saat sonra, iki dizüstü bilgisayar kullanarak, müze sitelerinden her biri nefes kesici yirmi iki elbiseden oluşan bir dosyayı kopyalayıp yapıştırdılar.

Toby fotoğrafları bir flash belleğe kaydederken, "İşte burada," dedi. Sonra onları Victoria'ya teslim edecekti.

"Yeşil olana bahse girerim," dedi Graydon. "O halde ben de maviyi alıyorum," diye karşılık verdi. "Kırmızı kurdeleli olan," dedi Daire.

Lorcan, "Kızlık erdemi için saf beyaz elbise," dedi ve hepsi kahkahalara boğulmadan önce bir an ona baktı.

Sonuç olarak, iki şey dışında çok hoş bir hafta olabilirdi. Toby, Graydon'la birlikte şimşek hızında hayaller görmeye devam etti ve oldukça tuhaf şeyler yaptı.

Toby bazen Graydon'a bakıyor ve onu Regency kıyafetleri içinde "görüyordu". Onu akşam yemeğinde bu kıyafetler içinde görmüştü ve çok da güzel giymişti ama kısa süreli hayalleri farklıydı. Akşam yemeğinde giydiği zarif küçük terlikler yerine uzun deri çizmeler giymişti. Kıyafetleri de kostüm gibi değil, giymeye alışık olduğu bir şey gibi görünüyordu. Bir gece Graydon şöminenin yanında duruyordu ve kadın birden onu sadece gömlek, dar pantolon ve uzun çizmelerle gördü. görüntü o kadar erotikti ki Toby'nin başını döndürmüştü.

Yemek, üzerinde gül yaprakları olan büyük bir yatak, sıra sıra deri ciltli kitaplar ve Graydon'ın "Tüm kitapları döşeme tahtalarının altına saklayıp bundan iki yüz yıl sonra çıkaralım mı?" dediği başka birçok hızlı görüntü vardı.

Bir sabah tamamen uyanmadan önce, Graydon'a uzandı ve onun yanındaki yatakta olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Bütün imgelemleri Graydon'dan sakladı. Alix'e de onlardan bahsetmedi. Lexie'yle telefonda konuştuğunda da onlardan hiç bahsetmedi. Ama sonra Lexie'nin tek konuşabildiği Roger Plymouth ve uzun araba yolculuklarında yaptıklarıydı. "Beş yıldızlı otellerde kalmamız için ısrar edeceğini sanıyordum," dedi Lexie, "ve orada kot pantolon ve tişört içinde Amerikalı turistlerin en kötüsü gibi görünecektim. Ama sadece üç ya da dört yatak odası olan yerlerde duruyoruz ve genellikle yemekler sahipleri tarafından yetiştirilip pişiriliyor. Hepsi harika! Peki sen nasılsın? Onunla yattın mı?"

"Seks için değil, hayır," dedi Toby. "Peki ya sen?"

Lexie tereddüt edince Toby'nin nefesi kesildi. "Onunla yattın, değil mi?"

"Bu sadece oldu." Lexie dedi. "Çok çok Şarap, çok çok ay ışığı. Ama sadece seksti, aşk yoktu. Peki ya sen?" "Sanırım benim sorunum tam tersi olabilir: aşk var ama seks yok." "Yeow!" Lexie dedi ki. "Bana her şeyi anlat." "Henüz değil," dedi Toby, "ama sonra yapacağım." Birbirlerine söz vererek telefonu kapattılar.

Hayallerin yanı sıra, Graydon çok garip davranıyordu. Bir gün onu yürüyüşe davet etmiş, sonra da Toby'nin birkaç düğün için dekore ettiği bir Nantucket kilisesine götürmüştü. İlk başta sadece güzel eski binayı görmek istediğini düşündü ama hayır, kiliseyi muhtemelen 1806'daki haliyle hayal etmesini

Toby onun ne demek istediğini anlamadı. Düğün için o yılı kullandığına göre, onun da bunu kastettiğini düşünmüştü. "Victoria burada değil, Alix'in tasarladığı şapelde evlenmek istiyor."

Graydon sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi derin bir iç çekti ve onu öğle yemeğine götürdü.

Bir hafta boyunca onun için kulağa çok eski gelen müzikler çalmış, alışılmadık yemekler pişirmiş ve Kingsley ailesini yönetmek için denizi bırakması gerektiğini söylemişti. Ona kraliyet kadınlarını neyin bayılttığını sormuştu. Japon dövmeleleri üzerine kaygan fotoğraflardan oluşan büyük bir kitap sipariş etmiş ve Toby'den onunla birlikte bakmasını istemişti.

Cumartesi günü Graydon'ın tuhaf davranışlarından o kadar sıkılmıştı ki Lorcan ve Daire'yi adanın etrafında bir gezintiye çıkmaya ikna etti - Graydon'ın Lanconia'da işi olduğunu ve onlarla gidemeyeceğini biliyordu. Onların da Graydon'dan uzaklaşmaktan memnun olduklarını düşündü.

Sabah erkenden ayrıldılar, hepsi kapıdan aceleyle çıktılar ve arkalarında çok üzgün görünen bir prens bıraktılar.

Graydon, Toby'ye birlikte geçirdikleri zamanı hatırlatmak için çok uğraştığını biliyordu. Ve bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu. Hatırlamaması daha iyiydi. Onun yaşadıklarını yaşamaması, her gün canlı, net, acımasız anılarla işkence görmemesi daha iyiydi.

İlk başta kendini tüm bunların bir rüya olduğuna inandırmaya çalıştı. Hayal gücünün bir ürünüydü. Toby'yi o kadar uzun zamandır arzuluyordu ki, onu rüyasında görmüştü. Ve tarihi bir düğün için yapılan onca planın arasında, rüyasında yarı şeffaf elbiseler giyen kadınlar olması anlaşılabilir bir şeydi. Toby hiçbir şey hatırlamadığına göre, bu sadece onun hayaliydi.

Ama buna inanmadı. İçinde, zihninde olanların gerçekten gerçekleştiğine dair ruhunun derinliklerinde bir bilgi vardı. Ama bunu nasıl kanıtlayacaktı?

Akşam yemeğinden sonraki o ilk gün Toby'nin uyanmasını beklemişti. Onun kollarına nasıl atılacağını ve... şey, ona onu sevdiğini nasıl söyleyeceğini hayal etmişti.

Ama o kadar geç saatlere kadar yatakta kaldı ki Graydon fazla enerjisini atmak için Daire ile dışarı çıktı. Daire dışarıda terlerken Toby kalkıp Alix'le birlikte kaçtı. Graydon'a bir not bırakmamıştı ama teyzesi Jilly uğradı ve Toby'nin nerede olduğunu söyledi.

"Herkes onun için endişeleniyor," dedi Jilly. "Sana çok yakın olduğunu ve sen gittiğinde yıkılacağını düşünüyorlar."

Graydon kendini savunmak için ağzını açtı ama nasıl yapacaktı? Toby ile zamanda nasıl geri gittiğinin hikâyesini anlatacak mıydı? O saatlerin hayatının en mutlu saatleri olduğunu itiraf edecek miydi? Berberin dişçi olduğu bir zamanda kalmak istediğini mi? Sözde doktorların "kötü huylardan" kurtulmak için hastaların kanını akıttığı zamanlarda?

Ama bir dakika içinde geri döneceğini . İkinci bir düşünce olmadan -Ve öfkesi onu korkutmuştu. Toby'yle tanışmadan önce mutlu bir adam olduğunu söyleyebilirdi. Bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti. Ama şimdi... Şimdi hayatından, geleceğinden her geçen saat daha da memnuniyetsiz oluyordu.

Birlikte geçirdikleri geceden sonraki ilk gün, Toby'nin dönmesini sabırsızlıkla beklemişti. Aklını Lanconia'nın işlerine vermeye çalışmış ama . Bir noktada Rory onu ,

7/24 çalışmanın nasıl bir Şey olduğunu hatırlamadığını söyledi. "Sen tatilini yap, ben de işimi" dedi ve telefonu kapattı.

Normalde kardeşinin öfkesi Graydon'ı üzebilirdi. Onu geri arar, özür diler ve aklını tamamen ülkesinin ihtiyaçlarına verirdi. Ama o bunu yapmadı. Bunun yerine serayı ve çiçek tarhlarını sulamak için dışarı çıktı. Aklı Toby'deydi; onun ne zaman döneceği ve gelenlerle ilgili ne yapacakları. Birlikte geçirdikleri gece hakkında.

Bütün gün birlikte geçirdikleri zamanın her saniyesini tekrar tekrar gözden geçirdi. Her anı, her kelimeyi, her dokunuşu düşündü.

Toby döndüğünde Graydon endişeden çılgına dönmüştü. Özel olarak konuşabilmek için ondan kibarca yukarı çıkmasını istemeyi planlıyordu.

Ama öyle olmadı. Bunun yerine, onu gördüğünde tüm nezaketi, tüm çekingenliği bir kenara bıraktı ve onu kollarına aldı. Ona dokunmayalı aylar olmuş gibiydi ve bir türlü doyamıyordu. Daire bir yığın kitabı sert zemine düşürmeseydi ne yapacağını bilmiyordu. Çıkan gümbürtü onu Toby'yi tutmayı bırakacak kadar ürkütmüştü.

Graydon geri çekilip herkesin yüzüne baktı. Lorcan şok olmuştu, Daire tiksinimişti ve Toby ona sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. İşte o zaman Toby'nin birlikte geçirdikleri zamana dair hiçbir Şey hatırlamadığını fark etti.

Ertesi hafta onun hatırlaması için elinden gelen her Şeyi yaptı. O gece duyduğu gibi bir müzik bulana kadar internette arama yapmıştı. Onun yediğı gibi yemek pişirdi, sonra Tabby ve Silas Osborne'un hikayesini yeniden anlattı ve Garrett Kingsley ile evlenseydi ne kadar iyi olacağını söyledi. Diyalog okudu. Düğün töreni de dahil olmak üzere insanların ve sahnelerin taslaklarını çizdi ve Toby'ye gösterdi. Hatta Toby'den kendisiyle birlikte aynı kiliseye yürümesini bile istemişti ama kilisenin görüntüsü hiçbir anıyı canlandırmamıştı. Kingsley House'u ziyaret etmek de öyle. Karşılaştığı tek engel, onu kendisiyle birlikte BEYOND TIME'a girmeye ikna etmeye çalışmasıydı. Kadın içeri adım atmayı reddetti.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü hiçbir şey hatırlamıyordu. Onun sunduğu her şeye baktı, dinledi, tattı ama hiçbir şey hafızasını canlandırmadı.

Haftanın sonunda Graydon bunun gerçekten de bir rüya olduğunu düşünmeye başladı.

Hafta sonu geldiğinde artık sakinleşmeye başlamıştı ve Victoria'nın ona yaptırdığı her şey hakkında Toby ile şakalaşabiliyordu.

Cumartesi öğleden sonra Jared, Alix'le birlikte ayrılacaklarını söylemek için uğradı ama evde sadece Graydon vardı. Daire, Lorcan ve Toby adanın etrafında bir yelken turuna çıkmışlardı. Daire daha önce hiç tekneye binmemişti ve kadınlar bir balinanın teknenin altına girip onu ters çevirip çevirmeyeceği konusunda onunla dalga geçmişlerdi. "İnsanları yuttuklarını duydum," dedi Toby, yüzünü ekşitmeden. "Bütün o zıpkınlamaların intikamını alıyorlarmış."

Lorcan daha önce sadece bir kez tekneye binmişti ama Toby'nin alaylarına o da katıldı. Graydon geride kalmak zorundaydı çünkü bazı Amerikalı işadamları Lanconia'da bir ayakkabı fabrikası açma olasılığı hakkında konuşmak istiyorlardı. Graydon onlarla birlikte tüm ön çalışmaları yapmıştı ve Rory aracılığıyla su, malzeme ve işçilikle ilgili sorularını yanıtlamak için orada olması gerekiyordu.

Jared'in kapıyı çalması Graydon'ın kardeşiyle dördüncü görüşmesini bitirdiği sırada oldu ve bu hoş bir rahatlamaydı. "Alix ve ben New York'a dönmek zorundayız," dedi Jared, "ve burada her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim." Sanki hâlâ Nantucket'ta ne aradığını ve Toby'nin kalbini kırmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi Graydon'a bir aşağı bir yukarı bakıyordu.

Graydon Jared'a bir bira ikram etti ve içkileri dışarıda içtiler. "Sen ve Toby nasılsınız?" Jared açık açık sordu.

"Harika. Ben ona aşığım ama o benim şimdiye kadar sahip olduğu en iyi kız arkadaşı olduğumu düşünüyor. Bana gelinlik tasarımlarını ve sarı gülleri mi yoksa pembe olanları mı daha çok sevdiğimi soruyor. Onu öptüm ama bana uslu durmamı söyledi."

"Öyle mi?" Jared sordu ve yüzü biraz rahatlamaya başladı.

"Buradan ayrıldığımızda sanırım üç Lanconlu da ağlayacak ama Toby evini geri aldığı için mutlu olacak."

Jared gülümseyerek birasından içti.

Graydon söylediklerinin tamamen doğru olmadığını biliyordu ama tam olarak yalan da sayılmazdı. Belki de sadece son birkaç gündür hissettiklerini dile getiriyordu.

"Ne zaman gidiyorsun?" Jared sordu.

Graydon kuzeninin ses tonundan irkildi. İnsanların ondan kurtulmaya çalışmasına alışık değildi. "Bir buçuk hafta," dedi.

Jared "İyi" demedi ama gözleri .

Eve geri döndüklerinde Graydon birden genç Alix-Ali ile ev tasarımları hakkında konuştuklarını hatırladı. "Evinizde yirmi üç yaşlarında genç bir kadının muhtemelen büyük, ağır çerçeveli bir portresi var mı?"

"Evet, var. Tavan arasındaki resimlerden biri. Büyükbabam alt kata asılmasını istedi ama bütün kadınlar çerçevenin büyük ve çirkin olduğunu söylediler, bu yüzden saklı kaldı. Sen nereden biliyorsun?"

Graydon hemen bir yalan uydurmak zorunda kaldı. "Dr. Huntley dedi ki-"

"Başka bir şey söyleme," dedi Jared. "Eğer görmek istersen, Toby'de evin anahtarı var. Bakmaktan çekinme. O resmi çocukluğumdan beri görmemiştim. Bildiğim kadarıyla en arka duvara yaslanmıştı ve muhtemelen önünde bir sürü eşya vardı. Tavan aram pek aydınlık değil, o yüzden buraya getirmek istersen getir. Aslında o resmi tekrar görmek isterim."

"Teşekkür ederim," dedi Graydon. Adamlar vedalaştı ve Graydon Jared'in Kingsley House'a giden yolda yürümesini izledi.

Pazar sabahı kadınlar kilise ayinine gittiler. Graydon yapacak işleri olduğunu söyleyerek yalvardı ve Daire'yi kendisiyle kalması için dürttü. Kingsley'in tavan arasına bakacaklardı.

Chapter Twenty-two

Toby ve Lorcan kiliseden döndüklerinde Daire ve Graydon aile odasında duvara yaslanmış, çarşafı kaplı kocaman bir pakete bakıyorlardı.

"O da ne?" Toby sordu.

Daire, "Jared'in atalarından biri," dedikten sonra bütün sabahı Kingsley House'un tavan arasında, ellerinde büyük fenerlerle portreyi arayarak nasıl geçirdiklerini anlattı. "Ağır kutuları, eski mobilyaları, büyük bir kuş kafesini taşımak zorunda kaldık ve..." Graydon'a baktı.

"Ve bir sepet dolusu küçülmüş kafaya benzeyen bir şey," dedi Graydon, "ama emin olmak için durup araştırmadık."

Meraklanan Toby onun yanına gitti. "Belirli bir şey mi yoksa sadece keşif mi yapıyordun?"

"Alisa Kendricks Kingsley'in portresini bulmaya çalışıyordum ve sanırım bu o."

"Ali," dedi Toby usulca. "Rüyamdaki küçük kız. Ama onun portresini yaptırdığını ve portrenin Kingsley'lerin tavan arasında saklandığını nereden çıkardın?"

"Ona bunu yaptırmasını söyledim ve Dr. Huntley, kendisinin ve kocasının adada ev inşa etmekle hiçbir zaman anılmadığını söylediği için, çerçevenin içine kanıt bırakmasını istedim."

Lorcan ve Daire şaşkınlıkla ona bakarken Toby'nin ağzı hayretle açıldı.

"Onu ne zaman gördün?" Toby'nin sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Akşam yemeği partisinin olduğu gece bir rüya gördüm." Graydon'ın sesi sanki önemli değilmiş gibi çıkıyordu. "Neyimiz varmış bakalım mı?" O

Daire'ye başıyla eski, sarı, tozlu çarşafın diğer tarafını tutmasını işaret etti ve çarşafı kaldırdılar.

Genç bir kadının portresiydi. İlkel bir tablo olarak bilinen bu resim, muhtemelen Amerika'yı dolaşıp parası olan herkesin portresini yapan gezgin ressamlardan biri tarafından yapılmıştı. Resmin üzerine yapıldığı tahtalar biraz yamulmuştu ama çilek sarısı saçları ve mavimsi yeşil gözleriyle genç kadının güzelliğinden bir şey kaybettirmiyordu. Bununla birlikte, resmi çevreleyen çerçeve resmin boyutuna göre çok ağırdı ve neredeyse onu eziyordu. Etrafını saran oymalı koyu meşe ağacından genç kadının yüzü neredeyse hiç görünmüyordu.

"Arkadaşına benziyor," dedi Lorcan.

"Alix." Toby Graydon'a bakıyordu. Genç Ali'yle tanıştığı bir rüya gördüğüne dair tek kelime etmemişti. Ama belki de dolambaçlı yollardan tanışmıştı. Dövmeler, kiliseler ve tarihi yemek tarifleri hakkındaki tüm yorumları rüyasından mı geliyordu?

Graydon Toby'ye bakmadı. Eğer baksaydı, muhtemelen ona rüyasını soracaktı. İçinde o da var mıydı? Neden ona bundan bahsetmemişti? Ona baktı ama Toby gözleriyle buluşmadı.

Adamların portreyi duvara doğru çevirmesini ve Graydon'ın büyük çerçevenin arkasını incelemeye başlamasını izledi. Tuhaf bir şekilde, neredeyse ön tarafı kadar arka tarafı da oyulmuştu. Karmaşık sarmaşıklar ve yapraklar, oradan buradan fırlayan küçük çiçek tomurcukları arka tarafı kaplıyordu. Graydon sanki bir şey arıyormuş gibi ellerini kenarlarda gezdirdi.

Bulmaya çalıştığı her neyse orada yokmuş gibi görünüyordu. Ama sonra çerçeveye bir ışık huzmesi vurdu ve birkaç metre ötede duran Toby tasarımı daha net görebildi. "Sanırım ahşabın bazı kısımları eskiden boyalıydı ya da belki de boyanmıştı."

Graydon onun yanında durmak için hareket ettiğinde, küçük çiçek tomurcuklarının hafif kırmızimsı bir tonu olduğunu gördü. İki yüz yıllık kararmış ahşap üzerinde bu rengi görmek zordu ama yine de oradaydı.

Graydon diz çökerek tomurcuklardan birini parmak uçlarına aldı ve çevirdi. Hareket etti. Çok az, ama hareket etti. Üç kez daha döndürdükten sonra küçük bir kapı açıldı ve içinden sıkı bir kâğıt rulosu çıktı. Onu çıkardı ve Toby'ye uzattı.

Ruloyu açık avucunun üzerinde tuttu. "Belki de bunu Dr. Huntley'e götürmeli ve arşivcilerin açmasına izin vermeliyiz."

Graydon çok daha eski bir ülkeden geliyordu. Sadece iki yüz yıl onu etkilememişti. Kâğıtları ondan aldı ve açtı. İyi keten tahvile benzeyen üç yaprak vardı, ikisi tüy kalemle yazıldığı belli olan küçük yazılarla doluydu. Son yaprağın üzerinde ise evlerin çizimleri vardı.

Toby bütün kâğıtlara baktığında Graydon çerçevenin içinden dört rulo daha çıkarmıştı.

Toby, "Bu, Alisa'nın evleri tasarladığının ve ilk Jared'in onları inşa ettiğinin kanıtı," dedi. "Dr. Huntley bunu beğenecek."

"Bekle!" Daire dedi ki. "Bir tane daha var." Sağ üst köşede, bir zamanlar mavi olduğu anlaşılan minik bir çiçek oyması vardı. "Bunu anlayamıyorum," dedi uzaklaşırken.

Graydon'ın küçük mavi çiçeği döndürmesi, çevirmesi ve itmesi birkaç denemesini aldı. Tam vazgeçmek üzereydi ki uzun, ince bir kapı açıldı. İçinde kurşun kalem büyüklüğünde yuvarlanmış tek bir kâğıt parçası vardı. Graydon kâğıdı açtığında yüzünün tüm rengi kaybolmuş gibiydi ve bir an için hareket edemedi.

Daire omzunun üzerinden baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Ne oldu?" Toby sordu.

"Bu bir kız resmi." Daire Graydon'a bakıyordu, tepkisi şaşkındı.

Lorcan, "Sanırım Japon," dedi, "genç kadının sarışın olması dışında." Üçü de Toby'ye baktı.

"Sorun nedir?"

Graydon kâğıdı Lorcan'a verdi ve evden çıktı. Kapının arkasından kapandığını duydular.

Toby, Lorcan'dan kâğıdı aldı. Kâğıt tekrar rulo haline gelmişti, bu yüzden sehpanın üzerinde açmak için kanepeye oturdu. Kâğıdın bir ucunu açtığında ilk başta ne gördüğünü anlayamadı. Oldukça güzel çizilmiş, Japon geyşasına benzeyen bir suluboya resmiydi, ama gerçekten de saçları sarı, gözleri maviydi ve kadın ona benziyordu. Resmin yanında birkaç işaret vardı ve üstünü açtığında bir adamın sırtına ait bir çizime baktığını fark etti.

Daire ve Lorcan'a bakarken, "Bu bir dövme," dedi. Bunun Graydon'ın ona Japon dövmelelerinin fotoğraflarını göstermesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak kendini alamadı.

Daire, uzun ve dar kâğıdın alt kısmını tutarken, "Geri kalanına bak," dedi.

En üstte Graydon'ın yüzü vardı. Gülümsüyor ve omzunun üzerinden sanatçıya bakıyordu. Garrett'in sırtında ise Toby'nin sarışın bir geyşa olarak resmedildiği tam renkli bir dövme vardı.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Toby.

Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. Her şeyi hatırlıyordu. Her saniyesini. Her kelimeyi, her tadı ve kokuyu, her insanı ve düşünceyi.

"Evlen," dedi, sesi duygusallıktan zayıf çıkmıştı. Daire ve Lorcan'a baktı. "Biz evlendik. Sanırım-"

Vücudundan kan çekiliyor gibi görüldüğü için başka bir şey söylemedi.

Daire, baygınlık geçirip öne doğru düşerken onu yakaladı. Onu kanepeye uzanması için çevirdi, başı bir yastığın üzerindeydi. "Graydon'ı çağır," dedi Lorcan'a.

İtaat etmekte tereddüt etmedi, uzun bacakları arka kapıya kadar olan mesafeyi tüketti. Graydon'ın gelmesi için Lanconian dilinde bağırduğında sesinde aciliyet vardı.

Graydon seradaydı ama Lorcan'ın çağrısı üzerine koşmaya başladı. Onun yanından geçip eve girdi ve Toby'nin kanepede yattığı, Daire'nin de yanında oturduğu aile odasına doğru koştu.

Graydon'ı görünce Daire uzaklaştı ve Prens onun yerini aldı. "Bir ambulans çağırın," diye emretti.

Toby gözlerini açmaya çalışırken zayıf bir sesle "Hayır," dedi ama gerçek şu ki Graydon'a bakmaya neredeyse korkuyordu. Zihni görüntülerle dolup taşıyordu. Annesinin Graydon-Garrett'i tehdit edişi ve Graydon'ın ona karşı koyuşu.

Ve gece! Eller ve ağızlar, dokunma, okşama. Onu içinde hissetmek! Her bir parçasını hatırlıyordu.

Graydon elini kızın alnına koymuş, sanki ateşi olup olmadığını kontrol ediyordu. "Toby," diye fısıldadı, "her şey yolunda. Gerçekten biz değildik."

Bu düşüncenin kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyordu.

Graydon gömleğini yukarı kaldırdığında Daire ve Lorcan odadan çıktı. Neler olup bittiğini bilmiyorlardı ama belli ki özeldi.

Graydon çıplak sırtını Toby'ye döndü. "Gözlerini aç ve bana bak. Ben Graydon'ım, Garrett değil ve sen de Carpathia'sın, Tabitha değil."

Toby yavaşça gözlerini açtı ve Graydon'ın çıplak sırtını gördü. Derin kasların üzerindeki bal rengi deriden başka bir şey yoktu. Herhangi bir işaret yoktu.

Çekingen bir tavırla elini uzattı ve ona dokundu. Adam nefesini çekti ama kıpırdamadı. Elini onun yan tarafında gezdirdi, ona en son dokunduğunda dövmenin orada olduğunu canlı bir şekilde hatırladı. Ama aynı zamanda onun tenini öptüğünü ve nasıl dönüp onu kollarına çektiğini ve onunla seviştiğini de hatırladı.

Toby aniden doğrulup kollarını Graydon'a doladı ve yanağını onun çıplak sırtına dayadı. "Orası harikaydı. Ayrılmak ve şimdi keşke orada olduğumu hatırlamasaydım diyorum."

Kadının elleri karnındaydı ve adam onları kavradı. Arkasını dönmeye cesaret edemedi, çünkü onu kollarına çekeceğini ve kanepede yanına uzanacağını biliyordu. Birlikte yaşadıklarını hatırlamasını o kadar çok istemişti ki, ama şimdi onun da kendi acısını paylaştığını fark etti. Hiç hatırlamasa daha iyi olurdu.

"Bana hatırlatmaya çalışıyordun, değil mi?"

"Evet, ama yapmamalıydım. Toby," dedi ve sesi hissettikleri ve hissedecekleriyle doluydu. "Bu yüzyıldaki hayatım farklı ve burada kalamam."

"Biliyorum." Gözyaşları akmaya başlamıştı ve onun sırtını ıslattığının farkındaydı. "Hepsini biliyorum, ama ..." Ne hissettiğini söylemek istemedi.

"Ben gittikten sonra iyi olacağını söyle. İyi ve sağlıklı olacağına dair bana söz ver."

"Ve başka bir adama aşık mı olacaksın?"

Bir an için Graydon'ın elleri Graydon'ın elleri üzerinde sıkıştı, sonra dönüp onu kollarının arasına aldı, öyle sıkı tutuyordu ki Graydon nefes almakta zorlanıyordu. "Onu idam etmeleri için Kraliyet Muhafızlarımı göndereceğim."

Onu sıkıca kavramış, yüzü çıplak göğsüne bastırmıştı. "Maine'e gideceğim ve Montgomery kuzenlerinden birini seçeceğim."

Graydon gülmedi, sadece saçlarını okşadı. "Seni benim kadar iyi sevemezlerdi." "Sevebilirdim" değil de "seviyorum" demesi gözyaşlarının serbestçe akmasına neden oldu. Hıçkırıyordu, sadece gözlerinden yaşlar akıyordu. "Kalamaz mıydın...?"

Cümlelerin geri kalanını söylemedi ama o ne demek istediğini anladı. Tahttan feragat edip tahtı kardeşine devredemezdi, değil mi? Ama bu haftalar Rory'nin bu işte ne kadar kötü olduğunu ve bundan ne kadar nefret ettiğini kanıtlamıştı. Graydon'ın aksine, Rory her gün protokol ve monotonluk içinde yaşamak ve bir insandan çok bir figüran olmak üzere eğitilmemişti. Bir de Danna ve babasının ülkedeki çıkarları vardı. "Hayır," diye fısıldadı Graydon. "Burada kalamam. Evime dönmeliyim. Ben buyum."

Graydon onu tutmaya devam edemeyeceğini biliyordu. Birlikte geçirdikleri gece her geçen saniye daha da netleşiyordu. Şu anda hayatlarına iyi, mutlu bir şeyler katması gerekiyordu.

Gülümseyerek Toby'yi kol mesafesinde tuttu. Gözleri yaşlarla doluydu ve Toby onları öpüp uzaklaştırmak istedi ama bu amacına ters düşerdi. "Ne yaptığımızın farkında mısınız?"

"Yani bekâretimi kaybettim ama muhtemelen hâlâ bende mi?" Sehpanın üzerindeki kutudan bir mendil çıkardı. "Belki de tedavisi olmayan bir hastalıktır. Sence benim sorunum için bir hap var mıdır?"

Graydon ellerini kızın yüzüne koyup göz kapaklarını öperken gülmekten kendini alamadı. "Sence eczacı olmak için çok mu yaşıyım?"

"Güldürmeyin beni! Bütün bunlar korkunç. Sen ve ben
-" Tekrar ağlamaya başlamak üzereydi.

"Toby, canım, tatlı aşkım, biz tarihi değiştirdik. Yaptığımız şeyin her şeyi değiştirdiğini görmüyor musun? Tabby sevdiği adamla evlendi, küçük mağaza tezgâhtarıyla değil, büyük, yakışıklı bir deniz kaptanıyla
ve
-"

"Çok kötü bir denizciydi," dedi Toby burnunu silerken. "Peki onlara ne oldu?"

"Geçmişlerini araştırmadım çünkü beni hatırlamanı bekliyordum - ki bunu asla yapmayacağını düşünüyordum." Elini tutarak onu ayağa kaldırdı ve mutfağa doğru yürümeye başladı. "Bu kadar şeyi nasıl unuttuğunu anlayamıyorum." Buzdolabından bir paket balık çıkardı ve Toby'ye bir poşet havuç uzattı.

Kendini toparlamaya başlamıştı. Aralarındaki havayı yumuşatmaya çalışmakta haklıydı. Ya yaklaşan ayrılıkları için ağlayabilir ya da kalan zamanlarının her dakikasının tadını çıkarabilirdi. "Oh, şey, biliyorsun, hatırlamamı sağlayacak anıtsal bir şey yoktu." Kız da ona takılıyordu ama Graydon gülümsemedi.

"Annen bugün de o zamanki gibi mi?" diye sordu .

"Evet," dedi Toby havuçların üzerinde soyacağı gezdirmeye başlarken. "Onu hep hayal kırıklığına uğrattım." Ona baktı. "Belki de tüm bunların geçmişte olanlarla bir ilgisi vardır."

Graydon balık filetolarını bir fırın kabına koydu ve baharatlamaya başladı. "Beni şaşırtan da bu. Garrett denizi bırakacak ve Kingsley'in geleceğini yönetmek için evde kalacaktı. Eğer bu konuda iyi bir iş çıkardıysa, şimdi farklı bir şeyler olması gerekmez miydi? Ve eğer annenize yanıldığını gösterebilseydi, belki de onunla ilgili farklı anılarınız olurdu."

"Eğer farklı olduklarını bilseydim," dedi Toby. "Ama annem her zaman telaşlıydı, her zaman birinin bana 'bakması' konusunda endişeliydi. Bunu kendi başıma yapabileceğimi hiç düşünmedi."

"Tıpkı Lavinia'nın inandığı gibi," dedi Garrett. Balığı buzdolabına geri koydu ve patatesleri soymaya başladı.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermek istemedi çünkü kalbinde bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama oradaydı ve onu rahatsız ediyordu. "Belki de aslında hepsi bir rüyaydı ve sen ve ben bunu birlikte hayal ettik."

Toby onun tarihi değiştirmekle ilgili söylediklerini düşünüyordu. "Bence yarın Dr. Huntley'i görmeye gidip ona Tabby ve Garrett hakkında sorular sormalıyız. Eğer olanlar gerçekten bir şeyleri değiştirdiyse, o zaman onun hikâyesi de farklı olacaktır." Temizlenmiş havuçları kesme tahtasının üzerine koydu. "Dr. Huntley'nin daha önce nasıl biri olduğunu söylemiş miydim?"

Victoria onunla evlenmeyi kabul etti mi? Dul bir adamdı ve gözlerinde, tüm vücudunda görmek yürek bir hüznün vardı. Yaşamaktan çok ölmüş gibiydi."

Graydon gülümseyerek, "Ama görkemli Victoria evet dedi ve şimdi bakışlarıyla bir odaya hükmedebilen bir adam," dedi.

Senin gibi, diye düşündü Toby ama söylemedi. Sırtını ona dönmüştü ve sanki Toby onun gömleğinin içini görebiliyordu. Neredeyse yüzünün onun tenine kazınmış olduğunu görebiliyordu. Hatırladıkları şeylerden herhangi biri gerçekten olduysa, bu çok uzun zamandır aşık oldukları anlamına geliyordu. Yüzyıllardır. İlk tanıştıkları zamanı ve Graydon'ın ona nasıl baktığını düşündü. Sanki onu tanıyormuş gibiydi. Biriyle tanıştığınızda sanki onu sonsuza dek tanıyormuşsunuz gibi hissedersiniz, değil mi?

Graydon sessizce, "Kes şunu," dedi ama arkasını dönmedi. "Eğer bu son günleri atlatacaksak, aklından geçenleri düşünmemelisin." Dönerek ona baktı ve gözleri hissettiği arzuyla alev alev yanıyordu.

Toby ona doğru bir adım attı ama arka kapı açıldı ve Lorcan ile Daire içeri girdi.

Daire birinden diğerine bakarken, "İsterseniz gidebiliriz," dedi.

Graydon gözlerini isteksizce Toby'den ayırırken kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Aç olan var mı? Daha sonra hep birlikte gezmeye ne dersiniz?"

Toby onun ne dediğini biliyordu, meşgul olmaları gerektiğini ve kal ile diğer İnsanlar. için olmak tek başına olur Çünkü çok fazla ... komplikasyonlar. "Evet, biz olmak turistler için Bugün, ve

Yarın Dr. Huntley'i görmeye gideceğiz."

"Fotoğrafını çekmeyeceğiz...?" Graydon yüksek sesle "benim" demeyerek sözünü kesti. İki yüz yıllık bir fotoğrafı çok fazla soruya neden olabilirdi.

"Bence yapmamalıyız," dedi Toby ve Graydon aynı fikirde olduklarına sevinerek gülümsedi.

NHS'nin merkezi Fair Street'te güzel ve eski bir evdeydi ve Toby danışmadaki kadına Dr. Huntley'i görüp göremeyeceklerini sordu. Alisa Kendricks Kingsley'den aldıkları kâğıtları getirmemişlerdi, çünkü Dr. Huntley'nin dikkatinin onlara yönelmesini istemiyorlardı. Ayrıca, "Onları nasıl buldunuz?" sorusuna cevap vermek biraz garip olabilirdi.

Dr. Caleb Huntley onları karşılamak için hemen dışarı çıktı. "Toby! Graydon!" dedi ellerini onun omuzlarına koyup yanaklarından öperken. "İkinizi de tekrar görmek ne güzel. Benimle o ce'ye gelin."

Elinde bir yığın eski resim fotoğrafı tutan genç bir kadın Dr. Huntley'in güzel içinde bekliyordu. Raflar kitaplarla ve ilginç eserlerle doluydu. "Affedersiniz," dedi oturmalarını işaret ederken, sonra genç kadından resimleri aldı. "Phineas Co n," dedi. "1842 civarında ölmüş. Starbucks'lardan biriyle evliydi. Eliza, sanırım. Altı asi velet." Fotoğrafları değiştirdi. "Efrem Pollster. Bu adada yaşamış en kötü kaptan. Bırakın mürettebatı onu yönetsin." Fotoğrafları değiştirdi. "*Elizabeth Mary*. Çok iyi bir gemiydi. İspanya açıklarında bir fırtınada battı. 1851. Hayır. 1852." Genç kadına baktı. "Hepsini anladın mı?"

"Sanırım öyle," dedi. "Dergi için okumanız gereken dört makalem var ve bu sabah üç bağışçı aradı. Doğrudan sizinle konuşmak ."

Caleb elini salladı. "Onlarla daha sonra ilgileneceğim." Ses tonu kovarcasına bir ifadeydi ve kadın o ce'den ayrılırken Caleb büyük masasının arkasına oturdu.

Toby, "Nantucket hakkında olağanüstü çok şey biliyor gibisin," dedi.

Caleb omuz silkerek başından savdı. "Yığınla tanımlanamayan resim var, bu yüzden yüzlere isimler koyuyorum." Birinden diğerine baktı.

Graydon Toby'ye başıyla başlaması için işaret etti. "Akşam yemeği partisini hatırlıyor musun?" Toby sordu.

"Peki ya muhteşem yemeğiniz?" Caleb dedi ki. "Gerçekten muhteşem bir akşamdı. Sen, genç adam, aşçı olarak bir iş bulmalısın."

Graydon gülümsedi. "Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum ama başka işlerim de var."

"Buraya Prensın İskelesi diyebiliriz," dedi Toby, gözleri cesaretlendirici bir ifadeyle.

Hem Caleb hem de Graydon güldü, sonra yaşlı adam Toby'ye baktı. "Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tabitha Weber hakkında bir hikâye anlatmıştın," dedi Toby, "biz de bunu merak ediyorduk. Silas Osborne ile evlendi mi?"

"Hayır," dedi Caleb biraz gülümseyerek. "Bu ikisi arasındaki bağlantıyı biliyor olmanız ilginç. Tabby'nin annesi Lavinia onun kendisiyle evlenmesini istemiş. Ama Garrett kadını bundan vazgeçirdi, bazı sözler verdi, bu tür şeyler. Osborne bu durumdan hoşnut değildi ve bir süre dava açmaktan bahsetti ama..." Caleb omuz silkti. "Dükânını Obed Kingsley'e sattı ve adayı terk etti. Bir daha kimse ondan haber alamadı."

Toby Graydon'a bakmadı ama onun gülümsemeye başladığını gördü. Tarihi değiştirmiş gibi görünüyordular.

"Yani Tabby, Garrett Kingsley ile mi evlendi?" Graydon sordu.

"Evet," dedi Caleb ama sonra yakışıklı yüzündeki gülümseme soldu. "Garrett..." Neredeyse devam edemeyecek gibiydi. Bir nefes aldı. "Evlendiler ama dokuz ay sonra Tabby doğum sırasında öldü. Kısa bir süre sonra Garrett, kardeşi Caleb ile birlikte yola çıktı. Gemi battı ve herkesi beraberinde götürdü." Yüzü birden daha yaşlı göründü. Sanki o trajediyi bizzat yaşamış gibiydi.

"Hayır!" Toby dedi ki. "Bu doğru değil. Tabby ve Garrett evlendiler ve sonsuza dek mutlu yaşadılar." Sesi yükseliyordu. "Kimse ölmedi! Herkes mutluydu!"

Graydon uzanıp onun elini tuttu. Tutuşundaki güç, ne hissettiğinin tek işaretiydi. "Lavinia'ya ve dullara ne oldu?"

"Tabby'nin ölümü aileyi parçaladı," dedi Caleb, sesi ağırlaşarak. "Lavinia evi sattı, ama o kadar kötü durumdaydı ki fazla bir şey alamadı. Aileyi bir arada tutmaya çalıştı ama başaramadı. Bütün dullar torunlarını alıp adayı terk etti." Caleb iç çekti. "Lavinia'nın onlarla birlikte gitmeye davet edildiğini sanmıyorum."

Sconset'te tek başına kalmış, içkinin kurbanı olmuş. Zavallı kadın. Kocasını, üç oğlunu, tüm torunlarını ve kızını kaybetmişti. Akıl sağlığını koruyamadı."

Graydon Toby'nin elini sıktı. Onun çökmeye başladığını hissedebiliyordu. "Tabby'nin doğum sırasında öldüğünden emin misin?"

"Oh, evet. Hem Valentina hem de Parthenia onunla birlikteydi." Caleb Toby'ye baktı. "O zamanlar sefil bir dönemdi. Tabby çok sevilen genç bir kadındı."

"O evde öldü," diye fısıldadı Toby. "Doğum odasında." "Evet," dedi Caleb. "Garrett onlara bir ev inşa etmeyi planlıyordu. ama Tabby'den önce zamanı yoktu..." Durakladı, gözleri hüznü doluydu.

Kapı hızla çalındı ve genç kadın kapıyı açtı. "Dr. Huntley, rahatsız ettiğim için üzgünüm ama insanlar bekliyor."

Adam elini salladı ve kadın gitti ama adam . Masasının arkasına oturdu ve Graydon ile Toby'ye baktı, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi görünüyordu. Ama o, hayatta neyin önemli bilen bir adamdı.

"Bebek mi?" Toby fısıldadı.

Dr. Huntley başını salladı. "Tabby ve oğlu birlikte gittiler." "Aman Tanrım," dedi Toby, sözleri yarı dua, yarı ıstıraplı.

Graydon hızla ayağa kalktı ve Toby' yanına çekti. Kolunu sıkıca onun omuzlarına doladı. "Bir şey daha var," dedi Caleb'a. "Tabby'nin vücudu nasıl oldu da yara bere içinde kaldı?"

Caleb bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu ama yüzünü kontrol altına aldı. "Üç yaşındayken eteğine takıldı ve ateşin içine düştü. Babası onu çekip çıkardı ve üzerinde yuvarlandı. O da biraz yanmış."

"Peki Garrett döndü mü?"

Caleb gülümsedi. "O görkemli dövme mi? Hepimizin gıpta ettiği biriydi. Dövmeyi yaptırmaya gelince, yabancı bir limandayken bir Kingsley bile bazen çok fazla rom içebilir."

"Teşekkür ," dedi Graydon ve Toby'yle birlikte o ce'den çıkıp ön kapıdan çıktı. Ana Cadde'den Kingsley Lane'e doğru ilerleyip evlerine girene kadar onu bırakmadı.

ev. Onu oturma odasındaki kanepeye oturttu ve bir duble viski doldurdu.

"İç şunu," dedi.

"Onları biz öldürdük," diye fısıldadı Toby.

Graydon bardağı onun dudaklarına götürdü ve biraz içmesini sağladı.

"Tabby ve bebeğini yok ettik." Ona baktı. "Garrett'ın bebeği. Bizim . O gece onu ikimizin yarattığını kalbimle biliyorum. Onu biz yarattık, sonra da biz öldürdük." Graydon onun yanına oturdu ve onu kollarına çekti.

"düşünemezsin."

"Tarihi değiştirdik ama bunu yaparken üç kişiyi öldürdük."

"Çok uzun zaman önceydi," fısıldadı Graydon, başını göğsüne yaslayarak. Kadın geri çekilerek ona ters ters baktı.

"Zaten hepsi ölmüş olacaktı, ne fark eder ki? Bunu mu demek istiyorsun?" Ses tonu kavgacıydı.

Graydon kendini savunmaya başladı ama gözleri soğudu. "Ben de tam olarak bunu kastetmişim."

Yalan söylediğini biliyordu. Bu konuda en az onun kadar kötü hissediyordu. Tekrar onun göğsüne yaslandı. "Anlamıyorum. O doğum odasına ilk girdiğimde, orada öleceğimi biliyordum. Ama ölmemiştim! Bu sadece sen ve ben bir şeyleri değiştirdikten sonra oldu. Bu nasıl olabilir?"

"Pekala," dedi Graydon yavaşça, "reenkarnasyon, zaman yolculuğu ve tarihi değiştirme kuralları farklı işliyor. Bu konuda ders kitabına başvuralım mı?"

Şaka yapma girişimi güldürmedi ama biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Bunu nasıl düzelteceğiz?"

"Bence bu işin bırakmalıyız."

Ona bakmak için geri çekildi. "O zamana geri dönmeliyiz." "Ve ne yapacaksın?" diye sordu, sesi öfkeliydi. "Düşündüm de Caleb'in evinden ayrıldığımızdan beri başka şey yapmadık. Geri dönüp Tabby'nin Osborne'a satılmasına izin mi vereceğiz? Bu işe yaramadı." Gözleri onunkilere kilitlendi. "Toby, belki de kader diye bir şey vardır. Belki de geçmişi binlerce kez değiştirebiliriz ve ne yaparsak yapalım Garrett ve Tabby ya başkalarıyla evlenerek ya da ölümlerle birbirlerinden ayrılacaklardır."

"Şimdi olduğu gibi mi?" Ondan uzaklaştı. "Onların kaderi -bizim kaderimiz- birbirlerini bulmak ve sonra sonsuza dek ayrılmak mı? Deniz, doğum, ülkeniz, müstakbel eşiniz? Kaderimiz asla birlikte olmamak ve ben kaderime razı mı olmalıyım? Buna inanmamı mı bekliyorsun?!"

Graydon onun söylediklerinden hoşlanmamıştı ama kızgın olması ve ağlamaması hoşuna gitmişti. "Benim ülkemde-"

Toby ayağa kalkarak ona ters ters baktı. "Bütün sorunlara senin ülken neden oluyor. Bugün kim görücü usulü evleniyor?"

"Dünyanın çoğu," dedi sakince. "Ve yüzde elli boşanma oranına sahip değiller."

"Çünkü kadınlar erkeklerden kaçamıyor. Kapana kısıldılar."

Graydon olduğu yerde oturuyordu, kadının öfkesinin ülkesiyle, hatta kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu.

Onun sakinliği Toby'yi gerçekliğe geri döndürdü. Onun yanındaki kanepeye yığıldı. "Ben kadere inanmam. Neden tarihi daha iyiye doğru değiştiremiyoruz? Belki Garrett ve Tabby hepsinden daha önemli bir çocuk yapabilirler. Belki o çocuk kanseri tedavi eder. Belki de tarihi o kadar değiştiririz ki geri döndüğümüzde İkinci Dünya Savaşı'nın olmadığını öğreniriz." Gözleri yardım etmesi için ona yalvarıyordu.

Onun elini tuttu ve avucunu öptü. Kadının yüzüne yeniden renk geldiğini görmekten memnundu. "Bunu gerçekleştirmemize yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sahip olduğum her şeyi sana vaat ediyorum. Şimdi keşfe çıkalım mı?"

Onun, gidip ZAMANIN ÖTESİNE bakmaları gerektiğini kastettiğini biliyordu. Belki de cevabı orada bulacaklardı. "Evet," diye cevap verdi, yüreği gözlerinde gülümseyerek. "Hadi gidelim."

"Bir erkeği nasıl baştan çıkarırsın?" Toby telefonda Lexie'ye sordu. Genellikle Lexie, patronuyla birlikte çıktıkları uzun yolculukta yaptıkları her şeyi heyecanla anlatırken telefon konuşmalarını domine ederdi. Ama bugün Lexie

alışılmadık derecede sessizdi. Toby, Lex'e sorunun ne olduğunu sorması gerektiğini biliyordu ama sormadı. Şu anda Toby'nin kendi sorunları çok acildi.

"Bilmiyorum," dedi Lexie. "Nefes al. Ol. Var ol. İçlerinden birinin sana asılmasını sağlamak çok da zor bir iş gibi görünmüyor. Prensini peşinde değilsin, değil mi?"

Toby nefes aldı. "Evet."

"Yapma bunu!" Lexie söyledi. "Gidecek ve bir dakika bekle. Sen istiyorsun ve o sana hayır mı diyor?!"

"Evet. Aynen öyle oluyor."

"Bu çok aşağılayıcı," dedi Lexie. "Senin için fazla iyi olduğunu mu düşünüyor? O bir prens ve sen bir köylü müsün? Böyle bir şey mi?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Toby. "Hiç de öyle değil. Sanırım istiyor ama ben ikinci bir lanetlendim ve o bunu tekrar almak istemiyor."

"Toby," dedi Lexie yavaşça, "bu sözünü açıklaman gerekiyor."

Başladı ama Toby bunu yapamayacağını biliyordu. Belki Lexie orada olsaydı ve Nantucket'in gizemiyle çevrili olsaydı söyleyecekleri inandırıcı olabilirdi ama telefonda olmazdı. Fransa'nın güneşli güneyinde olan biri için değil. "Önemli değil," dedi sonunda. "Sadece Graydon iki gün içinde ayrılıyor ve benimle tekrar yatmayı reddediyor ve ben de bunu istiyorum. Ve sen itiraz etmeden önce, onunla bir ilişki yaşamamı senin söylediğini hatırlatmama izin ver."

"Evet ama bu, ilişkilerin ne kadar ciddi olabileceğini öğrenmeden önceydi." Toby arkadaşının sesinde sefalet gibi gelen şeyi duydu.

"Roger nasıl? Siz ikiniz hala hiçbir taahhütte bulunmadan sadece eğlenceli bir seks mi yapıyorsunuz?"

Başka koşullar altında Lexie sekse evet der ama duyguların da eklendiğini kabul ederdi. Ama Toby'nin sesi o kadar kötü geliyordu ki Lexie buna karşı çıkmaya karar verdi. "Olağanüstü iç çamaşırları denedin mi?"

"Aubade," dedi Toby. "İnternette sipariş ettim." "Sen ciddisin. İçki mi?"

"Onunla birlikte içmem için ısrar ediyor, iki kadehten sonra uyuyakalıyorum ve kendi yatağımda uyanıyorum. Tamamen giyinik."

"Birlikte vakit geçiriyor musunuz?"

Bu sorunun cevabı Toby'nin aklını karıştırdı. Dr. Huntley'i görmeye gittiklerinden bu yana tam bir hafta geçmişti ve o zamandan beri Graydon'la nadiren ayrı kalmışlardı. İkisi de yaptıkları yanlış düzeltmeyi takıntı haline getirmişlerdi. Garrett ve Tabby'yi kurtarmak istiyorlardı. Graydon'ın fikri, geri döndüklerinde -eğer dönerlerse- arkalarında doğum sırasında ölümün nasıl önlenebileceğini açıklayan bir mektup bırakmaktı. Ama böyle bir mektup yazmadan önce biraz araştırma yapmaları gerekiyordu. Doğum tarihi üzerine baskısı tükenmiş kitaplar sipariş ettiler, e-Okuyucularına kitaplar indirdiler ve internette araştırma yaptılar. Geri döndüklerinde tüm olasılıkları bilmek istiyorlardı, böylece ne olursa olsun Tabby'nin ölümünü engelleyebileceklerdi. Vardıkları sonuç şuydu: Eğer Tabby basit bir sebepten - kirli ebe elleri - ölmüşse, bunu düzeltebileceklerdi. Ama preeklampsi gibi bir şeyse, hiç umut yoktu.

Araştırmalarının yanı sıra BEYOND TIME evinde de uyudular. İlk gece Kingsley House'un tavan arasında buldukları uyku tulumlarını kullanmışlardı. Ancak Graydon sırtının buna daha fazla dayanamayacağını söyleyerek Marine Home'dan şilteler satın aldı ve teslim ettirdi.

Şilteler. Çoğul. İki , ikiz boy.

Toby ilk başta gülmüştü. Daire ve Lorcan'ı sevgili olmadıklarına inandırmak için böyle bir şey yaptığını düşünmüştü - ki Toby'ye göre öyleydiler. Ama hayır, Graydon onun kızlığını ikinci kez kabul etmeyeceği gibi saçma bir yorum yapmıştı.

"Lanconia değil," dedi Toby ona. "Burası Amerika ve yirmi yaşın üzerindeki her bakire *People* dergisinin kapağına çıkar ya da *Ellen*'a çıkıp kendini açıklar."

Graydon pes etmedi. Takip eden bir hafta boyunca Toby onu yatağına çekmek için aklına gelen her şeyi yaptı ama Graydon yerinden kıpırdamadı.

Sonunda Lexie'nin sorusunu yanıtladı. "Evet, kardeşiyle çalışmadığı zamanlarda birlikte oluyoruz. Victoria'nın düğününü ihmal ettim ve arkadaşlarımı bir haftadır görmedim ama Graydon harika biri. Ağladığımda bana sarılıyor; üzüntümü gidermek için benimle konuşuyor. Benimle sevişmek dışında her şeyi yapıyor."

"Toby," dedi Lexie, "sen ağlarken seni tutuyor da ne demek? Bu adam sana ne yapıyor?!"

"Öyle değil," dedi Toby, sesi tereddütlüydü. "Yani... O ve ben Victoria'nın 1806'daki düğünü için tarihi bir proje üzerinde çalışıyoruz ve o zamanki tıbbi uygulamalar gibi şeyleri okuyup duruyorum ve bu konuda biraz gözlerim doluyor."

"Bana Victoria'nın düğününü hiç ihmal ediyormuşsun gibi gelmiyor. Takıntı haline getirmişsin gibi geliyor."

Keşke bilseydin, diye düşündü Toby, ama söylemedi. Gün boyunca o ve Graydon eski evi izlediler. Egzersiz yapmadığı zamanlarda pencerenin önünde durup Rory'den gelen telefonları yanıtlıyor, sürekli etrafı izliyordu.

İkinci gün Daire, Graydon'a ne görmeye çalıştığını sordu.

"O eski evin kapısı kendiliğinden açıldığında, bu içeri girmek için bir davettir ve kabul etmeye hazır olmak istiyorum."

O öğleden sonra Daire ve Lorcan, Toby'nin evinden çıkıp yolun karşısına yürüdüler. Döndüklerinde, eski evin tüm pencere ve kapılarının sıkı sıkıya kapalı olduğunu gördüler.

Ön kapıyı salladılar ve Daire omzuyla kapıya vurdu ama kapı yerinden oynamadı. O kapının kendi kendine açılmasına imkân yoktu.

Müstakbel krallarına gördüklerini anlattılar ama bu Graydon'ın tetikte olmasını engellemedi. Her ne kadar kuşkulu olsalar, onlar da evi izlemeye katıldılar. Graydon Rory'ye yardım etmekle meşgulken ve Toby Victoria'nın düğününün küçük ayrıntılarıyla ilgilenirken, Daire ve Lorcan nöbet tutuyordu. Geceleri Toby ve Graydon evde kalıyor ve evin onları geçmişe davet etmesini bekliyorlardı.

"Gitmem gerek," dedi Lexie. "Roger istiyor..."

"Ne istiyormuş?" Toby sordu.

"Hiçbir şey, sadece..." Lexie, arkadaşı bu kadar bariz bir şekilde mutsuzken, Toby ile hayatının en mutlu zamanları hakkında konuşmaması gerektiğini düşünüyordu. Ve Toby'nin kendisine güvenmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama o da Roger'la olan ilişkisi hakkında pek açık sözlü sayılmazdı.

"Sorunlarınız varmış gibi konuşuyorsunuz. Her şey mi?"

"Evet. Çok iyiyim. Roger düşündüğüm gibi biri değilmiş. Dış görünüşü insanın içini görmesine izin vermiyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana sonra anlatırım ama şimdi gitmem gerek. Bana e-posta gönder, tamam mı?" "Elbette," dedi Toby ve telefonu kapattılar.

"Başarısız oluyoruz, değil mi?" Toby yatağından Graydon'a seslendi. Fiziksel olarak birbirlerine yakındılar ama okyanusların ayırdığı iki ülke kadar birbirlerinden uzaktaydılar. Eski ev karanlıktı ve sık sık gıcırtilar ve inilti duyuluyordu ama bunlara alışmışlardı. Ay ışığı perdesiz pencerelerden içeri giriyor, böylece birbirlerini siluet halinde görüyorlardı.

Graydon onun hangi başarısızlıktan bahsettiğini bilmiyordu. Evlenemeyeceği bir kadına aşık olması mı? Evet, bu tam bir başarısızlıktı. Hayattaki gerçek amacının ne olduğundan şüphe etmeye başlaması mı? Evet, öyle. Yoksa tarihi nasıl değiştirdiklerini, böylece üç masum insanın öldüğünü ve diğerlerinin hayatlarının mahvolduğunu mu düşünüyordu? Ona da evet.

"Öyle olduğumuzu söyleyebilirim," dedi. "Toby, asla-"

"Lütfen özür dileme. Daha fazla suçluluk duygusuna katlanamam." Nefes aldı. "Törenden sonra ne yapacaksın?"

Onun yaklaşan nişanından söz ettiğini biliyordu. Adam cevap vermeyi düşünmeden, "Peki Rory sevdiği kadınla evlendiğini görmeye nasıl dayanacak?" diye sordu.

Graydon'ın kalbi duracak gibi oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bavulunu açarken cüzdanını buldum. Danna'nın fotoğrafı içindeydi. Bir erkek genellikle müstakbel baldızının fotoğrafını taşımaz."

Graydon cevap vermeyince Toby onu sarsmak istedi. "Beni dışarıda bırakma! Çok az zamanımız kaldı." Sesini alçalttı. "Lütfen."

Graydon için böylesine derin bir sır hakkında konuşmak kolay değildi. beri bazı şeyleri kendine saklaması öğretilmişti. Hal böyle olunca

savaşlara değilse bile, kesinlikle şiddetli çarpışmalara neden olabilecek bazı diplomatik sırlar biliyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onları gördüm," dedi usulca. "Zamanda geriye gittiğimde, seni bulmadan önce, Rory'yi Danna'yla birlikte gördüm. Onlar hakkında herhangi bir araştırma yapmadım ve Caleb'a da sormadım ama uzun ve mutlu bir hayat yaşadıklarını varsayıyorum." Ay ışığında gülümsedi. "Kardeşimin sol kulak memesinde bir küpe vardı. Dr. Huntley bana Rory'nin bir yandan da korsanlık yaptığını söyleseydi hiç şaşırmazdım."

"Kral olmaya uygun değil," dedi Toby ve ikisi de onun Rory'nin son haftalarda yaşadığı bitmez tükenmez sorunlardan söz ettiğini biliyordu. "Ama sen öylesin."

Graydon yüzünü ona dönmek için yan yattı. "Yaptığım işi özledim. İşten uzakta geçirdiğim bu zaman bana Rory'nin her zaman söylediği şeyi, bu işin bana uygun olduğunu gösterdi. O diplomasiyi ve ticaret anlaşmaları gibi şeyler hakkında saatlerce konuşmayı sıkıcı buluyor ama ben..." Sesi kesildi ve sırt üstü döndü.

"Ülkeniz için, hatta dünya için bir şeyler yaptığınızı hissettiriyor."

"Evet," dedi ve sonra derin bir iç çekti. "İşimi seviyorum ama eve gitmekten korkuyorum. Kardeşimin benden nefret etmesini nasıl engellerim? Senden nasıl ayrılacağım?"

Toby ona mükemmel bir çözümü olduğunu söylemek istiyordu ama elinde hiçbir çözüm yoktu. Graydon gidecek, başka bir kadınla evlenecek ve sonunda bir ülkenin kralı olacaktı. Öyle bir zaman gelecekti ki, ikisinin eski bir evde baş başa kaldıkları bu an, uzak ve sevilen bir anıya dönüşecekti.

Aralarındaki hava onların kasvetli düşünceleriyle ağırlaşmış gibiydi ve Toby havayı yumuşatmak istedi. "Kardeşin muhtemelen o kadar mutsuz olacak ki içkiye yönelecek."

"Hayır," dedi Graydon, ses tonu ciddiye. "Rory daha çok bir hız bağımlısı. Roger Plymouth ile araba yarışı yapacak. Ben senin endişeleniyorum."

"*Şahane Hayat* filmindeki kadın gibi olacağım. Eğer beni istemiyorsan, kütüphaneci olurum ve kaşlarımı aldırım. Ve bu lanet bekaretten asla kurtulamam."

Graydon küçük bir kahkaha attı. "Çok şanslı olmalıyım! Daire ve ben buradan çıktıktan sonra yüzlerce adam peşine düşecek. Sana tapan kısa boylu, çirkin bir adam seçeceksin ve sana Connecticut'ta bir malikane alacak ve dönümlerce çiçek yetiştireceksin. Göğsüne bağlanmış şişman, sarışın bir bebek ve seni takip eden iki kişi ile bahçelerine bakacaksın, hepiniz gülecek ve şarkı söyleyeceksiniz."

Adamın şaka yapmaya çalıştığını biliyordu ama yarattığı görüntü o kadar mükemmeldi ki gözleri yaşardı. Eksik olan tek şey Graydon'ın onun yanında olmasıydı -muhtemelen cep telefonuyla birine bir şeyi nasıl yapacağını anlatıyordu.

"Yardımcı , değil mi?"

"Hayır," dedi Toby, "değilsin. Ama o zaman sen ve ben kimseye yardım edemeyiz, değil mi?"

"Hayır, bilmiyoruz. Tabby'yi neyin öldürdüğünü tam olarak bilseydik, belki bazı şeyleri değiştirebilirdik. Şu anki haliyle geriye dönsek, geçmişin iğrenç doğum yöntemleri hakkında öğrendiğimiz her şeyi yazmak haftalarımızı alır. Hacamat ve kanama!"

"Eğer ikimiz de yazarsak, o kadar uzun sürmez."

"Günde yirmi saat boyunca seninle sevişeceğimi düşünürsek, bu bize yazmak için fazla zaman bırakmıyor."

"Graydon," dedi ve sesi gözyaşları ile yalvarmanın bir karışımıydı. Ona doğru gitti.

Adam ona kollarını açtığında, Toby kollarının girmeye başladı. Ama birden durdu, adamın elleri onun omuzlarında, onunkiler de adaminkilerdeydi. "İşte bu kadar."

"Toby," diye fısıldadı onu kendine doğru çekmeye başlarken. "Sana daha fazla karşı koyamam."

Yatağın kenarına oturmak için itti. "Genel olarak doğumları araştırıyoruz ama belki de Tabby'nin ölümüne neyin sebep olduğunu bulmanın bir yolu vardır."

"Hiçbir yerde bir günlükten bahsedildiğini görmedik," dedi Graydon, elleri kollarında gezinirken.

"Dr. Huntley, Parthenia ve Valentina'nın doğum sırasında orada olduklarını ve birbirlerine mektup yazdıklarını söyledi."

Graydon kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele etti. Bütün bir hafta boyunca Toby, onu elde etmek için pek de ince olmayan girişimleriyle neredeyse onu delirtmişti.

onunla yatağa girdi. Başını döndürecek kadar baştan çıkarıcı iç çamaşırlarından, terletecek kadar müstehcen bakışlara kadar her şeyi atlatmıştı. Ama sonra sürekli, sıkı egzersizlerle kendini tüketmek için elinden geleni yaptı. Dört buçuk saat süren bir antrenmanın sonunda Daire kılıcını toprağa sapladı ve Lanconca, "Onu yak, beni değil!" dedi ve uzaklaştı. Yüzünden terler boşanan Graydon, Lorcan'a ne yaptığını sordu. "Çadır siparişi veriyorum," dedi ve eve kaçtı. Graydon'ın ikisinin de başa çıkamayacağı kadar çok bastırılmış, sinirli enerjisi vardı.

Ama şimdi, sonunda yenik düştüğünde, Toby lanet olası geçmiş ruhlardan bahsediyordu. Aklını onun bahsettiği şeye geri döndürmek kolay değildi. "Eğer ikisi de burada olsalardı, birbirlerine mektup yazmazlardı," demeyi başardı.

"Bu ada mektup yazarlarının yuvasıydı," dedi Toby, "belki bir yerlerde bir şeyler bulabiliriz."

İki gün içinde olmaz, diye düşündü Graydon ama söylemedi. Toby'nin nişan töreninden sonra ne yapacağı sorusuna bilerek cevap vermemişti çünkü Nantucket'a dönmemesinin daha iyi olacağını biliyordu. Rory'yle arasını düzeltmesi gerekiyordu. Toby'nin önerdiği gibi, Danna'ya ne istediğini sorması gerekiyordu. "Jilly Teyze," dedi. "Sabah onu ziyaret edip Garrett ve Tabby hakkında bir şey bilip bilmediğini soracağız."

"Akşam yemeğinde onlardan bahsettiğimizde bize söylerdi," dedi Toby. "Ama durun! O zamanlar Tabby Osborne'la evlenmişti."

Yerde duran masa lambasını açtı ve cep telefonunu aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Jilly arıyor."

"Saat neredeyse on bir. Bu sabaha kadar bekleyebilir."

Bir tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü. "Hayır, olamaz. Siz ayrılmadan önce her saate ihtiyacımız var." Ona baktı. "Seni bir daha hiç görmeden önce."

Graydon ikisinin de korktuğu şeyi doğrulamak istemedi. "Ara onu," dedi.

Cevap veren Ken'di, sesi uykudan ağırlaşmıştı. "Toby! Bu önemli olsa iyi olur."

"Evet, öyle. Lütfen Jilly ile konuşmama izin verin."

Jilly cevap verdiğinde Toby, "Zaman için üzgünüm," dedi, "ama geçmişle ilgili bazı bilgilere ihtiyacımız var. Kendi ailenizin geçmişi hakkında çok araştırma yaptığınızı biliyorum ama Valentina ve Parthenia da bunun bir parçası olduğu için düşündüm ki..." Graydon'a baktı.

Telefonu ondan aldı. "Jilly Teyze, geç saat için çok özür dilerim ama ailemizle ilgili veri tabanınızın ne kadar eksiksiz olduğunu merak ediyordum. Tabby ve Garrett Kingsley'den bahseden bir şey bulmanız mümkün mü?" Dinledi. "Evet, evet, anlıyorum. Mükemmel. Evet, teşekkür ederim." Telefonu kapattı ve sessizce Toby'ye baktı.

"Ne?!"

"Bu isimleri özellikle okuduğunu hatırlamıyor ama yıllar süren çalışmaları sonucunda binlerce mektubu, fotoğraf ve diğer belgeleri devasa bir veri tabanına aktarmış. Mektuplarda her ismi, yeri, nesneyi, evi, her ne varsa yer imlerine eklemiş, böylece onlara hızlıca başvurabiliyor."

"Dur tahmin edeyim," dedi Toby. "Hepsi Maine'de ve bunlara erişmesi günler sürecek."

Graydon onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Önemli değil ama Jilly bir Taggart ve Colorado'da yaşıyor ve evet, hepsi orada."

Toby iç çekti.

"Ancak, ailemi hafife alıyorsunuz. Flash belleklerde her şeyin yedeği var ve burada da bir seti var. Tek yapması gereken doğru sürücüyü takıp arama yapmak, sonra da-" Telefon çalınca sözünü kesti. "Bakalım ne diyecek."

Toby telefonu hoparlöre verdi.

"Evet," dedi Jilly, "Parthenia'nın annesine yazdığı bir mektupta onlardan bahsedildiğini gördüm." Tereddüt etti. "Ama korkarım bu iyi bir haber değil. Zavallı Tabby. Kocasını iyi niyetliydi ama iyi niyeti onu öldürdü."

Graydon Toby'elini tuttu. "O ne yaptı?"

O ve Toby, Jilly'nin bir Dr.'un nasıl çalıştığına dair anlattığı korkunç hikayeyi dinlediler.

Hancock özünde sevgili Tabitha'yı öldürmüştü.

Chapter Twenty-three

Yarın gidiyorlar, diye düşündü Toby, sonra bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı. Ama bu imkânsızdı çünkü son zamanlarda Lorcan'la birlikte yaptıkları tek şey ayrılışlarına hazırlanmaktı. Giysileri yıkamak, ayırmak, bir şeyler bulmak, düzenlemek.

Kahvaltıda dördü de sessizdi, adamların hazırladığı yemeği tek kelime etmeden yiyorlardı.

Toby ve Daire aynı anda Lancon peyniri tabağına uzandılar. Toby kibarca, "Sen al," dedi.

"Hayır, sonuncusu ve yarın daha fazlasını alabilirim."

Daire'yle masanın karşısından birbirlerine baktılar, ikisi de tabağı tutuyordu ve ayrılığın gerçekliği ortaya çıktı. Artık dördü birlikte o küçük evde olmayacaklardı. Artık ortak şakalara gülmeyeceklerdi. Toby bir daha asla bir Lanconyalıyla kılıç tokuşturmayacaktı. O ve Lorcan bir daha asla erkeklerin izlediği bir yoga gösterisi yapamayacaktı. Lorcan'la alışverişe çıkmayacak ve ona Nantucket beyazları giydirmeyecekti. Toby konuşmayı öğrendiği Lanconian dilini artık kullanmayacaktı.

Graydon diğerlerinin mutsuz yüzlerine baktı, Daire'den tabağı aldı ve Toby'nin yanına koydu. "Size peynir göndereceğim," dedi, sesi neredeyse sertti.

Lorcan kral adayına sitem dolu bir bakış attı ve elini Toby'ninkinin üzerine koydu. "Sana dağlarda yaptıkları dantellerden göndereceğim. Ulten kadınları el sanatlarında iyidir."

Toby başıyla onayladı. "Sevdiğin domatesler için sana tohum göndereceğim ve sipariş ettiğimiz ayakkabılar geldiğinde onları da göndereceğim." Orada

İki kadının da gözlerinde yaşlar vardı.

Graydon o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye doğru devrildi. Daire onu yakalamasaydı düşecekti. "Daire ve ben günü dışarıda geçireceğiz," dedi ve sesi soğuktu, umursamaz görünüyordu. Lorcan'a baktı. "Sen hazırlanacaksın..." Graydon'ın sesi neredeyse kesiliyordu ama kendini toparladı. "Yarın için."

Tüm bunlar olurken Toby'ye bakmadı ama gözlerini Lanconlu arkadaşlarından ayırmadı. Daire arkasından odadan çıkarken ona bakmadı bile.

Lorcan, "Acı çekiyor," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Toby. "Şunu temizleyip toparlanmaya başlayalım mı?"

Rory'nin tüm giysilerini Graydon'ın kullanması için bıraktığı çantalara yerleştirmek saatler sürdü. Her eşya acı tatlı anıları çağrıştırdığı toparlanmak Toby için zor oldu. Bu, Graydon'ın düğün alanını temizlerken giydiği gömlekti. Bu pantolonu sosisli sandviç ızgara yaptıklarında giymişti ve Graydon bacağına hardal sıçratmıştı. Egzersiz kıyafetleri kurutucudan yeni çıkmıştı ve Toby bir an için yüzünü yumuşak beyaz kumaşa gömdü.

Victoria'nın düğününe üç hafta vardı ve Lexie düğünden sonraya kadar dönmeyecekti, yani Toby evde yalnız kalacaktı. Bundan korkuyordu. Her gün gideceği bir işi bile olmayacaktı. Ama bugün hissettiklerine bakılırsa, bu üç haftayı ağlayarak geçirebilirdi.

Tebrikler! diye düşündü. Kırık bir kalbin nasıl bir his olduğunu bilen milyonlarca kadının arasına katılmıştı. Bu çok ama çok kötü bir duyguuydu. İnsanların bunun başına gelmemesi için bu kadar uğraşmasına şaşmamalı!

Toby, Graydon'ın egzersiz kıyafetlerini spor çantasına tıktırırken, "Onları dinlemeliydim," diye mırıldandı. Lorcan'a baktı. "Eminim valizini açması için bir uşağı vardır."

"Evet," dedi Lorcan. "Gelecekteki bir kralın ihtiyacı olan her şeye sahip."

Toby yüzünü buruşturdu. "Burada olduğu gibi ayakkabılarında kum yok. Yıkanacak bulaşık yok, sulanacak sera yok, kimse ona Victoria'nın ne renk kurdele istediğini sormuyor."

Lorcan, Graydon'ın ayakkabılarını koruyucu çantalarına koyarken, "Hayır," dedi. "Ve kendini fazla kaptırdığında ona bağıracak kimse de yok. Az önce söylediğı şeyin aptalca olduğunu ona söylemeye cesaret edecek kimse olmayacak."

"Bundan memnun olacaktır," dedi Toby.

"Şakalaşıp güleceğı, her yemeğı paylaşacağı, fısıltıyla anlattığı hayat hikayelerini dinleyeceği, öğrencileriyle yaşadığı sorunları ya da hayatı boyunca katlandığı babasının tehditlerini duyacağı kimse yok."

Toby, Lorcan'ı izliyor ve onun Daire ile kendisi hakkında konuştuğunu fark ediyordu. Bunca haftadır aynı odayı paylaşıyorlardı ama aralarında özel bir şeyler olduğuna dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Ama Toby, Lanconyalıların duygularını belli etmelerinin doğal olmadığını öğrenmişti.

Toby geri adım atarak devasa bavul yığınınına baktı. Saat ikiydi ve hâlâ yapacak çok işleri vardı. ", dedi Toby. "Bunu sonraya bırakalım. Sen ve ben şehre gidiyoruz. Kocaman bir öğle yemeğı yiyeceğiz, sonra da alışverişe çıkacağız. Geri götürmen için o kadar çok hediyelik eşya alacağız ki insanlar Lanconia'ya yeni Nantucket diyecekler."

Lorcan gülümsedi. "Bu fikir hoşuma gitti."

İki kadın akşam altıya kadar dönmedi. Aldıkları her şeyle dolu bir sürü alışveriş torbası İyi niyetlerine rağmen mutlu bir gezi olmamıştı.

Lorcan yemek masasının üzerinden Toby'ye baktı. "Ben hiç Daha önce bir kadın arkadaşım vardı, bir B..."

"BİR BFF. Sonsuza kadar en iyi arkadaş. Anlıyorum. Erkekler seni sever, kadınlar sevmez."

"Haklısın," dedi Lorcan. "Ama sen farklısın."

Toby bu iltifat karşısında gülümsedi ve gelecekte bir araya gelmeleri gerektiğini söylemek istedi ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyordu. Toby'nin Lanconia'yı ziyaret etmesine imkân yoktu. Graydon'ı başka bir kadınla görmek mi? Hayır, buna katlanamazdı. Ve

Lorcan muhtemelen insanları korumakla uğraşır ve hiç tatile çıkmazdı.

Öğle yemeğinden sonra Nantucket'ın eski, kıvrımlı, güzel kaldırımlarında dolaştılar ve turist gibi davranarak her dükkanda durup her şeye baktılar. İkisinin de deniz kızlarını sevdiğini keşfettiler ve küçük kutular, mektup açacakları, hatta üzerinde deniz kızları olan düğmeler satın aldılar.

Ayrıca üzerlerinde *Nantucket* yazan tişörtler, sweatshirtler ve ceketler de aldılar. Tüm giysilerin Daire ve Graydon'a uyacak bedende olması onların yorum yaptığı bir şey değildi.

Saat beşte tekila ile yapılan içkileri içmek için durdular.

Toby tiksintiyle, "Sen ve ben Virgin Mary'ler almalıyız," dedi ve kadehini kaldırdı. "Türümüzün son örneğine."

Lorcan, "Umarım sonuncusu biz oluruz," dedi.

Her iki kadın da o kadar perişan görünüyordu ki kahkahalarla gülmeye başladılar. Bunu, her kadının sevdiği erkeği baştan çıkarmak için neler yaptığına dair bir sohbet izledi.

Toby, "Siyah dantel sütyen ve ona uygun minik külot," dedi.

Lorcan gururla, "Duştan çıkarken üzerimi örtecek sadece bir el havlusuyla yakalanmayı ayarladım," dedi.

"Keşke notlarımızı karşılaştırsaydık. Ama işe yaradı mı?"

Lorcan ikinci kadehini kaldırdı. "Hâlâ bakireyim." Toby

üzüntüyle, "Ben de," dedi ve kadehler derin derin içildi.

Çok sayıdaki alışveriş torbalarını alıp eve doğru yola çıktıklarında kendilerini çok daha iyi hissediyorlardı. Lorcan, Daire'yle paylaştığı aile odasına, Toby de arka merdivenlerden çıkarak Graydon'la birlikte kullandıkları özel oturma odasına gitti. Şok olmuştu, tüm bavullar gitmişti.

"Gittiler," diye fısıldadı, sonra çantaları bıraktı ve merdivenlerden aşağı bağırdı, "Adamlar gitti!"

Lorcan uzun bacaklarıyla merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Toby ve Lorcan odayı darmadağın bırakmışlardı; bazı çantalar dolu, bazıları yarı boştu. Giysiler ve ayakkabılar her mobilyanın üzerindeydi.

"Sence Daire ve Graydon paketlemeyi bitirmiş midir?" Toby sordu.

Lorcan bir sandalyeye oturdu. "Hayır. Mümkün değil. Lanconia'dan biri geldi ve her şeyi alıp götürdü. Belki de Prens Rory'nin uşağıdır."

Toby onun karşısına oturdu. Düşüncelerini, her şeyin gerçekten bittiğini söylemesine gerek yoktu. Belki de bu sabah birlikte yedikleri son yemektir.

Lorcan açık kapıdan Toby'nin yatak odasına baktı. "O da ne?"

Bakmaya gittiler. Toby'nin yatağının üzerine güzel bir kraliyet elbisesi serilmişti. Yanında da üzerinde arma olan bir not kâğıdı vardı. Oh, harika, diye düşündü. Graydon ona bir veda notu ve bir elbise hediye etmişti. Parşömen, post-it'ten daha mı iyiydi?

Toby notu almadığında Lorcan aldı ve ona uzattı ama Toby almadı. Lorcan soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ve Toby başını sallayınca Lorcan okumaya başladı. "Sevgili karım, Tabby."

Lorcan kartı kapatıp Toby'ye uzattı ve o da sessizce okudu.

Sevgili karım, Tabby,

Lütfen akşam yemeği ve dans için evimizin küçük salonunda bana katılın.

Kocan, Garrett

"Korse bağlama konusunda nasılsın?" Toby sordu. "Bir randevum var." Lorcan genişçe gülümseyerek iç çamaşırı kutusunu açtı.

Toby ZAMANIN ÖTESİNDE'deki küçük salonu görür görmez Graydon'ın ne yaptığını anlamıştı. Gizlice, küçük odanın geçmişte gördükleri hale dönüştürülmesini ayarlamıştı. Her yerde mumlar vardı: duvar apliklerinde, uzun çerçevelerde, duvarlar boyunca yerleştirilmiş küçük masalarda.

Çiçekler odayı doldurmuştu: buketler cam vazoların içindeydi, tavana asılmış ve sandalyelerin arkasına örtülmüştü. Renklerin hepsi Toby'nin çok sevdiği soluk, kremi .

Odanın ortasında küçük, yuvarlak bir masa vardı ve üzeri tertemiz beyaz bir örtüyle kaplıydı; kristal ve gümüş mum ışığında parlıyordu. Yanında gümüş kubbeli kapakları olan bir araba vardı.

Graydon masanın yanında duruyordu, Regency takımını giymişti. Kadın ona baktığında eğildi, bir kolu önde, diğeri arkadaydı. "Leydim," dedi.

"Her şey çok güzel," diye fısıldadı. "Ne zaman...? Nasıl ...?" Ona bir sandalye çekti. "Bir erkek sırlarını ifşa etmez. Akşam yemeğinde bana katılır mısın?"

Koltuğa oturdu ve Graydon'ın karşısına oturmasını bekledi. "Nefesimi . Bunu hiç beklemiyordum. Bavulların gittiğini , gittiğini düşünmüştüm."

Graydon ona gülümsemekle yetindi ve bir kubbeyi kaldırarak minik kızarmış kuşlarla dolu bir tabağı gösterdi. "Kalamar sever misin?"

"Çok öyle," dedi Toby ve içine çekerken gözlerini kapattı. Çiçekler, mumlar, yemekler hepsi bir araya gelerek cennet gibi bir koku oluşturmıştı.

Graydon bir şişe şampanya açtı ve uzun kadehlerini doldurdu. "Bize," dedi ve kadehleri tokuşturdular.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında, yarın hakkında konuşmayacaklarına dair sessiz bir anlaşma yaptılar. Ayrılıktan söz edilmeyecek, Toby yalnız kaldığında ne yapacağı konuşulmayacaktı. Graydon'ın hayatına neler gireceğinden de bahsetmeyeceklerdi. Hepsinden önemlisi, Tabby ve Garrett hakkında konuşmayacaklardı. Verdikleri zararı onarmak için geleni yapmışlardı ama başarılı olamamışlardı.

Bunun yerine sadece iyi şeylerden bahsettiler. Toby, Lorcan'la birlikte yaptıkları alışveriş gezisini ve ikisinin de denizkızlarını ne kadar sevdiklerini anlattı.

Graydon Maine'deki ailesiyle yaptığı uzun bir telefon görüşmesini anlattı. "Kit Amca geri döndü," dedikten sonra Toby'yi çocukların Kit Amca'nın maceraları hakkında anlattıkları tuhaf hikayelerle eğlendirdi.

"Bunlardan herhangi biri doğru mu?"

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Graydon, "ama biz hep James Bond'un ondan esinlendiğine inanırdık, Kit Amca sadece altmış yaşlarında olduğu için bu mümkün değildi. Ama biz çocuklar muhtemelen Sean Connery'ye benzediği için böyle düşündük."

"Bana daha fazlasını anlat. Lütfen."

Kalamar, trüme kokulu pirinçten küçük timballer ve sırlı havuçtan oluşan güzel bir akşam yemeği idi ve tatlı olarak da çikolatalı mus vardı. Yemek boyunca arka planda hafif bir müzik çaldı.

İşlerini bitirdiklerinde Graydon ayağa kalktı, Toby'nin sandalyesini çekti ve onun elini tuttu. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Adamın kollarına girdiğinde -ve adam onu yanağını göğsüne yaslayacak şekilde çektiğinde- yeniden adamın gidişinin gerçekliğini düşünmeye başladı.

"Graydon, söylemek istiyorum-" diye fısıldadı ama Graydon onu daha yakına çekti ve başka bir şey söylemedi. Evet, diye düşündü, ileriye düşünmemek, geçmişi hatırlamamak daha iyiydi. Bu anın tadını çıkarmak. Şu anın.

Onun kalbini yanağında hissederek biraz gülümsedi. Yüzü saçlarına gömülmüştü ve nefesini hissedebiliyordu. Her ne kadar sakın görünse de, kalbinin çarpıntısı öyle olmadığını gösteriyordu. Gerçek duygularını göstermemek için ne gerekiyordu? diye merak etti. Öfkeyi, incinmeyi, cinsel arzuyu, hatta aşkı bastırmak için? Hayatı boyunca yaptığı şey buydu. Toby'nin tek düşünebildiği kendi mutsuzluğu, onun gidişinden duyduğu kederdi ama Graydon sevmediği biriyle evlenecekti.

Yüzü düşündükleriyle doluyken ona baktı ve adam onu öpmek için dudaklarını indirdi.

Bu, hayatı boyunca hatırlayacağını bildiği bir öpücüktü. Hissettikleri şey, tüm özlem, arzu, birbirlerine duydukları ihtiyaç o öpücükteydi. Ama yaklaşan ayrılığın acısı da öpücükteydi.

Dudakları gözyaşları mutlu düşüncelere karıştı. Graydon elini kızın başının arkasına koydu ve ağzına daha derin bir erişim sağlamak için onu çevirdi. Dili onunkine dokundu, birbirine kilitlendi, keşfetti.

Vücudu onunkine yaklaştı ve onun kendisine duyduğu arzuyu elbisesinin ince kumaşından hissedebildi. Çıplak omzu adamın sıcaklığını hissetti.

vücudunun. Eğitiminden dolayı sert olan kalçaları bastırdı.

Sanki etraflarındaki oda dönmeye başlamıştı. Onlar hareketsiz duruyorlardı ama etraflarındaki her şey hareket ediyordu. Dönüyor, dönüyor, daha hızlı ve daha hızlı. Güzel kokular yoğunlaştı, müzik daha yüksek ve hızlı hale geldi, ama Toby'nin tek umursadığı onu öpen adamdı. Asla ama asla ayrılmak istemiyordu!

"Garrett!" Rory'ninkine benzeyen alçak bir ses geldi. "Kesin şunu! Amiral geliyor."

"Tabitha!" diye gürledi Toby'nin nerede olsa tanıyacağı bir ses. Bu annesiydi. Ama bu hiç mantıklı değildi, çünkü bu yaz Nantucket'ta değil, bir gemi seyahatindeydiler.

Graydon dudaklarını çekti ve Toby'nin yüzünü göğsüne bastırdı. Toby orada öylece durdu, gözleri kapalıydı, Graydon'ın güçlü kolları onu sarmıştı; neler olup bittiğini görmek istemiyordu. Belli ki özel akşam yemekleri başkaları tarafından işgal edilmişti. Kalbi çarpıyor, nefesi daralıyordu. Midesi bile tuhaf hissediyordu.

Graydon ona olan bağını gevşetti. "Bence buna bakmalısın."

Toby gözlerini açmak istemedi. Akşam yemeklerini kimin böldüğünü görmek istemiyordu. Veda yemeklerine.

Graydon elini kızın çenesinin altına koyarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. "Güven bana," diye fısıldadı, sonra etrafını görebilmesi için geri çekti.

İkisine ters ters bakan annesiydi. Toby hâlâ Graydon'ın öpücüğüyle sersemlemişti, zihni ve kalbi gelecek olan hüznle doluydu, bu yüzden çatık kaşlı kadının koyu yeşil sade bir elbise giydiğini ve yüksek belinde bir kurdele olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

Toby, Graydon'dan bir adım geri çekildi ve etrafına bakındı. Geçmişe geri dönmüşlerdi! İnsanlar etraflarında bir daire oluşturmuşlardı, bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordu. Altın küpeli Rory, Toby'nin sadece fotoğraflarda gördüğü uzun boylu, güzel bir kadının yanında duruyordu. O Danna'ydı. Parthenia ve John Kendricks oradaydı ve güzel Valentina da Yüzbaşı Caleb'in yanında duruyordu.

"Başardık," diye fısıldadı Toby. Tek düşünebildiği Tabby ve Garrett'ı kurtarmak için bir şansları daha olduğuydu. Toby'den bir adım uzaklaşarak

Graydon, neredeyse annesine koşacak ve kollarını ona dolayacaktı. "Seni gördüğüme çok ama çok sevindim!"

Lavinia Weber kızını üstünkörü bir şekilde kucakladı, sonra onu iterek uzaklaştırdı, yüzü sertti. "Senin durumundaki bir kadının kendini kontrol etmesi gerekir."

"Benim durumum mu?" Toby elini karnının üzerine koyarken söyledi. Büyük değildi ama dışarı doğru kıvrılan şey çok sertti. Görünüşe göre bir bebeği olacaktı. Şaşkınlıkla başını kaldırıp Graydon'a baktı.

Gülümseyerek, gözleri sıcacık, onun elini tuttu. "Hadi eve gidelim." Sesini alçalttı. "Sana göstermek istediğim bir Japon sanat eseri var."

"Cilt sanatına bayılıyorum!" dedi onun hızına ayak uydurmaya çalışırken. Kingsley House'daydılar ve yine bir düğündeymiş gibi görünüyorlardı. Parmağında bir yüzük ve içinde büyüyen bir hayat olduğuna göre, katıldıkları ilk düğünden birkaç ay sonraydı - kendi düğünleri.

Graydon ön kapıyı açtığında, soğuk ve ıslak Nantucket sonbaharı yüzlerine çarptı. Ceketini çıkarıp kıza giydirirken sadece birkaç saniye durakladı. Kızın elini kendi elinin içine aldı ve hızla aşağı indiler.

BEYOND TIME'in kapısını açtığında, beş yaramaz çocuğu kontrol etmeye çalışan genç bir kızın görüntüsüyle karşılaştılar. Yedi yaşlarında bir oğlan çocuğu şömineden kütükleri çıkarmaya kararlı görünüyordu.

"Dışarı!" Graydon, Toby'nin daha önce kullandığını hiç duymadığı bir ses tonuyla bağırdı. "Çocukları al ve partiye git. Onları besleyin."

"Yüzbaşı Caleb burada kalmamız gerektiğini söyledi," dedi kız, yüzü neredeyse korkmuştu.

"Kardeşim bu evin sahibi değil. Şimdi git!" Gözlerini kısarak şöminenin başındaki çocuğa baktı. "Anladığım kadarıyla sen Genç Thomas'sın. Ateşi rahat bırak."

Çocuk başını kaldırıp Graydon/Garrett'a baktığında ne kadarını yapabileceğini ölçüyor . Bir karar vermiş olmalıydı çünkü kütüğü bıraktı ve Garrett'a meydan okuyan bir bakış attı. "Zaten istemiyordum."

Çocuklar açık olan ön kapıya doğru koştular, iki küçük kız büyük kızın ellerini tuttu. "Teşekkür ederim," dedi Garrett'a.

", Deborah!" Genç Thomas bağırdı. "Kaptan gelip küçük kardeşini dövmeden önce gidelim." Garrett'a cüretkâr bir bakış attı, sonra gülerek Kingsley Evi'ne doğru koşmaya başladı.

Graydon ön kapıyı kapattı. "Görünüşe 'küçük kardeş' rütbesine indirildim. Eğer öz kardeşim benden böyle bir şey gördüyse, ondan özür dilemeliyim." Tekrar Toby'ye baktığında gözleri emir yağdıran bir adamdan çok sıcak bir adama dönuştü.

"Efendim!" Toby elini boğazına götürdü. "Ne cüretle bana öyle bakarsınız! Sanki gözlerinizle beni soyuyorsunuz." Eliyle kendini yelpazeledi. "Sanırım bakışlarınızın sıcaklığı beni bayıltıyor. Yatak odama çekilmem gerektiğini düşünüyorum." Ağırbaşlı bir tavırla uzun eteğini birkaç santim kaldırdı, sonra merdivenleri çıkmaya başladı. Yolun çeyreğine geldiğinde döndü ve hâlâ aşağıda duran Graydon'a baktı.

"Aman Tanrım," dedi Toby, "sanırım iç çamaşırım düşüyor." Uzun, ince, neredeyse şeffaf eteğini yavaşça yukarı çekmeye başladı, ta ki sadece uyluğun ortasına kadar uzanan beyaz ipek bir çorapla kaplı ince, düzgün bir bacağı ortaya çıkana kadar. Çok güzel mavi bir jartiyerle bağlanmıştı.

Sanki çok vakti varmış gibi jartiyerini düzelitti, sonra da küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Hepsi tamam."

Graydon yerden kalkmamıştı ve onu izlediğine dair verdiği tek işaret, yanıyor gibi görünen sıcak gözleriydi.

Bir saniye önce ayaktaydı ve bir saniye sonra merdivenlerden yukarı koşuyordu. Toby'nin yanından geçerken, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, kolunu onun beline doladı ve yürümeye devam etti. Toby'nin tek söyleyebildiği "Ooooooh" oldu, adam onu merdivenlerden yukarı ve yatak odasına taşırken ona tutunuyordu. Odanın içinde bir ateş yanıyordu ve bu kez yatağın üzerinde gül yaprakları olmasa da, buranın onların odası olduğunu biliyordu. Tüm süslemeler onun sevdiği şeylerdi. Döşemeden duvardaki resimlere ve güzel komodinin üzerindeki küçük kutuya kadar her şey onun zevkine göre idi. Şöminenin yanındaki köşede

Graydon'a ait olduğunu bildiği bir çift uzun çizme. Büyük bir berjer koltuğun arkasına ağır bir yün palto asılmıştı.

Toby "Ben " demek için ağzını açtı ama Graydon tek bir hareketle onu yere yatırdı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. İlk kez birlikte olduklarında bu kadar nazik olmaması için onu ikna etmek zorunda kalmıştı. Ama bu sefer öyle olmadı.

Kelimelerle ya da soyunmakla uğraşmadı. Onu yatak odasının duvarına çarptı ve eteğini kaldırdı. İşte o zaman kızın bu kez saf Regency olduğunu anladı. Kombinezonunun altına hiçbir şey giymemişti, sadece sıcak bir teni vardı.

Graydon tek eliyle pantolonunun düğmelerini açtı ve saniyeler içinde üzerine yatırdı. Toby bu his karşısında nefesini tuttu ve ona sarıldı, bacakları kolayca onun beline dolandı.

Adamın hamleleri sert ve hızlıydı ve Toby bunları tüm vücudunda hissetti. İçinde gittikçe artan bir aciliyet açığa çıkıyordu. Toby'nin başı geriye gitti ve Graydon yüzünü Toby'nin boynunun yumuşak derisine gömdü. Toby onun bıyıklarını hissedebiliyordu, sert ve yumuşak olan o erkek karışımını.

Daha hızlı, daha sert hareket etti ve Toby de onunla birlikte gitti. Kalçaları adamın beline dolanırken duvara yaslandı.

Adamın vücudunun bacaklarının arasında sertleştiğini hissettiğinde, kendi içinde bir yaklaştığını anladı. Ona doğru eğildi, kalçaları tıpkı onunki gibi ileri doğru hareket etti.

Tutkunun beyaz alevinde bir araya geldiler, adamın dudakları kadınınkilerin üzerindeydi. Bir an için tamamen canlı görünmüyordu. Sanki bir parçası bedeninden kaçmış gibiydi. Gözleri kapalıydı ve onları açtığında Nantucket'taki yatak odasına geri döneceğini ve tüm bunların bir rüya olacağını düşündü.

"Graydon!" diye fısıldadı, sesinde panik vardı.

"Buradayım aşkım," dedi, sonra onu yatağa taşıdı ve yanına uzandı. omzuna çekti, eli saçlarına gömüldü. Diğer eli karnına gitti ve elbisesinin üzerinden yeni hatlarını hissetti. "Bizim," dedi.

Elini onun elinin üzerine koydu. "Evet, bundan eminim. Oh, ne kadar isterdim-"

Öpücüğü cümlesini bitirmesine izin vermedi, ama sonra ne söyleyeceğini biliyordu, oldukları yerde kalabilmeyi dilediğini

evlenebilmeleri ve çocuklarını birlikte büyütebilmeleri idi.

Ona doğru sokuldu ve boynunu öpmeye başladı. "Geri dönmeliyiz," dedi usulca.

"Biliyorum." Toby ellerini onun yüzünün iki yanına koydu. "Geçen sefer olduğu gibi, uykuya daldığımızda buradan gideceğiz."

"Hayır, demek istediğim, düğüne geri dönmeliyiz. Buraya gelmemizin bir nedeni var ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer Garrett Dr. Hancock'u karısının cenaze törenine katılması için tuttuysa, aralarında daha önceden bir bağlantı olmalı."

Adamın gözlerine baktığında, orada derin bir öfke gördü. "Ne yapacaksın?"

"Adama bir kılıç çek, onu parçalara ayır ve onları köpekbalıkları için denize at." Öfkesi o kadar güçlüydü ki yerinde duramıyordu. Yataktan yuvarlandı ve şömineye bakarak durdu, sırtı ona dönüktü.

"Graydon," dedi Toby kendini dirseklerine kadar kaldırırken, "bunu yapamazsın! Bunun cezasını Garrett çekecek."

Ateşin üzerine bir kütük attı. "Biliyorum, ama yapmak istediğim şey bu." Ona dönüp bakarak ceplerini karıştırmaya başladı. "Bilmiyorum. -" Cebinden bir kağıt parçası çıkarırken gülümseyerek sözünü kesti.

"bir şey getirdin mi?"

"Buradaki son zamanımızı yeniden yaratmanın bizi geri getireceğini düşündüm -umdu- ve bir deney olarak ceplerimi doldurdum."

"Yani tüm bunları benim için değil de Tabitha için mi yaptın?"

Graydon kıkırdadı. "Evet. Ona ne kadar aşık olduğumu bilmiyor musun? Özellikle onun küçük striptizlerini seviyorum."

"Sen seviyor musun? Ama Garrett'a derinden ve tutkuyla aşık olduğunu duydum, yani ödeştiler." Başının arkasına bir yastık koydu ve ona davetkâr bir şekilde gülümsedi.

Graydon ona yatakta eşlik etmek ister gibi baktı ama sonra odanın köşesindeki küçük masaya baktı. "Ceplerime yirmi birinci yüzyıl paraları, modern bir tıp dergisi, bazı küçük aletler ve 1806'dan bu yana tarihin bir zaman çizelgesini koydum."

Merakı uyanan Toby ayağa kalktı. "Orada bir şey var mı?"

"Hiçbiri," dedi Graydon, "Parthenia'nın annesine yazdığı mektubun fotokopisi dışında."

"Oh!" Toby tekrar yatağa uzandı. "Meşhur Dr. Hancock. Lütfen bana onu gerçekten öldürmeyi planlamadığını söyle, değil mi? Gizlice bile olsa?"

"Bunu düşündüm ama hayır, Garrett'ın başka bir doktor tutmasından korkuyorum. Hiçbir doktorun Tabby'ye yaklaşmaması için elimden geleni yapmalıyım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Graydon tüy kalemını eline aldı. "Bu mektubu kopyalayıp ele dolaştıracağım. Boston'da tanıdığım biri hakkında yazıldığını söylemeyi planlıyorum. Karısı Dr. Hancock tarafından katledilmiş. Kingsley ailesini Yüzbaşı Caleb yönetiyor gibi görüldüğünden, karıma hiçbir doktorun dokunmayacağına dair yemin ettireceğim."

Yataktan kalktı. "Mektubu inandırıcı kılmak için adaya yapılan atıfları kaldırmanız gerekecek. Sana yardım edeyim mi?"

"Evet, lütfen yap."

Kadın masaya gidip adamın yanında durduğunda, adam kollarını kadının beline doladı ve onu kendine doğru çekti, başı kadının büyüyen karnına yaslandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Burada ve şimdi, bu büyük özgürlük yerinde ve zamanında, sana ruhumu açabilirim. Toby, seni seviyorum." Başını kaldırıp ona baktığında, koyu renk gözleri gözyaşlarına benzeyen bir şeyle parlıyordu.

Başını ellerinin arasına aldı ve alnından öptü. "Seni şimdi seviyorum, o zaman da seviyordum ve sonsuza dek seveceğim."

Bir an için yüzünü onun karnına gömdü, sonra aniden arkasını döndü ve gözlerini sildi. Ona , getirdiği kâğıdı uzattı.

Mektubu alırken Toby'nin eli titredi. Daha önce sadece bir kez okumuştı ve bunu tekrar yapmaktan hoşlanmıyordu. Bir nefes aldı. "'Sevgili Garrett'ım' diye başla," dedi ve sonra isteksizce korkunç mektubu tekrar okudu.

Garrett sevgili Tabby'si için o kadar endişeleniyordu ki Boston'dan gelmesi için bir Dr. Hancock tuttu. Yerel ebenin-

Yirmi yıllık tecrübesi olan doktor, bir sorun ne yapacağını bilemezdi. Tabby'nin doğum sancısı saatlerce sürerken, doktor bebeğin doğması için bütün gece bekleyemeyeceğini söyledi. Vücudu hazır olmadan önce ona forseps uyguladı. Tabii ki görgü kuralları ne yaptığına bakamayacağını söylüyordu, yüzden çelik canavarı körlemesine kullandı. Tabby'nin rahminin bir kısmını onlarla yakaladı ve bebek doğduğunda iç organlarını onunla birlikte dışarı çekti. Çok fazla güç kullanmış olmalı ki bebek anında öldü, küçük kafası ezildi. Tabby acıdan çığlık atarken, doktor onu sakinleştirmek için bolca kanını akıttı. İğrenç adam son feribota yetişmek için acele ederken, ölümün Tanrı'nın elinde olduğunu ve ikisini de kurtarmak için elinden geleni yaptığını söyledi. Tabby gözden kaybolurken ona bebeğin mutlu bir şekilde uyduğunu söyledik. Gerçeği asla öğrenemedi, kollarında sessiz bebeğiyle öldü.

Kimse Garrett'a doktorun karısını ve oğlunu öldürdüğünü söylemeye cesaret edemez. Öfkesi yüzünden adamın peşinden gider. Bu adadaki hiçbir kadının doktora ne olacağını umursamadığını söyleyebilirim ama Garrett'ın asıldığını görmek istemiyoruz.

Chapter Twenty-four

Toby, Graydon haberi yaymak için dışarı çıktığında onunla birlikte gitmek istedi ama o kadar şiddetli bir hamilelik uykusuna yakalanmıştı ki ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Bunu görünce gülümsedi. "Senin ve bebeğimizin uyumaya ihtiyacı var," dedi onu yatağa götürürken.

"Ama yardım etmek istiyorum." Toby gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. "Peki ya evde uyandığımda sen hâlâ buradaysan ve-"

Graydon sessizlik için onu öptü. "Ssssh. Eminim kısa süre sonra orada olacağım." Yatağa uzanmasına yardım etti. "Sadece dinlen."

Gözlerini açık tutmaya çalışsa da kapandı, ama elini tuttu. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Önce yerel çömlekçiyi bulacağım."

Gözleri telaşla dalgalandı. "Garrett'ı koruyacağına söz ver."

"Yapacağım," diye fısıldadı, sonra onu tekrar öptü ve kapıya doğru giderken elini tutabildiği kadar uzun süre tuttu.

Toby kapının kapandığını duydu ama başını kaldırıp bakmadı. Bedeni uykuya dalmaya çalışırken, zihninde görüntüler dolaşıyordu. Alix'in düğününde yeşil ipek takım elbisesi Victoria, Parthenia'nın düğününde dekolte elbisesi içindeki Valentina. Dr. Huntley'nin yüzü zihninde uçtu. Ne demişti?

Toby gözlerini açmadı ama hatırlamaya başladıkça zihni biraz daha uyandı. "Hem Valentina hem de Parthenia onunla birlikteydi." Caleb'in söylediği buydu.

Gözleri dalgalandı. "Kadınlara söyle." Kelimeler kafasının içindeydi... Jilly'nin sesinde. "Kadınlara söyle." Graydon aile reisi Caleb'e söyleyeceğini söylemişti ama o bir erkekti. Ve erkeklerin ne yapacağını kim bilebilirdi? Tabby doğuma girdiğinde uzun bir balık avına çıkabilir ve her şey bittikten sonra geri dönebilirdi.

Toby kendini oturur pozisyona çekerken, uykulu halinden çıkmaya çalışıyordu. Ellerini sert, yuvarlak karnının üzerine koydu. "Çok genç olduğunu biliyorum ama evlat, eğer doğmak istiyorsan bizi uyandırmalısın."

Birkaç dakika sürdü ama Toby sonunda gözlerini açabildi. Birkaç derin nefes aldı ve kendini daha uyanık hissetmeye başladı. Bacaklarını yataktan aşağı salladığında nefesi kesildi çünkü bebek onu tekmeledi.

Bir an için yatağın kenarına oturdu, ellerini karnına dayadı ve gülümsedi. "Baban gibisin, değil mi? İnsanlara yardım etmek için savaşmaya hazırsın. Pekâlâ sevgili çocuğum, hadi gidip kadınları bulalım."

Merdivenlerden boş zemin kata indi ve ön kapıdan çıktı. Gökyüzünde şimşekler çakıyordu ama henüz yağmur yoktu. Aceleyle düğünün hâlâ devam ettiği Kingsley House'a gitti. Düğünün kime ait olduğunu henüz öğrenememişti.

İlk gördüğü kişi Valentina'ydı ve Kaptan Caleb ile bir köşede oturuyordu. Başları birbirine yakındı ve sevgililer gibi fısıldaşıyorlardı. Toby keşke geçmişleri hakkında daha fazla şey bilseydi de onlara geleceklerini anlatabilseydi diye düşündü. Kaptan bir gemide batmamış mıydı? Ama o zaman Garrett onunla birlikteydi. Garrett gitmezse, belki kaptan da gitmezdi.

Bebek tekrar tekmeleyerek Toby'ye konuyla ilgilenmesi gerektiğini hatırlatır gibiydi. Valentina bunu söyleyecek kişi değildi. Başka hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar kaptana dalmıştı.

Jilly -Parthenia- pencere kenarındaki minderlerden birine tek başına oturmuş, elinde bir fincan punçla dansçıları izliyordu. "Tabby," dedi gülümseyerek. "Yatmaya gittiğini sanıyordum."

"Evet," dedi Toby, zihni zaman yolculuğu, reenkarnasyon ya da diğer tabu konulardan bahsetmeden sorunu nasıl ortaya koyacağını düşünmekle meşguldü. "Çok kötü bir rüya gördüm. Öyle bir kabustu ki

çok gerçektir." Toby daha sonra doğum odasındaki o geceyle ilgili bildiği her şeyi anlatmaya başladı. Doktorun son feribota yetişmek için acele ve "çelik canavarı" kullandığını anlattı.

Zavallı Tabitha Weber Kingsley'in başına gerçekten de her şey geldiğinden, Toby hikâyesinin çok içine girmeden ağlamaya başladı. Parthenia kolunu Toby'ye doladı ve ona bir mendil verdi ama sözünü kesmedi.

Birkaç kişi ne olduğunu sormak için yanlarına geldi ama Parthenia onları el sallayarak uzaklaştırdı. Toby hikâyesini bitirdiğinde Parthenia onu odadan dışarı çıkardı, dansçıların yanından geçerek evin yan tarafındaki küçük servis verandasına, oradan da serin ve karanlık geceye götürdü. "Hiçbir doktor sana dokunmayacak," dedi Parthenia. "Yemin ederim." Toby'yi yola doğru götürüyordu. "Şimdi dinlenmeni istiyorum. Bebeğin için bu kadar korkmak iyi değil. Sen korkarsan o da korkar."

"Ya da o," dedi Toby. Bacakları güçsüzdü, çünkü hikâyesinin heyecanı enerjisini alıp götürmüştü.

"Hayır, o bir erkek. Böyle şeyleri bilirim."

Toby ona baktı ve başını salladı. Dr. Huntley de Jilly hakkında aynı şeyi söylemişti.

"Genelde insanlara gördüklerimi ve hissettiklerimi söylemem ama sanırım sen ve ben benzer ruhlarız. Ve rüyanın gerçek olabileceğine inanıyorum. Garrett'la evlendiğinden beri senin için endişeleniyorum. Sanırım bu gece bana anlattığın şey benim gördüğüm şeydi. Sana doktor gelmeyeceği konusunda bana güvenebilirsin. Valentina ve ben bundan emin olacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Toby ve bu güvenceyle birlikte bastıran uyku hali geri gelmeye başladı ve ağır bir şekilde Parthenia'ya yaslandı.

Yolun sonuna geldiklerinde, kaldırım taşlarına vuran at toynaklarının sesini duydular. Kadınlar durdu ve sesin geldiği yöne baktı.

"Bir var," dedi Parthenia.

At onlara yaklaştı ama yavaşlama tehlikesi varmış gibi görünmüyordu. Neredeyse üzerlerine geldiklerinde, bir şimşek geceyi yarıp geçti. Önlerinde hava kadar siyah bir at duruyordu.

etraflarında. En üstte Graydon vardı, karlı kravatı koyu renk ceketinin üzerinden açıkça görünüyordu. Ama onun üzerinde hiçbir şey yoktu. Başının olması gereken yer boştu.

Ama sol kolunun kıvrımında Graydon'ın cansız yüzü, gözleri kapalı, saçları düzgünce arkaya bağlanmış başı duruyordu.

Toby atın üzerinde sevdiği adamın başını tutan hayalete baktı, Parthenia'ya döndü, küçük bir gülümseme verdi ve sonra bayıldı.

Chapter Twenty-five

Toby uyandığında, ilk başta nerede olduğunu bilmiyordu. Etrafında öyle derin bir sessizlik vardı , sanki bir boşlukta uyanmış gibi hissetti. Gözlerinin açılması ve Nantucket'taki yatağında olduğunu fark etmesi bir an aldı. Cep telefonu yatağının yanında, iPad'i şifonyerin üzerinde, dizüstü bilgisayar masasındaydı. Yirmi birinci yüzyıl.

Oda loştu ama perdelerin altından güneş ışığını görebiliyordu. Başını çevirdiğinde yastıkta herhangi bir girinti olmadığını gördü. Graydon onun yanında uyumamıştı.

Ellerini karnına koydu. Düz ve boştu. Anında gözleri yaşardı. Bebek yok, koca yok, sessiz bir ev.

"Uyanmışsın," dedi Jilly kapı aralığından, elinde bir kahvaltı tepsiyle.

Toby kendini toparladı ve gözyaşlarını hızla sildi. "Gittiler, değil mi?"

"Evet," dedi Jilly.

"Graydon onlarla mıydı? O iyi mi? Sağlıklı mı?"

Jilly tepsiyi yere bıraktı. "Çok sağlıklı, tabii onun kadar sefil bir adama sağlıklı denebilirse. Neden böyle bir soru sordunuz?"

"Sadece başında olup olmadığını bilmek istedim." Yaptığı şakaya gülümsemeye çalıştı ama yapamadı.

Jilly tepsiden büyük bir zarf aldı. "Graydon bunu sana vermemi istedi."

Toby zarfı açtığı anda içinden başka bir zarf ve küçük bir kitap çıktı. Jilly sessizce odadan çıkarken Toby küçük zarfı açtı.

Canım benim,

*Seni uyandırmaya dayanamadım ama babam oğullarını birlikte
görünmeleri için çağırdı. Ben onun sadık kuluyum ve geri dönmeliyim.
Lütfen beni unutma. Sonsuza dek sevgilerimle,*

GM

Toby mektubu örtünün üzerine bıraktı. Şu anda hiçbir şey hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Her şey çok erken ve hissetmesi için çok acemiceydi.

Küçük kitabı eline aldı ve ona baktı. Eski ve yırtık pırtıktı, kapağı yırtılmış ve solmuştu. Kitabın adı *Yasak Nantucket*'ti. "Nantucket halkının anlatılmasını istemediği hikâyeler," yazıyordu başlığın altında.

Bir işaretleyiciye açtı ve büyük, siyah bir atın üzerinde Regency elbiseli bir adamın çizimini gördü. At arka ayakları üzerinde şaha kalkmıştı ve önünde elinde bir doktor çantası tutan orta yaşlı bir adam vardı, bir çılgılığı bastırırken elini ağzına götürmüştü. Dehşete kapılmıştı çünkü atın üzerindeki adamın omuzlarında baş yoktu. Korkunç görünümlü kafa sol kolunun kıvrımına sıkışmıştı ve manyakça sırtıyordu.

Kanlı resmin yer aldığı hikaye kısıydı. Hikayeye göre 1800'lerin başında yerel bir adam başsız bir atlı kılığına girmiş ve Dr. Hancock'u kovalamış, Hancock o kadar korkmuş ki iskeleye koşmuş ve geceyi yarısı boş bir rom fiçisinin içinde saklanarak geçirmiş. Sabahleyin adadan kalkan ilk feribota binmiş ve bir daha Nantucket'a dönmemiştir. Yazarın sorduğu soru, terörize edilmek için neden iyi doktorun seçildiği idi? O soğuk sonbahar gecesinde sadece bir düğüne misafir olarak gelmişti ve daha önce Nantucket'a hiç gelmemişti. Ama atlının onu kovaladığı, başka kimseyi kovalamadığı, adanın yarısını dolaştığı söyleniyordu.

Kitap, yazarın Nantucketers ile görüştüğünde -bu 1963 yılında- kimsenin ona hikayeyi anlatmak istemediğini söyleyerek sona eriyor. Çoğu kişi bunun hiç yaşanmadığını söylemiş. "Nantucket'lıların çok ama çok uzun hafızaları olduğu düşünülürse, bu alışılmadık bir durumdu. Neden

bu Başsız Süvari hikâyesi saklı mıydı? Ve atlı neden Boston'dan gelen doktorun peşindeydi?" diye sordu yazar. "Kimse bana söylemedi."

Toby, Graydon'ın o gece o uyurken ne yaptığına dair bir kayıt bulmak için bütün gece uyumayıp uyumadığını merak etti. Karanlık kitabı bulmak için Kingsley House kütüphanesini mi aramıştı? En azından şimdi onun neden yerel çömlekçiyi ziyaret etmek istediğini biliyordu. Kafanın yüzü kilden yapılmıştı, da bir peruk takılmıştı. Adamın ona planından bahsetmediğini biliyordu çünkü ona bunun çok tehlikeli olduğunu söylerdi. Ya yerel halktan biri ona ateş ? Ama Garrett'ın ailesi de en az deniz kadar Nantucket'in bir parçasıydı ve Nantucketliler kendi başlarının çaresine bakarlardı.

Resme baktığında gülümsemek zorunda kaldı. Doktoru kesinlikle korkutup kaçırmıştı, böylece adaya bir daha dönmeyecekti.

Sonuç olarak, bir araya gelmelerinin bir nedeni, bir amacı varmış gibi görünüyordu. Belki de Graydon'la birlikte zamanda geriye gidip Garrett ve Tabitha'nın başına gelenleri değiştirmeleri gerekiyordu.

Ve bu kadarı yeterliydi! diye düşündü Toby. Böyle bir şeyi yapabilmek, çoğu insanın hayatında yapabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Jilly'nin kendisi için hazırladığı güzel kahvaltayı yemeye başladığında Toby evdeki sessizliğin ürkütücü olduğunu düşündü. Ne çelik çingirıyor, ne kimse gülüyor, ne de Lanconca konuşuluyordu. İşini bitirdiğinde tepsisini bir kenara bıraktı, yastıklara yaslandı ve tavana baktı. Bunun olacağını biliyordu, o yüzden kendini bu kadar kötü hissetmemeliydi. Graydon'a da kızmamalıydı. Uzun uzun vedalaşmak için kalsaydı daha mı iyi olurdu? Birbirlerine sarılmış, ikisi de gözyaşları içinde? Bu daha mı iyi olurdu?

Cevap, dünyadaki hiçbir şeyin bu acıyı daha az hissettiremeyeceğiydi. Çok aptalca bir şey yapmıştı. Sahip olamayacağı bir adama aşık olmuştu, bu yüzden başına geleni hak etmişti!

Orada yatarken şu anki seçeneklerini düşündü. Derin bir depresyona girip haftalarca, hatta aylarca aylak aylak dolaşabilir ya da hayatına devam edebilirdi. şu anda iki işi vardı: Jared'in kuzeninin evi için bir bahçe düzenlemek ve büyük bir

Victoria için düğün. İkisi arasında zihnini dolduracak çok şey olacaktı, böylece ne düşünmeye ne de hatırlamaya vakti olacaktı.

İşler bittikten sonra ne olduğuna gelince, bir gün bir adamla tanışacak, ona aşık olacak ve-

Ve ne? Merak etti. Hayatını onu Graydon'la kıyaslayarak mı geçirecekti? Hangi ölümlü adam onunla boy ölçüşebilirdi ki? Graydon bir bilgin, bir atlet, eski dünya beyefendisiydi. O-

Toby gözlerini sertçe kapattı. Böyle düşünmesine izin veremezdi, çünkü bu şekilde düşünmek delilikti. En başından beri ne olacağını biliyordu. Onunla tanıştığı ilk gün Graydon ona soylu Danna'yla nişanlanacağını söylemişti. Töreni bile ayrıntılarıyla tarif etmişti.

Ona karşı hep dürüst olmuştu.

Yorganı arkaya atıp ayağa kalktı ve aklına "Bugün hayatının geri kalanının ilk günü" sözü geldi. Evet, bu yeni bir başlangıçtı.

Bornozunu giydi ve kararlılığı mutfaka kadar sürdü. Jilly güneşlenme odasındaki masada oturmuş, bir Cale Anderson romanı okuyordu ve başını kaldırıp bakmadı.

Toby'nin ilk aklına gelen, Graydon'ın o odayı boşaltmış olduğuydu. O pencerelerden onu çalışırken izlemişti. Bu masa Graydon, Lorcan ve Daire'yle birlikte birçok yemek yedikleri masaydı. Lancon peynirlerinin, ızgara keklerin tadını neredeyse alabiliyordu. Graydon ve Daire'nin biralarını içtiklerini ve kendisine çok tanıdık gelen derin Lancon dilinde konuştuklarını görebiliyordu.

Hayatta kalamayacağım, diye düşündü. Bu kadar çok anıyla dolu bu evde tek başına yaşamak ona çok ağır geliyordu.

Jilly'nin yanına gitti, Jilly soru dolu gözlerle ona bakıyordu. "Bunu yapamam," diye fısıldadı Toby. "Yapamam-"

Sözünü kesti çünkü Victoria -her zamanki gibi güzeldi- bahçedeki kapıdan içeri girmişti ve arkasında Toby'nin daha önce hiç karşılaşmadığı uzun boylu, kır saçlı bir kadın vardı.

"Sevgilim," dedi Victoria ellerini Toby'nin omuzlarına koyup onu iki yanağından öperken. "Sonsuza dek uyuyacağını sanıyorduk. Zavallı Graydon zorunda kaldı. Seni uyandıracağımızı söyledik ama

bize izin vermedi. Yeterince şey ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyledi. Söylesene, rüyalarından birini daha mı gördün?"

Toby, Victoria'nın kalemını ve kâğıdını çıkarıp tüm olayı kaydetmeye hazır göründüğünü düşündü. Toby işaret ederek arkasındaki diğer kadına baktı.

Victoria geri çekildi. "Bu benim bir arkadaşım, Millie Lawson, adaya tatil için geldi ama benim düğünümde ve Jared'in bahçesinde sana yardım edecek."

Toby daha konuşmadan Millie, "Lütfen arkadaşımı bağışla," dedi. "Bütün bunlar senin üzerine oldukça hızlı bir şekilde yığılıyor. Anladığım kadarıyla erkek arkadaşından yeni ayrılmışsın?"

Toby bundan çok daha fazlası olduğunu düşünüyordu ama bunu bu yabancıya söylemeyecekti. "Nantucket'tan hoşlanıyor musun?"

"Toby, canım," dedi Victoria, "Millie'yi de senin yanına taşınmaya ikna ettim."

Toby'nin tek söyleyebildiği "Ne?" oldu, yüzünde yaşadığı şok okunuyordu.

Jilly, Victoria ve Toby'nin arasına girdi. "Millie emekli bir etkinlik organizatörü ve bazı büyük şirketler, müzeler ve hatta bazı elçilikler için çalışmış. Victoria'nın düğününden sonraya kadar Nantucket'ta kalmayı planlıyordu ama..." Jilly sözünü kesti.

"Emekliliği çok sıkıcı buluyorum," dedi Millie, "ve tahammül edebileceğim tüm plajları ve muhteşem gün batımlarını gördüm. Victoria düğün organizatörünün yardıma ihtiyacı olabileceğini söylediğinde, gönüllü olarak hizmet verip veremeyeceğimi sordum. Evinizde kalmaya gelince, eminim bir yabancınn yanınıza taşınmasını istemezsiniz."

Toby bunun işe yaramayacağını söylemek için ağzını açmıştı ki bahçedeki bir hareket dikkatini çekti. Anında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Lorcan ve Daire ile birlikte Graydon'dı! Ama hayır, işe gelen Jose Partida ve peyzaj ekibiydi.

Toby'nin kalbi ayaklarının dibine düşer gibi oldu ve yalnız olsaydı koşarak yukarı çıkıp yatağa girebileceğini ve belki de bir daha hiç çıkamayacağını biliyordu. Tekrar kadına baktı. Aksanında belli belirsiz bir İngiliz tonu vardı ve kesinlikle yetenekli görünüyordu. "Evet," dedi Toby, "lütfen düğün için bana yardım et, üst katta boş bir yatak odam var. Birlikte olursak çalışmak daha kolay olur."

"Ne kadar harika!" Victoria kapıyı açtı ve "Jose, seni sevgili adam, bavullar için yardıma ihtiyacım var" diye seslendi.

İki kadın ön kapıdan çıktıklarında Jilly kolunu Toby'nin omuzlarına doladı. "Şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama bunu . Eninde sonunda zaman her şeyi yoluna koyacaktır."

Toby, Jilly'nin iki çocuğunun babası olan ilk kocasının korkunç bir adam olduğunu duymuştu. Jilly kırık bir kalpten daha fazlasını yaşamıştı.

Toby bir an için ona sarıldı ama sonra çekildi. "Bazen Victoria'nın eli ağır oluyor ve-"

"Ciddiyetsiz," dedi Jilly. "Oldukça ısrarcı, gerçekten."

"Evet. Çok. Ama bu durumda yalnız yaşamamamın benim için daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Ben de öyle," dedi Jilly.

Üst kata taşınan bavulların ve Victoria'nın adamlara verdiği emirlerin sesi ortalığı kapladı. Birkaç dakika içinde, o yaz ikinci kez, Toby'nin evinde bir yabancı yaşıyordu.

Victoria giderken Toby'ye bir ayak boyu uzunluğunda mektup gibi görünen bir yığın uzattı. "Salyangoz postası mı?" Toby mektupları alırken sordu.

"Ne diyebilirim ki? Yazarları davet ettim ve onların yaptığı da bu. Ne istediklerine bak ve cevap ver. En iyi kostümler için karar verdiniz mi?"

"Kitaplarınızın imzalı kopyaları?" Toby önerdi.

Victoria güldü. "Ne kadar komik. Reklamcılarının Wikipedia'da listeleyebilmeleri için bir şeyler yazdırsanız iyi olur. Neye ihtiyacınız olduğunu bana bildirin, ama yazarken olacağım, bu yüzden ulaşılması zor olabilirim." Sesini alçalttı. "Millie işinde gerçekten çok iyi, bu yüzden ona güvenin. Ve onunla konuşun."

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

Victoria elini salladı. "Bir yaşını sormak gibi bir şey değil mi bu? Her neyse, canım, iyi şanslar." Evden ayrıldı.

Jose merdivenlerden indi. "Bu kadının bir sürü bavulu var. Serayı temizlememizi ister misin?"

"Hayır," dedi Toby ve bunun nasıl Graydon'ın işi haline geldiğini düşündü. "Ben yaparım."

"Dışarı çıkmalısın," dedi Jose. "Burada bu kadar çok kalmak senin için iyi değil." Haklı olduğunu biliyordu ve onu bahçeye kadar takip etti.

Chapter Twenty-six

Toby, Millie'yi tanımak için biraz zaman harcamak isterdi, ama yandan, oturup konuşursa, sonunda ağlayabilirdi, o zaman da-

Kendisini meşgul edecek yığınla iş olmasaydı ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu. Toby, Millie'nin taşınmasından sonraki ilk sabah merdivenlerden inerken krep kokusu aldı. Ona Graydon'ın Lanconian ızgara keklerini hatırlattı ve bir an için neredeyse yukarı koşacaktı. Ama birkaç derin nefes aldı, zihnini sakinleşmeye zorladı ve mutfağa gitti.

"Umarım kahvaltı hazırlamamın bir sakıncası yoktur," dedi Millie.

"Hayır, çok nazıksınız ama kesinlikle beni beklemek zorunda değilsiniz."

"Yemek seviyorum ama artık yemek yapacak kimsem yok."

"Bir ailen var mı?" Toby sordu.

"Artık bana ihtiyacı olmayan yetişkin çocuklar. Bugün ilk olarak neyle uğraşalım? Bahçe mi, düğün mü?"

"Sanırım size her iki konuda da şimdiye kadar neler yapıldığını göstersem iyi olacak. Lorcan pek çok ayrıntıyla ilgileniyordu ve nerede kaldığından emin değilim."

"Lorcan? Bu alışılmadık bir isim. Kim bu kız?"

"O..." Toby'nin kafası o kadar çok bilgiyle doluydu ki hiçbirini konuşamıyordu.

"Özür dilerim," dedi Millie. "Kötü anıları canlandırmak istememiştim. Anladığım kadarıyla Lorcan'ın seni terk eden o çocukla bir ilgisi varmış?"

Toby, içinden öfke geçerken nefesini içine çekti. "Hayır!" demeyi başardı. "Graydon 'çekip gitmedi'. O sadık, onurlu ve başkalarını kendinden önce düşünen bir adam. O-" Sözünü yarıda keserek kahvaltı masasındaki sandalyeye ağır ağır oturdu. "Yapması gerekeni yaptı," diye fısıldadı.

Millie onun yanına oturdu ve Toby'nin elini kendi elinin içine aldı. "Söylediklerim için çok ama çok özür dilerim. Gerçeklerin hiçbirini bilmiyorum. Victoria adamın senin kalbini nasıl kırdığı konusunda oldukça açık konuştu. Sanırım onu yağda kaynatmak istiyor, ama eminim her şeyin başka bir tarafı ."

Toby yukarı baktı. Kadının yüzü çok sempattı. Daha yaşlıydı ama son derece mükemmel bir teni vardı ve Toby, Millie'nin bir zamanlar kesinlikle güzel olduğunu fark etti. şu anda sempati içinde ağlayacakmış gibi görünüyordu. "yle değildi. Victoria yanlış anlamış. Ama yine de iyileşmek için zamana ihtiyacım var ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece çalışmak ve geçmişi geride bırakmaya çalışmak istiyorum."

Millie gülümseyerek onun elini sıktı. "Anlıyorum, ama konuşmak istersen burada olduğumu da bilmeni isterim. Erkekler ve gözyaşları hakkında biraz bilgim var."

"Teşekkür ederim," dedi Toby ve kendini daha iyi hissettiğini fark etti. "Sana Jared'in yapmamı istediği bahçeyi göstermeme ne dersin?"

"Peki Jared...?"

Millie ona bir tabak krep uzatırken Toby, "Ev sahibim ve arkadaşım," dedi. "Bahçıvanlık hakkında ne biliyorsun?"

"Gller ve zambaklar birbirine çok yakışıyor."

Toby, "Bu kadar yeter," dedi ve yemeye başladı.

Toby'nin Millie'nin bahçecilik ve diğer her şey hakkındaki bilgisi konusunda mütevazı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Kadın tam bir bilgi ve eciency santraliydi.

Jared'in bahçesine şöyle bir göz sonra Millie, "Basit olsun. Klasik olsun. Bakımı kolay olsun."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Toby ve hangi bitkileri nereye koyacaklarını, oturma alanlarını ve hatta arka tarafa küçük bir çardak yapmayı tartışmaya başladılar. Kingsley Lane'e geri döndüklerinde, Toby ve Lorcan'ın aldığı ölçüleri kullanarak eskizler yapmaya hazırldılar.

Jared Kingsley House'da eksiksiz bir tasarım stüdyosu kurmuştu ve onun izniyle iki kadın bahçenin planlarını çizmek için onun antika çizim masasını kullanmaya başladılar. Millie de Victoria'nın düğünü için yapılanları ve yapılması gerekenleri takip etmek için bir çizelge hazırladı. Üçüncü gün, iki kadın hızla ilerlemeye başladı.

Başlangıçta, ünlü yazarların kostümle gelmesi fikri mükemmel bir fikir gibi görünmüştü ama mektupların yanı sıra Toby hayatında hiç bu kadar çok e-posta ve kısa mesaj almamıştı. o kadar uzundu ki neredeyse bir romandan sahneler gibiydiler ve tüm yazarlar Toby'nin Regency ile ilgili her konuda uzman olmasını bekliyorlardı.

Victoria, "Onlara bir redaktör olmadığınızı ve kendi araştırmalarını doğrulayabileceklerini söyleyin" dedi. Ama gerçek şu ki Toby onların tüm sorularını kolaylıkla yanıtlayabilirdi. Ne de olsa o da oradaydı.

"Bu dönem hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Düğün için sipariş edilen çiçeklerin üzerinden geçerlerken Millie sordu.

"I-" Toby başladı ama durdu. Ne söyleyebilirdi ki? Zamanda yolculuk yaptığını mı? "Çok fazla Regency romanı okudum," dedi ve tekrar sipariş formlarına baktı.

Düğünden önceki haftalarda Toby, Lexie ile haftada birkaç kez konuşuyordu ama aralarında bir şeyler değişmişti. Toby, Lexie'nin de en az onun kadar gerçeği sakladığı fikrine kapıldı.

Toby arkadaşına, "Ben iyiyim," dedi. "Graydon'ın yönetmesi gereken koca bir ülke var. Sırf halktan biriyle kalmak için bundan vazgeçemez."

"Haberleri okumuyor musun?" Lexie öfkeyle söyledi. "Prens William var. Ve geleceğin İsveç Kraliçesi kişisel antrenörüyle evlendi."

"Oh, evet," dedi Toby. "Bu Lanconia'nın anayasasında var. Beden eğitmenleri serbest ama çiçekçiler yasak."

"Bunu komik bulmam mı gerekiyor?" Lexie sordu.

"Roger'la aranız nasıl?"

Lexie, Toby'nin söylediklerini tekrarlayarak, "Biz iyiyiz," diye cevap verdi. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

Ve tüm konuşmaları bu şekilde geçti. Toby Lexie'yi sordu, Lexie de Toby'yi. Ama ikisi de çok fazla bilgi vermedi.

Toby her ne kadar kendini işe vermeye çalışsa da, yine de neredeyse kendini kaybettiği zamanlar oluyordu. Ayrılmalarından bir hafta sonra Lorcan Toby'ye büyük bir paket peynir, sosis ve el yapımı dantel göndermişti. Yiyecekleri gümrükten geçirmek için diplomatik kanalları kullanmak zorunda kalmıştı ama sağ salim ulaşmıştı.

İçinde Lorcan'dan kısa bir not vardı.

Seni her gün özledik ve O çok ama çok mutsuz.

Lorcan

"Güzel!" Toby, gözyaşlarına hâkim olabilmek için öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin .

Yemeği Millie, Ken ve Jilly ile paylaştı. Millie şarap aldı ve Jilly de ahududulu turta yaptı. Akşam güzeldi ve ancak Jilly Lanconia'dan söz ettiğinde Toby elini kaldırdı. Ülke hakkında tek kelime dinlemeyi reddetti.

Ama Ken yine de söyledi. "Nişan töreni ertelendi." Başını eğip konuşmaya karışmayan ya da burnunu sokmayan Millie'ye baktı.

Toby başıyla onayladı. "Çünkü Rory'nin alçısı hâlâ duruyor. Yanlış prensin nişanlanmasına izin veremezler. Ona söz veren Graydon olmalı."

" cial bahanesi-"

Toby yine elini kaldırdı ama bu kez Ken hiçbir şey söylemedi.

Lanconia hakkında hiçbir şey okumayı/duymayı/dinlemeyi reddetmesinin yanı sıra Toby, Tabitha ve Garrett hakkında bilgi edinmek için de hiçbir çaba göstermedi. Graydon'la birlikte Dr. Huntley'e son kez sorduklarında, Toby kendilerine söylenenler yüzünden günlerce ağlamıştı. Eğer son ziyaretleri onları kurtarmasaydı

İki, Graydon gittiğine göre, olanları değiştirmek için daha fazla şans olmayacaktı. Ve bu kez ağladığında onu tutacak kimse olmayacaktı.

Hayır, dedi Toby kendi kendine. Bugüne ve geleceğe bağlı kalmak daha iyiydi. Geçmiş -ki buna Lanconian olan her şey dahildi- olduğu yerde kalmalıydı.

Düğün günü yaklaştığında Millie ve Toby harika birer iş arkadaşı olmuşlardı. O kadar iyi bir takım olmuşlardı ki, kelimeler olmadan da hareket edebiliyorlardı.

En iyi kostümler için verilecek ödülleri tasarlayan kişi Millie'ydi ve o kadar çok kategori oluşturmuşlardı ki, Lucite plaket almayan çok az katılımcı olacaktı. En iyi saç, en iyi başlık, en iyi beyaz elbise, en iyi ayakkabı, vesaire. Millie ile bir sürahi margarita içerken buldukları her şey için bir tane vardı. Eğlenceli bir gece olmuştu.

Tek kötü an, Toby'nin, Graydon'ın sevmediği sarı peynirden biraz daha olmasını dilediğini söylediği andı.

"Sürekli adını duyduğum şu Graydon denen adam kim?" Millie, Toby'nin bardağını yeniden doldururken sordu.

Toby biraz çakırkeyifti ama kesinlikle sarhoş değildi. Kadehini kaldırıp bir yudum alırken, "Gerçek bir erkek prensi," dedi.

"Hayatının aşkı o mu?"

"Kesinlikle olmaz!" Toby dedi ki. "Victoria'nın düğününden sonra ayaklarımı yerden kesecek bir adamla tanışacağım. Zeki ve eğitimli olacak ve benimle bütün gün sevişecek. Benim için artık bekaret yok!" Toby bardağını boşalttı.

"Sen bir ...?" Millie gözlerini kocaman açarak sordu.

"Hem evet hem hayır," dedi Toby bardağını yere bırakırken. "Tabitha harika vakit geçirdi ama Toby hiçbir şey elde edemedi. Onurlu erkekler kâğıt üzerinde iyidir ama gerçek hayatta tam bir baş belasındırlar."

"Bana bu hikâyeyi anlatmak zorundasın," dedi Millie.

"Hayır," diye yanıtladı Toby. "Şimdi olmaz. Asla olmaz. Ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz." Merdivenleri çıktı ve yatağına uzandı.

Düğünden bir gün önce hem Toby hem de Millie çok yorulmuşlardı ama her şey yerli yerindeydi. Victoria'nın gelinliği - beyaz olan, yani Lorcan iddiayı kazanmıştı - o hafta başında Martha Pullen'dan gelmişti ve gerçekten nefes kesiciydi. Oldukça sade, dekolteli, yüksek belli, üç çeyrek kollu ve eteğin arkasından akan bir trendi vardı. Elbiseyi olağanüstü kılan şey, Martha ve hanımlarının kullandığı İsviçre pamuğunun inceliği ve etek ile kollar boyunca uzanan karmaşık beyaz işlemeleriydi. Victoria, Millie ve Toby elbisenin etrafında toplanmış, her bir dikişin hassasiyetini ve güzelliğini hayranlıkla seyrediyorlardı.

Millie'nin New York'taki Metropolitan Operası'nın kostüm departmanında tanıdıkları vardı ve elbisesi kağıt mendil içinde gelmişti. Elbise, gümüş iplikle işlenmiş nakışlarla süslenmiş ince bir ağla kaplı soluk şeftali satenindendi. Yıllar içinde iplik karararak elbisenin güzelliğini artıran yumuşak bir parıltıya dönüşmüştü. O kadar iyi bir reproduksiyondur ki sanki elle dikilmiş gibi görünüyordu.

Jilly, Alix ve adamlarına gelince, Dr. Huntley o döneme ait giysilerin Kingsley House'un tavan arasındaki kutularda nerede saklı olduğunu biliyordu. Ken onları çıkardı ve Jared'le birlikte düğünde ne giyecekleri konusunda şikâyet etmeyi hiç bırakmadılar.

Toby kendi elbisesini dolabının kapağına astı ve elbiseyi görünce o kadar çok anısı canlandı ki ayakta durmakta zorlandı. Yatağın kenarına oturdu ve ona baktı, zihni Graydon'la birlikte oldukları anların görüntüleriyle dolup taşıyordu.

"İyi misin?" Millie açık kapı aralığından sordu. "Aman Tanrım! Bu senin elbisen mi? Gerçekten çok zarif. Yakıştığına emin misin?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Toby.

"Belki de görmek için denemelisiniz."

Toby ayağa kalktı. "Yakıştığını biliyorum!" dedi, sesi neredeyse kızgındı. "Bu elbiseyi sık sık giydim, hatta vücudumdan çıkarttım. İçinde dans ettim ve güldüm. Onunla evlendim!" Ellerini yüzüne götürdü.

"Sanırım seni yalnız bırakmalıyım," dedi Millie yumuşak bir sesle.

"Hayır, lütfen," dedi Toby. "Gitmeyin. Yapılması gereken bir iş yok mu?"

"Mumların doğru yerleştirilip yerleştirilmediğini görmek için şapeli kontrol edebiliriz."

"Güzel!" Toby dedi ki. "Ve damlamadıklarından emin olmak için birkaç tane yakabiliriz. Geçen sefer yaptığım gibi tüm o cılayı tekrar kazımak zorunda kalmak istemiyorum. Eğer Graydon olmasaydı-"

Nefes aldı.

Millie kolunu Toby'ninkinin içinden geçirdi. "Zaman alacak canım, ama onu unutacaksın."

"yle görünüyor ki son birkaç gündür onunla ilgili anılarım daha da yoğunlaştı. Sanki beni kendisine çağırıyor muş gibi hissediyorum."

"O zaman belki de ona gitmelisiniz."

Toby, Millie'nin merdivenlerden inip arabasının anahtarlarını alırken, "Mümkün değil," dedi.

Victoria'nın düğününden bir gün önce Toby dağıldı. Erkenden uyandı ve aşağıya, mutfağa indi. Kendine bir demlik koyu çay hazırlarken, alt kattaki oturma odasında televizyonun açık olduğunu duydu. Millie çoktan kalkmış olmalıydı. İkisini aldı ve odaya gitti.

Millie kanepede oturmuş, CNN'in Lanconia'dan yaptığı canlı yayını izliyordu. Başını kaldırıp Toby'ye baktı. "Sürekli bu ülkeden bahsedildiğini duyuyorum ve bunun yayınlandığını gördüm. Ne olduğunu biliyor musun?"

Televizyon ekranına bakarken Toby'nin boğazı şışmış gibiydi. Kırmızı halılı, altın aydınlatma armatürlü ve duvarları mavi ipek brokar gibi görünen geniş bir oda vardı. nde bir düzineden fazla küçük sandalyede takım elbiseli insanlar oturuyordu, kadınlar şapkalarını takmışlardı ve hepsinin elinde ya kalem kâğıt ya da kamera vardı. Arka tarafta ise televizyon kameraları vardı. "Bu... sanırım nişan töreni," dedi Toby.

Sağduyusu ona odadan çıkması ve olacakları izlememesi gerektiğini söylüyordu. Ama kendini gitmeye zorlayamadı.

Millie yanındaki koltuğu okşayınca Toby kanepeye doğru yürüdü ve çay bardağını elinde tutarak oturdu.

CNN yayıncısı, Lanconia Prensi Graydon'ın Leydi Danna Hexonbath ile saray odasına girmek üzere olduğunu ve resmi nişanlarının duyurusunu yapacağını söyledi.

"Graydon?" Millie, Toby'ye bakarak söyledi. "Bu senin Graydon'un değil, değil mi?"

Toby cevap vermeyince Millie kupayı ondan aldı ve sehpanın üzerine koydu. Toby'nin kalbi çarpıyordu ve hipnotize olmuş biri gibi gözlerini ekrana dikmişti.

Birkaç uzun dakikadan sonra, hatırladığı kadar uzun boylu ve yakışıklı prens dışarı çıktı. Kolunda Leydi Danna vardı ve Toby'nin her zaman korktuğı kadar güzeldi.

"Birlikte çok mutlu görünüyorlar," dedi Millie, sesinde hüzün vardı.

Toby, "Rory Danna'yı her zaman sevmiştir," diye fısıldadı.

"Rory mi? Kim o?"

Toby trans halinden çıktı ve aniden ayağı kalktı. "Rory, Graydon değil."

Ellerini başının iki yanına koyarak koltuktan uzaklaştı. "Hayır, hayır, hayır, hayır! Bunu bana yapamaz."

"Ne yapmak? Anlamıyorum."

"Graydon! Beni kötü adam olmak zorunda bırakacak."

"Özür dilerim," dedi Millie, "ama ne dediğinizi anlamıyorum."

Toby televizyonu işaret etti. "O Prens Graydon değil. Bu onun kardeşı, Rory. Graydon buraya gelecek ve benim için tahtından vazgeçeceğini söyleyecek!"

"Oh," dedi Millie. "Bundan emin misin? Bu oldukça sert görünüyor. Ama eğer bunu yaparsa, ona ne diyeceksin?"

Toby, "Bunu yapamayacağını, işte bu," dedi. Kadın sakinleşmeye çalıştı. "Belki de yanılıyorum. Lütfen şunu izle ve Prens Rory olduğunu düşündükleri birini gösterip göstermediklerine bak. Eğer orada değilse, muhtemelen buraya geliyordur. Giyinmek için yukarı çıkıyorum, sonra da şantiyeye gideceğim."

Merdivenleri çıkarken, "Lanet sana, Graydon!" diye mırıldandı.

Chapter Twenty-seven

Düğün günü geldiğinde Toby kendine her konuda yanıldığını söylüyordu. Bir gün önce her sese atlamış, Graydon'ın her kapının arkasından çıkmasını beklemişti.

Ama gün ilerledikçe ve Toby ortaya çıkmadıkça, kadın sakinleşmeye başladı. O ve Millie akşam yemeğinde şarap içtiler ve Toby erkenden yattı.

Bugün düğün vardı, saat daha sabahın altısıydı ve o çoktan düğün alanına gelmişti. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için olabildiğince fazla zaman istiyordu. Dün çılgınca geçmişti, birçok insan havaalanına gelmiş ve otellerine götürülmeyi bekliyordu. Toby, Jared'in bütün kuzenlerini insanları gitmek istedikleri yere götürmeleri için görevlendirmişti.

Toby şapelin arkasına park eder etmez, garsonların getirdiği malzemelere ulaşabilmesi için arabasının arka kapısını kaldırdı. Millie'nin hattat bir arkadaşı vardı, bu yüzden oturma kartları elle yazılmıştı. Aslında Millie düğüne Toby'nin hiç düşünmediği pek çok dokunuş eklemişti. Onay için her şeyi Victoria'ya sormuşlardı ama o sadece elini sallayıp kabul etmişti.

Victoria yazdığı romana o kadar dalmıştı ki kendi düğününe pek dikkat etmemişti. Toby, Dr. Huntley'nin onun ihmali yüzünden incineceğinden endişe ediyordu ama çok korumacıydı. "Valentina'nın hikâyesini yazıyor ve bunu hissediyor," dedi.

dedi. "İçinde, hikayeyi biliyor. Bunu kağıda döktüğünde bize geri dönecek."

Bu sabah Toby, Victoria'nın dün gece geç saatlerde gönderdiği bir e-postayı gördü. Kitap bitmişti ve yaklaşık on iki saat uyuyacağını söylüyordu. "Ruhum sonunda özgürlüğüne kavuştu," diye yazmıştı.

Toby etrafına bakınırken hâlâ yapılması gerekenleri aradı. Çadır kurulmuştu, mobilyalar içeride istiflenmişti ve şapel küçük sandalyelerle doluydu. Millie onlara "Opera sandalyeleri" diyordu. "Operadaki kutulara koydukları şeyler bunlar: sert, küçük, son derece rahatsız. Müşterilerinin uykuya dalmasını istemezler."

Toby bu isme gülümsemişti. Bu iş bittikten sonra Millie'yle oturup hayatı hakkında konuşmak istiyordu. Ama şu ana kadar bunu yapma fırsatı olmamıştı.

Bazı ışıklar bir ağaçtan aşağı sarkıyordu ve bir merdiven de ağacın gövdesine yaslanmıştı. Toby, ekipler geldiğinde birinin tellere takılabileceğinden endişe ediyordu. Merdiveni çekip açtı ve ulaşabildiği kadar yükseğe tırmanarak ışık tutturdu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi bir daha asla duyamayacağını düşündüğü bir ses.

Toby'nin içinden aynı anda birçok duygu geçti: mutluluk, öfke, özlem, aşk. Sakin kalmaya çalıştı ama aşağı bir adım attığında merdiveni kaçırdı ve geriye doğru düştü.

Graydon onu kollarının arasına aldı.

Graydon'ın karanlık gözlerine baktığında mantıklı olma düşüncesi onu terk etti. Lexie'nin bir keresinde söylediği gibi, Graydon'ın gözleri için için yanıyordu.

Kolları adamın boynuna dolandı ve dudakları onunkilere yapıştı, dilleri buluştu.

Graydon onun yüzünü öperken, "Sensiz bir hayata dayanamazdım," dedi; kolları yerden kaldırmış, öyle sıkı sarmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. "Seni her an özledim."

Toby de onu öpüyordu. Onu bir daha yüz yüze görmeyi, hele ona dokunmayı hiç düşünmemişti. O kadar sıcak, o kadar tanıdık, o kadar onun bir parçasıydı ki.

Adamın yürüdüğünü hissediyordu ama zihni onun okşamalarıyla, ona tekrar yakın olmanın saf sevinciyle o kadar doluydu ki ne olduğundan emin değildi.

Adam kızın ayaklarını yere bastığında ama onu öpmeyi hiç bırakmadığında kızın aklı başına gelmeye başladı. Onları tekrar ağaçların arasına, şapelden ve çadırlardan uzağa götürmüştü ve gömleğinin düğmelerini açıyordu. Graydon onunla -Tabitha'yla değil, Toby'yle- şimdi ve burada sevişecekti.

Sahip olduğunu bilmediği bir güce sahipti ama onu bir kol boyu uzağa itti. Graydon'ın gözleri karanlık arzu havuzları gibiydi ve onu kendine doğru çekti.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Haklısın. Eve gidelim," diye mırıldandı, yüzü onun boynundaydı.

"Senin mi benim mi?" diye sordu.

"Seninki. Ben burada kalacağım. Seninle birlikte. Sonsuza kadar." Başı onunkine doğru eğilmişti ve söylediklerinin çoktan kararlaştırılmış bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

Kadın yine onu itti. "Bunu yapamazsın!"

Bu kez Graydon onu duymuş gibiydi ama sadece gülümsedi. Sakinleştirici bir sesle, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Ben her şeyi hallettim."

"Öyle mi?" Toby ellerini onun omuzlarına koymuş, kollarını uzatmış bir halde sordu.

"Evet." Graydon tatlı tatlı gülümsedi. "Rory ve ben bir plan yaptık. Özel bir yere gidelim ve sana her şeyi anlatayım."

"Özel mi? Yatak odam gibi mi? Sevişiriz, sonra birbirimizin kollarına uzanırız ve sen bana Rory ile benim geleceğim için ne planladığınızı anlatırsın?"

"Kesinlikle!" Graydon sırtarak söyledi. "Sen ve ben her zaman her konuda aynı fikirde olmuşuzdur."

Toby ondan uzaklaştı. "Bu planı tam olarak anladığımdan emin olmak istiyorum. Sen buradayken seni yatağa atmaya çalışarak kendimi aptal durumuna düşürdüm. Ama sen reddettin."

"Kendi ülkeme dönmek zorundaydım ve senin kızlığını almak istemedim."

"Ama şimdi bunu yapmakta bir sorun yok mu?"

Graydon gülümsedi. "Plana göre sen ve ben evleneceğiz. Bugün. Biraz araştırma yaptım ve sen ve ben Nantucket adliyesine yürüyebilir, ruhsat alabilir, üst kata çıkabilir ve bir yargıç bizi evlendirebilir."

"Bütün bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacak mıyız?" Elini çadırlara ve ağaçların arasından görülebilen şapele doğru salladı.

Graydon onun ses tonundan Toby'nin söylediklerinden pek de memnun olmadığını anladı. "Daha sonra büyük bir düğün yapabiliriz," dedi hemen. "Sarayda."

"Öyle mi? Peki evleneceğim kişinin adı ne olacak?" "Tüm bunları konuşmamız gerekiyor. Benim gibi olmaya devam etmek zorunda kalabilirim. kardeşim."

Toby ona doğru bir adım attı ve gözlerinde öfke vardı. "Danna hakkında bilgi almak istiyorum. Kiminle evlendiğini biliyor mu?"

Graydon geri adım attı. "Danna'ya ne istediğini sormam gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun? Bu harikaydı! Ona sorduğumda, oldukça güçlü fikirleri vardı."

Toby ona doğru bir adım daha attı. "Danna ne dedi?" Emin değildi ama Graydon'ın yüzünün kızarmış olabileceğini düşündü.

"O, uh... Görünüşe göre kimin ben kimin Rory olduğunu hep biliyormuş ve *benden* hiç hoşlanmadığını söyledi. Ona göre ben 'kınında sıkışmış bir kılıcı'. Bu bir Lancon deyişi ve anlamı-"

"Tahmin edebiliyorum. Seninle evlenmeyi reddetti mi?" "Evet," dedi Graydon.

"Danna seni terk etti ve sen de koşarak bana geldin. Şimdi de bana iki dolarlık bir düğün ve ömür boyu yalan söyleyip saklanarak yaşamayı teklif ediyorsun. Benim için krallığını terk ettiğin ortaya çıkarsa, bütün bir ülke benden nefret eder. Belki de dünya benden nefret eder. Seni, kral olmaya aday bir adamı, kaderinden nasıl uzaklaştırdığım hakkında kitaplar yazılacak."

Graydon'ın yüzü yumuşak, yalvaran bakışını kaybetti. Omuzları geriye düştü, vücudu kaskatı kesildi. O artık Prens'ti. "Anlamadım. Kraliçe olmak istiyorsun."

"Ah, tabii. O zaman sadece senin ailen benden nefret eder. Sen ve Rory gerçeği ortaya çıkarsa Danna'nın babası Lanconia'dan çekilir.

ve ülke fakirleŖecek. Ve bunların hepsi benim suçum olacak." Sesini alçalttı ve konuştuğunda hissettiğı her Ŗey kelimelerindeydi. "Benim istediğim senin kral olman."

Graydon bir anda sert duruşunu kaybetti ve Prens olmaktan çıkıp kızın sevmeye başladığı adam haline geldi. Ellerini ceplerine soktu ve sırtını bir ağaca yasladı. "Haklısın, elbette."

Ona baktığında gözleri o kadar acı doluydu ki, Toby neredeyse yanına gidecekti.

Ama gelmedi. "Buraya gelmemeliydin," dedi usulca. "Tam da sensiz yaşayabileceğimi düşünmeye başlamıştım." Tüm iyi niyetine rağmen gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Son haftalarda beni düşündün mü?" diye sordu. "En azından bazı zamanlar?"

"Seni düşündün mü? Hayır, düşünmedim. Seni yaşadım ve nefes aldım. Seni kalbimde, ruhumda hissettim. Hava, güneş, ay, hepsi bana seni hatırlatıyordu. Bedenim ve zihnim seni arzuladı, senin için acı çekti. Senin ya da ülkenin adını duymaya dayanamıyordum. Tabitha'yı ya da Garrett'ı aramaya bile dayanamıyordum. Her-" Ona baktı.

Graydon uzanarak onu kendine çekti ama bu sefer tutkuyla değil. Kollarını Graydon'ın kollarının içinde kavuşturdu, yanağı Graydon'ın göğsünde idi ve Graydon onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Sanki onun çaresizliğini, çaresizlik duygusunu hissedebiliyordu - ki bu duygu tam olarak kendininkiyle örtüşüyordu.

"Tabby ve Garrett uzun ve mutlu bir yaşam sürmüşler," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de onların geçmişini araştırmaya dayanamadım ama Lorcan ve Daire, Jilly Teyze'nin yardımıyla ."

"Senin Başsız Süvari hareketin onları kurtardı."

"Hayır," dedi başının tepesini öperken. "Bana rağmen yaptın. Valentina ve Parthenia'ya sana doktor yaklaşmaması için yalvardın. Dr. Hancock Nantucket'a gelmeyince Garrett başka bir doktor tuttu. Arkadaşların onu bir dolaba kilitledi."

"Öyle mi?" Toby göğsüne doğru gülümseyerek sordu. "Peki ya bebek?"

"Koca şişko oğlanı iki oğlan ve Valentina'nın annesi kadar güzel olduğunu yazdığı bir kız çocuğı izledi."

"Çocuklar büyüyüp mutlu oldular mı?" diye fısıldadı. Yanaklarında gözyaşları vardı.

"Torunlarımız dünyaya yardım etti. Bir büyük torun New York'taki yetimhanelerde reform yapılması için kampanya yürüttü. İkinci Dünya Savaşı'nda büyük büyük bir torun bir gemi dolusu askeri kurtardı. Senatörler, valiler, öğretmenler, doktorlar, ünlü bir kadın pilot, hepsi şimdi orada, sizin sayenizde. Bizim sayemizde."

Toby ona doğru başını salladı. "Yapmamız gereken buydu ve biz de bunu yaptık."

"Evet," diye mırıldandı, yüzü kadının saçlarına gömülmüştü ve kadın gözyaşlarının nemini hissedebiliyordu. "Aslında, çağdaş bir torunumuz var, şu anda oldukça kötü durumda olan genç bir kadın. Yakın zamana kadar var olmadığı için, onu kuzenim Nicholas ile tanıştırabileceğimi düşündüm. Onun 1564 yılında dünyaya geldiği söyleniyor. Birbirlerini anlayabilirler."

Onun kendisini çalıştığını biliyordu. "Graydon, ben-"

"Sssssh," dedi. "Artık bundan bahsetmeyeceğiz. Bugün, eskisi gibi olacağız. Bu gece ay ışığında dans edeceğiz ve şampanya içeceğiz."

"Son bir kez," dedi Toby.

"Evet," diye fısıldadı Graydon. "Son kez."

Toby büyük çadırdıydı, oturma planı elindeydi ve yer kartlarını ait oldukları yere koyuyordu. O ve Millie her yazarın eserinin kullanılmış kitaplarını sipariş etmiş, sonra da birkaç akşam boyunca sayfaları kesip yapıştırmışlardı. Oturma kartları için peçete halkaları ve arkalıklar yapmışlar ve yazarın kendi sözleriyle küçük çikolata kutuları paketlemişlerdi. Yazar olmayan konuklar için Victoria'nın kitaplarını kullandılar.

Saat neredeyse dördtü ve konukların tören için kostümleriyle gelmeye başlamaları uzun sürmeyecekti. Victoria'nın kızı Alix şapeldeki her şeyi denetleyecekti ama Toby eve gidip konuklar gelmeden önce giyinecekti.

İşlerini ağırdan alıyor, bebek güllerinden oluşan vazoları düzeltiyor, parçalanmış kitap sayfalarından yapılmış küçük yuvaların

Yeterince deniz kabuğu topladı, dağıtılacak ödüllerin bulunduğu masayı kontrol etti ve hazırlıklara başlayan yemek şirketiyle konuştu. Yapmak istemediği şey, etrafının insanlarla çevrili olmayacağı bir yere, eve gitmekti.

Graydon'ı sabahın erken saatlerinden beri görmemişti. Nerede kaldığını ya da hâlâ adada olup olmadığını bile bilmiyordu. Bir yanı onun yanında olmasını istiyordu ama daha büyük bir yanı da ona bir daha asla veda etmek zorunda kalmamayı umuyordu. Bu çok ama çok acı veriyordu!

Telefonu çaldığında cebinden çıkardı ve Millie'den eve gelip giyinmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj gördü. "SAÇINI YAPACAĞIM" diye eklemişti.

Yüzeyin altında çok yakın olan gözyaşları dışarı çıkma tehdidinde bulundu ama Toby onları göz kırparak uzaklaştırdı. Bazen hayatını gerçek bir anne arayarak geçirdiğini hissediyordu, dinleyecek, ilgilenecek ve-

Telefonunu cebine geri koyarken yüksek sesle "Büyü artık!" dedi. Sanki Graydon'la bu işe uyarılmadan girmiş gibi değildi. Lexie ona yapmamasını söylemişti. Ve Toby kendine düşünmeyi bırakmasını söyledi, sonra arabasına bindi ve Kingsley Lane'e geri döndü. Millie onu kapıda karşıladı.

"Eğer acele edip seni hazırlamazsak töreni kaçıracağız." Millie gümüş işlemeli muhteşem elbisesini giymişti. Saçları zarif bir şekilde düzenlenmişti ve saçlarının arasında gerçek elmaslardan yapılmış gibi görünen bir taç parlıyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Toby.

"Sen de köpeğin ölmüş gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

Belki sessizlikten, belki de evin tanıdıklığından, ama Toby'nin duyguları onu ele geçirdi. "O burada," diye fısıldadı.

Millie kollarını açtı ve Toby kollarının arasına düştü, gözyaşları neredeyse onu boğacaktı. Millie bir süre ona sarıldı, sonra Toby'yi yarı çekiştirerek merdivenlerden yatak odasına götürdü.

"Ben seni hazırlarken sen de konuş," dedi Millie. "Ve en başından başla. Bir kraliyet prensiyle nasıl tanıştın?" Millie Toby'nin oturmasına izin vermedi ama onu banyoya doğru itti ve duş almasını söyledi. "Ama saçına bir damla bile su . Kurutmak için zamanımız yok."

Toby, "Graydon saçımı çok seviyor," dedi.

Millie gözlerini devirerek duş perdesini geri çekti. "İçeri gir ve üzerindeki teri yıka."

Toby itaat etti ve Millie dışarıda durup dinledi.

Toby konuşmaya başladıktan sonra duracak, hatta gibi görünmüyordu. Jared ve Alix'in düğünündeki buluşmalarından başladı. "Graydon'a bana prens olduğunu söylemesi için yemin ettiren Rory'ydi."

"Ve Rory de kardeşi mi?"

"Evet. Tek yumurta ikizi oldukları söyleniyor ama Graydon daha zeki, daha yakışıklı ve daha yetişkin."

Millie, Toby'nin korsesinin iplerini çekerken gülümsemesini gizledi. "Yani Graydon sadece birkaç gün kalmayı mı planlıyordu?"

"Evet, ama sonra Rory bileğini kırdı ve Graydon daha uzun kalmak zorunda kaldı." Millie saçlarının örgüsünü çözüp tararken o da bir sedirin üzerine oturdu ve Lorcan ile Daire'nin gelişini anlattı. "İlk başta benden hoşlanmadılar. Sanırım ikisi de Graydon'ın kim olduğu yüzünden onun peşinde olduğumu düşündüler ama o onları yola getirdi." Toby onun önünde nasıl eğildiklerini anlattı.

"Kulağa masallardaki prensler gibi geliyor. Elbette onda bir sorun var."

"Her şeyi yapabileceğini ve dünyada başka kimseye ihtiyacı olmadığını mi bahsediyorsun? Zavallı Rory'ye o kadar çok patronluk taslardı ki bazen onun için üzülürdüm."

"Bunu sana o yapmadı mı?"

"Ona söylemeyi öğrendim."

"Elbisenizle evlendiğinizi söylerken ne demek istediniz?" Dolabın kapağında asılı duran elbiseye doğru başını salladı.

Toby, Graydon'la aralarında geçenleri anlatabilirdi ama Tabitha ve Garrett'la olanları anlatmasına imkân yoktu. "Sadece rol yapıyorduk," dedi ve Millie saçıyla uğraşırken sustu.

"Eğer sizi doğru anladıysam, kardeşi şu anda Prens Graydon'ın evleneceği kadınla nişanlı. Bu onu sizinle evlenmek için özgür bırakmıyor mu?"

Toby cevap vermeden önce bir an durdu. "Eğer yapsaydık, ailesi benden nefret ederdi. Onun bir annesi var..." Bir nefes aldı. "Onunla bir kez konuştum, daha doğrusu onu dinledim. Graydon için üzülmüştüm. Çocukluğu, annesinin yanında çok yalnız geçmiş olmalı. Ah!"

"Özür dilerim," dedi Millie. "Saçın tarağa dolanmış. İkinizin evlenebilmesi için bir şeyler yapamaz mıydınız?"

"Graydon'ın istediği de bu. Bugün adliyeye gidip evlenmemizi istedi ama ben hayır dedim. İkimizin Lanconia'ya gittiğini ve onun vahşi annesine Amerikalı bir hiçle evlendiğini nasıl söyleyeceğini hayal edebiliyor musun? Hayatımı onun tarafından küçümsenerek geçirirdim."

"Rahatınız sevdiğiniz adamla evlenmenizden daha mı önemli?"

"Hayır," dedi Toby. "Sorun şu ki Graydon ikiye bölünmüş olacak. Kadınlar arasındaki bir savaşın ortasında kalırsa ülkesine yardım etmeye nasıl odaklanabilir? Ve eğer Leydi Danna'nın babası benim yüzümden işlerini ülke dışına taşırsa, Lanconlular bunu protesto eder. Graydon bu tür bir stres altında işini en iyi şekilde yapamaz."

"Ne kadar ," dedi Millie.

Kelimelerden mi yoksa Millie'nin onları söyleme şeklinden mi bilinmez, gözyaşları akmaya başladı. Millie sedirde Toby'nin yanına oturdu ve kollarını ona doladı.

"Ben asil değilim. Hepsinin gözüne tükürmek isterdim! Graydon'la kaçmak, sonra da annesinin karşısına geçip bana tek bir kötü söz bile söylemesi için ona meydan okumak isterdim. Ama Graydon'a zarar veremem. Onu bunu yapamayacak kadar çok seviyorum."

Millie, Toby'yi gözlerinin içine bakması için kendisinden uzak tuttu. "Pekâlâ! Kendimize acımak için bu kadar vaktimiz var. Yüzüne makyaj yapmalı, elbiseni giymeli ve hemen kiliseye gitmeliyiz. Aksi takdirde Victoria ve Caleb'in düğününü kaçıracağız."

"Yapabileceğimi sanmıyorum-"

Millie omuzlarını geriye atarak ayağa kalktı ve burnunun ucuyla Toby'ye baktı. "Sevdiğin adamın bir kral olmasını istiyorsun, bu yüzden bir kraliçe gibi davranmalısın. Kraliçeler içlerinde hissettiklerini başkalarının görmesine izin vermezler."

"Belki Lanconia'da-"

"Carpathia!" Millie, Toby'nin ayağa kalkmasına neden olan bir ses tonuyla konuştu. "Tamam, Majesteleri. İçimdeki kraliçe şimdi ortaya çıkacak."

Millie gülümsemedi ama ellerini Toby'nin omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Prensiniz muhtemelen bu gece orada olacak. On sekizinci yüzyıldan kalma bir kostüm giyecek ve o kadar yakışıklı görünecek ki bayılacaksınız. Eğer yine onunla kaçmanı isterse, kaçır mısın?"

"Muhtemelen."

Millie ona ters ters baktı.

"Tamam. Kaçmaya hayır, hızlı bir evliliğe hayır, ama yatmadan önce bir boğuşmaya evet."

Millie kaşlarını çatı.

"Alabileceğinin en iyisi bu."

"Tamam o zaman," dedi Millie. "Bana haber ver, bu gece Jilly ve Ken'in evinde kalacağım."

Toby yüzünü buruşturdu. "Erkekler konusundaki şansına bakılırsa Graydon şimdiye kadar başka bir kız arkadaş bulmuştur."

"O sarı saçlarıyla olmaz. Eğer uzaklaşırsa, saçınla ona kement at ve geri gelecektir."

Toby güldü. "Graydon'ı ve saçımı nereden biliyorsun?"

"Bana söylemiştin, hatırladın mı? Bakalım seni ne kadar çabuk hazırlayabileceğiz."

Roger Plymouth'un büyük, cam cepheli evi adanın güneyinde su üzerindeydi. *Architectural Digest*'te yer alan türden bir evdi. İçeride mobilyalar mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti ve her şey suyun ve temiz havanın renkleri olan beyaz ve maviydi.

Lexie evin iç görünümünden nefret ediyordu. Nantucket'ta yaşayanlar, pahalı ada dışı dekoratörlerin neden mavi yastıklı beyaz mobilyalardan başka bir şey düşünemediklerini merak ediyorlardı. Duvarlar sanatsal bir şekilde balinaların sevimli reproduksiyonlarıyla kaplanmıştı.

Orada burada apa. Bütün evde yaratıcılık adına bir nefes bile yoktu.

Lexie Roger'a evlendikten sonra tüm evi yeniden dekore etmek istediğini söylemişti. Roger'ın yanıtı "İstersen evi yık ve kuzenin Jared'e yeni bir ev yaptır" olmuştu. Lexie'nin yanıtı gereksiz savurganlık üzerine bir ders niteliğindeydi. Bu tartışmadan sonra barışmak için yatakta birlikte dört saat geçirmek gerekmişti.

Lexie şu anda Graydon'ın oturduğu beyaz kanepenin karşısındaki beyaz kanepede oturuyordu. İkisi de on sekizinci yüzyıl kıyafetleri içindeydi ve düğün töreni şapele gitmeye hazırldılar. Graydon'ın günün büyük bölümünü telefonda Lanconia'daki insanlarla konuşarak geçirdiğini biliyordu. Pek iyi gitmemiş gibi görünüyordu çünkü Graydon şu anda her zamanki dik duruşuyla değil, yığılmış bir şekilde oturuyordu. Kral soyundan geldiğine inanmak neredeyse imkânsızdı.

Dün gece Graydon elinde bir bavulla geç saatte gelmişti. Roger ona kapıyı açtığında Graydon kalacak bir yer sormuş, Roger da uykulu bir tavırla ona bir yatak odasını işaret etmişti. Lexie'yle yatağa geri döndüğünde ona kapıda kimin olduğunu söyleme zahmetine girmemişti. Lexie onun yarış arkadaşlarından biri olduğunu düşünmüş ve uyumaya devam etmişti.

Ertesi sabah erkenden aşağı indiğinde, Prens Graydon'ın bir kase mısır gevreğinin üzerine eğilmiş suratsız halini gördü.

İkisinin de düğün sırasında Toby'ye bomba gibi bir haber vereceklerini anlamak için sadece birkaç dakika konuşmaları yetti. Lexie erken dönmekle kalmamış, arkadaşına patronuyla nişanlandığını da söyleyecekti. Graydon'a gelince, onun beklenmedik varlığı Toby'yi şok etmek için fazlasıyla yeterli olacaktı.

Lexie beyaz işlemeli pembe elbisesi için "Roger bunu benim için Paris'ten aldı," dedi.

"Çok güzelmiş. Yüzüğü de güzelmiş."

Lexie sol elini kaldırdı ve Roger'ın ona verdiği beş karatlık nişan yüzüğüne baktı. "Böyle bir yüzüğü asla sevmeyeceğimi söyledim. Çok şatafatlı, çok gösterişli ama..."

"Ama Roger gibi mi?"

"Evet," dedi Lexie. "Sanki onu parmağında taşıyor gibiyim." Graydon'a baktığında yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Toby'ye nişanlandığınızı söylemek konusunda endişeli misiniz?" diye sordu.

"Hayır, pek sayılmaz. Sanırım bunun olacağını bildiğini söyleyecektir."

"Muhtemelen," dedi Graydon. "Çok anlayışlı bir insan."

Lexie onun acısını görmeye dayanamıyordu ve ona nasıl yardım edebileceğine dair bir fikri vardı. Roger'ın yardım edebileceğine dair bir his vardı. Ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Burada tek başına iyi olacak mısın?"

"Mükemmel," dedi Graydon, sonra uzanıp Lexie'nin elini tuttu ve arkasından öptü. "Toby senin adına çok mutlu olacak."

"Keşke siz ikiniz-" Sözüünü yarıda kesti, Graydon'a bir gülümseme verdi ve sonra büyük oturma odasını terk etti.

Üst katta Roger'a Graydon'la konuşması gerektiğini söyledi. "Bu ikisinin ciddi sorunları var."

"Bizim gibi değil mi yani?" Roger sırtarak sordu. "Biraz zaman aldı ama seni sevmeye başladım."

"Bir mantar gibi," dedi Lexie ve onun elinden . "Sadece ona karşı nazik ol, tek istediğim bu."

"Ben her zaman çok iyiyim."

"Öyle düşünmeseydim, adama yardım etmen için seni aşağıya göndermezdim."

"Peki ona ne söylemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Çocukça şeyler. Ama nazik ol. Zavallı adam acı çekiyor."

Roger alt katta Graydon'a baktı. Oturma odasında yalnızdılar, her ikisi de taba rengi pantolon ve kısa palto giymişti. Graydon'ın ayağında atalarının giydiği terlikler, Roger'ın ayağında ise uzun çizmeler vardı. Roger, Graydon'a bir içki teklif etti ama reddedilince, kardeşlerin ne kadar farklı olduklarını düşünmeden edemedi. Rory her zaman gülerdi ama Graydon bir palyaçonun bile moralini bozabilirdi. Peki geleceğin kralıyla nasıl konuştun?

"Canı cehenneme," dedi ve elinde içkisiyle Graydon'ın karşısına oturdu. "Lexie sana bebek yapmamı istiyor ama artık senin kasvetine katlanamıyorum. Pes edemezsin. Beni duyuyor musun? Yapamazsın. Sadece

Ne yaptığıma bir bak. Lexie'yi yıprattım. Yıllarımı aldı ama başardım. Onun öylesine olduğunu sandığı tüm bu yolculuk benim açımdan çok çaba gerektirdi. Lexie'nin onunla Fransa'ya gitmesi için küçük kız kardeşime yalan söyledim. Sonra o kadar sıkıcı olmalıydı ki Lexie bir binadan atlamaya hazır olmalıydı." Roger bir içki aldı. "Kız kardeşimin yardım etmesini sağlamak için çocuğa bir sonraki partisinde Bobby Flay'in yemek yapacağına dair söz vermek zorunda kaldım. Her neyse, kolumda hiçbir sorun yokken Fransa'ya alçıyla geldim ve Lex'in benimle araba sürmeye gelmesini sağladım." Öne doğru eğilerek Graydon'a sertçe baktı. "Ne yaptım biliyor musun? Lexie'nin sürmesine izin verdim. V12 üstten kamlı bir motorun dişlilerinin gıcirtısını duyduğunuzda ve bu konuda tek kelime etmediğinizde bunun Gerçek Aşk olduğunu bilirsiniz." Bu görüntünün dehşetini içine sindirmek için durakladı. "Bir kadın seninle evlenmeyeceğini söyledi diye pes edersen, kendine erkek deme hakkını kaybedersin."

Graydon Roger'a büyük bir sabırla baktı. "Bu durumda, hafifletici koşullar söz konusu."

"Evet, evet, biliyorum," dedi Roger. "Kral olarak taç giyeceksin. Ne olmuş yani? Hepimizin handikapları var. Benimki kızların benim işe yaramaz olduğumu düşünmesi. Güzel ve zengin olduğumu ama gerçek bir değerim olmadığını düşünüyorlar. Lexie'den hoşlanmamın bir nedeni de bana bir şeyler yaptırması. Peki bu Toby denen kız senin için ne yapıyor?"

"Gerçekten bir prens olduğuma inanmamı engelliyor."

"Ve bundan vazgeçeceksin çünkü...? Neden ondan vazgeç?"

"Bir ülke için mi?" Graydon'ın sesi alaycıydı.

Roger bir sco ng kahkahası attı. "Tarih hakkında çok şey bilmem ama bence mutsuz adamlardan iyi kral olmaz. Bunu bir düşünün. Önce insan mısın yoksa önce kral mı?" Kadehini boşalttı, yere koydu ve odadan çıktı.

Graydon kalktı ve suya bakıp düşünmek için dışarı çıktı.

Chapter Twenty-eight

Millie ve Toby kiliseye vardıklarında, kilise çoktan konuklarla dolmuştu. Yaklaşık yarısı kostümlüydü ve Victoria'nın tahmin ettiği gibi, birbirlerini geçmek için çok çalışmışlardı. İpekler ve satenler, kurdeleler ve mücevherler kadınları süslüyordu. Ünlü bir yazar, Victoria'yı değil Jane Austen'ı onurlandırdığını söyledi.

Millie o kadar alaycı bir ifadeyle, "Bunun açıklığa kavuştuğuna sevindim," dedi ki Toby güldü.

Akşam olmuştu ve iki kadın şapelin açık kapısında yan yana duruyor ve törenin sırasını duyuran programları dağıtıyorlardı: müzik (Verdi), bir şiir (Victoria'nın sevgili editörü tarafından okunuyor), yeminler (gelin ve damattan). Jared'in kuzenleri koridorda insanlara eşlik ediyordu.

"Şimdi sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben senin hiçbir şey bilmiyorum," dedi Toby, kitapları *New York Times* listesinden nadiren çıkan bir kadına bir broşür uzatırken Millie'ye. "Evli misiniz?"

"Evet. Çok hoş bir adamla. Bu ülkede doğmadığımı ve evliliğimin görücü usulü olduğunu bilmek isteyebilirsiniz."

"Şaka yapıyorsun!" Toby neredeyse kadının uzattığı kâğıdı bırakmıyordu ama erkek bir gerçek suç yazarı kâğıdı elinden aldı. "Ah! Özür dilerim." Tekrar Millie'ye baktı.

"Hiç de değil. Ailelerimiz tarafından bir araya getirildi ama bilmedikleri şey müstakbel eşimle evlenmeden önce gizli bir görüşme yaptığımızdı. Bunu o ayarladı." Millie'nin gözleri uzaklara bakıyordu. "Gece yarısıydı ve bir at ile ay ışığını içeriyordu. Pencereden gizlice çıktım ve eversiz bir şekilde

Şampanya ve çikolata kaplı çileklerin bizi beklediği ormana." Üç program daha vermek için durakladı. "O ve ben neredeyse gün doğana kadar birlikte kaldık, sonra da eve döndük." Millie Şimdiki zamana geri dönmüş gibi ydi. "Ondan sonra onu her yerde takip ederdim. O benim hayatımın aşkı."

Toby i çekti. "Bu Şimdiye kadar duyduğum en romantik hikâye."

"Seninkinden fazla değil canım. Şampanya imedin mi?

Prensinle tanıştığında ilek yememiŐ miydin? Sana o kadar aşık değil miydi ki bir yolunu bulup yanına taŐınmadı mı?"

"Taşınmaya evet, ama bu aşk yüzünden değildi." Bir yığın program daha aldı.

"O zaman neydi? Görebildiğim kadarıyla, ikiniz tanıştığınız andan itibaren ayrılmaz bir ikili oldunuz. Birlikte çalıŐtınız, sorunları birlikte zdnz. AŞkın fiziksel yönlerini nasıl atladığınızı anlayamıyorum. Kendinizi eski moda yatak seviŐmelerinden mahrum bırakarak çok Şey kaçırdınız."

," dedi Toby. "Yani, yaptık ama . Graydon harika bir aşık ve ben düğün gecemizde hamile kaldım ama-"

Millie kocaman gözlerle ona .

"ok fazla konuştum. Kimsenin almadığından emin olmak için gidip koltuklarımızı kontrol etsem iyi olacak."

Millie onun kolunu yakaladı. "Beni ilgilendirmez ama bazen sorunlar mantıkla, hatta sağduyuyla çözülemez. Bazen sadece inanmak ve güvenmek gerekir. Nefret korkusuyla sevgiden vazgeersen, bu sevgiyi kaybeden yapmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi Toby. Töreni başlatan müzik çalmaya başladı ve Toby yerine oturmak için Millie'den uzaklaştı. Hem kendisi hem de Millie için ayrılan iki sandalyeye kurdeleler bağlanmıştı. Kurdeleleri çözdü ve yerine oturdu.

Dakikalar sonra Caleb ve Ken yan kapıdan girerek n tarafta durdular. Toby, arkada Alix ve Jilly'nin, Jared'in kolunda koridorda yürümek için zamanını bekleyen Victoria'ya yardım ettiklerini biliyordu.

Millie'nin kendisini takip etmediğini ve yerine oturmadığını fark edince Toby arkasına baktı ama yeni arkadaşı yoktu.

Onun yerine, Regency döneminden kalma takım elbisesiyle Graydon ona doğru geliyordu ve Toby'nin kalbi boğazına kaçacak gibi oldu.

Yanına oturduğunda, ona Millie'nin koltuğunun orası olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu ama söylemedi. Graydon onun elini tuttu, arkasından öptü ve kolunun içine soktu. Küçük koltuklar onları birbirlerine bastırıyordu.

Müzik değişti ve krem rengi işlemeli soluk pembe elbisesi içindeki Jilly, kırmızı gül yaprakları serpilmiş beyaz halının üzerindeki dar koridordan aşağı indi. Sırada Alix vardı, elbisesi olgun kayısı rengindeydi. Her iki kadın da beyaz güller ve minik mavi çiçeklerden oluşan buketler taşıyordu.

Düğün marşı başladığında herkes ayağa kalktı. Graydon fısıldadı, "Mavi çiçekler nereden geldi?"

"New York. Millie aldı onları," diye fısıldadı. "Millie kim?"

"Asistanım. Onunla tanışmadınız."

rengi pantolonu ve siyah paltosuyla çok yakışıklı görünen Jared'in kolundaki Victoria en son geldi. Victoria'nın beyaz elbisesine ek olarak, kollarına yeşilin yüzlerce tonundan oluşan şal örtülmüştü. Zümrüt gözleri renkleri seçiyor ve parlıyordu. Elinde, Graydon'ın küçük mavi çiçeklerle çevrili beyaz orkidelerden oluşan küçük bir buket vardı.

Toby bunu daha önce düşünmemişti ama son yıllarda o kadar çok çiçekle uğraşmış olan Toby'nin bunları daha önce hiç görmemiş olması tuhaftı.

Herkes ön tarafa geldiğinde konuklar yerlerine oturdu ve tören başladı. Geleneksel sözler söylendi ama sonunda Caleb konuştu. Victoria'yı "yüzyıllar boyunca, çalkantılar ve gözyaşları, acılar ve sevinçler, kayıplar ve zaferler boyunca seveceğini söyledi. Seni sonsuza dek seveceğim."

Sözlerini bitirdiğinde Graydon Toby'nin elini öyle sıkı tutuyordu ki parmakları kırılabilirdi ama Toby onun tüm vücudunu bu kadar sıkı kavramış olmasını diledi.

Papaz Victoria ve Caleb'i karı koca ilan ederken usulca, "Beni her şeyi tek başıma yapmak zorunda bırakma," dedi. "Burada ya da

Artık nerede olduğum benim için önemli değil. Sadece lütfen benimle ol." Toby ona baktığında gözlerindeki yaşları gördü.

Ona başıyla hızlıca bir selam verdi, sonra öpüşen çifte baktı.

Graydon elinin arkasını öpmek için elini kaldırdı, ardından herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı ve gelin çift koridordan aşağı koştu.

"Artık yemek yiyebiliriz," dedi arkalarından bir adam ve herkes gülüşerek ayrılmaya başladı.

Toby başını kaldırıp Graydon'a baktı. "Yapmam gereken işler var," dedi kadın. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Onunla kalıp konuşmak istiyordu ama Millie'nin akşam yemeğinin karmaşasıyla tek başına başa çıkamayacağını biliyordu. "Evet," dedi ondan geriye doğru yürüyerek. "Şu opera sandalyelerinden birkaçını duvarın dibine diz ki insanların oturabileceği bir yer olsun. Wes'i yardım etmesi için içeri göndereceğim. O zaman lütfen Millie'yi bulun" -Toby kapıdaydı- "o size başka ne yapılması gerektiğini söyleyecektir. I ..." Tereddüt etti.

"Biliyorum," dedi Graydon gülümseyerek. "Bu arada, Lexie burada ve senin için bir sürprizi var."

"Dur tahmin edeyim. Roger. Evli mi nişanlı mı?"

Graydon güldü. "Nişanlı. Düğününü senin planlamayı istiyor." "Oh, Tanrım! Bu işe nasıl girdim?" Graydon'a son bir kez bakarak, Şapelden çadıra doğru koştu ama dışarıda durakladı. Az önce neyi kabul ettiğini ya da neler olacağını bilmiyordu. Emin olduğu tek şey Graydon'ın burada olmasından çok memnun olduğuydu. Adadan ayrıldığından beri ilk kez, büyük bir parçasının eksik olduğunu hissetmiyordu.

İçeride gördüğü ilk kişi Millie oldu. "Töreni kaçırdın."

"Hayır, ben gördüm." Millie'nin genellikle gülümseyen yüzü sertleşmişti. "Seni ve prensini gördüm ve ikiniz de çok ciddi görünüyordunuz. O şimdi nerede?"

"Ondan şapeldeki opera sandalyelerini istiflemesini istedim."

"Onlara öyle mi dedin?" Toby başını sallayınca Millie, "Ve bu işi bir prense mi verdin?" diye sordu.

Toby güldü. "Graydon her şeyi yapabilir! Yemek pişirebilir, temizlik yapabilir, organize edebilir-"

"Bir ülkeyi yönetmek mi?"

"Evet, o da var," dedi Toby, sonra sesini alçalttı. "Emin değilim ama onunla evlenmeyi kabul etmiş olabilirim."

"Nasıl kesin olarak bilmiyorsun?" Millie sordu ama Toby'nin titrediğini görünce çadırdan dışarı çıkardı ve dışarıya yerleştirilmiş sandalyelerden birine oturmasına yardım etti.

"Korkuyorum," dedi Toby. "Gerçekten, gerçekten korkuyorum. Burada benim dünyamda yaşamamız bir şey, ama ..." Millie'ye baktı, gözlerinde korku. "O bir prens ve bir gün kral olacak. İlgilenmesi gereken bir ülkesi var. Bir annesi var."

Millie kaşlarını çatı. "Onun düşündüğünüz kadar kötü biri olduğundan şüpheliyim."

"O daha kötü. Benden nefret edecek. Lanconian standartlarına göre kısa ve solgunum ve-" Gülümsemek için ara verdi.

"Ne oldu?"

"Graydon'a öyle olduğunu söyledim."

Millie onu izliyor, söylediklerini düşünüyor gibi görünüyordu. "Burada kalmanı ve sakinleşmeni istiyorum. Ben misafirleri kontrol ederken hiçbir yere gitme." Arkasını döndü.

"Buketlerde kullandığımız mavi çiçekleri nereden aldınız?" Toby sordu.

"Sana söylemiştim. New York'tan."

"Graydon onların sıra dışı olduğunu düşünüyor gibiydi."

Millie'nin sırtı Toby'ye dönüktü. "Sordu mu? Başka bir şey sordu mu?"

"Hayır, sadece çiçekler. Bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?"

"Ne olabilir ki?" Millie hafifçe söylendi ve içeri girdi. Büyük çadıra girdiğinde insanlara doğru döndü, ama son anda uzak tarafa gitti ve çevredeki ormana doğru adım attı. Herkesten gizlendiğinde durdu ve bekledi. Omuzlarını geriye attı ve başını kaldırdı.

Onun yapacağını bildiği gibi, Graydon ağaçların arasından çıktı. Anında onun önünde durdu ve tek dizinin üzerine çöktü. Graydon

Yanında bir kılıç yoktu ama kollarını avuç içleri aşağı bakacak şekilde uzattı ve tam bir teslimiyetle boynunu açıkta bırakacak şekilde başını eğdi.

Millie Lanconian dilinde, "Kalkabilirsiniz," dedi.

Graydon ayağa kalktığı anda gözleri alev alev yanıyordu. "Burada ne halt ediyorsun anne?"

Chapter Twenty-nine

"Güzel elbise," dedi Graydon. "Tanıdık geliyor." Hayatında ilk kez , onun emrettiği huşu dolu saygıyı göstermiyordu. Ama Nantucket'a kılık değiştirerek gelme hilesini göz önüne aldığında bunu hak ettiğini de düşünmüyordu. Üzerinde atasının özel bir portresinde giydiği bir elbise vardı. Buraya Rory'yi gözetlemeye mi gelmişti? "Babamla... ve kardeşimin iyi olduğunu varsayabilir miyim?"

"Rory'yi soruyorsanız, o gayet iyi."

"Ah, demek biliyorsun." Graydon yaşadığı şoku belli etmemek için elinden geleni yaptı. Annesi onu gözetliyordu.

"Oğullarımın yer değiştirdiğini biliyor muydun? Tabii ki biliyorum."

"Ama beni arayıp Rory hakkında korkunç şeyler söyledin. Sen-"

"Telefondakinin sen olduğunu ve kardeşinle yer değiştirdiğinizi bilmediğimi sanıyorsun? Hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum! Bu konuda hâlâ kızgınım." Sesi yükseliyordu.

"Kardeşinin aşık olduğu kadınla evlenmeyi planlıyor yeterince kötü değil miydi? Bu çok zalimceydi! zindana götürüp işkence etseydiniz, canını daha fazla yakamazdınız. Fiziksel tacizden iyileşebilirdi, ama

asla

Ona yapacağın şeyden sonra iyileşti!"

Graydon ağzı açık bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Ama Danna'yı benim için seçtin."

"Başka ne yapabilirdim ki? Otuz bir yaşında iki oğlum vardı ve ikiniz de bir eş bulma konusunda herhangi bir ilgi göstermiyordunuz. Ve evleneceğinizi söylediğimde tamamen umursamaz davrandınız.

Danna. Ve Rory hiçbir şey söylemedi! Sevdği kadınla evlenmene *izin verecekti*."

"Danna'yı Rory ona aşık olduğu için mi seçtiğini söylüyorsun?"

"Evet, tabii ki yaptım. Kardeşini konuşmaya ve onun için açıklama yapmaya zorlamak istedim. Dünyanın dört bir yanında bir tehlikeli spordan diğerine koşturduğu hayatına bir son vermesi gerekiyor."

Graydon'ın kaşları gidebildiği kadar yukarı kalkmıştı. "Peki benim için planlarınız neydi?"

"Benim istediğim, ülkenizi sevdiğinizden daha fazla değer verebileceğiniz genç bir kadına aşık olmanızdı. Seni temin ederim ki bir kraliyet evliliğinin ihtiyacı olan şey budur. Ama otuzuncu doğum gününde umudumu yitirdim. Söz konusu kadınlar olduğunda, Rory'yle bile başa çıkmak senden daha kolay."

Graydon daha önce duyduğu hiçbir şey karşısında bu kadar şaşırmamıştı. Kendisinden beklenenler hakkında bildiği her şey altından çekilip alınıyordu. "Neden?" diye fısıldamayı başardı. "Biz çocukken Rory'yi uzaklara göndermiştin. Anlamıyorum."

Öfke Millie'yi terk etti. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bir gün senin de çocukların olacak ve anlayacaksın. Benim iki işim vardı, biri kraliçen, diğeri annen olarak. Seni şımartamaz ve sorunlarını öperek geçiştiremezdim. Seni üstleneceğin iş için eğitmek zorundaydım."

Ormana doğru birkaç adım attı, sonra ona döndü. "Rory'yi evcilleştirmeye çalışmak, bir balığa çizme giydirmeye çalışmak gibiydi. Kendisine söyleneni yapmamak için odayı ateşe verirdi. Ama sen, sen disiplinle büyüdün. Buna bayılırdın. Senin sefalet anlayışın bir şeyi başaramadığın bir gündü. Eğlencenin yeni bir dil öğrenmek ya da Lord Daire ile birbirinizi öldürmeye çalışmak olduğunu düşünürdün. Seni güldürecek bir şey bulmak için okul müdürlerinle geçirdiğim saatleri hayal bile edemezsin."

"Toby biliyor," dedi Graydon. "Sanırım burada olmanızın ve bana söyledikleri gibi İsviçre'deki kaplıcada olmamanızın nedeni o."

"Ne tür bir kadınla birlikte olduğunu görmek istediğimi itiraf ediyorum. Çok merak ettim! Huşu içinde olan biri miydi?"

ve seni cesaretlendirdi mi... mükemmelliğini? Yoksa sizi güldürdü mü? " demeyi reddetti mi ve bir işe yaramanızı ve sandalyeleri dizmenizi söyledi mi?"

"Toby *bunu* kesinlikle yapıyor." Öfke Graydon'ı terk etmeye başlamıştı ama hepsini serbest bırakamıyordu. "Görünüşe göre hayatım boyunca beni manipüle etmişsin."

Millie'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Elbette öyle. İşimin tanımını bu."

"Sadık bir tebaaya kraliçe olarak mı?"

"Hayır!" diye tersledi. "Annen olarak, bu arada, bu benim ilk işim. Daha önemli olanı."

"Ama ben çok izole büyüdüm. Buna nasıl ihtiyacım oldu?"

"Graydon, sevgili oğlum, sen aşırı derecede sadık bir insansın. Arkadaşlıklarını genişletmeni istedim."

"Bu yüzden mi önce Rory'yi sonra da Daire'yi gönderdin?"

"Evet." Durakladı. "Bir düğünün parçası olmak için kaçmanın otuz bir yılda başardığımdan daha fazlasını yapacağını kim tahmin edebilirdi? Amerikalı kuzenin Jilly'ye teşekkür etmeliyim."

"Yani buraya Toby hakkında bilgi edinmeye mi geldin?"

"Evet. Senin ve kardeşinin yaptıkları ilgimi çekmişti. Baban ve ben hastane odasında oturup gülüştük. Cep telefonunu Ruslarla birlikte kullanmak özellikle dahiceydi. Bunu başardığınız için ikinizle de gurur duyduk."

Graydon kendisine söylenenleri özümsemeye çalışıyordu. "Sadece meraktan soruyorum, Toby'nin elbisesinin seçimiyle bir ilgin var mı?"

"Tabii ki. Aria ve ben hangisinin en iyisi olacağına karar verdik. Ve sen sormadan söyleyeyim, büyükbaban J.T. hiçbir şeyden anlamaz. O da en az senin kadar dürüst ve onurludur."

"Saf ve güvenen demek istiyorsun."

"Amerikalılar ne der? Ayakkabı uyuyorsa, Sindirella."

Graydon ilk kez gülümsedi. "Sanırım bu ülkede çok uzun zamandır bulunuyorsun."

"Eve, babanın yanına gitmeye hazırım. soru, şimdi ne yapacaksın?"

"Ses tonunuzdan Toby'yi onayladığınızı anlayabilir miyim?"

"Evet," dedi Millie gülümseyerek. "Neredeyse her kız bu iş için eğitilebilir, ama benim bilmek istediğim seni mi yoksa o ce'yi mi sevdiği."

"Ve?" Graydon tek kaşını kaldırdı.

"Seni o kadar çok seviyor ki senin mutluluğun için kendi mutluluğunu feda edecek. Sana mükemmel bir eş olacak ve Lanconia onun kraliçe olmasından faydalanacak."

Graydon bir an için konuşmadı. Hayatını sevdiği kadınla birlikte geçireceğini gerçekten anlamak onun için bir külttü. "Danna'nın babası mı?"

"Onun için endişelenmeyin," dedi Millie tamamen aristokrat bir ses tonuyla. "Bazı ayak parmaklarına basmadan servet yapmadı. Bir kraliçenin değil, bir prensesin babası olmaktan memnun olacaktır, yoksa ona Lancon adaletini gösteririm."

Graydon elini yüzünde gezdirirken annesi onu izliyordu. "Toby'ye onun ve benim ... yapabileceğimizi söylemeliyim..." Etrafına bakındı. "Burada, şapelin yanında, akşam yemeği ve şampanya ile başladık. Belki bunu yeniden yaratabilirim. Bir örtü ve mumlar getireceğim ve-"

"Çikolata kaplı çilekler," dedi Millie oğlunun daha önce hiç duymadığı hülyalı bir şekilde. "Siyah bir aygırınızın olmaması çok kötü, ama giydiğiniz kostümün ce olması gerekecek." Graydon gözlerini kırptırarak, "Elbette," dedi. Daha önce hiç duymamıştı Annesinden romantik bir şey.

"Git onu bul," dedi Millie. "Bana otuz dakika ver, sonra Toby'yi buraya getir. Ben her şeyi hazırlayacağım."

Graydon söyleyecek başka bir şey bulamadı. Hükümdarına uygun bir selam verdikten sonra çadıra geri döndü.

Toby, Graydon'ı görür görmez bir şeyler olduğunu anladı. Aslında onu hiç bu halde görmemişti. Graydon büyük çadırın içinde ilerliyordu, birçok konuğa aldırış etmeden, gözleri sadece Toby'nin üzerindeydi. Onu sık sık Prens gibi görmüştü ama bu adam Kral'dı.

"Ne oldu?" diye sordu ona ulaştığında.

"Otuz dakika içinde seni buradan götüreceğim, siyah bir aygıra binmek zorunda kalsam bile."

Toby güldü. "Garrett gibi konuşuyorsun, Millie'nin kocası gibi."

"Bu ne anlama geliyor?"

Toby bir grup çocuğa düğün pastası tabaklarını dağıtırken, Millie'nin ay ışığında piknik hikâyesini anlattı.

"Pencereden , değil mi?"

Toby ona bakıyordu. "Graydon, daha önce benden seni yalnız bırakmamamı istedin ve ben de başımı salladım ama hiçbir şey değişmedi. Hâlâ üstesinden gelemediğimiz aşılmaz engeller var. Biz-"

Graydon eğilerek ona hızlı bir öpücük verdi ve etraflarındaki çocuklar kıkırdamaya başladı. "Yirmi beş dakika," dedi ve arkasını dönüp çadırdan çıktı.

Lexie onun arkasından, "Baş daha fazlası olduğunu söylemiştim," dedi.

Kolunda Roger Plymouth ve parmağında kocaman bir elmasla çıkagelmişti. Özür diler gibi görünüyordu, sanki Toby şok olacakmış gibi.

Ciyaklamalar ve kucaklaşmaların ardından Toby, "Alix ve ben Daffy Günü'nden beri bunun olacağını biliyorduk. O adamın sana bakışı karşı konulmazdı."

"Keşke biri bana söyleseydi," dedi Lexie.

"Dinlemezdin. O yüzden bana her şeyi anlat."

Ancak o anda konuklardan biri kostüm ödülleri dağıtma zamanının gelip gelmediğini sordu. Victoria'nın davet ettiği tanınmış yazarlardan biriydi ve üzerinde koyu renk biye ile süslenmiş kırmızı ipekten muhteşem bir elbise vardı.

"Git!" Lexie söyledi. "Her şeyi hallet. Yarın konuşuruz. Prens nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Sanırım Millie onun peşinden gitti. Onunla tanışmak istediğini söyledi." Konuk kalabalığı iki genç kadının arasına giriyordu ve Roger Lexie'nin kolundan tutmuş onu uzaklaştırıyordu.

"Yarın," diye Lexie.

Toby başını sallayarak dikkatini dağıtılacak ödüllere verdi. Victoria, Millie ve Alix'in ona yardım etmesi gerekiyordu ama Victoria damadıyla dans ediyordu ve diğer herkesten görünüyordlardı. Millie ve Alix ise ortadan kaybolmuştu. Toby öfkeyle ellerini hızlıca havaya kaldırarak ödül masasına gitti ve kimin hangi ödülü alacağına karar vermeye başladı.

Graydon çadıra döndüğünde pek çok yazar Lucite plaketler taşıyor ve gülümsüyordu. Toby ayrılabilceğini sanmıyordu ama Millie ve Alix ortaya çıktılar ve Toby'yi neredeyse gecenin karanlığına ittiler. "Artık burada sana ihtiyaç yok," dedi Millie. "Gecenin geri kalanı için değil. Git buradan."

"Şimdi sıra bizde," dedi Alix. "Ve Lexie'yi Roger'dan uzaklaştırıp yardım etmesini sağlayacağım. Umarım muhteşem nişanlısı mücadele eder ve biz de güreşiriz."

"Jared'in bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi edersin," dedi Toby gülümseyerek ve geri çekilerek. "Ama Roger konusunda yardıma ihtiyacın olursa, çok uzakta olmayacağım." Gürültüden ve ışıklardan kaçıp Graydon'a gitmeyi çok istiyordu.

"Git!" Millie kapıyı kapattı.

Graydon ormanın hemen kenarında onu bekliyordu. Koluna girdi ve onunla birlikte yürüdü. Yerde peri masallarından fırlamış gibi bir ortam vardı: bembeyaz bir örtünün üzerine yerleştirilmiş şamdanlarda mumlar, şampanya, ekmek, ezme, peynirler, çikolata kaplı çileklerle dolu gümüş bir tabak.

"Bütün bunları nasıl yaptın?"

"Ben bir prensim ve şişede bir cinim var," dedi ciddiyetle.

Gözlerinde sadece evlendikleri gece gördüğü bir ışık vardı. Ama o zaman adam Garrett, kadın da Tabitha'ydı ve önlerinde koca bir hayat vardı. "Ne oldu?" diye tekrar sordu.

"Gel, otur ve yemeğini ye," dedi, "sonra konuşuruz."

Toby'nin karşısındaki örtüye oturdu ve yemeklerini yerlerken Toby onun yokluğunda neler yaptığını sordu. Yeni arkadaşı Millie hakkında birçok soru sordu ve Toby sevinçten havalara uçtu. "Bunu onsuz yapamazdım. O gerçekten de dünyanın en nazik, en

tanıdığım en yardımsever insandı. Saçımı yaptı, giyinmeme yardım etti; omzunda ağlamama izin verdi."

"Sanırım o gözyaşları benim içindi?"

Toby bir krakerin üzerine ezme ağzına atarken, "Elbette," dedi. "Bir kadını bir erkekten başka ne ağlatır?"

"Duymak istediğim bu değildi. Peki bu erdem timsalini nasıl buldun?"

"Kıskanmış gibisin."

"Seninle vakit geçiren herkesi kıskanıyorum."

"Graydon," dedi Toby, sesi ciddiye, "hiçbir şey değişmedi. Yapamayız-" Ağzına bir parça peynir koydu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Toby bir ağaca yaslandı ve Graydon uzanıp başını onun kucağına koydu.

"Normal bir erkek olsaydım ne yapardın?" diye sordu. "Benimle evlenir miydin?"

Toby bunu düşünmek istemiyordu. Şampanya aklını başından alıyordu ve tek istediği şimdi, burada ve bu yerde olmaktı. Alnını okşadı, eli saçlarındaydı. "Hayatını kazanmak için ne yapardın?" diye sordu alay ederek.

"Şef olabilirim. Ya da belki bir erkek striptizci. Bir sonraki filmde başrol oynayacağım.

Magic Mike filmi."

Toby onun neşesine aldanmadı. "Tahttan feragat edip striptizci olamazsın."

"Bu bir fantezi," dedi. "Kuzenlerim gibi sıradan bir adam olsaydım, Maine'de büyüseydim, Princeton'dan mezun olsaydım-"

Toby, "Ve taç takmayan tatlı, nazık bir annem vardı," dedi.

"Evet. Senin Millie gibi bir anneye ne dersin?"

"Bu çok hoş olurdu," dedi Toby. "O zaman benimle evlenir misin?"

"Evet. Bay Herkes olsaydınız sizinle hemen . Ben ..." Durakladı. "Eğer kral olmasaydın, şu anda üzerine atlar ve sana öyle sıkı sarılırdım ki nefes alamazdın." Graydon'ın gülümsemesinin daha da büyüdüğünü gördü. "Ve senin için annemle dövüşürüm, Lanconian silahlarından bazılarını kullanmak zorunda kalsam bile. Babam bunu sorun etmezdi ama annem-"

Graydon doğrulup oturdu. "Annenle kavga ederim de ne demek? Benim neyimi ki?"

"Bunun bir fantezi olduğunu biliyorum ama eğer kral olmasaydın ne iş yapardın? Tam olarak bir meslek eğitimi almadın, değil mi? Bir ülkeyi yönetebilecek bir adam için ilan göremiyorum. Belki bildiğin onca dil işine yarayabilir. Yapabilirsin-" Adam onu öptüğü için sözünü yarıda kesti.

"Bir adamın asaletini nasıl ortaya çıkaracağını biliyorsun." Yeleğinin küçük saat cebine uzandı. "Senin için bir şeyim var."

Mum ışığında parlayan bir yüzük uzattı. Tuhaf bir rengi vardı ve kız bunun lavanta rengi bir elmas olduğunu biliyordu. Adam parmağına takarken konuşamıyordu. "Umarım Danna'nınkinin aynısı olmasına aldırılmazsın, ama o senin baldızın olacak, yani-"

"Kesin şunu!" Toby ayağa kalktı. "Graydon, bu hiç komik değil. Bu oyunu oynamak istiyordum ama bu kadarı da fazla." Yüzüğü çıkarmaya çalıştı ama sıkıştı.

Graydon ayağa kalktı, onu kendine doğru çekti ve kollarını göğsüne doladı. Onu öpmeye çalıştı ama o başını çevirdi. "kadarıyla," dedi, "evliliğimizi engelleyen tek şey yabancıların onayının olmaması. Bir gün bir ülkenin kraliçesi olma fikri seni tiksindirmiş gibi görünmüyor. Lütfen bana en azından bu fikri düşündüğünü söyle."

"Hiç de değil. Asla."

"Yalan söylediğinizde gözlerinizi çok kırdığınızı biliyor muydunuz?"

Toby ondan uzaklaştı. "Tamam, bu konu hakkında düşündüm. Yardım etme fikri bir Amerikan laneti. Biz doğuştan yardımseveriz. Önemsiyoruz. Birinin evi yanıyor ve biz battaniye ve yiyeceklerle oradayız."

Graydon ona doğru bir adım attı. "Ülkemde birçok reform için yer var. Dağlarda çocukların devlet okullarına gidemediği bazı yerler var. Onlar için tek odalı küçük okullar düşündüm."

"Amerika'da eskiden bunlar vardı. Çok başarılıydılar."

"Bu sadece benim bir düşüncem ama bunu denetleyemeyecek kadar meşgulüm. Rory aracılığıyla ne yapmak zorunda kaldığımı gördünüz."

"Belki Danna-"

"Hayvanları seviyor. Lanconian koyun ırklarımızı ihraç etmek istiyor. Toby, aşkım, gerçek şu ki ülkemin pek çok alanda yardıma ihtiyacı var. Eğer senin varlığının herkes tarafından onaylanacağını gösterebilirim, bu işi kabul eder misin?"

Kaşlarını çatıyordu. "Fantezinizin mümkün olmadığını biliyorsunuz. Danna'nın babası geri çekilir ve annen-"

Graydon ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Beni seviyor musun?"

"Evet. Sevdiğimi biliyorsun. Caleb'ın dediği gibi, seni zaman boyunca sevdim."

"Benimle evlenir misin?" "Eğer-"

"Unut bunu. Hayatının geri kalanını benim yanımda geçirmek istiyor musun? Birlikte mi? Lanconyalı yöntemlerime, Lanconyalı dostlarıma katlanabilir misin?"

"Buraya kadar gelebildim," dedi Toby. Ona bakıyor, cevabını bekliyordu. "Evet, seninle evlenirim ve her zaman yanında olurum."

Başını eğdi ve onu öptü. Bu bir söz öpücüğüydü, gelecek için bir . Başını kaldırdığında, gözlerinde bir karar verildiğini söyleyen bir ışık vardı.

"Ama yapamayız-" diye başladı Toby.

Graydon parmağının ucunu onun dudaklarına koydu, sonra elini tutarak etrafta dolaştı ve mumları söndürdü. Graydon ona dönüp baktığında kadın gülümsüyordu, gözleri yaklaşan tutkunun düşüncesiyle kararmıştı. "Haydi," dedi, "seni tanıştırmak istediğim biri var."

"Oh, harika!" Toby alaycı bir tavırla mırıldandı. Dönüp soru soran kadına baktı. "Yine şu lanet bekâretimi kaybetme şansım var ama sen beni biriyle tanıştırmak istiyorsun."

Graydon güldü. "Sizi bu yükten çok yakında kurtaracağıma söz veriyorum. Aslında ben sadece her şeye biraz coşku katmak istiyorum. Eğer doğru hatırlıyorsam, zirvede olmayı seviyorsun ve bu da mutluluktan kaynaklanan bir enerji gerektiriyor." Hâlâ Toby'nin elini tutarak düğün çadırına doğru yürümeye başladı.

"Benim hatırladığım sırtında sarışın bir geyşa. Bir-"

"Hayır, yapmam," dedi kararlı bir şekilde.

Ormanın kenarına varmışlardı ve Toby, Millie'nin çadırın dışında, sırtı onlara dönük bir şekilde durduğunu gördü.

Toby, Graydon'ın elini çekerken, "Hadi," dedi. "Arkadaşımla tanışmanı istiyorum."

Millie arkasını döndüğünde Graydon aniden durdu ve Toby şaşkınlıkla ona baktı. Omuzları geriye gitti, başı yukarı kalktı ve sonra alçak bir selam verdi. "Carpathia," dedi Toby'nin Prens'ten geldiğini anladığı bir ses tonuyla. "Size annemi takdim istiyorum, Majesteleri, Lanconia Kraliçesi Millicent Eugenia Jura."

Toby, Graydon'dan Millie'ye baktı ve tekrar geri döndü ve sorularının cevaplarını duymaya başladı. Graydon'ın ruh halinin depresyondan sevince dönüşmesi, annesi kraliçeyle konuşmuş olmasından kaynaklanıyordu. Toby'nin zihninden son haftalara dair görüntüler geçti: Millie'yle kahkahalar, kız arkadaş , itiraflar, ortaya dökülen sırlar, paylaşılan şarap ve pizza şişeleri. Hepsi bir anda gözünün önüne geldi ve tüm ışığı alıp götüren bir bulanıklığa dönüştü. "Sanırım-" diye fısıldadı Toby, baş dönmesine karşı gözlerini kapatırken.

Graydon onu yere düşmeden yakaladı.

Onu kendisine doğru tutarak annesine baktı ve derin, ruhunu taşıyan mutluluğunu gösteren bir sırıtiş verdi. "Evet dedi."

Epilogue

Bir hafta sonra

Toby evine girerken terli alnını sildi ve örgüsünden kurtulan saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Lanconyalıların yaşam tarzına alışması biraz zaman alacaktı. Bütün sabah bahçede Graydon ve ailesiyle birlikte egzersiz yapmıştı. Şimdi duş almaya, ardından da Lexie ve Alix'le son bir öğle yemeği yemeye hazırdı. Yarın bu saatlerde yeni hayatına doğru yola çıkmış olacaktı. Millie ona her açıdan harika olacağını söyleyip duruyordu ama Toby yine de endişeleniyordu. Ancak oraya vardığında emin olacaktı ki

-

Durdu çünkü genç bir adam oturma odasında oturmuş gazete okuyordu. Bir an için dışarıda kraliyet ailesiyle birlikte olan altı muhafızdan birini çağırmayı düşündü. Ama sonra, burası Nantucket'ti. Adam Jared'in kuzenlerinden biri olabilirdi.

Konuşmaya başladı, ama sonra adam döndü ve bir sınavı geçemediğini söylercesine ona yukarıdan aşağıya baktı. Üzerinde pembe yoga tişörtü, eski gri eşofman altı ve yıpranmış spor ayakkabıları vardı.

"Sen Lavidia'nın kızı mısın?" diye sordu inançsız bir ses tonuyla.

"Evet, öyleyim." Toby omuzlarını dikleştirdi. Onun bu tavrından hoşlanmamıştı. "Sen kimsin?"

"Ben Steven Ostrand." Sesi gurur doluydu. "Yemek yapabildiğinizi . Bu doğru mu?"

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama hemen evimi terk etmenizi istiyorum."

Onun kaybı olduğunu söylemek istercesine kaşlarını hafifçe oynattı, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Annen huysuz olduğunu ve bunu görmezden gelmem gerektiğini söyledi. Haklı olduğunu görebiliyorum."

Toby onun küstahça sözlerine cevap vermeye başlamıştı ki annesi odaya daldı. Kızına selam bile vermeden aceleyle genç adamın yanına gitti ve iki eliyle kolunu kavradı. "Steven! Gitmiyorsun, değil mi?" Toby'ye baktı. "Ona ne söyledin?"

"Anne, bu adamı tanımıyorum. Ona evimi terk etmesini söyledim."

"Oh," dedi Lavidia elini sallayarak. "Hepsi bu mu? Sen sadece tanışmaya ihtiyacım var. Steven, bu sana hakkında çok şey anlattığım kızım."

Genç adam Lavidia'nın ellerini kolundan sıyırdı ve ön kapıya doğru adım attı. "Lavidia," dedi sertçe, "sanırım bu iş çözülene kadar gitmeliyim." Toby'yi bir kez daha aşağı yukarı süzdü. "Ancak bunun halledilebileceğinden hiç emin değilim." Bu sözlerle birlikte kapıdan çıktı.

"Anne!" Toby söze başladı ama Lavidia ona daha fazlasını söylemesi için zaman tanımadı.

"Bak ne yaptın! O adamı buraya getirmek ne kadar zamanımı aldı biliyor musun?! Baban ve ben onunla yolcu gemisinde tanıştık. Bir düzine süpermarketi var."

Toby sonunda bunun neyle ilgili olduğunu anlamaya başlamıştı. "O adamı benimle evlenmeye ikna etmeye mi çalıştın?" Bir nefes aldı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, öyle biriyle tanıştım ki-"

"Kingsley'in adamlarından biri!" Lavidia kızına yarı tükürdü. "O Jared'le kaçtığında babana bundan iyi bir şey çıkmayacağını söyledim ama kimse beni dinlemedi. Şimdi de onlardan biriyle günah içinde yaşadığını duyuyorum. Ne iş yapıyor? Balıkçı teknesi mi işletiyor? Gerçekten mi, Carpathia! Kendinle biraz gurur duyamaz mısın?" Lavidia ellerini havaya kaldırdı. "Ondan kurtulman gerekecek, hepsi bu."

"Toby," dedi Graydon arkasından.

Dönmedi ama ona daha yakın olmak için geri adım attı. Güçlü bir deha hissi yaşıyordu. Tabitha olduğu ve annesinin onu Silas Osborne adında genç, bakkal sahibi bir adamla evlenmeye zorladığı gece aklına geldi. Bu Steven Ostrand başka bir zamandaki Silas Osborne olabilir miydi?

Lavidia Graydon'a baktığında yüzü şok geçirmiş gibi soldu. Gözleri kararmış gibiydi ve eli kalbine gitti. "Seni daha önce de gördüm. Kızımı benden almak istiyorsun ama sen... sen ona bakamazsın. Tüm kısa hayatı boyunca sefalet içinde olacak." Sanki kendini duymuyormuş gibi kelimeleri nefesinin altında söyledi.

Toby birdenbire her şeyi anlamıştı. Graydon'la birlikte geçmişte yaptıkları tüm değişikliklere rağmen, annesinin gelecekle ilgili derin korkusunu ortadan kaldıramamışlardı. Toby, Graydon'dan uzaklaştı ve yıllar sonra ilk kez kolunu annesinin omuzlarına doladı.

"değil," dedi Toby yumuşak bir sesle. "Denize açılmayacak ve bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakmayacak. Hatırladınız mı? Garrett bizimle kaldı."

Lavidia'nın kızgın ve endişeli yüzü bir anlığına rahatladı, sonra kaşlarını çatı ve kızından uzaklaştı. "Neden bahsediyorsun sen? Denizden mi? Okyanusun herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Carpathia, sana mükemmel bir geleceği olan bir adam önerdim." Graydon'a yukarıdan aşağıya baktı. Üzerinde terden sıırıslam olmuş bir tişört ve eski püskü bir eşofman vardı. "Bu adam sana ne sunabilir?"

"Bir taç, bir saray," dedi Millie oğlunun yanından.

"Lavidia!" Toby'nin babası odaya daldı, Steven Ostrand da hemen arkasındaydı. "Ne yapıyorsun sen?" Dönüp kızına, arkasındaki uzun boylu esmer gence ve yanlarındaki yaşlı kadına baktı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Dünya haberlerini takip eden ve gördüğü insanları tanıyan bir adamdı. "Kutsal olan her şey adına, siz..." Cümlesini bitiremedi.

Hemen ardından takım elbiseli ve kulaklıkları altı uzun boylu genç adam odaya girdi. Eşit uzunlukta bir adamın etrafını sarmışlardı.

Antrenman kıyafetleriyle bile seçkin görünen yaşlı bir adam.

Toby'nin babası gözlerini kocaman açmış bakıyordu. Kızına baktı. "O-? Sen ve o gidiyor musunuz-?" diye soluk soluğa konuşmayı başardı.

"Evet," dedi Toby. O ve babası her zaman birbirlerini anlayabilmişlerdi.

Lavidia öfkeyle, "Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor," dedi. "Steven, lütfen-?"

Sözünü kesti çünkü kolunu sıkıca omuzlarına dolamıştı. "Onlar Lanconia'nın Kral ve Kraliçesi, bu genç adam da prensi. Kızımızla evlenecek ve Toby bir prenses olacak."

Lavidia'nın kocasının kendisine ne söylediğini anlaması tam bir dakika sürdü. Hayatı boyunca yaptığı iş, tek çocuğuna bakılmasını sağlamak olmuştu ve şimdi bunun yapılacağını görüyordu. Onlarca yıllık endişesi bir anda içinden fışkırdı.

Kocasına baktı. "I-" Kollarında bayıldığı için sözlerini bitiremedi. Toby'nin babası gözlerinin içi gülerek başını kaldırdı. "Sanırım çok mutlu."

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, günlük yazma süreci hakkında paylaşımlarda bulunduğum Facebook'taki okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. İnişler ve çıkışlar, iyi ve kötü, hepsi orada. Çok nazik yorumlar ve birçok soruma verilen cevaplar beni devam etmem için cesaretlendiriyor. Teşekkür ederim.

JUDE DEVERAUX DA YAZIYOR

Gerçek Aşk

Yazar Hakkında

JUDE DEVERAUX, aralarında *Moonlight in the Morning* ve *A Knight in Shining Armor*'ın da bulunduğu, bugüne kadar *New York Times*'ın en çok satan kırk bir kitabının yazarıdır. Eserlerinin dünya çapında altmış milyondan fazla kopyası basılmıştır.

judedeveraux.com

[Facebook.com/JudeDeveraux](https://www.facebook.com/JudeDeveraux)

[@JudeDeveraux1](https://twitter.com/JudeDeveraux1)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.